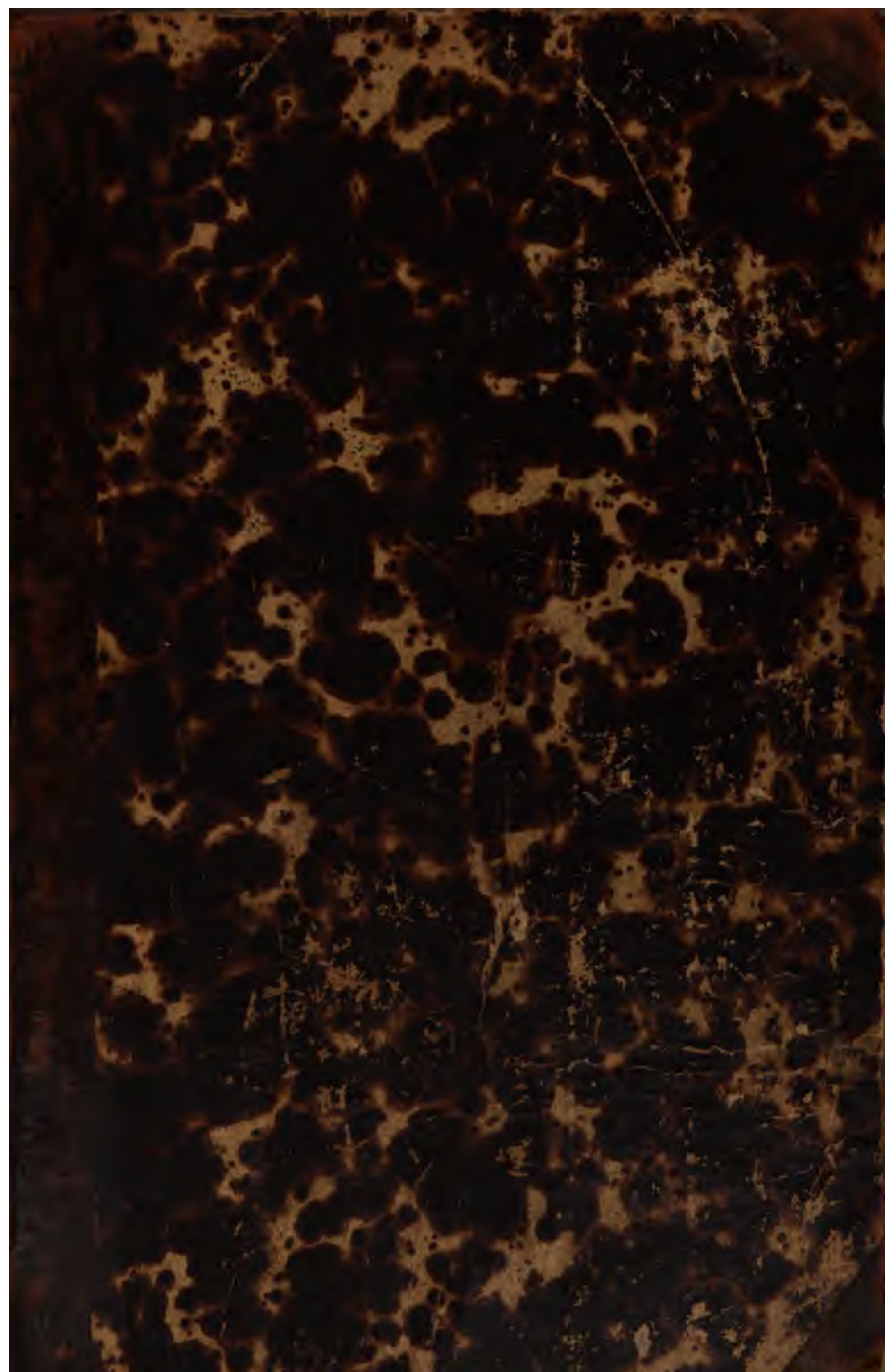
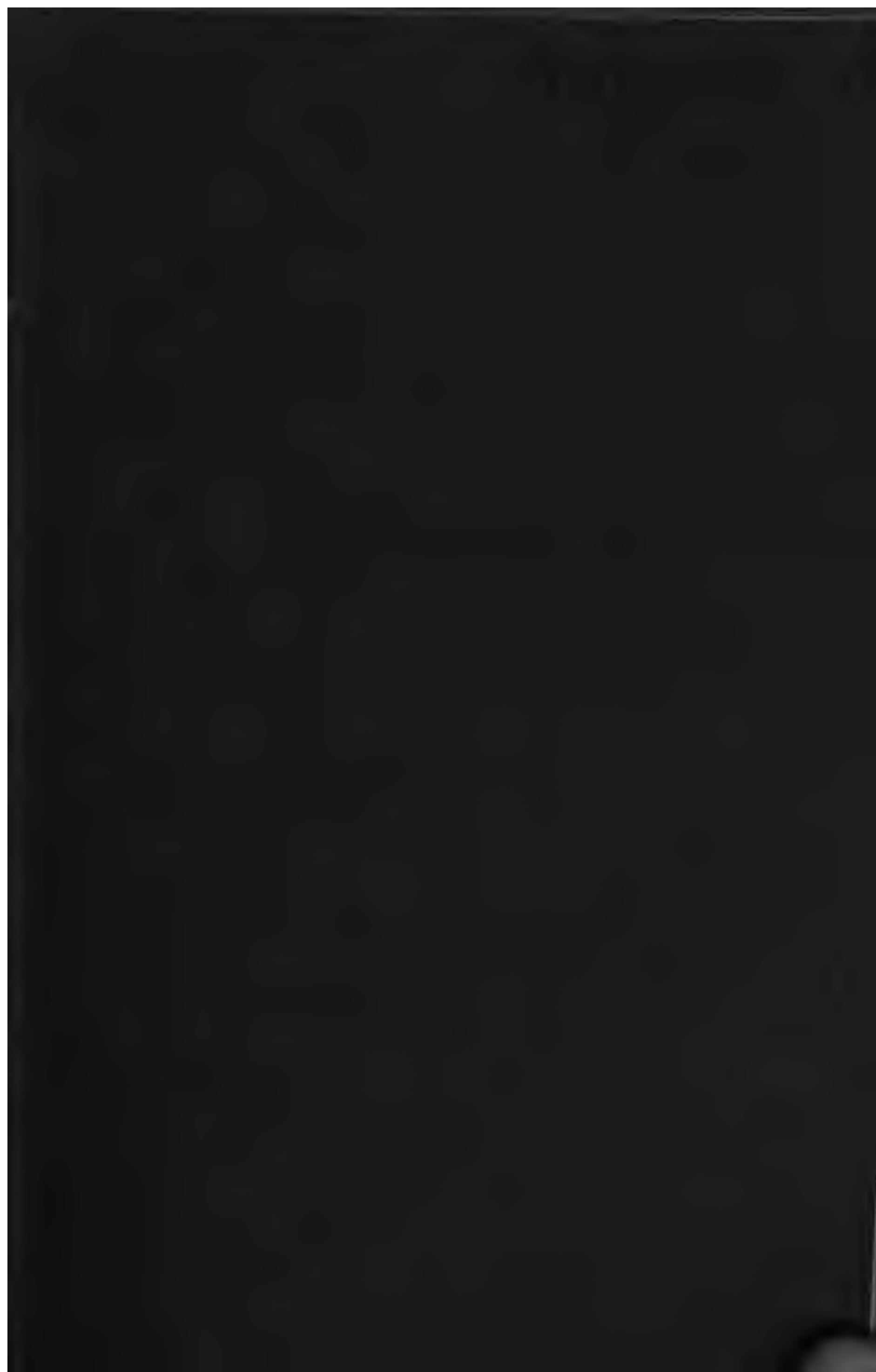

Fremstilling

af

det danske Sportel- og Afgiftsvæsen

ved

den judicielle Retsforvaltning

eller

Retspleien

og

de dermed i Forbindelse staaende Forretninger.

Med

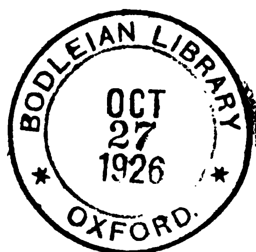
et Forord

om Retssportlernes Omordning og Retsafgifternes Afskaffelse.

Af

Lic. juris **C. P. N. Petersen,**
Justitsraad og Birkedommer ved Kronborg vestre Birk.

Kjøbenhavn.
Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel).
Thieles Bogtrykkeri.
1856.

BODLEIAN LIBRARY
OCT
27
1926
OXFORD.

Forord.

I.

Ligesom Omkostningsvæsenet i Almindelighed ved Retsforvaltningen i flere Henseender er et vigtigt Moment i denne Forvaltnings Organisation, saaledes gjælder dette i Særdeleshed det Omkostningsvæsen, som angaaer de til Retspleien og den øvrige judicielle Retsforvaltning knyttede Betalinger, hvilke Statsborgerne have at udrede for den Retshjelp i deres særlige Retsanliggender, som ydes dem af de Organer, igjennem hvilke Staten udøver den judicielle Retsforvaltning. Den for dette sidste Omkostningsvæsen i det Hele for Kongeriget Danmark gjældende Lovgivning findes ikke samlet og ordnet i nogen Hoved- eller almindelig Lov, men er adspredt i mange specielle Love. Derimod have vi

Forord.

I.

Ligesom Omkostningsvæsenet i Almindelighed ved Retsforvaltningen i flere Henseender er et vigtigt Moment i denne Forvaltnings Organisation, saaledes gjælder dette i Særdeleshed det Omkostningsvæsen, som angaaer de til Retsplejen og den øvrige judicielle Retsforvaltning knyttede Betalinger, hvilke Statsborgerne have at udrede for den Retshjelp i deres særlige Retsanliggender, som ydes dem af de Organer, igjennem hvilke Staten udøver den judicielle Retsforvaltning. Den for dette sidste Omkostningsvæsen i det Hele for Kongeriget Danmark gjældende Lovgivning findes ikke samlet og ordnet i nogen Hoved- eller almindelig Lov, men er adspredt i mange specielle Love. Derimod have vi

for den Deel af dette Omkostningsvæsen, som angaaer Betalinger, Gebyrer eller Sportler, der skal erlægges for de judicielle Embedsmænds Forretninger, og de dermed i Forbindelse staaende Afgifter til det Offentlige, en Hovedlov i Sportelreglementet af 22 Mart. 1814; men imedens denne Lov, ifølge sit Formaal, ikke har optaget alle de, for Retssportlerne og for de paa judicielle Retsforvaltninger hvilende Afgifter, gjældende Lovregler (jvfr. dette Skrifts Art. 20), er den i mange Henseender suppleret og forandret ved senere specielle Love, saa at den selvfølgelig ikke kan indeholde nogen fuldstændig Ordning af den nugjældende Lovgivning endog blot for Betalingerne indenfor dens Formaals Grændser. Foruden at saaledes allerede denne Beskaffenhed ved selve Lovgivningen maa gjøre det vanskeligt for Statsborgerne at skaffe sig Kundskab om de Betalinger, de have at udrede for den Retsbistand, de søge hos den judicielle Retsforvaltning, forøges denne Vanskelighed i sær-

deles betydelig Grad ved Mængden af de ad administrativ Vei givne Forklaringer og Fortolkninger, som ere fremkaldte ved Tvivl om denne Lovgivnings Anvendelse og fornemmelig hidrøre fra Lovgivningens egen Beskaffenhed og fra de forandrede Skikkelser, hvori de borgerlige Retsanliggender, paa Grund af de borgerlige Forholds efterhaanden tiltagne Udvikling, ere fremtraadte. Disse Forklaringer og Fortolkninger, hvortil Kundskab er fornøden for Forstaaelsen af selve Lovgivningen, ere adspredte i de Tid efter anden udgivne Samlinger af offentlige Actstykker, og i Forbindelse med selve Lovene afgive de et saa omfangsrigt Materiale, at det er saagodtsom umueligt for Statsborgerne i Almindelighed deri at finde sikker og tilstrækkelig Veiledning til selv at udfinde hvad de i deres særlige Anliggender have at udrede for judiciel Retshjelp, men den herom gjældende Lovgivning, der dog staaer i Forbindelse med Udøvelsen af deres vigtigste offentlige eller politiske Friheder, er for dem

saagodtsom en lukt Bog. Endog for de Mænd, i hvis Kald denne Betalingslovgivnings, i Særdeleshed Sportellovgivningens, Anvendelse falder, lægger det dertil hørende Materiales Adspredthed og Omfang stor Vanskelighed i Veien. De kunne først efter et formeligt Studium med Lethed og Sikkerhed og uden at befrygte Feiltagelser eller Vildfarelser i hvert forekommende Tilfælde beregne Betalingerne, og man vil derfor ikke finde det forunderligt eller uforklarligt at uovereensstemmende Beregninger af Betalingerne for ganske lignende Retshandlinger undertiden kan finde Sted i de forskjellige Retskredse. For efter Evne at gjøre Oversigten over de Sportellovene forklarende administrative Bestemmelser lettere for Rettensbetjente, og for at give Enhver, hvem Sportuleringen for den judicielle Retsforvaltning interesserer, Leilighed til, uden synderlig Vanskelighed at forskaffe sig Indsigt i Sportellovgivningen, udgav jeg i Aaret 1834 „en Fremstilling af den danske Sportellov-

givning for Forligelsesvæsenet, Retspleien og de dermed forbundne Forretninger." Da Oplaget af dette Skrift var udsolgt blev jeg af den nuværende Eier af den Gyldendalske Boghandling, paa hvis Forlag det er udkommet, anmodet om at foranstalte en nye Udgave af samme. Men da Skriftet indskrænker sig til Sportelvæsenet og kun omhandler dat dermed forbundne Afgiftsvæsen og efter dets Plan end ikke har optaget alle Sportelvæsenet vedkommende Gjenstande, og da jeg nærede den Formening, at en fuldstændig Fremstilling af det hele, Statsborgerne i deres særlige judicielle Retsanliggender paahvilende, lovbestemte Betalingsvæsen, muenligt vilde baade give de Statsautoriter, som have med samme at bestille, et Hjelpemiddel i Haanden til med Lethed at finde de derom gjældende Love og dertil hørende Actstykker, og tillige sætte de Statsborgere, som dels have Interesse for deres offentlige Retsforhold, dels ere eller blive kaldede til Deelagtighed i Lovgivningsmagten, i Stand til at erhverve

i det mindste en Oversigt over de pecuniære Fordringer, Staten stiller til Statsborgerne for eller i Anledning af sin Retsbistand i hine Anliggender, samt da derhos den dybere og fuldstændigere Indsigt i Sportelvæsenet, jeg, siden bemeldte Skrift blev udarbeidet, i Særdeleshed ved den praktiske Erfaring i min Embedsstilling som Justitsembedsmand har opnaaet, har gjort mig det muligt at tilegne mig en selvstændig Mening om adskillige tvivlsomme Spørgsmaale angaaende Sportuleringen, i Henseende til hvilke de hidtil antagne Meninger forekom mig ikke at støtte sig til noget strængt retligt Grundlag eller i andre Henseender at være mindre rigtige, saa besluttede jeg, i Stedet for blot at besørge en nye Udgave af det ommeldte Skrift, aldeles at omarbeide den hele Materie om Sportelvæsenet for Retspleien og den hele øvrige judicielle Retsforvaltning samt for det i en vis Henseende til Retspleien henhørende Forligelsesvæsen, og dermed at forbinde en Fremstilling

af alle paa denne Retsforvaltning hvilende Afgifter. Nærværende Skrift, som er Resultatet af denne Beslutning, indeholder saaledes en udtømmende Fremstilling af det hele Betalingsvæsen, som Statens Love have knyttet til Afbenyttelsen af den, blandt de vigtigste af Statsborgernes offentlige eller politiske Friheder henhørende, Ret til af Statsmagten at forlange Retsbistand i særlige Retsanliggender. — Om den Plan og Methode, jeg har fulgt ved Udarbeidelsen, har jeg udtalt det Fornødne i Skriftets 20de jvfr. den 15de og 199de Artikel. — Forsaavidt Skriftet, som ovenfor antydet, indeholder critiske Bemærkninger, har det været langt fjærnet fra min Tanke at tiltroe de Resultater, hvortil jeg ved disse Bemærkninger er kommet, nogen Superioritet fremfor de hidtil antagne Meninger, ligesaalidet som jeg har ventet, at disse Resultater ville vinde nogen praktisk Indflydelse paa Anvendelsen af den nugjældende Lovgivning, hvorimod jeg kun har havt for Øie, at hen-

lede Opmærksomheden paa de Tvivl, som, efter min Formening, kunne reises imod Rigtigheden af hine ældre Meninger, og troet, at de Grunde, hvormed jeg har imodegaaet disse Meninger, muligt ville give Anledning til Sagens yderligere Prøvelse og Bedømmelse, og saaledes, hvad enten den ene eller den anden Mening findes at maatte gives Fortrin, at bidrage til Sandhedens Begrundelse eller Befæstelse.

II.

Nærværende Skrift indeholder alene en Fremstilling af den for Betalingsvæsenet ved den judicielle Retsforvaltning gjældende Lovgivning saaledes som denne er, uden at deri er optaget nogen lovgivningspolitisk Critik over samme, enten i dens Heelhed eller i dens Enkeltheder. Det vil imidlertid ikke være af Veien paa dette Sted i Korthed at omtale hvorvidt denne Lovgivning synes at trænge

til at medtages ved Overveielsen af de Reformer i Statsforvaltningen, hvortil Tiden har et uafviseligt Krav. I denne Henseende maa en Sammenligning imellem de almindelige Fordringer, som med Føie kan gjøres til Retsbetalingsvæsenets Ordning, og den Ordning, det har fundet efter vor Lovgivning, nødvendig føre til det Resultat, at denne sidstnævnte Ordning ingenlunde tilfredsstiller hine Fordringer, og at den navnligen lægger større Byrder paa Statsborgernes Frihed til at benytte Statens Bistand i deres særlige Retsanliggender, end en sund og retfærdig Statspolitik kan billige. — Hvad de almindelige Fordringer til Retsbetalingsvæsenets Ordning angaaer, da er det indlysende, at ligesom Statsborgerne, ifølge Statsforbindelsens Natur og Formaal, have Ret til af Staten at kræve Hjelp til at værne om deres Rettigheder og til baade at fjerne Angreb paa disse og Hindringer imod retsbegrundede Adkomsters Gjennemførelse, saaledes ere de paa den anden Side for-

pligtede til at udrede de Udgifter, som til denne Retsbeskyttelse behøves. Hvorvidt disse Udgifter bør afholdes alene af alle Statsborgere (hele Staten eller dens organiske Dele) eller tillige af de enkelte Statsborgere, som begjære Retshjelp, derom ere Meningerne vel deelte og ulige Regler gjældende i de forskjællige Stater; dog synes det at være den af Statsforbindelsens Natur og Formaal nærmest flydende Ordning, at Udgifterne til selve Organisationen af den Deel af Statsmagten, til hvis Forvaltning Retshaandhævelsen er henlagt, eller til de dertil hørende personelle og materielle Fornødenheder, bestrides af alle Statsborgere, men at Betalingen for Afbenyttelsen af denne Statsmagts Organers Virksomhed, det vil sige Retshjelpen, altsaa de dertil i hvert enkelt Tilfælde fornødne Udgifter, afholdes af alle Statsborgere, naar Retshjelpen ydes til Alles Bedste, men af de enkelte Statsborgere i deres særlige ɔ: til deres egen Raadighed overladte Rets-

anliggender, som have en saa fjærn Interesse for hele Staten, at Bekostningerne ved Retshjelpen ikke bør falde Almeenformuen til Last. Her have vi kun med Bekostningerne til den sidstnævnte Retshjelp at bestille. Jeg skal derfor ikke videre omtale Ordningen af de førstnævnte Retsudgifter. Da Statsborgernes Forpligtelse til at yde Betaling i deres særlige Retsanliggender, følgelig ogsaa Statens tilsvarende Ret til at forlange Betalingen, efter det Foranførte, begrundes ved Retshjelpen, eller det Arbeide og de specielle dertil hørende Udgifter, som dertil udfordres, maa Forpligtelsen og Rettigheden have deres Begrændsning herved. Som Følge heraf bør Maalestokken for denne Betalings Størrelse ikke søges i Størrelsen af Udgifterne til hele Retsforvaltningens Fornødenheder. Ligesaalidet bør Statens almindelige Finantstilstand have nogen Indflydelse paa samme. Til hvilken Størrelse derimod de enkelte Retsbetalinger forøvrigt bør ansættes, lader sig ikke med al-

mindelige Regler fastsætte, men dette er tildels en Vilkaarlighedssag. Kun er det udenfor al Tvivl, at Retshjelpens Diemed fordrer, at Betalingerne normeres saaledes, at de hverken ved deres Ubetydelighed friste hidsige Parter til temeraære Processer, eller i virkeligt tvivlsomme Sager vanskeliggjøre eller indvirke hemmende paa Benyttelsen af Retshjelpen, ligesom og at den statsoeconomiske Interesse tilsiger, ved denne Normering at have for Die, at Betalingerne ikke lægge et hemmende Tryk paa Omsætnings- og Credit-Forholdene. Med dette Hensyn lader det sig dog forene, at Betalingerne ere forskjællige i et billigt Forhold til den materielle Værdie af Gjenstanden for Retshjelpen. Ligeledes kan der uden Ubillighed gjøres Forskjel paa Betalingerne i de underordnede og overordnede Retskredse, for eensartet Retshjelp. — Fremdeles er det en nødvendig Fordring til den Lovgivning, som regulerer Betalingerne, at den er saa lidet sammensat og forviklet som muligt, fuldstændig

og klar, og uden Vanskelighed kan opfattes af Statsborgerne, hvorved disse kunne sættes i Stand til forud nogenlunde nøiagtigt at beregne alle de Omkostninger, som de ville faae at erlægge for den Retshjelp, de attraae, og til at overbevise sig om Rigtigheden af de af vedkommende Embedsmænd beregnede Betalinger. Denne sidste Mulighed bør Lovgiveren fornemmelig af den Aarsag søge at befordre, at Tilliden til Embedsstandens Redelighed støttes derved. Imedens det ligger i Sagens Natur, at de Paagjældende mistænke enhver uforudseet Betalingsbyrde som opskruet, eller grundet i Nærighed, — især dersom ulige Beregningsmaader ved Lovens Uklarhed er fremkaldt i forskjellige Retskredse —, vil den af Betalingsnormernes Forstaaelighed og eensformige Anvendelse overalt fremgaaende Sikkerhed holde en slig Mistanke fjernet, og væsentligen medvirke til den ønskeligste Stemning imellem de Betalingspligtige og dem, hvem Betalingen tilfalder paa Embedsvegne.

De anførte almindelige Fordringer ere, efter min Formening, de vigtigste, til hvis Fyldestgjørelse Statsborgerne have et retmæssigt Krav. Paa Betalingsvæsenets Enkeltheder er det udenfor mit Maal her at indlade mig. Stiller man, med disse Fordringer for Oie, vor gjældende Betalingslovgivning for en gjennemtrængende og upartisk Betragtning, da vil det være klart, at den i flere og væsentlige Henseender ikke tilfredsstiller samme. Det er saaledes allerede ovenfor (S. IV—VI) udhævet, at Beskaffenheden af Materialet gjør det saagodtsom umueligt for Statsborgerne i Almindelighed at skaffe sig nøiagtig Kundskab til de Betalinger, de have at erlægge. Hertil kommer at Lovgivningen for Retssportlerne er altfor compliceret, i det den indeholder en større Specialisering af de enkelte Forretninger, der vedkomme den forskjællige Retsbistand, end fornødent er, hvorved Udfindelsen af Betalingerne for Hovedforretningerne bliver vanskeliggjort. Vel er, hvad den

egentlige Retspleie eller Retsbehandlingen i Retstrættesager angaaer, paa Grund af den i vor Rettergangsmaade i Reglen gjældende Forhandlingsmaxime, Specialisering af de enkelte til en Hovedforretning henhørende Biforretninger mere fornøden, end efter den Rettergangsmaade, hvor Processen er enten instructorisk eller den saakaldte Undersøgelsesmaxime er den herskende; men nogle af Enkeltheden i denne Green af Retsforvaltningen kan dog uden Skade sammendrages, og denne Sammendragning kan i endnu større Omfang med Føie foretages i Retsforvaltningens øvrige Grene. — Fremdeles mangler Betalingslovgivningen Fuldstændighed, forsaavidt den ikke har fastsat bestemte Betalinger for alle de Mænd, hvis Hjelp ved Retsforhandlingerne behøves eller kan benyttes. I Særdeleshed gjælder dette om Betalingen i Rettergangssager til Sagførere, der, forsaavidt den skal udredes af Private, som ikke staae under et Slags offentligt Værgemaal, hvorved Procesudgifter for dem

modereres, slet ikke er lovbestemt, hvorimod, hvor det Offentlige skal betale Sagførernes Arbeide, disse ere honorerede saa slet, at Lonnen oftest ikke svarer til de tarveligste Fordringer for en saa ansvarsfuld Virksomheds tilbørlige Udførelse, en Anke, som navnligen gjælder, hvor Sagførelsen, foruden det personlige Arbeide, medfører positive Udlæg saasom til Actsextracter. Jeg er vel ikke blind for de Betænkeligheder, som, fornemmelig med Hensyn til Sagførernes Nidkjerhed for de dem overladte Sagers Udførelse, kan reises mod en lovbestemt Taxt for deres Arbeide, men jeg skjønner ikke at disse Betænkeligheder bør tillægges nogen Vægt ligeoverfor Statsborgernes retmæssige Fordring. Det forekommer mig nemlig, naar Sagen betragtes fra Retsstandpunktet, at være indlysende, at Staten, naar Rettergangsmaaden og den materielle Lovgivning er af saadan Beskaffenhed, at Statsborgerne i Reglen ikke uden at udsætte deres Ret for at formindskes eller fortabes kan undvære Lovkyndiges

Hjelp til at indtale eller forsvare den for Domstolene, og naar den, med enkelte Undtagelser, formener Statsborgerne at benytte dertil og lade møde i Retten hvem de finde for godt, i det Loven i saa Henseende indskrænker dem til de offentlig beskikkede Sagførere, maa have den Forpligtelse at fastsætte bestemte Regler for de gjensidige Rettigheder og Forpligtelser i Henseende til Betalingen for denne Hjelp. I modsat Fald aabnes Adgang for Vilkaarlighed, der kan medføre, at Størrelsen af Betalingen, som forlanges for Hjelpen, utilbørligen formindsker Retsobjectets Værdie. Det er endog let at tænke sig Tilfælde, da Hensyn til Bekostningerne tilraade, at Hjelpen og dermed den Ret, som ved samme skulde indtales eller forsvares, aldeles maa opgives. Det er en Selvfølge at jo mere indskrænket Concurrencen blandt Sagførerne er, desto mere ere Statsborgerne udsatte for denne Vilkaarlighed. Det maa vel indrømmes, at Forholdet imellem Sagførerne og de Personer, der behøve deres

Hjelp, efter sin Natur som oftest maa ansees som et Contractsforhold, og at paa Grund heraf Godtgjørelsen for Sagførernes Arbeide og Uleilighed principielt bør være overladt til fri Overeenskomst, men jeg formener, at ved Siden heraf bør Lovgivningen, for det Tilfælde at en saadan Overeenskomst ikke kan tilveiebringes, indeholde normale Bestemmelser for Betalingen. Jeg har alene antydet denne Sag og det er udenfor mit Maal paa dette Sted udførligere at udvikle den eller at indlade mig paa Enkelthederne ved dette Betalingsvæsen og alle de Lovforskrifter, som dermed bør sættes i Forbindelse, dog kan jeg ikke tilbageholde at yttre den Formening, at Betalingerne bør fastsættes i Reglen efter Retskredsens Plads i Retsorganisationen, Sagens Art og Gjenstandens almindelige Værdie, og at dermed bør forbindes Ret for enhver Statsborger til at erholde en Sagfører beskikket, samt at Uenighed imellem Parten og Sagføreren om dennes Beregning af de Udgifter,

som Sagen, udenfor Betalingen for Arbeidet, har medtaget, bør overlades til en summarisk Afgjørelse af vedkommende Ret, uden formelig Rettergang. — Seer man endelig hen til de enkelte Sportelsatser, da er det unægteligt, at nogle af disse ere lavere end fornødent og adskillige endog efter Nutidens Forhold saa lave, at det Beløb, de indeholde, er saagodtsom for Intet at regne og næsten kan kaldes uanstændigt (vide t. Ex. Art. 55 S. 55). Men i Modsætning hertil ere adskillige andre Sportelsatser saa høie, at de for den almindelige Betragtning maa fremstille sig som hemmende baade for Retshjelpen og for Omsætningsforholdene, hvilket fornemmelig er Tilfældet med Auctions- og tildels med Skifte- og Tinglæsnings-Sportlerne. Aarsagen til dette Sidste ligger i en Omstændighed, som fører os til det første af de to Hovedonder, hvoraf Retsbetalingsvæsenet lider, det nemlig, at Staten har sammenhobet uligeartede Embedsforretninger og været sparsom med faste Lønninger, men saaledes indrettet

Normeringen af Retssportlerne for den Retshjelp, den yder Statsborgerne i deres private Anliggender, at de judicielle Retsembedsmænd ved disse Sportler tillige kunne finde Vederlag for det betydelige Arbeide, Staten forlanger af dem, uden derfor og for det til dets Udførelse fornødne Contoirhold og andre Udgifter i Reglen at yde dem Godtgjørelse, hvortil henhøre deels den judicielle Retsforvaltning i civilretlige Anliggender, som efter Lovgivningen ere indrømmede Sportelfrihed, deels de med deres Embeder forbundne Forretningsgrene, som indbefatte den judicielle og administrative Criminal- og Politie-Forvaltning, magistralske og andre administrative Forretninger. Det er aabenbart, at dette Princip for Normeringen af Retssportlerne mangler Retmæssighed, thi det gaaer udenfor Grundlaget for Statens Berettigelse til at forlange Betaling af de enkelte Statsborgere for den, disse vedkommende, særlige Retshjelp, naar denne Betaling indeslutter en Afgift til Be-

skridelsen af de Forvaltningsudgifter, hvis Udredelse efter deres Natur paaligger alle Statsborgere (hele Staten eller dens organiske Dele) eller i al Fald Andre end hine enkelte Statsborgere. — Det andet af de Hovedbonder, hvormed den judicielle Retsforvaltning er belastet, bestaaer i de med denne forbundne Afgifter til det Offentlige. Disse Afgifter, om hvilke nærværende Skrifts tredie Afsnit giver Oplysning, ere ikke paalagte som noget Vederlag for det Arbeide, der anvendes til den Retsbistand, hvortil Statsborgerne have et berettiget Krav, men have derimod det Diemed, igjennem den judicielle Retsforvaltning at tilveiebringe Indtægter for det Offentlige, nemlig den almindelige Statskasse, offentlige Stiftelser og Communernes Fattigkasser, og de indeholde saaledes en, den statsborgerlige Ret til af Staten at forlange Retshjelp paalagt, directe Skat. Dette Skattepaalæg overskriver ikke blot Grændsen for Statens Berettigelse til at fordre Betaling for Retsforvalt-

ningen i Statsborgernes særlige Anliggender, men det medfører endog at Staten kommer i Modsigelse med sig selv eller med dens vigtigste Formaal, at yde Statsborgerne den dem tilkommende Retfærdighed og Retsbeskyttelse, i det den bebyrder dem ved, til sin egen, samme uvedkommende, Fordeel, at fordyre Retshjelpen, og ved at formindske det materielle Retsobject, der i de fleste Tilfælde udgjør Retshjelpens Gjenstand. Denne Krænkelse kan endog gaae saavidt, at den aldeles absorberer Retsobjectet, hvilket Sidste navnligen kan finde Sted i Concoursboer, hvor de herombandlede Afgifter kan have og ikke sjelden have den Følge, at En eller Flere af Creditorerne aldeles tabe deres Tilgodehavende. Det er vistnok unfornødent at tilføie, at det herimod ikke med Føie kan indvendes, at ogsaa Retssportlerne kan føre dette Resultat med sig, thi Statens Fordring paa det Vederlag, hvorfor Retssportlerne udredes, hviler paa et andet, ikke fiscalsk, men retligt Grundlag. Det er saaledes

uimodsigeligt, at den omhandlede Skat i sig indeholder en Uretfærdighed. At denne Skat ogsaa kommer i Strid med sand statsoeconomisk Interesse er aldeles klart, thi deels lægger den en, Retsforvaltningen uvedkommende, Byrde paa Omsætningerne, og deels medfører den Ulighed i disses Beskatning, idet den indeholder andre Skatter paa de ved Retsforvaltningens Hjelp foretagne Omsætninger, end de, som ere paalagte Omsætninger, der foregaae uden saadan Bistand, hvilket navnligen finder Sted ved de Salg, som skee ved Auctioner, og ved de Skifter, som forvaltes af Statens Autoriteter, ligesom den og tildels paa ulige Maade bebyrder Omsætningerne i Statens forskjellige Dele.

Det maa efter det Foranførte vistnok ansees hævet over al Tvivl, at den hele omhandlede Betalingslovgivning ikke tilfredsstiller Statsborgernes berettigede Fordringer og at den derfor bør undergaae saadanne Reformer, at disse Fordringer derved

kan finde den Fyldestgjørelse, hvorpaa de have et retfærdigt og billigt Krav. Imidlertid skjønner jeg dog ikke at Tiden til at gjennemføre disse Reformer, forsaavidt Retsportlerne angaaer, endnu er beleilig, thi Retsportlernes Ordning kan i flere Henseender ikke blive uberørt af den forestaaende Omordning af den judicielle og administrative Retsforvaltning. Den bør ogsaa, efter min Formening, foretages i Forening med eller samtidig med Omordningen af det hele øvrige Omkostningsvæsen ved Justitsvæsenet, derunder indbefattet Politievæsenet, hvilket Omkostningsvæsen nu i det Hele er saa mangelfuldt, at det hverken svarer til Statsborgernes retmæssige Krav eller er i Stand til tilbørligen at bidrage til at forskaffe Justitsvæsenet den for dets Bestemmelse fornødne Værdighed og Kraft. Derimod forholder det sig anderledes med de den judicielle Retsforvaltning paalagte Afgifter til det Offentlige. Disse Afgifter have nemlig, med de nedenanførte Undtagelser, ingen

indre Forbindelse med Retsforvaltningen og Intet at gjøre med Omordningen af Retssportelvæsenet eller Retsforvaltningen. Det er utroligt, at de deri ville faae nogen Plads, og deres Afskaffelse behøver derfor ikke at lade vente paa sig indtil denne Omordning er bragt i Stand, hvorimod den, da dens Nødvendighed er støttet til en utvivlsom Retfærdighedsfordring, og da den vil fjærne den Skygge, hvori disse Afgifter unægtelig stille vor politiske Civilisation, af Lovgivningsmagten uden Opsættelse bør iværksættes. De eneste Afgifter, som for Øieblikket bør holdes i Kraft ere Bevillingsafgiften (Art. 206) og Stempelafgiften (Art. 207). Den førstnævnte Afgift fordi den efter vor Retspleies Natur ikke ret vel kan undværes, saalænge Meddelelse af de Bevillinger, hvortil den er knyttet, henhører under Administrationen, hvorimod den uden Tvivl bør ophøre, saafremt Bevillingernes Meddelelse ved Retsforvaltningens Omordning bliver henlagt til Domstolene. Dette gjælder imidlertid ikke om det

Tillæg til denne Afgift, som er paabudet til Fordeel for Seminariifondet, hvis Forsynelse er Retspleien aldeles uvedkommende, og hvormed den derfor ei heller bør vedblive at være belastet. — Den Retspleien paahvilende Stempelafgift er vistnok i adskillige Henseender uforsvarlig høi, ligesom Ligevægten imellem den og den Stempelafgift, som er paalagt Omsætninger, der foregaae uden judiciel Retsbistand, ei heller overalt er iagttaget, men da Bestemmelsen om dens Vedbliven eller Afskaffelse rettest bør tages under Overveielse i Forbindelse med Omordningen af den hele øvrige Stempelafgift, og da den ogsaa kan have nogen Forbindelse med Retssportelvæsenets Omregulering, navnligen forsaavidt Sportlerne ogsaa ved Underretterne maatte blive henlagte til Statskassen, hvilket muligt kan faae en særegen Indflydelse paa Beslutningen om dens Vedbliven, Størrelse og Oppebørselsmaade, vil det maaskee være det rigtigste at lade den indtil videre vedblive i sin nuværende Tilstand.

Jeg skal afholde mig fra de Betragtninger, hvortil den Statspolitik giver Anledning, som har kaldt de Retsforvaltningen udelukkende paahvilende Afgifter tillive, hvis Afskaffelse er en uafviselig Nødvendighed, og kun indskrænke mig til den Bemærkning, at ihvorvel man ved Bedømmelsen af Fortidens Regjeringsforanstaltninger bør tage billigt Hensyn til de objective Vanskeligheder, hvormed Statsstyrelsen har havt at kjæmpe, da de først paabødes, og ihvorvel dette Hensyn muligt kan afgive nogen Undskyldning for hiin Statspolitik, forsaavidt nogle af de Afgifter angaaer, som ere anordnede før 22 Mart. 1814, da det nugjældende Sportelreglement udkom, saa kan samme dog ingenlunde undskylde den Statspolitik, der ved bemeldte Sportelreglement ikke blot har vedligeholdt de fleste og vigtigste ældre Afgifter, men endog forhøiet disse og besværet Retsforvaltningen med nye Afgifter.

Under vor constitutionelle Regjeringsforfatning er Trangen til Reform i det hele med den judicielle Retsforvaltning forenede Betalingsvæsen ikke synderlig kommen til Drøftelse. Paa Rigsdagen ere vel nogle Enkeltheder ved Retssportelvæsenet og en Interpellation angaaende et nyt Sportelreglement bragte paa Bane, men ligesom de Yttringer, der ved disse Leiligheder ere faldne fra Medlemmer, der have draget disse Gjenstande frem, vidne om Mangel paa Kundskab til Sportelvæsenets sande Beskaffenhed, og ligesom Sagen selv ikke har tildraget sig nogen Deeltagelse hos Rigsdagens øvrige Medlemmer, saaledes er den Retsforvaltningen paahvilende directe Afgifts- eller Skattebyrde aldeles ikke kommet under Omtale. Dette maa vistnok forekomme saameget mere paafaldende, som det hele Retsbetalingsvæsen staaer i nøie Forbindelse med Statsborgernes Frihed til at benytte Statens Retsbistand, hvilken Friheds mindst mulige Indskrænkning ved byrdefulde og uretfærdige

Pengepaalæg skulde synes at maatte have Berettigelse til Medoptagelse i den Reformbevægelse, som til Fordeel for andre Grene af den statsborgerlige Frihed har viist sig, og maa anerkjendes som en til en vis Grad berettiget Bestræbelse for Virkeliggjørelsen af Tidens herskende, og tildels i den constitutionelle Regjeringsform udtrykte, Ideer. Dog skal jeg ikke videre gaae ind paa denne, i det mindste tilsyneladende, Ligegyldighed fra Rigsdagens Side, for hvilken forøvrigt adskilligt vistnok kan anføres til Undskyldning, men kun i Modsætning dertil udhæve den Omhu, hvormed i Norge den ommeldte politiske Frihed er værnet mod Indskrænkning af Statens Skattemyndighed, i det dens Unddragelse fra directe Skattepaalæg er som en Statsborgerne tilkommende constitutionel Ret optaget i Rigets Grundlov*). — Fra Regjeringens

*) I Grundloven af 4 Nov. 1814 § 98 bestemmes det nemlig, at med Sportler, som erlægges til Rettensbetjente, bør ingen Afgifter til Statskassen være forbundne.

Side er ei heller noget Skridt til det judicielle Betalingsvæsens Omordning fremkommet for Offentligheden. Forsaavidt Retssportlerne angaaer har dette, efter hvad jeg ovenfor har yttret, uden Tvivl sin fulde Berettigelse. Med Hensyn derimod til den Retsforvaltningen paahvilende directe Skattebyrde, da kan Aarsagen til at Retsforvaltningen ikke er befriet for den vistnok ikke søges i Mangel paa Villie hos de Mænd, der have forestaaet Justitsministeriet, og det er mig bekjendt at den nuværende Justitsminister attraaer jo før jo heller at kunne frigjøre Retsforvaltningen for denne Byrde, men Justitsministeren har ei fuld Raadighed over Sagen, hvorimod denne i det Væsentligste henhører under Kongerigets Finantsminister, der uden al Tvivl ei heller fattes Tilbøielighed til dens Fremme, men muelig i den Afgang i Indtægter, Staten derved vil lide, finder Anledning til Betænkelighed derimod. Det er imidlertid og at vente, at Finantsministeren vil finde sig op-

fordret til at lade Retfærdighedens Fordring faae Overvægt over Statskassens Interesse, og at dette i Særdeleshed vil skee, naar Folkerepræsentationen tager Sagen i sin Haand, hvilket den saameget mindre kan formodes at ville undlade, som den efter den constitutionelle Regjeringsforfatnings Væsen er den naturlige Repræsentant for Beforduingen af Udviklingen af den statsborgerlige Frihed, altsaa ogsaa af Statsborgernes ubesværede Adgang til Retsinstitutionernes Benyttelse, og som saadan kaldet til at anvende sin Kraft paa at bortrydde de Indskrænkninger i denne, som Fortidens Vilkaarlighed og Feilgreb har paalagt den.

Maatte disse Linier hos de af mine Medborgere, som ikke have havt Leilighed til at skaffe sig nogen dyb Indsigt i Retsbetalingsvæsenet, aabne Oiet for dette Betalingsvæsens sande Tilstand, og maatte de fremfor Alt bidrage til, hos Folkets Repræsentanter, der ere kaldede til Deeltagelse i Lovgivningsmagten,

at aabne Indgang for den Erkjendelse, at Retfærdighed mod Statsborgerne og Civilisationens Ære fordrer, at Retsforvaltningen snarest muligt befries for den, samme udelukkende paahvilende, Skattebyrde, og at det er deres uafviselige Pligt at virke til dette Maal, da vilde den Hensigt, hvori de ere nedskrevne, være opnaaet.

Forfatteren.

Indholdsfortegnelse.

Side.

Første Afsnit.

Om Sportlerne
for
Forligelsesvæsenet.

I Henseende til Sportlerne for Forligelsesvæsenet bliver at afhandle de Sportler, som angaae Forligsmægling, der foregaaer deels ved de almindelige Forligelsescommissioner, deels ved den for Tyendesager paa Landet særlig anordnede Forligsmægler, og deels ved Retterne.

I. Sportlerne ved de almindelige Forligelsescommissioner.

Art. 1. Af Klageren skal erlægges ved Klagens Indlevering 24 Skill. og ingen videre Betaling, naar Forlig ei opnaaes, men, naar Forlig indgaaes, skal endvidere betales 40 Skill., hvoraf Klageren udreder de 16 Skill. og Indklagede de øvrige 24 Skill., saafremt Parterne ei anderledes komme overeens. Plac. 26 Jun. 1817 og 6 Apr. 1827 § 1.

Herved bortfalder den i Canc. Skriv. 9 Apr. 1796, 28 Jan. og 27 Mai 1815 indeholdte Bestemmelse om at Gebyret til Forligelsescommissionen, om endog Parterne udeblive, ligefuldt skal betales.

Art. 2. Naar en Sag mod Flere under Eet indklages og behandles, erlægges kun Betaling som for een Sag, men, naar efter Begjæring særskilt Forlig prøves med

hver Enkelt, bliver særskilt Betaling at udrede. Canc. Skriv. 28 Nov. 1795, 14 Nov. 1801, 8 Jul. 1817, 30 Jan. 1821, 27 Oct. 1827, 29 Mart. 1834, 21 Mai 1836, Justm. Skriv. 28 Oct. 1850 (Dep. Tid. f. 1851 S. 1151).

Art. 3. De i Art. 1 ommeldte 40 Skill. kan af Forligelsescommissionen forlanges betalte forinden Forliget føres til Protocollen. Canc. Skriv. 10 Mai 1808.

Art. 4. Har Forligelsescommissionen givet Credit med Betalingen kan denne i fornødent Fald inddrives ved Udpantning efter de samme Regler, som for crediterede Retsgebyrer ere foreskrevne. Canc. Skriv. 12 Sept. 1820.

Art. 5. Betalingen maa i Kjøbenhavn af Forligelsescommissionen eftergives, naar Parterne ere uformuende, Plac. 26 Jun. 1817, og en Parts Mangel af Evne til dens Tilveiebringelse bør ei heller udenfor Kjøbenhavn være til Hinder for Forligsprøven, Frdg. 10 Jul. 1795 § 55.

Art. 6. De Stiftelser m. Fl., som efter Lovgivningen nyde almindelig Fritagelse for Retsgebyrs Erlæggelse, tilkomme ifølge Canc. Skriv. 29 Sept. 1827 ogsaa Fritagelse for at udrede Betaling til Forligelsescommissionen. Denne Menings Rigtighed er dog tvivlsom, thi vel kan det siges, at da de fleste lovbestemte Fritagelser for Retsgebyrer ere ældre end Frdg. 10 Jul. 1795, kan man ikke lægge Vægt paa at de efter deres Ord kun angaae Rettergang, og at Forligelsesvæsenet, i det Forhold, hvori det er stillet til Rettergangen, udgjør en til denne knyttet processuel Institution, men derimod kan dog indvendes, at hverken Frdg. 10 Jul. 1795 eller den senere Lovgivning udtrykkelig har gjort hiin Sportelfrihed gjældende ogsaa for Forligelsesvæsenet, uagtet dertil dog havde været Anledning, og at Canc. Skriv. 28 Nov. 1795 tilkjendegiver, at den, Sorøe Academie efter dets (dagjældende) Fundats (ligesom efter

dets nugjældende Fund. af 28 Jan. 1827 § 50) tilstaaede, Fritagelse for Retsgebyr kun strækker sig til Rettergang, men ei til Forligelsesvæsenet, hvilken Mening maa have saameget større Betydning, som den er yttret faa Maaneder efter at Frdg. 10 Jul. 1795 er udkommet og af det samme Collegium, igjennem hvilket denne Forordning er udfærdiget.

Art. 7. Betalingen tilfalder i Kjøbenhavn Statskassen og oppebæres af Commissionsskriveren, som for samme aflægger Regnskab, men paa andre Steder Forligelsescommissionen, dog at Skriveren eller den, som fører Protocollen, erholder ⅓ Deel af samme. Frdg. 10 Jul. 1795 § 55 (jfr. Frdg. 20 Jan. 1797 § 40), Plac. 26 Jun. 1817, 6 Apr. 1827 § 1.

Art. 8. Den i Art. 1 ommeldte Betaling indbefatter i Reglen det Hele, som af Parterne skal udredes til Forligelsescommissionen, og de have derfor navnligen ingen særskilt Betaling at erlægge for Udskrifter eller Attester, som Forligelsescommissionen har at udstæde, dog have de, naar forlanges, at yde Vederlag for Udgiften til Skrivmaterialier til Udskrifters Udfærdigelse, Canc. Skriv. 28 Apr. 1807, 12 Marts 1808, 1 Sept. 1818, 7 Aug. 1819, 12 Sept. 1820 og 29 Sept. 1827, hvilken Udgift, som forøvrigt i de fleste Tilfælde kan forudsættes at være saa yderst ubetydelig, at derom neppe kan blive Spørgsmaal, Canc. Skriv. 29 Sept. 1827, dog nok maa antages at bortfalde ved Forligelsescommissionen i Kjøbenhavn, hvis Skriver er tilstaaet en bestemt Sum af Statskassen til Contoirudgifter.

Derimod kan Betaling forlanges, naar Udskrift begjæres af Andre end Parterne eller af Parterne meer end een Gang, eller af de Forhandlinger, der ere foregaaede i Commissionen uden at være Sagen selv vedkommende,

forsaavidt det forøvrigt er tilladt at give Beskrivelse af samme. Canc. Skriv. 28 Apr. 1807, 7 Aug. 1819, 29 Sept. 1827.

I de Tilfælde, hvor Betaling for Udskrifter kan forlanges, bliver denne at udrede med 30 Skill. for Arket. Canc. Skriv. 2 Dec. 1815.

Art. 9. Til hver af Stævningsmændene betales for Indkaldelsens Forkyndelse, uden Hensyn enten til ved hvilken Forligelsescommission Mødet skal finde Sted eller til Sagens Størrelse, for hver Person, som tilsiges, i Kjøbenhavn, indenfor dens Porte, 4 Skill., og udenfor Portene 8 Skill., og udenfor Kjøbenhavn og paa Landet 8 Skill., hvilken Betaling af Klageren skal erlægges til Stævningsmændene og af disse kan forlanges forud. Naar Klageren er fattig, erholde Stævningsmændene ingen Betaling. Frdg. 10 Jul. 1795 § 36 og 37, Rescr. 11 Oct. 1799, Plac. 10 og Canc. Skriv. 18 Dec. 1802, Plac. 30 Jun. 1812, Canc. Skriv. 24 Sept. og 10 Nov. 1814, 26 Aug. 1817, Plac. 9 Jul. 1819, Canc. Skriv. 10 Juni 1826, 14 Apr. 1827, 29 Marts 1834.

Anmærkn. Uagtet nærværende Skrift ikke har til Formaal at fremstille det hele Omkostningsvæsen ved Retsforvaltningen kan det, da en Omordning af det almindelige Forligelsesvæsen, efter de paa Rigsdagen faldne Yttringer, snart vil kunne ventes, være hensigtsmæssigt at give Oplysning om hvorledes de Omkostninger afholdes, som, udenfor de ovenanførte Betalinger, forefalde ved Forligelsesvæsenet udenfor Kjøbenhavn, i Særdeleshed for at deraf kan erfares hvorvidt disse Omkostningers Udredelse paahvile Forligelsescommissionens Personale. Herom have vi at bemærke:

a. Naar Forligelsescommissairer paa Landet nødsages til at gjøre Reise til det Sted, hvor Commissionen holdes, tilkommer dem Befordringsgodtgjørelse efter Vognmandstarten for de mindre Postvogne, hvilken Godtgjørelse udredes af vedkommende Amtsrepartitionsfond. Frdg. 10 Jul. 1795 § 56, Canc. Skriv. 8 Marts 1838, Frdg. 26 Jun. 1844 § 13 cfr. § 9.

b. Godtgjørelse af det Offentlige til et Bud eller anden Medhjelper tilstaaes ikke Forligelsescommissionerne. Canc. Skriv. 5 Sept. 1837.

c. Forligelsescommissionernes Protocoller bekostes i Kjøbstæderne af vedk. Kæmnerkasse og paa Landet af vedk. Amtsrepartitionsfond, hvilket vel ikke er bestemt ved Lov, men foreskrevet ved Canc. Skriv. 5 Sept., 31 Oct. og 21 Nov. 1795, 12 Dec. 1812.

d. Forligelsescommissairerne tilkomme ikke efter Lovgivningen Godtgjørelse for Localet til Forhandlingerne og dets Opvarmelse og Belysning. Derimod er i enkelte Kjøbsteder ved administrative Bestemmelser tilstaaet Forligelsescommissairerne en aarlig Godtgjørelse af Kæmnerkassen for Lys og Brændsel, om endog Commissionen holdes paa et privat Sted. Canc. Skriv. 24 Dec. 1796 (for Ribe Stifts Kjøbstæder), 23 Febr. 1799 (f. Nyborg). Hvor det tillades at Forligelsescommissionen for en Kjøbstad holdes i et Raad- eller Tinghuus er det sædvanligt at Udgifterne til Localets Vedligeholdelse, Reenligholdelse, Opvarmelse og Belysning bestrides af Kæmnerkassen. Er det en Forligelsescommission for Landet, som afbenytter en Kjøbstads Raad- eller Tinghuus, udredes i Almindelighed en bestemt aarlig Sum af Amtsrepartitionsfonden til Kæmnerkassen for Localets Afbenyttelse, Reenligholdelse, Opvarmelse og Belysning, hvilke to sidste Gjenstande dog undertiden særlig besørges af Forligelsescommissionen for Amtscommunens Regning. Jvfr. Canc. Skriv. 15 Apr. 1797, 27 Febr. 1819, 16 Sept. 1826.

II. Sportlerne ved Forligsmæglingen i Tyendesager paa Landet.

Art. 10. Til Forligsmægleren erlægges forud af Klageren ved Klagens Indgivelse 16 Skill. og endvidere, naar Forlig opnaaes, 16 Skill., der skal udredes af den Indklagede, med mindre Parterne anderledes derom forenes. Lov 10 Mai 1854 § 76.

Art. 11. For Udskrifter og Attester, som det paaligger Forligsmægleren at udstæde, udredes ingen Betaling. Ibd. § 70. Dog maa vel, ifølge Grundsætningen i Lovens § 74, Betaling for Udskrifter og Attester erlægges i samme Tilfælde, som den kan fordres ved de almindelige Forligelsescommissioner.

Art. 12. Til Stævningsmændene betales af Klageren 16 Skill., til lige Deling. Jbd. § 76.

Anmærkn. Protocoller til Brug ved Forligsmæglingen bekostes af vedk. Sogneforstanderskabs District. Lov 10 Mai 1854 § 67.

III. Sportlerne ved Forligsmæglingen ved Retterne.

Art. 13. For Forligsmæglingen ved Retterne erlægges hverken den for Forligelsescommissionerne bestemte eller nogen anden Betaling. Canc. Skriv. 2 Sept. 1817, 28 Dec. 1820, 29 Juni 1822.

Ei heller udredes Betaling for Modtagelse til Protocollen af et imellem Parterne vedtaget Forlig i en ved Retten incamineret Sag, hvad enten Forligsprøve i denne skal finde Sted i Retten eller ei. Jvfr. Sp. Rglm. 22 Mart. 1814 § 11.

Derimod har den, visse Retter paaliggende, Pligt at prøve Forlig ingen Indflydelse paa Udredelsen af de almindelige for de øvrige enkelte Retshandlinger og for Beskrivelsen foreskrevne Retsgebyrer og de med disse forbundne Afgifter, hvilke altsaa ligefuldt blive at betale hvad enten Forlig indgaaes eller ei. Plac. 1 Mai 1822 § 1, 2 og 4 litr. b., Canc. Skriv. 31 Mart. og 5 Sept. 1829, 25 Sept. 1838, Plac. 28 Febr. 1845 § 1 litr. b.

Undtagelse herfra finder Sted for Søe- og Gjæsteretten i Kjøbenhavn, ved hvilke ikke skal betales Incaminationsgebyr eller det for Rettens Sættelse anordnede Gebyr, naar Sagen afgjøres ved Forlig. Canc. Prom. 24 Dec. 1796, Coll. Tid. f. 1822 S. 259—260, Plac. 1 Mai 1822 § 1.

Naar en beneficeret Sag afgjøres ved Forlig bortfalde Retsgebyrerne, forsaavidt de ikke før Forliget ere eller skulle været erlagte. Canc. Skriv. 15 Jun. 1830 cfr. Canc. Skriv. 24 Jun. 1843.

Andet Afsnit.

Om Sportlerne
for
Rettens Pleie og de dermed forbundne Forretninger.

Indledende Bemærkninger.

Art. 14. Den gjældende Hovedlov for Sportlerne for Rettens Pleie og de dermed forbundne Forretninger er Sportelreglementet af 22 Marts 1814. Ved dette Reglement ere de ældre almindelige Sportellove, navnlig Frdg. 19 Dec. 1800, Reglem. 11 Marts og 8 Sept. 1812, samt Frdg. 7 og Plac. 28 Apr. 1812 cfr. Frdg. 5 Jan. 1813 § 18 og Canc. Skriv. 30 Jun. 1831 ad 3, ophævede, hvorimod, ifølge sammes § 154, de ældre specielle Love, som tillægge Nogen Sportelfrihed eller Nedsættelse af de Sportler, som Andre have at svare, fremdeles have beholdt Gyldighed.

I adskillige Henseender, hvilket det Følgende vil vise, er Sportelreglementet forandret ved senere Love. Disse Love ere, hvad enten Sportlerne ved samme forhøies eller nedsættes, anvendelige naar den Actus, hvorved et Gebyr erhverves, foregaaer efter sammes Kundgjørelse, uden Hensyn til at denne Actus staaer i Forbindelse med en anden tidligere foregaaet Retshandling. Canc. Skriv. 19 Febr. 1825 ad 3.

Art. 15. Sportelreglementet anordner, ifølge dets Intimation, kun Sportlerne for de Forretninger, som udføres af Rettensbetjente eller staae i Forbindelse med de Forretninger, som af disse udføres, og er følgelig i Reglen kun anvendelig ved de almindelige eller faste Retter, altsaa ved By-, Herreds- og Birketings-Retterne, Lands-Over- samt Hof- og Stads-Retten, Søeretten i Kjøbenhavn, Landsoverretten i Viborg og Høiesteret*), eller paa de judicielle Forretninger, som udføres af de ved disse Retter eller deres forskjellige Afdelinger ansatte Embedsmænd, hvad enten disse have Bestyrelsen af alle eller kun enkelte af disse Forretninger eller de ere virkelige eller constituerede, samt paa de Forretninger, der besørges af de i Reglementet udtrykkelig nævnte Mænd, som benyttes ved judicielle Forretninger. Derimod er dette Reglement ikke udtrykkelig tillagt Anvendelighed paa de judicielle Forretninger, som forvaltes af andre Retter eller andre med dømmende Myndighed forsynede Autoriteter, og det kan følgelig ei heller afgive Reglen for Betalingerne ved samme med mindre saadgnt bestemmes ved udtrykkelig Lov, hvilket dog hidtil kun er Tilfældet ved Over- Admiralitets-Retten, ved hvilken Rettens Gebyr, ifølge Reglm. 30 Apr. 1806 III § 19 cfr. Reglm. 1 Mai 1848 § 33, er det samme som ved Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten. Dog er Analogien af Sportelreglementets Bestemmelser undertiden benyttet ved Afgjørelsen af Spørgsmaale om Betalingen for enkelte Forretninger, navnligen Beskrivelser, som ud-

---

*) For Sportlerne ved Underretterne og Landsoverretten paa Island gjælder Sp. Reglmtet. af 10 Sept. 1830 og ved Underretterne paa Færøerne Sp. Reglmt. 30 Marts 1836. Et særligt Sportelreglement for de vestindiske Øer har ifølge Canc. Skriv. 23 Jul. 1833 været paatænkt, men er ikke senere udkommet, saa at Sportlerne endnu beregnes efter endeel specielle Bestemmelser og i nogle Henseender efter Sportelreglmt. af 22 Marts 1814.

føres af fornævnte Autoriteter eller af administrative Embedsmænd.

Art. 16. Sportlerne for de judicielle Forretninger ved Underretterne tilfalde udenfor Kjøbenhavn de Embedsmænd, til hvis Bestyrelse disse Forretninger ere henlagte*). Det Samme gjælder i Kjøbenhavn i Henseende til Notarius publicus (Instr. 28 Aug. 1829 § 8) og Søeretten, ved hvilken Justitiarius dog kun tilkommer Gebyret for Logbøgers Autorisation og Paategning (Frdg. 10 Jan. 1840 § 1, 4 og 5), hvorimod Dommergebyret er indrømmet Rettens søekyndige Medlemmer, som dele det imellem sig efter privat Overeenskomst, og Skrivergebyret tilfalder Rettens Skriver. Sportlerne i private Sager ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn er ved Plac. 28 Febr. 1845 tillagt Stadens Politiekasse. Derimod tilflyder forøvrigt Statskassen Sportlerne ved Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten og Landsoverretten i Viborg**) (Frdg. 15 Jun. 1771 § 17, Reglm. s. D. § 15, Canc. Prom. 4 Jan. 1800, Frdg. 25 Jan. 1805 § 15) samt ved Høiesteret.

De Mænd, som benyttes ved judicielle Forretninger, nyde selv de for samme bestemte Betalinger, dog tilfalder i i Reglen Statskassen disse Betalinger forsaavidt Forretningerne paaligge de ved de Retter, hvorved Sportlerne tilkomme Statskassen, ansatte Bestillingsmænd, der have fast Løn. En Undtagelse herfra finder Sted i Henseende til det ved Frdg. 2 Jun. 1830 for Udpantningsordrers Forkyndelse fastsatte Gebyr, hvilket i Kjøbenhavn ved Kgl.

---

*) Ifølge Bev. 23 Jun. 1797 § 3 skulde Birkedommeren ved Frederiksværks Birk have fast Gage m. m. i Stedet for Sportler, men, saavidt vides, nyder han nu Sportlerne i Stedet for den faste Gage.

**) Det Samme gjælder ved Landsoverretten paa Island, Frdg. 11 Jul. 1800 § 5 og de vestindiske Øer, Frdg. 25 Mai 1804 § 6.

Resol. 8 Oct. 1831 er tillagt de Budde ved Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten, der have at besørge disse Forkyndelser. Gebyret for Tilsigelsers Forkyndelse i private Sager ved Criminal- og Politieretten skal, ifølge Plac. 28 Febr. 1845 § 1, efter Politiedirecteurens Bestemmelse fordeles imellem det Personale, der benyttes til Forkyndelserne.

Art. 17. I de Tilfælde, hvor de ordinaire Rettensbetjente af nogensomhelst Grund maa vige deres Sæde eller ere satte ud af Stand til at udføre nogen af de med deres Embede forbundne judicielle Forretninger, ere de ikke berettigede til at fordre Gebyrer for de Retshandlinger, som de constituerede Embedsmænd i deres Sted udføre, hvilke Gebyrer derimod tilfalde de sidstnævnte Embedsmænd. Plac. 2 Jul. 1822, 24 Nov. 1837 § 1.

Saafremt den i saadant Tilfælde constituerede Embedsmand maa gjøre Reise, tilkommer ham saavel i civile Sager, hvad enten de ere beneficerede eller ei, som i Justitssager fri Befordring eller Godtgjørelse derfor efter Vognmandstaxten og 2 Rd. i Diætpenge for hver Dag, som han anvender paa Reisen og det derved forbundne Ophold paa det Sted, hvor Forretningen forefalder. Befordringen eller Godtgjørelsen derfor, som og Diætpenge udredes i Justits- og beneficerede Sager paa samme Maade, som de øvrige Udgifter i disse Sager, men i andre Sager af den, der har reqvireret Constitutionen, dog vil det ved Dom være at afgjøre hvorvidt Reqvirenten for slige Udgifter tilkommer Erstatning hos Modparten, ligesom han og for samme kan holde sig til den ordinaire Rettensbetjent, saafremt det rettelig kan tilregnes denne at han ei selv er i Stand til at udføre sit Embede, og selv hvor han ikke paa nogen af disse Maader kan opnaae Erstatning, kan Justitsministeriet, hvor særdeles Omstændigheder tale der-

for, bevilge ham samme, som i saa Fald udredes paa samme Maade, som Udgifterne i beneficerede Sager. Plac. 24 Nov. 1837 §§ 1 og 2.

Anden Godtgjørelse end de foranførte Retsgebyrer, Beforbring eller Godtgjørelse derfor og Diætpenge, skal Sættedommeren eller den constituerede Embedsmand ikke nyde. Ibd. § 1 og 5. Da den Constituerede altsaa for sit Arbeide kun har Krav paa de Retsgebyrer, som den ordinaire Rettensbetjent vilde have været berettiget til at oppebære, er det heraf en Følge, at han ingen Godtgjørelse for sit Arbeide erholder i alle de Tilfælde, hvor Fritagelse for Udredelse af Retsgebyrer finder Sted. Saaledes er det ogsaa i Justm. Skriv. 5 Nov. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 708) antaget, at en Sætteskriver ikke tilkommer Betaling for Beskrivelse af Domsacten i en af Kammeradvocaten paa Embedsvegne anlagt Sag.

Til Inddrivelse ved Udpantning af de en Sættedommer i en privat Sag tilkommende Diætpenge og Befordringsgodtgjørelse haves ingen Hjemmel. Justm. Skriv. 30 Mai 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 578).

De anførte Lovregler angaae kun Constitution i en enkelt Sag eller Forretning og ere ei heller anvendelige paa den Constitution, som meddeles en Fuldmægtig hos en Rettensbetjent til i dennes Forfald og paa hans Ansvar at udføre en eller anden til hans Embede henhørende Forretning, i hvilket Fald det beroer paa privat Overeenskomst om og hvorvidt den Constituerede skal have nogen særlig Godtgjørelse.

Ifølge Plac. 19 Marts 1819 § 3 skal den, der i det Tilfælde at den ordinaire Auctionsforvalter vil, paa en Auction, han selv eller Nogen paa hans Vegne afholder, kjøbe Noget eller sælge sit eget Gods, constitueres til at forrette Auctionen, derfor ikkun nyde halvt Salarium, men den øvrige Halvdeel tilfalde den ellers competente Auctions-

forvalter. Det er tvivlsomt om denne Bestemmelse kan anseees forandret ved de ovenanførte Lovbestemmelser. At den ikke kan antages at være ophævet ved Plac. 2 Jul. 2 Jul. 1822 synes at være en Følge deraf at denne Placat, saavel efter dens Ord som efter dens Motiver (Coll. Tid. f. 1822 S. 401—405), kun kan antages at angaae Constitution til de egentlig dømmende Forretninger, men ikke at indbefatte Constitution til andre judicielle Forretninger, til hvilke den først blev udvidet ved Forskriften i Plac. 24 Nov. 1837 § 5 cfr. § 1. Til Fordeel for at denne sidstnævnte Forskrift ogsaa strækker sig til det i Plac. 19 Marts 1819 § 3 omhandlede Tilfælde kan anføres dens uindskrænkede Indhold, som og at Regjeringens Repræsentant i Provindsialstændernes Forsamling har erklæret „at det ikke var Tvivl underkastet, at det, Stænderne forelagte, Udkast (til en Lov angaaende Diætpenge og Befordring til Sættedommere) ogsaa var anvendeligt paa Fogder, Auctionsforvaltere o. s. v.*)," uagtet paa den anden Side Bestemmelsen i Plac. 19 Marts 1819 hverken udtrykkelig findes omtalt i bemeldte Udkast eller i Stændernes Forhandling om samme.

Art. 18. Den, der efter en Rettensbetjents Afgang som constitueret bestyrer Embedet, nyder, indtil en virkelig Embedsmand er udnævnt, de med Embedet forbundne Sportler. Rescr. 16 Marts 1753 (Fogtm. alph. Reg. 2 D. S. 492), 30 Apr. 1763 (ibd. S. 494), 18 Mai 1767 (ibd. S. 495), 12 Febr. 1779 (ibd. S. 498). Men fra den Tid en virkelig Embedsmand til Embedet er udnævnt og indtil denne tiltræder Embedet, ligesom ogsaa i Suspensionstilfælde, fra den Tid en Embedsmand er suspenderet og indtil han atter indtræder i Embedet, nyder den Constituerede, hvor ingen mindelig Forening derom imellem

*) Roesk. Stændert. f. 1835 S. 93.

ham og bemeldte Embedsmand er truffet, ikkun den halve Deel af de med Embedet forbundne Sportler, saavelsom af Embedets faste Gage, saaledes at, efterat alle Udgifter ved Embedets Bestyrelse i samme Tid ere fradragne dets Indkomster, det overskydende Beløb da deles lige imellem begge. Skulde Tvist opstaae imellem den virkelige og den constituerede Embedsmand om Delingen af Embedets Indtægter og Udgifter, skal slig Tvist ikke afgjøres af Domstolene, men af Overøvrigheden. Hvor særdeles Omstændigheder gjøre det fornødent, at afvige fra det anførte Forhold for Sportlernes Deling, er Justitsministeriet beføiet til at træffe den i et saadant Tilfælde fornødne Bestemmelse, hvorimod Overøvrigheden ikke uden saadan Bestemmelse kan afvige fra bemeldte Forhold. Plac. 23 Apr. 1813 og 14 Sept. 1830.

I Canc. Skriv. 24 Marts 1818 og 21 Apr. 1821 er det antaget, at den Constituerede er pligtig til qvartaliter at udbetale til den Suspenderede de halve Indtægter.

Den Constituerede er ikke berettiget til at fradrage Embedsindkomsterne Udgifterne paa hans eget Ophold paa det Sted, hvor han fungerer. Canc. Skriv. 3 Nov. 1821.

Nogen Vanskelighed ved Afgjørelsen af Sportlernes Deling kan finde Sted med Hensyn til Spørgsmaalet om Sportlerne for en begyndt, men ei fuldendt Forretning. I Almindelighed maa dog den fratrædende Embedsmand beholde hvad han, i Medhold af Anordningerne, har oppebaaret for det Arbeide, som Eftermanden tilendebringer, og den tiltrædende Embedsmand hvad først forfalder til Betaling i hans Embedstid, skjøndt Formanden har havt endeel af Arbeidet. Jvfr. Art. 123 litr. d.

Naar en Constitueret i andre Tilfælde end de, som omhandles i de ovenanførte Lovbestemmelser, bestyrer en Rettensbetjents Embede, t. Ex. under dennes Sygdom eller

Bortreise, beroer hans Godtgjørelse derfor paa Overeenskomst, men hvor en saadan ikke har fundet Sted, maa vel Analogien af hine Lovbestemmelser tages til Rettesnor for Sportlernes Deling.

Forøvrigt er det Tvivl underkastet, om de ommeldte Lovbestemmelser, som efter deres Ord kun regulere Forholdet imellem constituerede og virkelige Embedsmænd, kan antages ogsaa at være anvendelige paa Forholdet imellem en suspenderet Rettensbetjent og det Offentlige uden Hensyn til Suspensionens Aarsag. Jvfr. Canc. Skriv. 26 Mai 1835.

Art. 19. Tvistigheder om en beregnet Sportels eller sig dertil sluttende Afgifts Rigtighed og overhovedet om Sportel- og de til samme knyttede Afgifts-Loves Fortolkning eller Anvendelse ere i Reglen ikke unddragne Afgjørelse ved Domstolene. Det er kun i de i Sportelreglementets §§ 89, 92 og 152 samt Plac. 3 Jun. 1842 § 4 omhandlede Tilfælde, hvilke i det Følgende nærmere omhandles, at Spørgsmaale om Betalingerne udtrykkelig er overladt til administrativ Afgjørelse, nemlig efter de 3 førstnævnte Lovbestemmelser til Overøvrigheden og efter den sidste til Cancelliet, nu Justitsministeriet. Dog kan ogsaa hertil regnes den extraordinaire Afgjørelsesmaade, som finder Sted efter § 8 i Instr. 28 Aug. 1829 for Notarius publicus i Kjøbenhavn (cfr. Bemærkn. litr. a til Sp. Rgts. § 144). Forøvrigt kan ogsaa Justitsministeriets Afgjørelse af eller Mening om Spørgsmaale om Sportel- og Afgifts-Lovenes Anvendelse søges og det er ogsaa den sædvanlige Maade, paa hvilken slige Spørgsmaales Løsning skeer, men den Vedkommende er dog, med de fornævnte Undtagelser, ikke bunden til denne Afgjørelse, men kan, om han attraaer det, indbringe Sagen for Domstolene.

Art. 20. Sportelreglementet har, ifølge sit Indhold, kun det Formaal at bestemme om Gebyrer skal udredes for Retspleien eller denne skal være fri og i første Tilfælde at fastsætte de specielle Regler for Gebyrerne og de dermed forbundne Afgifter og øvrige Udgifter, som i Almindelighed skulle erlægges for de judicielle eller til Retspleien henhørende Forretninger til Rettensbetjente, Statskassen og de Mænd, hvis Tjeneste benyttes ved disse Forretninger, og af de Personer, hvis Sager ere Gjenstand for judiciel Behandling. Derimod har det ikke ligget i dette Reglements Plan, at optage alle de i Kraft forblevne ældre specielle Lovregler for Retsgebyrerne (cfr. § 154) og de lovbestemte Afgifter, som vel skulle erlægges i Anledning af Retspleien, men ikke for den eller i Forbindelse med Retsgebyrerne, eller, hvad den sportelfri Retspleie angaaer, at give specielle Forskrifter for Betalingen til de Mænd, hvis Tjeneste behøves ved enkelte Grene af denne Retspleie, eller for de Udgifter, paa hvis Erstatning Rettensbetjente have Krav eller som overhovedet Udførelsen af de til denne Retspleie henhørende Forretninger medtage. Hvad den betalende eller ikke-sportelfri Deel af Retspleien angaaer, have vi, foruden at benytte det Stof, som den senere Lovgivning indeholder, til Fuldstændiggjørelse af Sportelreglementets Formaal, tillige givet en saa fuldstændig Oplysning om de ovenfor ommeldte, i Sportelreglementet ikke optagne, specielle Lovregler for Retsgebyrerne og de lovbestemte Afgifter, som de Kilder hertil, hvortil Adgang have staaet os aaben, have tilladt, og som Fyldestgjørelsen af nærværende Skrifts Øiemed at levere en fuldstændig og nøiagtig Fremstilling af det hele lovbestemte Betalingsvæsen, som hviler paa denne Deel af Retspleien, udkræver. Den samme Fuldstændighed have vi søgt at give den ikke-sportelfri Deel af Retspleien, forsaavidt selve Sportelfriheden angaaer, hvorimod vi iøvrigt i Hen-

seende til samme have holdt os til Sportelreglementets Plan, hvortil Aarsagen har været at en fuldstændig Fremstilling af Reglerne for alle de Udgifter, som denne Retspleie foraarsager, ikke med nogen væsentlig Nytte kan gjennemføres uden i Forbindelse med en Afhandling om det hele Omkostningsvæsen ved den judicielle Justitsvæsen, der atter i adskillige Henseender ikke lader sig med Nøiagtighed og Klarhed udføre uden i Forening med Omkostningsvæsenet ved det administrative Justitsvæsen, til hvilket det judicielle Justitsvæsen efter den danske Retsforfatning i mange Henseender er nøie sammenknyttet.

Art. 21. Sportelreglementet er inddeelt i 9 Afdelinger, hvis Indhold ere:

1ste Afdeling. Angaaende den egentlige Retsbehandling.

1ste Capitel. Om Rettens Pleie i første Instants.

A. Den Betaling, som erlægges til Dommeren. §§ 1—12.

B. Den Betaling, som erlægges til Skriveren. §§ 13—18.

C. Angaaende nogle Tilfælde, i hvilke Forøgelse eller Nedsættelse i Gebyrerne finder Sted. §§ 19—33.

2det Capitel. Om Rettens Pleie i anden Instants. §§ 34—40.

3die Capitel. Om Høiesteret. §§ 41—44.

2den Afdeling. Om de Gebyrer, som for Fogedforretninger blive at erlægge. §§ 45—63.

Da Sportellovene efter deres Natur høre til de reenpositive eller vilkaarlige Love og da Sportelreglementet, skjøndt det har adskilt sine Bestemmelser i særskilte Afdelinger, dog udgjør et sammenhængende Heelt, hvis Enkeltheder i adskillige Henseender staae i indbyrdes Forbindelse, vil det, i Særdeleshed for den praktiske Nytte, være hensigtsmæssigst, ved Sportelvæsenets Afhandling, at fremstille Sportellovgivningens Bestemmelser efter disses verbale Indhold og derved at følge den Methode, som denne Lovgivnings Hovedlov har lagt til Grund for Bearbeidelsen af dens Stof. Under Iagttagelse heraf have vi ved Sportelvæsenets Afhandling fulgt den Orden, hvori Sportelreglementet har fremstillet sine Bestemmelser, og til de enkelte Paragrapher knyttet de Bemærkninger, hvortil der er fundet Anledning, men da vi tillige have afhandlet adskillige, Sportelvæsenet vedkommende, Materier, som ikke ere omhandlede i Sportel-

reglementet og ikke egne sig til at inddrages under sammes Paragrapher, have vi anseet det hensigtssvarende at fremstille det hele Sportelvæsen i fortløbende Artikler, dog saaledes at indenfor hver Artikel, hvis Hovedindhold er taget af Sportelreglementet, er anført den § i dette Reglement, hvortil den slutter sig. Uagtet Afgiftsvæsenet ved Retspleien er afhandlet i et særskilt Afsnit, har det dog været en Nødvendighed at optage under Fremstillingen af Sportelvæsenet de Bestemmelser om Afgifterne, hvis Adskillelse fra de Sportelforskrifter, hvortil de i Sportellovene ere knyttede, vilde foraarsage Utydelighed og Forvirring eller i al Fald unødvendig Gjentagelse.

Første Afdeling.

Angaaende Gebyrerne ved den egentlige Retsbehandling.

Første Capitel.

Om Rettenspleie i første Instants.

A. Den Betaling, som erlægges til Dommeren.

Art. 22. (§ 1.) For Udstædelsen af en Hoved-, Contra-, Continuations- eller Intervenient-Stævning, hvad enten det er Doms- eller Vidne-Stævning, saavelsom for en Eeds-Stævning, betales, uden Hensyn til dens Vidtløftighed eller om een eller flere Personer derved indvarsles, 44 Skill.

Den, som begjærer Stævningen udstædt, indleverer til Dommeren en Concept dertil med en derpaa af Reqvirenten eller hans Fuldmægtig underskreven Begjæring om Stævningens Udstædelse. Tilligemed denne Concept lader den Stæv-

nende følge en Copie deraf, hvilken Dommeren leverer ham tilbage med Paategning om Conceptstævningens Indleverelse.

For den ovenanførte Betaling skal Dommeren reenskrive, samt ved Underskrift og Forsegling autorisere Stævningen.

Naar Parterne bruge private Stævninger eller Kaldssedler betales Intet for Udstædelsen; men dersom særskilt Berammelse af en Sag finder Sted ved Paategning af Dommeren paa en saadan Stævning, erlægges derfor samme Betaling, som for en Stævnings Udstædelse.

Jvfr. § 7 a.

Art. 23. (§ 2.) For enhver Sags eller Søgsmaals Anhængiggjørelse, hvad enten virkelig Stævning finder Sted eller ikke, betales 60 Skill.

a) Naar en Stævning baade er Doms- og Vidne-Stævning betales Incaminationsgebyr ikkun som for een Sag. Canc. Skriv. 17 Febr. 1818 og 18 Nov. 1820, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 113 ad 27.

b) Incaminationsgebyr bør erlægges ved Continuationsstævningers Incamination. Grunden til den i Sp. Reglm. § 24 givne Bestemmelse om Promillegebyrs Erlæggelse ved Continuationssøgsmaal passer sig nemlig aldeles ikke paa Incaminationsgebyret, hvorimod denne § som Undtagelse viser at det for en Sags Anhængiggjørelse reglementerede Gebyr ogsaa skal anvendes paa Continuationssøgsmaal. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 111 ad 19.

Jvfr. § 7, 11 og 127.

Art. 24. (§ 3). For Vidners Afhørelse erlægges for hvert af de tvende første Vidner, som føres, 36 Skill., men for hvert af de øvrige Vidner 27 Skill.

Naar et Vidne, efterat være afhørt, afskediges fra Retten, fordi Parterne ikke have videre at tilspørge det, og det siden igjen begjæres yderligere afhørt, da betales derfor som for et nyt Vidnes Afhørelse.

For Contraqvæstioner, som Indstævnte fremsætter, betales Intet, naar ikkun 5 Qvæstioner fremsættes til hvert

Vidne, men fremsætter han flere, da betaler han for hvert Vidne, til hvilket saaledes flere end 5 Qvæstioner fremsættes, det Halve af det ovenbestemte Gebyr.

Det skal iøvrigt ikke befrie en Part for at erlægge det i nærværende § fastsatte Gebyr, at han i Form af eet Spørgsmaal fremsætter flere virkelig forskjellige Spørgsmaale.

Af den, der forlanger Vidner indkaldte, kan Gebyr ikke fordres forud for de Vidner, som agtes afhørte. Canc. Skriv. 2 Febr. 1826. Overhovedet kan saadan Forudbetaling ikke forlanges forinden Dommerens Function med Vidnets Afhøring kan siges at være begyndt, hvilket Tidspunkt først indtræder naar Vidnet fremstilles for at afhøres, men ikke allerede er tilstæde ved Vidnestævningens Incamination.

Art. 25. (§ 4.) For i Overeensstemmelse med Lovens 5—14—53 at optage et Restance-Tingsvidne betales, foruden det i § 1 bestemte Gebyr for Udstædelse af Stævningen, naar samme finder Sted, under Eet 1 Rdlr. 12 Skill. og ei videre enten for Incamination eller for Actens Underskrift og Forsegling.

Art. 26. (§ 5.) For en Kjendelse om Opsættelse, hvad enten den bevilges eller ikke, betales 14 Skill., som erlægges af den, der har begjært Anstand.

Naar en Sag i Medhold af Plac. 13 Aug. 1766 § 3 udsættes formedelst begge Parters Udeblivelse, betales det samme af den, paa hvis Forlangende Sagen den næstforegaaende Gang blev udsat.

a) Hvad enten Retten optager Sagen for at affige Kjendelse eller ei, og hvad enten Parterne under Anstandsproceduren bruge eet eller flere Argumenter, naar Dispüten dog kun angaaer Opsættelsen, kan Gebyr alene kræves efter denne §. Hvis derimod ved samme Kjendelse tillige andre Qvæstioner afgjøres, bliver der forsaavidt at betale Gebyr efter § 6. Canc. Skriv. 10 Oct. 1826.

b) Gebyret bør erlægges, om end ingen Indsigelse mod den begjærte Opsættelse er skeet. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 111 ad 18.

c) Slutningsbestemmelsen i denne § er bortfaldet ved Frdg. 16 Jan. 1828 § 9, i hvis Følge Sagen strax skal hæves naar begge Parter udeblive.

Art. 27. (§ 6.) For enhver anden Eragtnings Afsigelse betales 36 Skill. for hver derved paakjendt Exception, hvilke 36 Skill. udredes af den, ved hvis Exeption Kjendelsen blev foranlediget.

a) En Kjendelse, hvorved en Vidnesag afvises, betales efter dene §. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 114 ad 31.

b) Gebyret for en Kjendelse bør erlægges ved Qvæstionens Optagelse og kan ikke kræves tilbage, om end Parterne frafalde Kjendelsen. Jdd. S. 107 ad 3.

Jfr. § 7.

Art. 28. (§ 7.) Naar en Sag optages til Dom betales for Dommen at forfatte, afsige, underskrive og forsegle, 1 Rdlr. 12 Skill., hvilke bør erlægges af Enhver, som har udtaget Hoved-, Contra- eller Intervenient-Stævning, eller dog brugt en Procedure, hvortil en saadan Stævning havde været fornøden, saafremt Vederparten ei, i Medhold af Lovens 1—4—1, derpaa havde renonceret.

I dette sidste Tilfælde bør den Vedkommende ved Sagens Optagelse melde sig for Retten til at erlægge fornævnte Gebyr, samt de i §§ 2 og 13 bestemte Incaminationspenge; i Mangel deraf bliver han at ansee saaledes som i § 24 for et lige Tilfælde er foreskrevet.

a) Naar flere Restancedragere ere indkaldte ved een Stævning og een Dom altsaa kun bliver at afsige, bliver Dompenge kun for een Sag at erlægge, hvorimod særskilt Gebyr bliver at betale, naar særskilt Dom forlanges over Een eller Flere af de Indstævnte. Canc. Skriv. 28 Oct. 1820 cfr. Canc. Skriv. 30 Nov. s. A.

b) Naar Citanten paa den Dag, paa hvilken Sagen falder i Rette, udebliver, saaledes at ingen Incamination finder Sted, men Indstævnte møder og paa Grund af Citantens Udeblivelse paastaaer sig hos denne tillagt Kost og Tæring, bliver, naar Retten tager denne Paastand under Afgjørelse, Optagelsesgebyr ikke at erlægge. Canc. Skriv. 16 Marts 1844. Denne Sætnings Rigtighed er dog ikke

aldeles fri for Tvivl, thi om end Resultatet af Citantens Udeblivelse er utvilsomt givet i en udtrykkelig Lovbestemmelse og Dommeren blot har at anvende denne, saa er det dog unægteligt at den Handling, hvorved denne Anvendelse skeer, og som ikke nødvendig behøver at foregaae samme Retsdag, som Opfordringen dertil er fremkommet, er en Dom eller Kjendelse og maa have den for dennes Execution nødvendige Egenskab, hvoraf synes at maatte følge, at det Gebyr, som er bestemt for en Doms eller Kjendelses Affigelse, bør udredes for samme, altsaa efter nærværende § eller efter § 6, saalænge ingen Fritagelse udtrykkelig er hjemlet ved Lov.

c) Naar Citanten efter Sagens Incamination udebliver, maa Indstævnte, naar han begjærer Sagen optaget til Dom, betale Optagelsesgebyr. Canc. Skriv. 16 Marts 1844. Den modsatte Mening er antaget i Canc. Skriv. 24 Febr. 1821.

d) For en Afviisningsdom, hvorved en tilstævnet Eedssag ex officio er nægtet Fremme, bliver intet særskilt Gebyr at udrede. Canc. Skriv. 22 Aug. 1844. Dette kan dog nok kun være gjældende i det Tilfælde at ingen Tvist imellem Parterne om Eeden er indladt til Rettens Afgjørelse, thi i saa Fald, om end Tvisten angaaer en Omstændighed, der endog uden samme muelig maatte bevirke at Eedssagen ex officio maatte blive at afvise, haves der ingen udtrykkelig Lovhjemmel til Fritagelse for Udredelse af Gebyr enten efter denne § eller i det mindste efter § 6.

Art. 29. (§ 8.) For en Sags Reassumtion efter Parternes Begjæring erlægges det Samme, som for en Incamination efter § 2 og 13.

Art. 30. (§ 9.) For at underskrive og forsegle en Domsact, som den Part, der ikke har havt det forbemeldte Incaminationsgebyr at betale, forlanger beskreven, betales 40 Skill.

Den samme Regel bliver og at følge, hvis den, som har betalt Incaminationsgebyret, forlanger flere end een Act.

For Tingsvidne-Acter, Kjendelse-Acter og Udskrifter af Protocollen i Acts Form at underskrive og forsegle betales altid 40 Skill.

a) Beskrivelser, som i Domssager udstædes i Acts Form før Dom er falden, maa i Henseende til Bekræftelsesgebyret betragtes som Udskrifter i Acts Form. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 109 ad 9.

b) Bekræftelsesgebyr betales ikke for Udskrifter, som ikke udstædes i Actsform, hvilke tilmed ei heller skulle underskrives af Dommeren, men alene af Skriveren. Canc. Skriv. 9 Mai 1829, 9 Oct. 1835.

c) Det i denne § bestemte Gebyr tilkommer ikke den Skriver, der ikke tillige er Dommer. Canc. Skriv. 1 April 1826.

d) Attester paa Stævninger om Stævningsmænds Competence betales efter Analogien af denne §. Canc. Skriv. 28 Nov. 1818, Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 216 ad 10.

Jvfr. § 11 b.

Art. 31. (§ 10). For en Eeds Modtagelse efter Dom eller Forlig, samt hvor ellers Eed modtages i Retten, de i §§ 3, 4 og 127 omhandlede Tilfælde undtagne, betales 18 Skill., som udredes af den, der aflægger Eden.

a) Efter denne § betales Beedigelsen af en Contocourant. Canc. Skriv. 14 Aug. 1827.

b) For Eedfæstelser af Taxatorer over Afstaaelse af Grundstykker til Jernbaner (cfr. Frdg. 5 Marts 1845 § 10) bliver Gebyr at erlægge efter denne §. Canc. Skriv. 29 Jul. 1845.

Art. 32. (§ 11.) For Modtagelse til Protocollen af en Declaration om Et eller Andet, som ikke henhører til nogen ved Retten staaende og forhen der anhængiggjort Sag, betales 40 Skill. af den, som begjærer at faae Declarationen indført i Protocollen.

a) Denne Betaling skal erlægges hvergang den Sag, Declarationen angaaer, foretages. Canc. Skriv. 20 Jun. 1829.

b) Denne § og § 17 indeholder alt det Gebyr, som til Dommeren og Skriveren skal erlægges. Saaledes skal for Modtagelsen til Protocollen af Declarationer om Fæstes Afstaaelse, foruden de i bemeldte §§ bestemte Gebyrer, ikke tillige betales Bekræftelsesgebyr efter § 9 og 14. Canc. Skriv. 11 Marts 1830. Dette synes dog at maatte taale en Undtagelse for det Tilfælde, at Nogen af Parterne forlanger Beskrivelse i Acts Form, thi § 17, ifølge hvilken Skriveren uden særskilt Gebyr skal give Udskrift af Protocollen, kan

neppe berettige Parterne til at forlange uden Betaling andet end en simpel Udskrift.

Ei heller bliver Incaminationsgebyr for disse Declarationer at erlægge. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 109 ad 10.

Jfr. § 32 b. a.

Art. 33. (§ 12.) For offentlige og beneficerede Sagers Behandling og Paadømmelse, samt for Tingsvidner, der afholdes til at erhverve Moderation i Skatter formedelst indtrufne Ulykkestilfælde, eller til Præmies Erholdelse for Druknedes Redning, naar deslige Tingsvidner optages til sædvanlig Tingtid, erlægges ingen Betaling. Derimod tilkommer der Dommeren Erstatning, efter rigtig og specificeret Regning, for havte virkelige Udgifter.

Ved denne Bestemmelse have vi at mærke:

a. Om offentlige Sager.

a) Det er tvivlsomt hvad denne § forstaaer ved Udtrykket „offentlige" Sager. Efter dette Udtryks, i Rettergang sædvanlige, Betydning kan derved alene forstaaes de Sager, som anlægges af de Statsmyndigheder, til hvilke Anklagemagten er betroet, altsaa Justitssager og offentlige Politiesager. Imidlertid er det i adskillige administrative Actstykker antaget at ogsaa de civile Sager, som angaae Statsinteressser, tilkomme ved Domstolene Sportelfrihed, forsaavidt de anlægges eller indbringes for Domstolene af eller mod Staten eller de Statsforvaltningen repræsenterende høieste Regjeringsautoriteter, men ligesom denne Mening ikke finder nogen Understøttelse i den sædvanlige Betydning af Udtrykket „offentlige" Sager, og den i sin Almindelighed iøvrigt ei heller har Hjemmel i noget udtrykkeligt Lovbud, saaledes tale endog imod samme de specielle Lovforskrifter, som i det Følgende nærmere omhandles, ved hvilke visse af Statens civile Sager ere tilsagte Sportelfrihed. Det er imidlertid ufornødent at gaae videre ind paa Undersøgelsen om denne Sportelfrihed, thi Spørgsmaalet herom er saagodtsom otiøst, da bemeldte specielle Lovbestemmelser kunne gives en saadan Anvendelse at de komme til at omfatte næsten alle Statens civile Sager, i hvilke nogen af de høieste Regjeringsautoriteter paa Statens Vegne er Part. Hvad de Statsforvaltningen vedkommende civile Sager angaaer, som af underordnede Regjeringsautoriteter indbringes for Domstolene, da kunne disse af de ovenanførte Grunde ligesaalidet som de nys-

nævnte Sager indbrages under Benævnelsen offentlige Sager og antages at nyde almindelig Sportelfrihed, og det skjønnes derfor ikke rettere, end at den i Canc. Skriv. 25 Mai 1841 antagne Mening, at Tingsvidner, som af Øvrigheden begjæres til Veiledning ved Afgjørelse af et Umyndighedsdecret, bør optages uden Betaling, ikke er støttet til noget retligt Grundlag, hvilket ligeledes formenes at gjælde med Hensyn til den Sportelfrihed, som Justm. Skriv. 17 Oct. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 614) antager at tilkomme Armeens Intendantur i dens Retssager, om endog disse ikke udføres ved Kammeradvocaten.

Ligesom ifølge det Foranførte det Offentliges eller Statens civile Sager ikke formenes at kunne i processuel Forstand henføres under Benævnelsen „offentlige“ Sager, og paa Grund heraf ansees at nyde Sportelfrihed efter nærværende §, saaledes gjælder det Samme om offentlige Stiftelsers og Communers civile Sager, om man forøvrigt vil henregne disse til det Offentliges Sager, hvilket aldeles utvivlsomt fremgaaer af de specielle Lovbestemmelser, hvorved, som i det Følgende nærmere vil blive omtalt, Fritagelse for Udredelse af Retsgebyrer som en særdeles Begunstigelse er tilstaaet eller tilsagt nogle af disse Sager.

b) I Justitssager og offentlige Politiesager nyder, ifølge nærværende §, ikke blot det Offentlige, som forfølger disse Sager, men ogsaa den Tiltalte og den Fornærmede Fritagelse for Retsgebyrer. Herved mærkes:

aa) Denne Sportelfrihed tilkommer den Tiltalte, om end ingen Defensor er beskikket for ham, men han selv eller ved en af ham selv antagen Procurator tager til Gjenmæle, efterdi denne Omstændighed ikke bør betage ham den Fordeel, som er forbundet med en Defensors Beskikkelse. Canc. Skriv. 2 Sept. 1817 og 2 Oct. 1824. Det Modsatte er antaget i Canc. Skriv. 4 Febr. 1815.

bb) I det sjældne Tilfælde at den Skadelidtes Ret til Skadeserstatning ikke er endelig paakjendt under den offentlige Sag, hvorved den Tiltaltes Strafansvar er afgjort, og han derfor under en særskilt Sag indtaler sin Erstatningsret, kan han ikke gjøre Fordring paa Fritagelse for at erlægge Retsgebyr, da Søgsmaalet i saa Fald efter sin Natur er privat og det kun er forsaavidt Spørgsmaalet om Erstatning skal og kan paakjendes i Forening med det af Forbrydelsen flydende Strafansvar at den

med Sagen herom deler Egenskaben af en offentlig Sag og afgjøres uden Bekostning for den Skadelidte.

cc) Naar offentlige Politiesager ere af en saadan Beskaffenhed at de efter Lovgivningen kunne anlægges enten af vedkommende Politieautoritet eller af Private, bliver, naar de Sidste blot ere optraadte som Angivere, men ikke selv forfølge Sagen, intet Retsgebyr at udrede, Canc. Skriv. 29 Sept. 1827 og 7 Jun. 1828, hvorimod naar de selv foretage Forfølgningen og denne saaledes bliver privat, de almindelige for private Politiesager anordnede Gebyrer blive at erlægge, hvilket navnligen er antaget at gjælde naar Sager anlægges af Private angaaende ulovligt Kroholb, Canc. Skriv. 25 Mai 1820 og 27 Jan. 1821, af Kjøbstedhaandværkere angaaende Overtrædelse af Plac. 3 Apr. 1816, Canc. Skriv. 29 Sept. 1827, af et Vognmandslaug angaaende ulovlig Befordring, Canc. Skriv. 7 Jun. 1828, og af vedkommende Private, som finde sig fornærmede ved ulovlig Omgang med Fiskeriet i Gudenaa, Canc. Skriv. 13 Jul. 1841. Jvfr. § 32 litr. g. ee.

dd) Til de offentlige Politiesager, i hvilke Retsgebyr ikke bliver at udrede, henhøre ogsaa Sager angaaende Indgreb i Vognmandslaugenes Rettigheder, som paatales efter Begjæring af Generalpostdirectionen, Canc. Circ. 17 Jun. 1829 cfr. Frdg. 27 Jan. 1804 § 88, og Sager, som ifølge Frdg. 6 Apr. 1832 § 6 anlægges mod Huuseiere, Canc. Skriv. 4 Oct. 1834.

ee) Der ere nogle offentlige Politiesager, i hvilke efter Lovenes udtrykkelige Bestemmelser Retsgebyrer skal betales uagtet de forfølges af det Offentlige, om hvilke vi maa henvise til § 32 b. g. cc. dd. og ee.

b) Om beneficerede Sager eller de Sager, hvori Nogen er meddeelt speciel Bevilling til fri Proces (beneficium processus gratuiti eller paupertatis):

Da det, for at have et nogenlunde klart Overblik over Omfanget af den fri Retspleie, som ved disse Bevillinger opnaaes, er fornødent at være bekjendt med Reglerne for deres Meddelelse m. v. ansee vi det hensigtsmæssigt at give Oplysning om følgende hertil henhørende Lovforskrifter:

a) Bevilling til fri Proces meddeles udenfor Kjøbenhavn i første Instants i de Sager, der behandles ved de ordinaire Retter, af Amtmanden i det Amt, hvori Sagen, i hvilken Bevillingen søges, er anlagt eller skal anlægges, men til Sags Anlæg ved Retterne i Kiøbenhavn og ved extraordinaire Retter, navnlig Politieretter, uden-

for Kjøbenhavn, saa og ved Retterne i anden og tredie Instants af Justitsministeriet. Kongl. Resol. 4 Jul. 1800 § 1 f, Frdg. 23 Mart. 1827 § 1, Justm. Skriv. 7 Oct. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 1027.)

b) Adgang til disse Bevillinger, forsaavidt de kunne meddeles af Amtmændene, har ifølge Frdg. 23 Marts 1827 § 2 og 3:

aa) Den, hvis Forfatning beviislig er saaledes beskaffen, at han ikke uden at savne det Nødvendige til sin og Familiens Underholdning eller til Fortsættelsen af sin Næringsdrift, kan udrede de med Sagens Udførelse forbundne Bekostninger, og det derhos, efter de Oplysninger, som kunne haves om Sagens Beskaffenhed, er at formode, at han har Grund til at procedere, ligesom han heller ikke under den befalede Forligsmægling maa have viist sig uvillig til Sagens mindelige Afgjørelse, i hvilken Henseende Frdg. 10 Jul. 1795 § 53*) bliver at iagttage. I de Tilfælde, hvor det vil beroe paa et Tingsvidne, om den Paagjældende bør have Adgang til fri Proces i Hovedsagen eller ikke, bør der først meddeles ham det til sligt Tingsvidnes Erhvervelse fornødne Beneficium, og, naar dette er erhvervet, nærmere Bestemmelse tages, om han og bør nyde Beneficium i Hovedsagen eller ikke.

bb) Offentlige Stiftelser, naar en saadan, efter Beslutning af vedkommende Overbestyrelse, anlægger Sag, saavelsom ogsaa naar Sag anlægges imod Stiftelsen.

cc) Communer i Sager, der angaae deres Kirke-, Skole- eller Fattigvæsen, hvorimod de iøvrigt ikke nyde saadan Begunstigelse.

dd) Embedsmænd, naar de paa Embedsvegne sagsøges eller anlægge Sager, hvortil de findes at have rimelig Grund.

c) Forøvrigt er Tilsagn om Bevilling til fri Proces givet:

aa) Selveierbønder i Sager, hvor Nogen har Tiltale imod dem angaaende deres Gaard. Frdg. 13 Mai 1769 § 4. Men

---

*) Denne Lovbestemmelse foreskriver: „I de Sager, hvor Nogen anholder om beneficium paupertatis eller processus gratuiti, skal Øvrigheden altid indhente Erklæring fra Forligelsescommissionen om den Ansøgende har viist sig villig til at forlige Sagen i Mindelighed paa billige Vilkaar eller ikke. Denne Efterretning skal følge Øvrighedens Erklæring over Ansøgningen for at komme i Betragtning ved sammes Afgjørelse; thi Kongen vil ikke, at trættekjære Mennesker skal forundes saadanne beneficia".

for denne Lovbestemmelse, som kun angaaer de i Frdg. 13 Mai 1769 § 4 omhandlede Selveierbønder, vil nu ikke letteligt være Anvendelse.

bb) Fæstebønder, som sagsøges til Fæstes Forbrydelse. Frdg. 8 Jun. 1787 § 12 og 9 Marts 1838 § 8, jvfr. Canc. Circ. 10 Apr. 1790, Canc. Prom. 15 Febr. 1794.

Ligeledes Huusfæstere i samme Tilfælde, Canc. Circ. 9 Marts 1805, saa og naar de, efter Eierens Begjæring ere flyttede fra eller udsatte af Huset og formene at have noget Krav imod Eieren og Øvrigheden finder at der i de foreliggende Omstændigheder kan være rimelig Grund for saadant Søgsmaal, Frdg. 27 Mai 1848 § 2.

cc) Enker, Umyndige, Fattige og Forsvarsløse i Kjøbenhavn, hvilke Magistraten, naar den befinder at de undertrykkes og fornærmes, skal indstille til Bevilling til fri Proces. Instr. 28 Aug. 1795 § 23.

Umyndige, hvis Fordringer indtales eller Overformynderierne paa deres Vegne, bør ikkun tilstaaes fri Proces, hvor ikke Beskaffenheden og Værdien af Fordringerne eller de Umyndiges andre Resourcer sætte dem i Stand til at udholde Processen paa egen Regning. Rescr. 9 Sept. 1791, Canc. Prom. 25 Jan., Rescr. 7 Febr. 1794 § 3. Canc. Circ. 20 Apr. 1825, Canc. Skriv. 19 Apr. 1828. Jvfr. Rescr. 30 Jul. 1779.

dd) Magistratspersoner i Kjøbenhavn, som nødsages til ved Dom at fralægge sig nogen mod dem i deres Embedsførelse fremført Beskyldning. Instr. 28 Aug. 1795 § 31.

Bevilling til fri Proces skal gives enhver Embedsmand, som beskyldes for Uretskaffenhed i sin Embedsførelse. Frdg. 27 Sept. 1799 § 10, cfr. Plac. 4 Jan. 1800 § 2. Jvfr. Lov 3 Jan. 1851 § 17.

ee) Forligelsescommissairer, naar Nogen fører Anke over deres Embedshandlinger. Plac. 30 Oct. 1798 § 2, Canc. Porm. 3 Nov. 1798.

ff) Vandcommissionen i Kjøbenhavn, igjennem alle Instantser, i Sager angaaende Vandvæsenets Ret. Plac. 28 Aug. 1806 § 2, cfr. Andg. 21 Apr. 1812.

gg) Private til Tingsvidners Optagelse til Brug ved Landmilicesessionen i de Tilfælde, hvor de ikke ipso jure nyde Fritagelse for Retsgebyrer. Plac. 7 Nov. 1827 § 1.

hh) Lodser i Sager imellem dem og Skibsførere, dog kun efter Sagernes Beskaffenhed. Frdg. 27 Marts 1831 § 41.

ii) Toldkasserere i Sager med Toldclarerende angaaende forlidet beregnede Toldafgifter. Frdg. 8 Jul. 1840 (ang. Toldk. Kasse- og Regnskabsv.) § 9.

b) I Henseende til Udstrækningen, forsaavidt den egentlige Retsbehandling angaaer, af Bevillingen til fri Proces er at mærke:

aa) Bevilling til fri Proces i Hovedsagen strækker sig ogsaa til Tingsvidner eller andre Retshandlinger, Retsbehandlingen vedkommende, samt, hvis Sagen afgjøres ved Eed, til den Sag, der til Eedens Afløggelse paastævnes, hvad enten disse Retshandlinger foregaae under samme Jurisdiction som Hovedsagen eller ikke. Canc. Skriv. 28 Aug., 11 Sept. 1824, 28 Mai 1825, Frdg. 23 Marts 1827 § 4.

bb) Den, en Enke meddeelte, Bevilling gjælder ogsaa for den Mand, med hvem hun, førend Sagen er udprocederet, er indtraadt i Ægteskab. Canc. Skriv. 14 Febr. 1829.

cc) Bevillingen beholder efter den Paagjældendes Død ogsaa Gyldighed for hans Bo. Canc. Skriv. 9 Aug. 1844.

dd) Bevillingen har ikke tilbagevirkende Kraft paa Gebyrerne for de Retshandlinger, som ere foregaaede forinden den er meddeelt. Canc. Skriv. 24 Jun. 1843.

Hvorvidt Bevilling til fri Proces strækker sig til Fritagelse for andre Betalinger end de Retsgebyrer, som ere anordnede for den egentlige Retsbehandling, vil paa sine Steder blive omhandlet.

c) I Stedet for at forhen, naar i en beneficeret Sag den beneficerede Parts Modpart er dømt til at betale Processens Omkostninger, disse ere ved Dommen tillagte den beneficerede Part, hvorefter denne, ifølge Beneficiets Indhold, har været pligtig, forsaavidt bemeldte Omkostninger i det Hele eller for en Deel erholdes, i Forhold dertil at betale Rettens Gebyr, Skriversallarium og det stemplede Papir, som til Sagen, saafremt denne ikke havde været beneficeret, skulde have været forbrugt, skal, ifølge Plac. 20 Apr. 1825 § 13, i deslige Tilfælde bemeldte Gebyr, Skriversallarium og Godtgjørelse for stemplet Papir ved Dommen tillægges det Offentlige eller, forsaavidt Retsgebyrerne og Skriversallariet ikke indflyde i den kongelige Kasse, vedkommende Rettensbetjent.

Jvfr. Art. 13 in fine.

c) Foruden de i nærværende § nævnte Sager, som ere fritagne for Udredelse af Retsgebyrer, er endvidere ved specielle Love, hvis Gyldighed, forsaavidt de ere ældre end Sportelreglementet af 22 Mart. 1814, er stadfæstet ved dette Reglmts. § 154, Fritagelse for Retsgebyrer indrømmet:

a) Hospitaler og Fattigvæsenet i Sager, de Fattige vedkommende. Benef. 14 Nov. 1712, Aab. Bef. 21 Jul. 1714, Benef. 18 Sept. 1717, Bev. 28 Jun. 1720, Benef. 12 Nov. 1734. Jvfr. Rescr. 4 Febr. 1735.

Ifølge Plan. 1 Jul. 1799 § 190 skal **Kjøbenhavns** Fattigvæsen, saavelsom enhver derunder henhørende Stiftelse og enhver indskreven Fattig, i Retssager være fritaget for Retsgebyrer.

Den ommeldte Sportelfrihed for Hospitaler og Fattigvæsenet udenfor Kjøbenhavn maa imidlertid, i det mindste forsaavidt Retsbehandlingen i første Instants angaaer, ansees forandret ved Frdg. 23 Marts 1827 § 3 (vide ovenfor litr. b. b. cc) saaledes at til samme nu udfordres speciel Bevilling.

b) Postvæsenet. Instr. 7 Jun. 1714 § 22*)

c) Kirker og Skoler i Fyens Stift, Helsingøer og Nyekjøbing i Sjelland. Benef. 18 Sept. 1717, Bev. 28 Jun. 1720, Rescr. 12 Nov. 1734, Bev. 6 Dec. 1743, Rescr. 24 Apr. 1789. Men herom gjælder det Samme, som ovenfor under litr. a in fine er bemærket.

d) Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse i Sager angaaende sammes Capitalers Inddrivelse. Bev. 6 Dec. 1717, 7 Jan. 1752, 20 Dec. 1770.

e) Sager angaaende Kongens Godsers Conservation, som Regimentsskriveren eller andre Betjente efter deres Instructioner ere pligtige at paatale. Frdg. 20 Jan. 1721. Jvfr. nedenfor litr. n.

f) Tugthuset i Viborg i Sager imod dem, til hvem de i samme forfærdigede Varer ere crediterede eller udlaante. Bev. 26 Apr. 1745 § 13.

g) Frederiks Hospital i Kjøbenhavn. Fund. 6 Aug. 1756 § 25.

h) Missionernes og Vaisenhusets Kasser i Kjøbenhavn. Bev. 30 Dec. 1773.

---

*) Citeret i Canc. Skriv. 17 Nov. 1842, men findes iøvrigt ikke i Lovsamlingerne.

i) Den almindelige Enkekasse i Sager til dens Capitalers Indbrivelse eller i hvad paakommende Tilfælde det kunde være. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

k) Communitetet og Regentsen ved Kjøbenhavns Universitet i Sager angaaende sammes Eiendommes og Rettigheders Beskjærmelse eller Haandhævelse. Fund. 25 Jun. 1777 § 91, Canc. Skriv. 29 Jul. 1786.

l) Skippere, som lade optage Tingsvidner til Beviis for Mangler ved Fyrene. Plac. 1 Febr. 1779.

m) Generalfiscalen i de Sager, hvilke han som saadan udfører eller lader udføre. Instr. 23 April 1751 § 9.

n) Kammeradvocaten i de Sager, hvilke han som saadan udfører eller lade udføre. Instr. 26 Oct. 1785 § 12. (Till. til Fogtm. Rescript.)

Dette er antaget ogsaa at gjælde i Sager, der vedkomme Godser, Statskassen tilhørende, Canc. Skriv. 17 Marts 1827, og i Sager, som Armeens Intendantur lader ved Kammeradvocaten anlægge, Justm. Skriv. 17 Oct. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 614).

o) Søekrigsprocureuren i alle Sager, hvori han efter Admiralitets- og Commissariats Collegiets (nu Marineministeriets) Ordre møder eller lader møde. Instr. 20 Jan. 1792 § 4.

p) Told- og Cumsumtionsvæsenet i Told- og Comsumtionssager. Frdg. 1 Febr. 1797 § 129 cfr. § 130.

q) Tingsvidner til Oplysning om de Søindrullerede, som en Skipper foregiver at være døde eller deserterede paa Reisen. Frdg. 8 Jan. 1802 § 57 d.

r) Sager angaaende Dyrlægers Fordringer for Behandling af syge Creaturer. Frdg. 28 Nov. 1806 § 17 (cfr. Frdg. 3 Apr. 1844 § 3, 6, 8), Canc. Skriv. 2 Marts 1822, 27 Nov. 1825.

s) Mortificationssager, naar Gjældsbrevet lyder paa en ringere Sum end 200 Rdlr. Frdg. 7 Febr. 1823 § 9.

Dette er i Canc. Skriv. 6 Dec. 1834 anseet ogsaa at være anvendeligt paa Actier, der vel lyde paa en høiere Sum end 200 Rdlr., men i Handel og Vandel ere af en ringere Værdie end 200 Rdlr., hvilken Mening dog ikke har Medhold i den anførte Bestemmelses Ord, ifølge hvilke Gjældsbrevets nominelle Beløb danner Grændsen for Sportelfriheden.

t) Sager angaaende Opfostringshjelp til uægte Børn, som efter Øvrighedens Foranstaltning foretages ved Politieretten, men forsaa-

vidt en saadan Sag indankes for høiere Ret bliver der at forholde efter de sædvanlige Regler. Plac. 28 Mai 1825.

Denne Sportelfrihed gjælder ogsaa naar disse Sager behandles ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn. Plac. 28 Febr. 1845 § 2.

u) Sorøe Academie i alle Retssager. Stat. 28 Jan. 1827. § 50.

v) Tingsvidner, som Amtmanden beordrer optagne til Brug ved en Landmilicesag eller som en Privat søger at erhverve til Afbenyttelse ved Landmilice- eller Søe-Sessionerne og som gaae ud paa at oplyse en saadan Svaghed eller Legemsfeil hos en Reserve, der efter de givne Forskrifter skal bevises ved Tingsvidne, til Exempel Slagsyge, Liigfald, Mangel paa Sandsers Brug, Vanvittighed, uforsætlig Lemlæstelse paa Fingre m. v., eller hvorom Sessionen udtrykkelig har fordret et saadant Beviis tilveiebragt, hvorimod i andre Tilfælde de af en Privat til slig Afbenyttelse forlangte Tingsvidner ikke blive at optage eller beskrive uden Erlæggelse af Retsgebyrer. For de Vidner, som Dommeren under Tingsvidnesager, der til Brug ved Sessionerne foretages, afhører udenfor den Paagjældendes Begjæring kan ikke tages noget Gebyr. Plac. 7 Nov. 1827, Canc. Circ. 22 Apr. 1828, Canc. Skriv. 21 Marts 1843.

Jvfr. § 32 litr. b. b. bb.

x) Den Fængslede, som indanker Fængslingskjendelsen. Grundl. X. § 4.

y) I første Instants i Sager, hvori Nogen anker over vedk. Valgbestyrelses Kjendelse, hvorved han er nægtet Valgret til de umiddelbare Valg til Rigsraadet. Foreløbig Lov 2 Oct. 1855 § 14.

Hvor ifølge det Foranførte Fritagelse for at udrede Retsgebyrer ikke støtter sig til en speciel Bevilling, men har sin umiddelbare Hjemmel i Loven, og hvor saadan Fritagelse kun tilkommer den Ene af Parterne, haves ingen almindelig Lovbestemmelse, ifølge hvilken Modparten, naar han dømmes til at betale Processens Omkostninger, skal tilpligtes at udrede de Retsgebyrer, som af den for disse fritagne Part skulde have været erlagte, dersom ingen Lov havde hjemlet Fritagelsen, ligesom og næsten alle de ovenanførte Lovbestemmelser, hvorved hiin Fritagelse er indrømmet, ubetinget byde, at Retsgebyrerne skulle bortfalde, saa at deri ingen Hjemmel haves til at ansee den fritagne Part forpligtet til at betale Retsgebyrer, naar han tillægges Processens Omkostninger, hvilken Forpligtelse ogsaa, naar den ikke nærmere begrændsedes, kunde medføre

at den Begunstigelse, som tilsigtes ved den lovbestemte Sportelfritagelse, ganske eller tildeels bortfaldt. Den ovenfor litr. b. e nævnte Plac. 20 Apr. 1825 handler ikkun om de Fritagelser for Retsgebyrer, som grunde sig paa specielle Bevillinger og kan derfor ikke tillægges Anvendelighed paa de Sportelfritagelser, som grunde sig umiddelbart i Loven, hvilket ogsaa er antaget saavel i Henseende til Sagen i sin Almindelighed, som i Særdeleshed med Hensyn til de Sager, der udføres af Kammeradvocaten som saadan, i Canc. Skriv. 7 Mai 1833 og 13 Apr. 1839 og Canc. Circ. 1 Oct. 1846, cfr. Canc. Skriv. 3 Febr. 1821.

Undtagelse fra det Foranførte finder Sted efter Instr. 20 Jan. 1792 § 4, ifølge hvilken Søekrigsprocureuren, naar ham tilkjendes Processens skadesløse Omkostninger, deraf skal, naar de hos den Paagjældende kan faaes og efterat Kongens Fordring først er opfyldt, betale Rettens Gebyr.

Bev. 7 Jan. 1752 cfr. Bev. 20 Dec. 1770, 30 Dec. 1773 og Fund. 30 Aug. 1775 § 20 synes ogsaa, i Sager, som Krigshospitalskassen, Missionernes og Vaisenhusets Kasser, den militaire Pensionskasse og den almindelige Enkekasse lader anlægge, at betinge den, disse Kasser indrømmede, Fritagelse for Retsgebyrer deraf at disse Gebyrer, efterat Kassernes Fordringer ere betalte, ei kan erholdes hos den Skyldige. Dog anseer Canc. Skriv. 7 Mai 1833 det tvivlsomt om Udtrykkene herom i Fund. 30 Aug. 1775 § 20 have Hensyn til egentlige Retssager eller om de ikke indskrænke sig til den særdeles Udstrækning, Fundatsen har givet Enkekassens Ret til fri Retshjælp, der ogsaa strækker sig til Auctioner, Skifter o. s. v., hvilket formenes at finde Bestyrkelse i Bev. 7 Jan. 1752, naar denne sammenholdes med Fundationen; men imod denne Fortolkning kan dog indvendes, at netop Bev. 7 Jan. 1752 synes at tale imod den, i det denne Bevilling siger at „det Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse meddeelte Beneficium ei alene strækker sig til Sager, som føres paa sammes Vegne, men ogsaa til andre Forretninger, saasom Executioner, o. s. v., for hvilke Rettensbetjente, hvor de Skyldige ei selv kunne betale, ei heller maa fordre nogen Betaling", hvilke Ord synes at forudsætte at Betaling udredes ogsaa i de førstnævnte Sager, naar den kan erholdes hos den Skyldige.

B. Den Betaling, som erlægges til Skriveren.

Art. 34. (§ 13.) For Protocollens Førelse betales ved enhver Sags eller Søgsmaals Anhængiggjørelse, hvad enten Stævning virkelig finder Sted eller ikke, 54 Skill.

Jvfr. § 2.

Art. 35. (§ 14.) For alle Domsacter, Kjendelsesacter, Udskrifter af Protocoller, Indlægge og andre under en Sag fremlagte Documenter, hvad enten disse gives i Form af Act eller ikke, betales for hvert Ark 30 Skill., hvoraf ved Sagens eller Søgsmaalets Anhængiggjørelse (med mindre det er et Continuationssøgsmaal) erlægges 90 Skill. for 3 Ark, hvilke den Part, som forud har erlagt bemeldte Betaling, naar Doms- eller Tingsvidne-Acten af ham forlanges beskreven, derfor erholder uden særskilt Betaling.

Foruden foranførte Arkebetaling erlægger den Part, som forlanger en Doms- eller Tingsvidne-Act beskreven uden have forudbetalt ovenanførte Gebyr, 40 Skill. for Acten at underskrive og forsegle.

Den samme Regel bliver og at følge, hvis den, som har betalt ovenmeldte Gebyr, forlanger flere end een Act, ligesom han da og for de flere Exemplarer bør betale fuld Skriverløn uden Afkortning.

Men for Kjendelsesacter eller Udskrifter i Acts Form betales altid 40 Skill. for Underskriften og Forseglingen.

Den, som af Skriveren har bestilt en Act, er altid pligtig at betale den. Skriveren kan til sin Sikkerhed forlange at Bestillingen skal skee skriftlig.

a) De i denne § bestemte 40 Skill. skal ogsaa betales den Skriver, der tillige er Dommer. Canc. Skriv. 27 Mai 1815, 14 Jan. 1834.

b) Gebyret for de tre første Arks Beskrivelse bør erlægges om end Beskrivelsen forud frafaldes eller kan sees ikke at ville blive tre Ark, og kan i intet Tilfælde fordres tilbage. Rentk. Skriv. 3 Apr. 1824, cfr. Coll. Tid. f. 1822 S. 124—125.

c) Skriveren kan ikke, ved at frafalde de tre første Arks Forudbetaling, erhverve Ret til Bekræftelsesgebyr. Canc. Skriv. 1 Apr. 1826, 10 Jul. 1832, 14 Jan. 1834.

d) Betalingen bør efter Analogien af §§ 73 og 83 beregnes efter hele og halve Ark. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 108 ad 8.

e) Beskrivelse af en Domsact kan ikke ansees lovligen bestilt, med mindre Vedkommende, naar Skriveren forlanger det (foruden at levere det fornødne stemplede Papiir) betaler det Halve af hvad Skriverlønnen kan antages at ville udgjøre. Frdg. 16 Jan. 1828 § 6. Jvfr. Canc. Skriv. 10 Marts 1818. Det Samme maa vistnok antages at være gjældende ogsaa for Beskrivelse af andre Retshandlinger end Domsacter.

f) Skriveren kan ikke fordre Betaling for flere Ark end der virkelig gives beskreven, om endog Udskriften, anordningsmæssigt skrevet i Overeensstemmelse med § 158, vilde have udgjort flere Ark end de virkelig leverede. Canc. Skriv. 15 Dec. 1832.

Jvfr. § 9.

Art. 36. (§ 15.) For en Attest, til hvis Forfattelse Skriveren nødsages at opsøge i flere Protocoller, eller at gjennemgaae flere forskjællige Steder i samme Protocol, eller at gjøre forkortede Extracter af Protocollen, med andre Ord: i alle de Tilfælde, hvor Udstæderen, for at meddele Attesten, behøver selv at concipere og bringe Attesten i anden Sammenhæng, end i Protocollen selv er anført, og hvor følgelig ei en blot Afskrift eller Udskrift forlanges, betales, uden Hensyn til Attestens Vidtløftighed, 1 Rdlr. 48 Skill. Men dersom den forlangte Oplysning kan erholdes ved en blot Udskrift af Protocollen eller Afskrift af Documenter, da betales derfor efter foranførte Bestemmelser ligesom for en Udskrift.

a) Naar en Regning over Gebyrer forlanges attesteret til Legitimation for Gebyrernes Rigtighed, betales Gebyr herfor efter denne §. Canc. Skriv. 10 Oct. 1826 ad 5.

b) For at conferere og attestere den af en Part leverede Afskrift af de fremlagte Indlægge eller Documenter betales til Skriveren det Halve af den Betaling, som vilde have tilkommet ham

for selve Affkriften. Frdg. 16 Jan. 1828 § 5. Men naar Vedkommmende tilligemed en Gjenpart alene forevise det originale Document, og kun forlanger det erkjendt i Retten, at en Original er forevist, uden at Bekræftelsen af Gjenparten begjæres, erlægges herfor intet Gebyr. Canc. Skriv. 22 Mai 1828, 2 Mai 1829.

c) Denne § er ikke anvendelig paa en generel Attest om den, en Byes Beboere paahvilende, Forpligtelse til at oprense et Vandløb, hvorimod den, der attraaer Oplysning herom, kan forlange enten fuldstændige Udskrifter eller Extracter af vedkommende Skjøder. Canc. Skriv. 12 Nov. 1833.

d) Attest om at en Domsact er reqvireret beskreven skal, ifølge Canc. Skriv. 22 Jul. 1845, udfærdiges uden Betaling, hvilken Mening dog ikke er støttet til nogen Lovhjemmel.

e) Straffeattester, der skulle tilveiebringes af dem, der ønske at stille sig for Værnepligtige, betales efter denne §. Justm. Skriv. 13 Sept. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 661.)

Art. 37. (§ 16.) For Afskrifter af Justitsprotocollen til Brug for Dommeren ved Sagens Paadømmelse (naar Dommeren ikke selv tillige er Skriver) betales for hvert Ark, som Udskriften udgjør, 15 Skill. Denne Betaling erlægges af Citanten i de Sager, hvor der ei har været Contrasøgsmaal; men dersom et saadant i Sagen har fundet Sted, da betaler Citanten og Contracitanten hver en lige Andeel af hvad Udskriften har beløbet sig til.

Jvfr. Canc. Skriv. 28 Dec. 1820, cfr. Frdg. 28 Febr. 1845 § 2.

Art. 38. (§ 17.) For at føre Protocollen i det i § 11 omhandlede Tilfælde betales 40 Skill., og Skriveren er for samme Betaling pligtig til at give Udskrift af Protocollen uden videre Gebyr.

Jvfr. § 11.

Art. 39. (§ 18.) I alle de i § 12 benævnte Tilfælde nyder Skriveren ingen Betaling, men blot Erstatning for virkelige Udgifter, hvorunder dog ikke indbefattes hvad han til Andre har betalt for paa hans Vegne at forrette Skrivningen.

a) Denne §s ubetingede Udtryk synes ikke at hjemle Skriveren den i § 12 undtagelsesviis bestemte Betaling.

b) Bemærkningerne ved § 12 ere ogsaa anvendelige ved nærværende §, saaledes at Retsgebyrerne til Retsskriveren blive at erlægge eller bortfalde i samme Tilfælde som Gebyrerne til Dommeren. Dog have vi for Retsskriverens Vedkommende at tilføie:

a) For Beskrivelser, der i Justitssager og offentlige Politiesager forlanges af den Tiltalte, den Fornærmede eller andre Private, maa det almindelige Gebyr blive at udrede, da det kun er det Offentlige, som i disse Sager er tilstaaet Fritagelse for Retsgebyrer. Jvfr. Canc. Skriv. 30 Jun. 1846, Justm. Skriv. 11 Aug. 1853 (Dep. Tid. 1854 S. 613). Dog maa en Tiltalt, som frafalder sin Ret til at faae en Defensor beskikket, ifølge de ved § 12 litr. a. b. aa. anførte Bestemmelser, uden Tvivl nyde samme Fritagelse for Gebyr til Retsskriveren, som vilde have tilkommet en for ham beskikket Defensor.

b) Kammeradvocatens Ret til at forlange Beskrivelser uden Betaling er antaget i Canc. Skriv. 2 Aug. 1827, Justm. Skriv. 5 Nov. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 707).

c) I Henseende til beneficerede Sager:

aa) Udskrifter om Gjenstande, som staae i Forbindelse med Hovedsagen, skulle uden Betaling meddeles den beneficerede Part. Canc. Skriv. 8 Jan. 1820.

bb) Bevilling til fri Proces berettiger til uden Betaling at at erholde en verificeret Udskrift af den i Sagen afsagte Dom. Canc. Skriv. 3 Jan. 1835.

cc) Den, der har havt Bevilling til fri Proces for Underretten, men ikke er meddeelt saadan Bevilling for Overretten, tilkommer ikke, til Brug ved Appel eller Ansøgning om fri Proces for Overinstantsen, Underretsacten uden Betaling beskreven. Canc. Skriv. 9 Aug. 1823, 24 Jan. og 21 Dec. 1824. Jvfr. Canc. Skriv. 7 Aug. 1802 og 15 Mai 1830.

Derimod bør Beskrivelsen af en Domsact, naar den efter Lovgivningen er fornøden til Dommens Execution, meddeles den beneficerede Part uden Betaling. Canc. Skriv. 24 Jan. og 21 Dec. 1824.

dd) Den, der for Overretten er bevilget fri Proces, er berettiget til at erholde Underretsacten uden Betaling, om han end ikke for Underretten har havt saadan Bevilling. Canc. Skriv.

26 Febr. 1820, 21 Apr. 1846, Justm. Skriv. 13 Sept. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 1026), 11 Dec. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 282). Det Modsatte er antaget i Canc. Skriv. 20 Aug. 1816.

Naar begge Parter have Bevilling til fri Proces, kan Enhver af dem forlange Acten gratis beskreven. Canc. Skriv. 21 Aug. 1841. Jvfr. Canc. Prom. 21 Oct. 1797.

b) For Udskrifter af Protocoller og Documenter, som Rettens-betjente i Anledning af Jurisdictionernernes Forandring maatte behøve, bør vel erlægges Betaling, dog ikke efter Sportelreglementet, men efter Billighed, i hvilken Henseende det er overladt vedkommende Amtmand at decidere de muligt opstaaende Desputer. Canc. Skriv. 1 Oct. 1825. Imidlertid har det ved de i de senere Aar foregaaede Jurisdictionsforandringer været sædvanligt at den kongl. Resolution, hvorved Forandring i en Jurisdiction er paabudet, har bestemt at de i den Anledning fornødne Udskrifter skulle udfærdiges uden Betaling.

c) Attester og Udskrifter, der af offentlige Kassebetjente begjæres til Bilag ved Extracter og Regnskaber skulle meddeles uden Betaling. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnskabsvæs. i Almdhd.) § 29. Dette er ved Justm. Skriv. 20 Dec. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 736) givet Anvendelse paa en af en Toldoppebørselsbetjent begjært Afskrift af en Domsconclusion i en Vissekramsag.

C. Angaaende nogle Tilfælde, i hvilke Forhøielse eller Nedsættelse af Gebyrerne finder Sted.

Art. 40. (§ 19). I de Søerets-, Gjæsterets- og og andre Extraretts-Sager, der ere af den Beskaffenhed, at Dommeren, for at pleie Retten, ikke behøver at foretage nogen særskilt Reise, betales saavel de under Litr. A foreskrevne Gebyrer, forsaavidt de her kunde være anvendelige (med Undtagelse af de i § 9 bestemte), som det under Litr. B § 13 fastsatte Gebyr, med det Dobbelte af hvad der for almindelige Tingsager er bestemt.

a) Det i § 14 bestemte Skriversallarium bliver i de i nærværende § omhandlede Sager ikkun at betale enkelt. Canc. Skriv. 29 Apr. 1815.

b) For Udstædelsen af de Indkaldelser, hvormed Parterne i Søe- og Gjæsterets-Sager, i Overeensstemmelse med Frdg. 15 Jan. 1817 § 1, indvarsles til at paahøre Dommens Afsigelse, kan saameget mindre fordres Gebyr, som en formelig Indstævning ikke behøves, da bemeldte Forordning kun fastsætter, at Parterne skulle kaldes til at høre Dommen, hvortil en til Stævningsmændene leveret Seddel, hvorpaa er anført, at Parterne tilsiges til at høre Dom i deres Sag, er tilstrækkelig. Canc. Skriv. 31 Marts 1829.

c) Naar en Gjæsteretssag, som er berammet til Behandling udenfor den ordinaire Tingdag, bliver hævet fordi ingen af Parterne møde, kan ikke fordres Incaminationsgebyr, men vel Gebyr for Rettens Sættelse. Canc. Skriv. 3 Febr. 1846.

d) Bestemmelsen i Rescr. 4 Nov. 1778 § 8 om at i Vestindien ikkun det almindelige Retsgebyr skal betales naar Parterne blive enige om at lade en Sag, som ellers henhører under den sædvanlige Rettergang, behandle ved Gjæsteretten, er speciel for Vestindien og kan derfor ikke henregnes til de ældre Love, som efter § 154 beholde Gyldighed i Danmark.

Art. 41. (§ 20). Udi Aastedssager eller andre Sager, i hvilke Dommeren for at pleie Retten, maa foretage særskilte Reiser, betales til Dommeren (foruden ordinaire Gebyrer efter Litr. A) for den første Dags Forretning 4 Rdlr., for den anden Dags Forretning 3 Rdlr. og siden for hver Dag, Forretningen eller Sagen varer, 2 Rdlr.

For Protocollens Førelse betales i disse Sager (foruden den almindelige Skriverløn efter Litr. B) for første Dags Forretning 2 Rdlr., for anden Dags Forretning 1 Rdlr. 48 Skill., og siden for hver Dag, Forretningen eller Sagen varer, 1 Rdlr.

Skulde Forretningen paa eengang vare længere end 8 Timer, betales Gebyret som for 1½ Dag; dog bør de forhøiede Betalinger, som ere foreskrevne for første og anden Dags Forretning, ikke i nogen Sag betales mere end een Gang, uagtet dens Foretagelse afbrydes, ligesom det og forstaaer sig selv, at der i de Sager, som, efterat være foretagne til overordentlig Tid og Sted, fortsættes paa det

sædvanlige Ting, ei kan kræves Dagsbetaling for flere Dage, end dem, der anvendes paa Sagens Foretagelse ved den extraordinaire Ret.

Endelig bør Reqvirenten forskaffe Rettensbetjente fri Befordring til og fra Stedet, hvor et overordentlig Ting holdes; dog bør Dommer og Skriver, naar de boe paa eet Sted, betjene dem af een Befordring.

Iøvrigt bør saavel Dommeren som Skriveren indfinde sig til Sagens Foretagelse saa betids, som Veiens Længde tillader, og uden Ophold vedblive med Forretningen indtil den er tilendebragt, med mindre den paa Grund af Parternes Begjæring eller af anden lovlig Aarsag afbrydes eller opsættes.

a) Med denne §s fjerde Monebrum kan sammenholdes Coll. Tid. f. 1822 S. 262.

b) Gebyrer efter nærværende §. blive at udrede, om end Extraretten holdes paa det ordinaire Tingsted, naar dette kun er udenfor de ordinaire Tingdage og Rettensbetjente boe saalangt fra bemeldte Tingsted, at de maa antages at behøve Vognbefordring. Canc. Skriv. 3 Aug. 1847.

c) For samme Forretning kan ikke beregnes Gebyr baade efter § 19 og nærværende §. Ibd.

Art. 42. (§ 21.) Naar Forhør i Toldovertrædelses-Tilfælde optages, erlægges Betaling i Overeensstemmelse med hvad der er foreskrevet i §§ 19 eller 20 og blive Omkostningerne at udrede af den Sagsøgte, naar han enten ved Dom, eller ved Gen. Toldkammerets (nu Finantsministeriets) Kjendelse findes skyldig, men, naar den Skyldige ikke udfindes, af de confiscerede Varers Værdie. Dersom der hverken haves Person eller Gods at holde sig til, forholdes der efter §§ 12 og 18 samt i Henseende til Befordring og Diætpenge efter Anordningerne for Justitssager.

a) Gebyr for Optagelse af Forhører i Toldsvigssager, efter Toldvæsenets Reqvisition, betales efter denne §, der ingenlunde slutter sig til den saa Dage efter, — ved Frdg. 2 Apr. 1814 2den Afd. § 5 — ophævede Frdg. af 22 Mai 1812, men i ganske almindelige Udtryk omtaler Forhør, der optages i Toldvæsenets Sager. Canc. Skriv. 26 Jun. 1830. Jvfr. Canc. Skriv. 7 Mai og 29 Jun. 1833, 4 Marts 1837.

b) Nærværende § er, da den kun angaaer Undersøgelsesforhør, ikke anvendelig paa Tingsvidner, som Kammeradvocaten lader optage til Oplysning under en Sag angaaende Toldsvig. Canc. Skriv. 1 Oct. 1846.

Art. 43. (§ 22.) I alle Sager, der angaae en Gjæld, hvis Hovedstoel ikke overstiger 25 Rdlr., eller hvor en Ting omtvistes, hvis Værdie med Vished kan ansættes til en ringere Sum, betales de i det Foregaaende bestemte Gebyrer kun med det Halve.

a) Denne § er ikkun anvendelig i Gjældssager og hvor den Ting, som omtvistes, med Vished kan anslaaes til en bestemt Værdie, men hvor den ikke saaledes kan beregnes, blive de almindelige Bestemmelser i Sportelreglementet at følge ved Retsgebyrernes Beregning. Canc. Skriv. 18 Nov. 1820.

b) I de mindre Gjældssager ved Underretterne er denne § forandret ved Frdg. 6 Aug. 1824 (vide § 31).

Jvfr. § 34 litr. b.

Art. 44. (§ 23.) Derimod bliver der, naar der, til Doms Erhvervelse, incamineres en Sag, hvis Hovedstoel angaaer mere end 1000 Rdlr., foruden det i §§ 2 og 13 bestemte Gebyr, at betale 1 pro mille; dog bortfalder denne Forhøielse i det Slags Sager som omhandles i § 20, og udi de Sager, der henhøre under § 19, bliver den kun at erlægge af det, sammes Hovedstoel overstiger 3000 Rdlr. Med Hensyn til det, en Sags Gjenstand overstiger fulde Tusinder, kommer det, der er under 250 Rdlr., ei i Betragtning, men af hvad der er imellem 250 og 750 Rdlr., betales ½ Rdlr., og hvad der er 750 Rdlr. eller derover, regnes for et fuldt 1000 Rdlr.

a) I Mortificationssager finder intet Promillegebyr Sted. Frdg. 7 Febr. 1823 § 10.

b) Der haves ingen Hjemmel i nærværende §s Ord til at kræve Promillegebyr af Netto 1000 Rdlr. Derimod kunne Udtrykkene heller ikke tillade, at de første 1000 i alle Tilfælde skulle gaae fri, hvilket endog ligefrem vilde stride mod det bogstavelige Indhold af nærværende § og § 47, der hjemle Promillegebyr, saasnart Hovedstolen angaaer mere end 1000 Rdlr. At i Søerets- og Gjæsterets-Sager de første 3000 Rdlr. aldeles fritages for Promillegebyret er en særegen Bestemmelse, motiveret ved de med disse Sager ellers forbundne betydelige Udgifter, der ikke kan berettige til at give Begyndelsen af nærværende § en Fortolkning, der strider mod dens bogstavelige Indhold, ligesom heller ikke § 64 kan afgive nogen Fortolkningsgrund, der med Hensyn til nærværende § og § 47 kunde komme i Betragtning. Canc. Skriv. 10 Oct. 1826, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 115 ad 35.

Art. 45. (§ 24.) For at sætte Rettensbetjente i Stand til at bestemme de Gebyrer, som i Forhold til Sagernes Værdie blive at erlægge, bør Parterne altid i deres Stævninger angive denne saa nøiagtigt som mueligt, og naar under Sagens Drivt Gjenstandens Værdie maatte blive nøiere bestemt, eller Noget samme tilføiet, saaledes at høiere Gebyrer deraf kunne fordres, end de, der allerede er betalte, bør den, som haver at udrede disse større Gebyrer, ufortøvet derom give Retten Underretning og erlægge hvad der ifølge deraf paaligger ham.

Handler Nogen herimod, bør han, foruden til Vedkommende at betale Beløbet deraf, endvidere at bøde ligesaa meget, hvilket ved Dom i Hovedsagen bør fastsættes.

Hvis Sagen er udført ved en Sagfører, er det denne, som dømmes hertil, mod Regres til sin Part for Gebyret.

Skulde det hænde sig, at det Omtvistede ikke blev bestemt til nogen vis Sum under Sagen, men denne først blev fastsat ved selve Dommen, bør det i samme tillige foreskrives, hvad der, med Hensyn dertil, bør betales mere i Gebyrer, end det, som er blevet erlagt. Hvis den om-

tvistede Gjenstands Værdie efter Dommen skal bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn, Parters Eed eller deslige, bør den af saadan Bestemmelse flydende Sportelforhøielse ufortøvet af den Part, der har at tilsvare samme, eller dennes Sagfører, under foranførte Ansvar tilkjendegives Retten og det skyldige Gebyr erlægges.

Jøvrigt bliver ved et Continuations-Søgsmaals Anlæg det i § 23 anordnede Gebyr kun at erlægge, naar og forsaavidt en større Sum ved samme gjøres til Sagens Gjenstand, end den forhen paastævnte. Contrasøgsmaal tages i saa Henseende kun i Betragtning, naar og forsaavidt Contracitanten, foruden Frifindelse, attraaer sig Noget i Penge eller Penges Værdie tillagt (Omkostningerne dog deri ikke regnede.)

Art. 46. (§ 25.) Af Domssager, der angaae Proprieteten af faste Eiendomme eller og Servituter, bliver, naar de ikke behandles ved Extraret eller paa Aastedet, en halv Gang mere at erlægge end det i Almindelighed foreskrevne Incaminationsgebyr, hvor ingen Værdie paa Sagen er ansat, men, er en saadan under Sagen bestemt, lægges den til Grund.

a) Det kan ikke fordres, at en Sagsøger under Sagen skal, for Gebyrets Skyld, sætte Taxt for Sagens Gjenstand, naar denne er en fast Eiendom og dens Værdie ellers ikke under Proceduren er bestemt. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 110 ad 13.

b) Det maa uden Tvivl efter denne § ansees som Ansættelse af en Eiendoms Værdi, naar t. Ex. Sagsøgeren paastaaer, at den er solgt for en vis Priis, eller fordrer en vis Sum for den, eller paastaaer sig den tilbageleveret enten imod at tilbagetale en vis Kjøbesum, eller for Intet, naar, i sidste Fald, Sagvolderen oplyser en vis Sum, hvorfor han enten har kjøbt den af Sagsøgeren, eller hvorfor denne forhen har tilkjøbt sig den. Ibd. S. 110 ad 14.

c) Naar Spørgsmaalet om en fast Eiendoms Proprietet ved Præmisserne til en Dom nødvendig maa afgjøres, for at kunne paadømme Sagen, uden dog at være dennes egentlige Gjenstand,

(t. Ex. naar Sagen angaaer et Træ, der er hugget paa et vist Sted), kan nærværende § uden Tvivl ikke anvendes. Ibd. S. 111 ad 20.

Art. 47. (§ 26). I Sager, som angaae aarlige Afgifter, beregnes sammes Capitalværdie efter de Regler, som indeholdes i den ved Plac. 5 Mai 1810 bekjendtgjorte Kgl. Resol. af 28 Apr. næstforhen.

Den i denne § ommeldte Plac. 5 Mai 1810 foreskriver: § 1. Naar den aarlige Afgift, hvad enten samme bestaaer i Penge eller i Naturalpræstationer, er betinget paa 25 Aar eller længere Tid, skal den ansees som bestandig og dens Capitalværdie beregnes paa den ved Frdg. 8 Febr. 1810 § 2 litr. a fastsatte Maade (nemlig saaledes, at en Capital af 100 Rdlr. anslaaes for hver 4 Rdlr. af Afgiften, hvilken, forsaavidt den bestaaer i Naturalpræstationer, beregnes til Penge efter gangbare Priser, og at til den saaledes anslagne Capital lægges hvad bestemt Kjøbesum, der tillige maatte være betinget); § 2. Er Afgiften betinget paa kortere Tid end 25 Aar, da bliver dens Beløb eller, forsaavidt den bestaaer i Naturalpræstationer, disses Værdie at sammenlægge for samtlige de bestemte Aar, og den derved udkomne Capital at ansee som Kjøbesum eller, hvor anden bestemt Kjøbesum tillige maatte være betinget, som Deel af Kjøbesummen; § 3. Naar derimod Afgiften er betinget paa en Persons Levetid, da skal dens Capitalværdie bestemmes som om den var betinget paa 5 Aar.

Art. 48. (§ 27). I de Domssager, som ved Lands-Over- samt Hof- og Stads-Retten i Kjøbenhavn og ved Sorøe Academies Hofret behandles i første Instants, bør de samme Gebyrer erlægges, som i det følgende Capitel ere paabudne for Rettens Pleie i anden Instants.

Paa samme Maade forholdes og i Domssager ved Gjæsteretten i Kjøbenhavn, dog betales der desuden i disse 4 Rdlr. 48 Skill. for Rettens Sættelse undtagen i de mindre betydelige Sager, som § 22 omhandler, udi hvilke ogsaa dette Gebyr kun betales med det Halve.

a) Sorøe Academies Hofrets Jurisdiction er ved kongl. Resol. 12 Jun. 1816 indtil videre suspenderet og overdraget Byfogden i Sorøe.

b) Gebyr for Gjæsterettens Sættelse bør erlægges om Retten ogsaa allerede iforveien er sat i en anden Sag. Canc. Skriv. 14 Mai 1829.

c) Gebyr for Gjæsterettens Sættelse udredes ei ved Incamination af Contrasøgsmaal, og ei heller i Eeds-, Vidne- eller saadanne Sager, der ikke have Doms Erhvervelse til Gjenstand, uanseet om disse slutte sig til en under samme Ret hørende Hovedsag eller ikke. Canc. Skriv. 12 Aug. 1830 og 23 Aug. 1831, cfr. Nyt Jur. Ark. Nr. 12 S. 165.

Jvfr. Art. 13.

Art. 49. (§ 28.) Skulde det, under Domssagers Behandling ved Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten i første Instants, hænde sig, at Rettens Møde paa Aastedet forlanges, da haver den at udnævne to af dens Medlemmer til at foretage Mødet, samt een af Justitscontoirets Personale til at føre Protocollen, og da betales for hver Dags Forretning 9 Rd.

Skulde Forretningen paa eengang vare mere end 8 Timer, betales Gebyret som for halvanden Dag. Derhos erholde Rettens Medlemmer, saavelsom Protocolføreren, naar Forretningen foretages udenfor Stadens Porte, paa Reqvirentens Bekostning fri Befordring, dog at de alle betjene dem af samme Vogn; og er det udenfor Kjøbenhavns Forstæder at sligt Møde afgives, betaler Reqvirenten til hver af de udnævnte Rettens Medlemmer 2 Rdlr. og til Protocolføreren 1 Rdlr. i Diætpenge.

Art. 50. (§ 29.) For en Attest, som af bemeldte Ret meddeles paa en Notarialforretning, betales 2 Rdlr. 24 Skill.

Art. 51. (§ 30.) Ved Søeretten i Kjøbenhavn bør de samme Gebyrer erlægges, som i § 27 ere foreskrevne for Gjæsteretten; dog betales ikkun for Rettens Sættelse naar en Sag begjæres foretaget paa en anden, end Rettens almindelige Tingdag, som er Fredag.

Dersom Rettens Møde udenfor Tingstedet udfordres, betales derfor til den af de Tilforordnede, som foretager Forretningen, 4 Rdlr., og til Skriveren, naar hans Møde derved er fornødent, 2 Rdlr., for hver Dag Forretningen varer.

Dersom Forretningen varer over 8 Timer, betales som for halvanden Dag. Derhos erholde de, naar Forretningen foretages udenfor Staden, paa Reqvirentens Bekostning fri Befordring, og er det udenfor røde Pæl at saadanne Møder afgives, betaler Reqvirenten til det af Retten udnævnte Medlem 2 Rdlr. og til Skriveren 1 Rdlr. daglig i Diætpenge.

a) Ved Lov 19 Apr. 1850 er bestemt, at i de Sager, som ved Kjøbenhavns Søeret forekomme imellem Skippere og Skibsfolk i Anledning af de Sidstnævntes Tjeneforhold, tilstaaes en saadan Nedsættelse i de før Plac. 30 Nov. 1848 anordnede Gebyrer, at der ikkun bliver at erlægge det samme Gebyr, som efter Plac. 28 Febr. 1845 § 2 (jvfr. § 33) erlægges ved Kjøbenhavns Criminal- og Politieret i de Sager, som opstaae af Forholdet imellem Husbonde og Tjenestetyende, og at i de nævnte Sager Justitiarius tillægges Bemyndigelse til at give Henstand med Gebyrernes Erlæggelse, saa og til at nedsætte eller aldeles eftergive samme, hvor enten den Paagjældendes Vilkaar eller Sagens Beskaffenhed taler derfor. — Jvfr. Plac. 1 Mai 1822 § 1, Frdg. 6 Aug. 1824 § 9, Canc. Skriv. 23 Jan. 1845.

b) Om Gebyrerne i Sager angaaende fjendtlige Skibes Opbringelse under den sidste Krig, see Regl. 1 Mai 1848 § 33, Justm. Skriv. 13 Mai, 29 Jul. og 14 Sept. 1848.

Art. 52. (§ 31.) Ved de for nogle Steder anordnede Gjældscommissioner, ved hvilke Sager angaaende Gjældsfordringer, der ikke ere over 10 Rdlr., blive at behandle, bør følgende Gebyrer erlægges: a) For Stævningens Udtagelse 4 Skill.; b) For en Sags eller Stævnings Incamination 24 Skill., hvoraf en lige Andeel tilfalder Dommer og Skriver; c) For en Kjendelse om Opsættelse 6 Skill.,

hvorved iøvrigt det i § 5 foreskrevne bør iagttages; d) For enhver anden Eragtnings Afsigelse, for hver derved paakjendt Exception 12 Skill., e) Ved en Sags Optagelse til Dom, for Dommen at forfatte, underskrive og forsegle, 16 Skill., af Enhver, som efter § 7, er pligtig at betale det der foreskrevne Gebyr; f) For Sagens Reassumtion, efter begge Parters Begjæring, 24 Skill.; g) For Udskrift af Dommen 15 Skill.; h) For andre Udskrifter, for Arket 15 Sk.

Denne §s Bestemmelser ere bortfaldne ved Frdg. 6 Aug. 1824, hvis § 8, i alle Gjældssager, hvori den ved samme foreskrevne særegne Rettergangsmaade finder Sted (ɔ: Sager, hvor selve Fordringen, uden Tillæg af Procesomkostninger og de fra Sagens Paatale løbende Renter, ikke udgjør 100 Rdlr.), fastsætter følgende Gebyrer til Dommer og Skriver:

A. I Sager, som ei overstige en Værdie af 20 Rdlr.

1) For at udstæde en Indkaldelse, hvad enten derved Modparten eller Vidner indkaldes eller begge Dele, uden Hensyn til hvor mange Personer, der varsles . . . . 16 Skill.
2) Ved Sagens Anhængiggjørelse:
   til Dommeren . . . . 16 —
   til Skriverne . . . . 16 —
3) Naar Vidner føres:
   til Dommeren for hvert Vidne, som føres . . 12 —
   til Skriveren . . . . 6 —
4) For Sagens Udsættelse paa en Parts Begjæring . . 7 —
5) For en Kjendelse at affige, naar denne foranlediges ved en Exception, som er fremsat enten af en Sagfører eller i et skriftliigt Indlæg . . . . . . 18 —
6) For Doms Affigelse . . . . 48 —
7) I Skriverløn for hvert Ark . . . . 12 —

For de øvrige Forretninger, der under Sagens Behandling kunne forefalde, erlægges intet Gebyr. Saaledes, naar en Sag afgjøres ved Eed, bliver for dennes Modtagelse Intet at erlægge, ligesom heller intet særskilt Gebyr efter Nr. 2 skal betales naar Vidneføring finder Sted, men samme ansees som en til Hovedsagen hørende Handling.

B. I Sager, som overstige en Værdie af 20 Rdlr. i alle Tilfælde det Dobbelte af hvad under litr. A er fastsat.

Naar Nogen i Gjældssager af det omhandlede Slags, i Medhold af de om Gjæsteretssager gjældende Forskrifter, forlanger Sag foretaget til en anden Tid, end den, hvorpaa Retten ellers holdes, og Rettens Betjente derfor maa gjøre Reise, forholdes efter Sportelreglm. § 20 (cfr. § 22), men hvor ingen Reise finder Sted, betales de ovenanførte Gebyrer med det Dobbelte, dog med Undtagelse af Arkebetalingen for det, der beskrives. Frdgs. § 9.

Ved disse Bestemmelser er at mærke:

a) Den anførte Forordning er ikke blot anvendelig i de Hovedsager, i hvilke den ved samme anordnede Rettergangsmaade finder Sted, men ogsaa paa de enkelte Retshandlinger, som vedkomme Hovedsagen eller ere, i Henseende til bemeldte Rettergangsmaade, af samme Beskaffenhed som den, hvad enten disse Retshandlinger foretages ved samme Jurisdiction, som Hovedsagen, eller ved en anden, hvilket følger af Forordningens Grundsætninger og Øiemed og er antaget i Canc. Skriv. 2 Aug. og Canc. Circ. 29 Oct. 1825, Canc. Skriv. 19 Sept. 1829. Dog bør særligt Incaminationsgebyr vistnok erlægges, naar slige Retshandlinger foregaae ved en anden Jurisdiction end Hovedsagen, thi Forordningen gaaer ud fra den Forudsætning, at slige Retshandlinger foretages ved den Ret, hvorved Hovedsagen er anlagt og til hvilken altsaa Incaminationsgebyr allerede er erlagt, hvilket ogsaa hvad Tingsvidner angaaer er bifaldt ved Canc. Skriv. 29 Oct. 1825, men syntes af den anførte Aarsag ogsaa at maae være anvendeligt paa Eedssager, der foretages ved en anden Jurisdiction end Hovedsagen.

Hvor de enkelte Retshandlinger ikke slutte sig til nogen ved en Ret anlagt Hovedsag maa Gebyr for samme, uden Hensyn til ved hvilken Ret de behandles, uden Tvivl blive at udrede, thi den Fritagelse for Gebyr, som Slutningen af Forordningens Litr. A bestemmer for de dernævnte Retshandlinger, er udtrykkelig sat i Forbindelse med, og saaledes motiveret ved, at de ansees som Handlinger, der henhøre til Hovedsagen og for hvilke derfor det under Hovedsagelsen betalte Gebyr skal ansees som Godtgjørelse. Dette maa navnlig finde Anvendelse naar en ved Forlig uden Retten vedtaget Eed begjæres modtaget eller naar Tingsvidne i en Sag, som ikke forud er incamineret, forlanges optaget. Rigtigheden heraf bestyrkes ogsaa ved Analogien af hvad der i Henseender til slige Retshandlinger i private Politiesager er gjældende. Jvfr. § 32 b. a.

Bestemmelsen i Slutningen af Frdgs. § 8, ifølge hvilken der for de øvrige Forretninger, der under en Hovedsags Behandling kunne forekomme, intet Gebyr skal erlægges, ansees i Rntk. Skriv. 5 Jul. 1845 ogsaa anvendelig paa Aastedsmøder, som under Hovedsagen maatte blive fornødne. Dette har vistnok den anførte Bestemmelses almindelige Ord, men ikke Billighed, for sig, og i al Fald kan det dog kun være anvendeligt paa Gebyret for Dommerens Uleilighed, men ikke strække sig til Godtgjørelse for den fornødne Befordring, som i de fleste Tilfælde vil udgjøre et større Pengebeløb end de samlede Gebyrer for hele Hovedsagen og paa hvilken derfor Grundsætningen i Sp. Reglm. § 20 upaatvivlelig maa være anvendelig, hvilket ogsaa er analogt med hvad der i Canc. Skriv. 1 Marts 1823 er antaget i Henseende til Aastedsmøder i private Politiesager.

b) Forudbetaling for 3 Arks Beskrivelse kan, som uhjemlet i Frdg. 6 Aug. 1824, ikke beregnes i de Sager, som behandles efter denne Forordning. Canc. Skriv. 8 Dec. 1827.

c) Gebyr bliver at erlægge efter Frdg. 6 Aug. 1824, om end Sagsøgeren foretrækker den almindelige Procesform fremfor den ved denne Forordning foreskrevne Rettergangsmaade. Canc. Skriv. 19 Mai 1832.

d) Ved Canc. Skriv. 1 Jul. 1828 er det tilkjendegivet, at der ikke findes Anledning til at udvirke en Bestemmelse om, at Frdg. 6 Aug. 1824 skal følges i alle Gjældssager under 100 Rdlr., uanseet at disse i Kjøbenhavn per modum reconventionis anlægges ved den almindelige dømmende Ret.

e) I Henseende til Spørgsmaalene om de Sager, i hvilke den ved Frdg. 6 Aug. 1824 anordnede Rettergangsmaade maa antages at finde Sted og i hvilke altsaa Gebyrerne blive at beregne efter sammes Bestemmelser, maa vi henvise til Rettergangslæren.*)

Art. 53. (§ 32.) I private Politiesager bør i intet Tilfælde mere betales for Rettens Pleie, end hvad der ovenfor i Litr. A og B (§§ 1—18) er fastsat; dog bliver for Behandlingen af Sager imellem Husbonde og Tjenestetyende, forsaavidt deres gjensidige Rettigheder og Pligter i

*) Vide Bangs og Larsens Proces 3die Deel S. 91—95, cfr. Petersens Lovlexicon 5te Bind S. 377—378 og 6te Bind S. 151.

Henseende til Tyendeforholdet betræffer, samt af Sager angaaende Hoverie og Huusmænds Pligtarbeide, hvilke, ifølge Frdg. 25 Marts 1791 og 30 Jan. 1807, behandles som Politiesager, i Alt ikkun at betale til Dommeren (som i Politiesager under Jurisdictionerne paa Landet tillige forretter Skriverembedet) 30 Skill., med mindre Acten, naar samme beskrives, udgjør mere end 2 Ark, i hvilket Tilfælde for Beskrivelsen erlægges 15 Skill. for hvert Ark, Acten udgjør over dette Arketal.

a) I Henseende til den i denne § indeholdte særlige Bestemmelse om et nedsat Gebyr i visse Politiesager er at mærke:

a) Denne Bestemmelse er ikke forandret ved den nedenanførte Plac. 1 Mai 1822, ifølge denne Placats § 4.

b) I en Sag, anlagt imod et heelt Sogns hoveriegjørende Bønder, der under Eet ere indkaldte til at lide Dom, skal, da disse ere at betragte som een moralsk Person, der er Klagerens Vederpart, ikkun erlægges Gebyr som for een Sag. Canc. Skriv. 30 Sept. 1819.

Dog er det i Canc. Skriv. 10 Jan. 1829 antaget, at naar flere hoveriegjørende Bønder indkaldes ved een Stævning, bliver, naar hver enkelt indklaget Parts Forhold for sig kan antages at constituere et fra de øvrige særskilt Factum, Gebyr at beregne for hver især.

c) Det nedsatte Gebyr finder ogsaa Anvendelse i Sager i Anledning af Dagleie eller andre Overeenskomster, hvorved Nogen, uden at indgaae i et egentligt Tyendeforhold, overtager sig Arbeider, der ere lige med dem, som forrettes af Tyende. Plac. 6 Sept. 1828.

I Henhold til denne Bestemmelse vil Gebyr være at beregne efter nærværende § i Sager imellem Mestere og Fabrikantere paa den ene og deres Drenge eller Haandlangere paa den anden Side, hvorimod der i Sager imellem Mestere og Svende, Contorister og Kjøbmandssvende og deres Principaler, forsaavidt de henhøre under Politieretten, maa betales efter Plac. 1 Mai 1822. Canc. Skriv. 2 Febr. 1832, Justm. Skriv. 26 Sept. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 661).

d) Ogsaa i Sager af det ovennævnte Slags, som i Kjøbstæderne forefalde, er det nedsatte Gebyr anvendeligt og har i saa Fald

Retsskriveren ikke Krav paa Andeel i de anordnede 30 Skill. Canc. Skriv. 2 Febr. 1832.

e) I Sager, som af et Tyende anlægges imod dets Husbonde for Injurier i Tjenesten, skal ikkun det nedsatte Gebyr udredes. Canc. Skriv. 14 Jul. 1835., cfr. Lov 10 Mai 1854 § 41 Nr. 4 og § 43 Nr. 4 cfr. § 64.

f) At det nedsatte Gebyr maa være anvendeligt i alle Sager angaaende de i Tyendeloven af 10 Mai 1854 omhandlede Forhold, som forefalde mellem Husbonden og Tyendet og ifølge bemeldte Lovs § 64 blive at behandle som private Politiesager, er utvivlsomt, da de henhøre under ovenstaaende §s Ord.

Hertil maa navnligen ogsaa de Sager henregnes, som angaae de i fornævnte Lovs § 41 Nr. 4 omhandlede Fornærmelser af Tyendet imod Husbondens Familie, forsaavidt disse angaae den af slige Fornærmelser efter bemeldte Lov flydende Retsvirkning paa Forholdet mellem Husbonden og Tyendet, hvorimod de i Henseende til den almindelige Retsvirkning af Fornærmelserne, som saadanne, upaatvivlelig maa være at betale med det almindelige for Politiesager anordnede Gebyr, hvad enten de paatales af Husbonden paa den Fornærmedes Vegne eller af denne selv, da de forsaavidt ere Tyendeforholdet uvedkommende og derfor ikke kunne indbefattes under nærværende §s Forskrift.

g) Det nedsatte Gebyr kan fordres ved Klagens Modtagelse og Paategning eller ved Stævningens Udfærdigelse og betales ikke tilbage, om endog Sagen ikke kommer for Retten. Canc. Skriv. 5 Sept. 1829.

h) Med Undtagelse af de ovennævnte nedsatte Gebyrer er nærværende §s Bestemmelser ophævede ved Plac. 1 Mai 1822, i hvis Følge Gebyrerne til Dommeren og Skriveren for private Politiesager udenfor Kjøbenhavn skal betales saaledes:

1) For at modtage en Klage og derefter udstæde fornøden Indkaldelse, til Dommeren . . . . 32 Skill.

2) Ved Sagens Anhængiggjørelse:

Til Dommeren	32	—
„ Skriveren	32	—

hvilke Gebyrer erlægges endskjøndt Sagen afgjøres ved Forlig.

3) Naar Vidner føres, til Dommeren for ethvert Vidne . . . . 24 —

4) For Dommen at affige, ved Sagens Optagelse til Dom . . . . 1 Rdlr. „ Skill.

5) I Skriverløn for hvert Ark, der gives beskreven . . . . „ — 24 —

Ved disse Bestemmelser mærkes:

a) Hverken særskilt Gebyr for Anstand, Interlocutoriekjendelser, Bekræftelse af Domsacter og Tingsvidner, som i Gjenpart gives beskrevne særskilt fra Domssagen, Incaminationen og Protocollens Førelse naar Vidner afhøres under Hovedsagen, for til Protocollen at modtage Nogen af de Indstævntes Erklæringer om at ville mindeligt afgjøre Sagen, for Underskrift og Forsegling, eller for Sagens Reassumtion efter begge Parters Begjæring kan forlanges. Canc. 1822, 1 Marts 1823, 23 Oct. 1824, 10 Mai 1828, 21 Marts Skriv. 29 Jun. 1843.

I Canc. Skriv. 1 Marts 1823 er det antaget, at intet forhøiet Gebyr, men kun fri Befordring i Overeensstemmelse med Sp. Rglm. § 20, bliver at udrede i de Politiesager, som det er fornødent at foretage paa Aastedet eller udenfor det sædvanlig Retssted.

For de enkelte Retshandlinger, der ikke foregaae under Hovedsagen eller som foregaae ved en anden Jurisdiction end den, hvorved Hovedsagen er anlagt, maa uden Tvivl Incaminationsgebyr (foruden de øvrige i Plac. 1 Mai 1822 foreskrevne Gebyrer, hvor disse ere anvendelige) udredes, thi Plac. 1 Mai 1822 forudsætter aabenbart at de Retshandlinger, for hvis Foretagelse den foreskriver Gebyret, foregaae under en Hovedsag. Dette bestyrkes ogsaa i Henseende til Tingsvidner, som ikke slutte sig til en Hovedsag, ved Plac. 7 Nov. 1827 § 2 (vide nedenfor litr. aa), ligesom det og i Justmts. Skriv. af 22 Jun. 1854 (Dep. Tid. 1855 S. 466) er antaget at Gebyr for Eedssagers Incamination o. s. v. bliver at udrede i private Politiesager.

b) Attest af Politieprotocollen af det Slags, som Sp. Reglmts. § 15 første Membrum omhandler, blive at betale efter samme. Canc. Skriv. 1 Marts 1823.

c) For Declarationer for Politieretten, der ikke høre til nogen ved samme staaende og forhen anhængiggjort Sag, bliver Gebyr at udrede efter Sp. Reglm. § 11 og 17. Ibd.

d) Ifølge Canc. Skriv. 27 Dec. 1823 skal, efter Grundsætningen i Frdg. 25 Marts 1791, intet Gebyr erlægges for Attestation

om Stævningsmænds Competence i private Politiesager. Denne Skrivelse angaaer imidlertid Attestation paa en Overpolitierets Stævning og dennes Sportelfrihed havde muefigt da sin Berettigelse deri at ingen Betaling efter den anførte Forordning udredebes for Sagernes Behandling og Paadømmelse ved Overpolitieretterne, men da Overpolitieretterne nu ere afskaffede og Politiesager appelleres til Landsoverretterne, ved hvilke i Politiesager maa udredes Gebyrer, bortfalder bemeldte Grund og der er nu ingen Anledning til at ansee den ommeldte Attestation mere fritaget for Gebyr i Politiesager end i andre Sager.

e) Gjenstandens større eller mindre Værdie har ingen Indflydelse paa Gebyret i Politiesager. Canc. Skriv. 14 Jan. 1826.

f) Gebyr bliver at udrede saavel for Contrasøgsmaal, som for Hovedsøgsmaal. Canc. Skriv. 9 Oct. 1835.

g) Gebyr efter Plac. 1 Mai 1822 er at udrede:

aa) I Tingsvidnesager til Brug ved Landmilicesessionerne, forsaavidt disse ikke ere sportelfri (§ 12 litr. c. v.), og beregnes efter Placts. litr. b. c. og e. og tillige efter litr. a, saafremt Sagen begynder med Andragende til Dommeren om at lade Vidnerne indkalde. Plac. 7 Nov. 1827 § 2.

bb) I Politiesager, som forfølges af Private, om de endog ogsaa kunne forfølges af det Offentlige. Canc. Skriv. 29 Sept. 1827, 7 Jun. 1828, 13 Jun. 1841 (vide § 12 litr. a. b. bb.) En Lovkyndig*) har vel antaget, at Bestemmelserne i Canc. Skriv. 25 Mai 1820 og 27 Jan. 1821 om at Gebyret i Sager angaaende ulovligt Kroholb skal beregnes efter Sp. Reglmt. § 32 endnu maa være Regel efterat Plac. 30 Jan. 1823 er udkommen, men dette er neppe rigtigt og Gebyret maa uden Tvivl blive at beregne efter Plac. 1 Mai 1822, da de anførte Cancelliskrivelser udtrykkelig tilkjendegive, at det i private Politiesager sædvanlige Gebyr (hvilket dengang bestemtes i Sp. Reglm. § 32) skal erlægges i bemeldte Sager, og da der ikke er mindste Grund til at antage, at den Forandring, det sædvanlige Gebyr er undergaaet ved Plac. 1 Mai 1822, ikke tillige skulde strække sig til hine Sager. Plac. 30 Jan. 1823 bestemmer Intet om Gebyret, hvoraf ligeledes følger, at dette maa bestemmes efter den samme Regel, som gjælde for andre private Politiesager.

---

*) Herts Anmærkninger til Sportelreglementet S. 10.

cc) I Sager angaaende ulovlig Omløben med Varer eller Bissekramhandel, som anlægges efter Privates Angivelse, om de end forfølges af det Offentlige. Dette har Hjemmel i Frdg. 13 Febr. 1775 § 7 og er ogsaa antaget i Canc. Skriv. 3 Mai 1828 og 8 Jan. 1846, hvilken sidste derhos viser at det ikke har nogen Indflydelse paa Gebyrets Udredelse enten Angivelsen er afgivet af en Toldembedsmand eller en Privat.

dd) I Sager angaaende simpel Skovforbrydelse. Plac. 26 Jul. 1837 § 14 og 17 cfr. § 9. I disse Sager er derhos forsaavidt de angaae Skovforbrydelser, begaaede i Statsskovene eller i Valls Stifts eller Sorøe-Akademies Skove, den særegne Bestemmelse givet, at naar nogen Sag mod flere forskjællige Skyldige behandles under Eet, beregnes Gebyrerne paa den Maade, at der til det sædvanlige enkelte Gebyr i en saadan Sag erlægges ½ Deel af samme for hver af de Personer, der, flere end een, ere tiltalte, dog saaledes at ogsaa i disse Sager kun erlægges 24 Skill. for hvert Vidne, som føres.

Ligeledes skal det i Plac. 1 Mai 1822 § 4 litr. e. nævnte Gebyr for Beskrivelsen udredes i disse Sager, ibd., hvilket Gebyr ogsaa bliver at betale for Udskrifter af Forlig i de paatalte Sager, Canc. Skriv. 25 Sept. 1838.

Forsaavidt Gebyrerne ei kan erholdes hos de Tiltalte blive de at betale af vedkommende Forstkasse. Plac. 26 Jul. 1837 § 14.

ee) I Sager angaaende ulovlig Brændeviinsbrænden, i hvilke den forudgaaende Undersøgelse er foretaget paa en privat Mands Ansvar. Hvor Undersøgelsen derimod er skeet efter det Offentliges Foranstaltning kan Gebyrerne i Almindelighed kun fordres, forsaavidt de Paagjældende ved Dommen findes skyldige at betale Omkostningerne; dog har Dommeren, hvor enten Undersøgelsen ikke fører til Beviis, i hvis Følge Nogen kan dømmes skyldig eller hvorved den Paagjældende dømmes til at betale Omkostningerne, men disse ikke hos ham ere at erholde, Adgang til af det Offentlige at erholde Godtgjørelse for sit Arbeide ligesom for Undersøgelsen (jvfr. § 53 litr. a). Frdg. 14 Mai 1845 § 18.

ff) Hvorvidt i en Sag imod flere Indklagede bør udredes Gebyr for een Sag eller for hver Enkelt af de Indklagede vil beroe paa hvorvidt disse efter Proceslovgivningens Grundsætninger kan sagsøges ved eet Søgsmaal. Jvfr. Canc. Skriv. 25 Febr. 1837 ad 4.

Om Gebyrfrihed i private Politiesager vide §§ 12 og 18.

Art. 54. (§ 33.) Ved Politieretten i Kjøbenhavn betales Intet for Rettens Pleie, men for Beskrivelsen erlægges, forsaavidt samme ifølge Rescr. 10 Mai 1780 bør betales, 30 Skill. for Arket.

Denne Bestemmelse er bortfaldet ved Plac. 28 Febr. 1845, ifølge hvis § 1 for private Politiesagers Behandling ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn, skal erlægges følgende Gebyrer:

a) For at modtage Klagen og derefter udstæde fornøden Indkaldelse . . . . 40 Skill.
b) Ved Sagens Anhængiggjørelse . . . . 80 —
hvilket Gebyr erlægges endskjøndt Sagen afgjøres ved Forlig.
c) Naar Vidner føres, for hvert Vidne . . . . 30 —
d) For Dommen at affige, ved Sagens Optagelse til Doms . . . . 1 Rdlr. 20 —
e) For Beskrivelse pr. Ark . . . . „ — 30 —

hvilke Gebyrer tilfalde Stadens Politiekasse.

I Sager, der opstaae af Forholdet imellem Husbonde og Tyende, eller imellem Haandværksmestere og deres Drenge, eller i Anledning af Dagleie erlægges kun det i ovenanførte § 1 litr. a. nævnte Gebyr og af det under litr. e nævnte det Halve. Ibd. § 2.

Politiedirecteuren er det overladt efter Omstændighederne at give Henstand med Gebyrernes Erlæggelse og at nedsætte eller aldeles eftergive sämme, hvor enten den Paagjældendes Vilkaar eller Sagens Beskaffenhed taler derfor. Ibd. § 3.

Jvfr. §§ 12 og 18 og Art. 200.

Art. 55. En hertil henhørende Nedsættelse i det almindelige Gebyr finder Sted for en Selveierbonde, som ved Herreds- eller Birketinget dicterer til Protocollen sin Villie om hvorledes efter hans Død skal forholdes med hans Gaard m. v. og derom begjærer Udskrift af Protocollen under Dommerens og Skriverens Haand, hvorfor skal betales til Dommeren 8 Skill. og til Skriveren 16 Skill., hvilke Gebyrer ved Sp. Reglm. § 154 ere forhøiede med $\frac{1}{8}$ Deel. Frdg. 13 Mai 1769 § 5, 22 Nov. 1837 § 11, 21 Mai 1845 § 26.

Naar Testator formedelst Alder eller Sygdom ikke er i Stand til at møde paa Tingstedet, kan han begjære Extraret sat paa hans Bopæl for at modtage Erklæringen af hans sidste Villie, og da betales i Gebyr 1 Rdlr. 48 Skill. til Dommeren og ligesaameget til Skriveren, hvorhos der som Godtgjørelse for Befordringen, uden Hensyn til den kortere eller længere Vei, i ethvert Tilfælde betales 2 Rdlr. til den vedkommende Rettensbetjent eller, hvis Dommer- og Skriver-Embedet ere adskilte, da til hver af disse; men ingen særskilt Betaling maa da tages for Actens Beskrivelse og Forsegling eller i Anledning af de ved Forretningen brugte Vitterligheds Vidner. Frdg. 22 Nov. 1837 § 11.

De ovenmeldte Gebyrer blive og at udrede for enhver senere Forandring, som paa den nævnte Maade gjøres i Testamentet. Ibd.

De samme Gebyrer finde Sted naar andre Landeiendomsbesiddere, som ved Lovgivningen ere hjemlede samme Testationsret, som Selveierbønder, paa den formeldte Maade tilkjendegive deres sidste Villie. Frdg. 22 Nov. 1837 § 8 og 10, Plac. 17 Marts 1847.

Andet Capitel.

Om Rettens Pleie i anden Instants.

Art. 56. (§ 34.) Alle de i det foregaaende Capitel foreskrevne Gebyrer blive ved Overretterne, forsaavidt de der kan være anvendelige og specielle Regler herom ikke i det Følgende foreskrives, at betale med en Forhøielse af 200 Procent. Saaledes bliver til Exempel det ved §§ 2 og 13 bestemte Incaminationsgebyr ved Overretterne at betale tilsammen med 3 Rdlr. 54 Skill.; dog bliver den i § 23 omhandlede Forhøielse ved Incamination for Overretten af enhver Sag, som angaaer en Hovedstoel af over 1000 Rdlr., at erlægge med 2 pro Mille. Derimod

bortfalde de ved Viborg Landsoverret forhen erlagte Domhuuspenge.

a) Gebyret for Overretsstævningers Udstædelse paa Bornholm betales ved deres Autorisation til Amtmanden, som igjen har at indbetale samme i Amtstuen. Canc. Skriv. 31 Dec. 1816.

b) I Mulctsager under 25 Rdlr. bliver kun halvt Gebyr at erlægge ifølge Sp. Reglm. § 22. Canc. Skriv. 11 Oct. 1836.

c) De Sager, der ved Underretten ere procederede særskilt, men ved Overretten ifølge Bevilling procederes under Eet, dog saaledes at de skulle paakjendes særlig, blive, med Hensyn til Gebyrerne under Proceduren, for Stævning, Incamination og Anstande, kun at betragte som een Sag, hvorimod Gebyr for Paakjendelsen bliver at erlægge for hver enkelt, som særlig paadømmes. Canc. Skriv. 27 Apr. 1839.

d) Gebyrerne ved Overretterne i private Politiesager betales, saavidt Sagernes Gjenstand ikke overstiger en Værdie af 25 Rdlr., kun med Halvdelen af de for Overretssager bestemte almindelige Gebyrer. Lov 14 Jun. 1850 § 5. Jvfr. Canc. Skriv. 26 Sept. 1837.

Uagtet det i disse Sager er tilladt vedkommende Part selv at udstæde Appellationsstævning til Overretten, skal dog, ved Stævningens Indlevering i vedkommende Landsoverrets Justitscontoir for at forsynes med Rettens Segl og Justitssecretairens Underskrift, det anordnede Gebyr erlægges. Lov 14 Jun. 1850 § 3.

Art. 57. (§ 35.) De i §§ 9 og 14 omhandlede Gebyrer erlægges uforandret paa samme Maade ved Overretterne, som der for Underretterne er bestemt.

Art. 58. (§ 36.) For Attester, som meddeles fra en Overret, erlægges der ei høiere Betaling end efter § 15.

Art. 59. (§ 37.) For de i § 16 omhandlede Udskrifter finder heller intet forhøiet Gebyr Sted ved Overretterne.

Art. 60. (§ 38.) Naar Sager, som i første Instants have været behandlede som Extraretssager eller paa Aastedet,

apelleres til Overretten, da betales de samme Gebyrer, som i andre Sager ved Overretterne.

§ 39 handler om Gebyr ved Overpolitieretterne, men disse ere afskaffede ved Lov 14 Jun. 1850 § 2.

Art. 61. (§ 40.) I Henseende til det paabudne Promillegebyr tages Contrasøgsmaal ved Overretterne kun i Betragtning, naar og forsaavidt Contracitanten, foruden den paastævnte Doms eller Behandlings Stadfæstelse, attraaer sig Noget i Penge eller Penges Værdie tillagt (Omkostningerne dog deri ikke regnede.)

Forresten tages der i Appellationssager Hensyn saavel til det en Part troer sig uretteligen paalagt, som til det han besværer sig over at være ham frakjendt, saa at Sagen, til Exempel, agtes at være af 2000 Rdlrs. Værdie, naar den, der er dømt til at betale 1000 Rdlr., paaanker denne Dom til Forandring derhen, at han ei alene frifindes for Vederpartens Tiltale, men denne endog tilpligtes at betale ham en lige Sum.

Iøvrigt blive de i § 24 foreskrevne Regler ogsaa ved Overretterne at følge, forsaavidt de her ere anvendelige.

a) Promillegebyr bliver ikke at erlægge, naar der blot procederes til en foregaaende Doms Stadfæstelse, ei heller naar en Formalitetstrætte, der er opstaaet ved en Realitetssags Procedure, indbringes for en høiere Instants, uden at Realiteten i det mindste subsidialiter indankes, eller naar der alene paastaaes Hjemviisning. Canc. Skriv. 13 Dec. 1823.

b) Naar, i det Tilfælde at en Formalitetstrætte er indanket, den ene Part erholder Bevilling til tillige at faae Sagens Realitet paakjendt, bliver Promillegebyr at udrede af den, som procederer til Dommens Forandring for en saa stor Sum at hiint Gebyr finder Sted. Ibd.

c) Naar en Dom i høiere Instants kjendes uefterrettelig, bliver Promillegebyr paa nye at udrede naar Sagen atter indkommer for hiin Instants. Canc. Skriv. 11 Apr. 1835.

Tredie Capitel.
Om Høiesteret.

Art. 62. (§ 41.) For Udstædelsen af en Høiesterets-stævning (være sig Hoved-, Contra-, Continuations- eller Intervenient-Stævning) betales 11 Rdlr.

I Henseende til Betaling af Gebyret for disse Stævningers Udstædelse paa Bornholm gjælder det Samme, som ved § 34 litr. a er bemærket. Canc. Skriv. 28 Apr. 1821.

Art. 63. (§ 42.) I Incaminationsgebyr betaler enhver af Parterne 12 Rdlr.

Art. 64. (§ 43.) Udi de Sager, som omhandles i §§ 23—26 inclusive, finde de der fastsatte Regler ogsaa ved Høiesteret Anvendelse med den i § 34, i Hensyn paa Overretterne, deri gjorte Forandring og under de i § 40 angivne nærmere Bestemmelser.

Art. 65. (§ 44.) For en Høiesterets-Domsact indtil 10 Ark inclusive betales 24 Rdlr. For hvert Ark, den maatte udgjøre mere end bemeldte 10 Ark, betales endvidere 1 Rdlr.

Anden Afdeling.
Om de Gebyrer, som for Fogedforretninger blive at erlægge.

Art. 66. (§ 45.) For en Arrest-, Seqvestrations- eller Forbuds-Forretning, naar samme skeer i Gods, hvorunder ei alene saavel rørlige som urørlige Ting, men ogsaa udestaaende Gjældsfordringer indbefattes, samt for Udlægs- og Affættelses-Forretninger efter Høiesterets eller andre Domme samt Forlig, betales, i Forhold til Summens Størrelse, hvorfor Forretningen foretages, saaledes:

For Summer indtil 10 Rdlr. incl. 72 Skill.

„	„	fra	10 Rdl. excl.	til	20 Rdl. incl.	1 Rdl.	48 Skill.
„	„	„	20 „	„	50 „	2 „	24 „
„	„	„	50 „	„	100 „	3 „	„

For Summer fra	100	Rdl.	til	150	Rdl.	incl.	3	Rdl.	48	Skill.
„ „	„	150	„	„	200	„	„	4	„	=	„
„ „	„	200	„	„	500	„	„	5	„	=	„
„ „	„	500	„	„	1000	„	„	6	„	=	„

a) Gebyret beregnes af den Sum, hvorfor Forretningen begjæres, og ikke af den, hvortil det Udlagte beløber sig. Canc. Skriv. 7 Jan. 1823.

b) Efter denne § og ikke efter § 53 beregnes Gebyret, naar Fogdens Medfølge reqvireres for at anholde Bissekramvarer. Canc. Skriv. 3 og 10 Mai 1828.

c) For Execution af Dommen i private Politiesager, som skeer efter Privates Begjæring, bliver det almindelige Gebyr at udrede, med Undtagelse af de i § 61 ommeldte Sager. Canc. Skriv. 13 Jul. 1815 og 5 Aug. 1841.

d) Skjøndt denne § kun taler om Udlæg efter Domme og Forlig maa dens Bestemmelser dog ogsaa være anvendelig paa Udlæg og Execution, som har hvilketsomhelst andet retligt Grundlag, da ingen særlig Regel for Gebyret herfor i Lovgivningen er foreskrevet, hvilket af samme Aarsag formenes at maa være gjældende for Udpantninger, som foretages af den kongelige Foged, for hvilke kun forsaavidt de foretages for resterende Skatter er fastsat et fra det i nærværende § bestemte forskjælligt Gebyr (cfr. § 63). Vel har Canc. Skriv. 4 Jan. 1840 tilkjendegivet, at Gebyret til den kongl. Foged for Skolemulcters Udpantning bliver at udrede efter Analogien af Lovbestemmelserne om Gebyret for Udpantning af Skatterestancer, men denne Analogies Berettigelse maa dog nok kaldes i Tvivl, da det sidstnævnte Gebyr grunder sig i en exceptionel Lovforskrift, der som saadan neppe tilstæder nogen Analogie for Gebyret for de Udpantninger, som angaae Gjenstande, der ere af en anden Beskaffenhed end de, for hvilke den udtrykkelig er angivet. Jvfr. ogsaa § 51. Jvfr. § 55 litr. a.

Art. 67. (§ 46.) For at belægge Nogens Person med Arrest, betales 6 Rdlr., og, dersom Arrest tillige skeer i Gods, betales desuden efter § 45.

Naar det, under en, baade paa Gods og Person reqvireret, Arrestforretning, viser sig at den Paagjældende intet Gods eier, kan, ifølge Udtrykkene i denne §, ikke tillige beregnes Gebyr efter § 45. Canc. Skriv. 5 Jul. 1844.

Art. 68. (§ 47.) Foruden de i § 45 og 46 foreskrevne Gebyrer erlægges endvidere, naar Gjenstanden overstiger en Værdie af 1000 Rdlr. og Forretningen fuldbyrdes, 1 Procent pro mille under de i § 23 foreskrevne Betingelser.

Naar en Arrestforretning ikke fuldbyrdes, men Parterne indgaae en Forening, som gjør Arresten overflødig, kan, ifølge Udtrykkene i denne §, Promillegebyr ikke blive at udrede. Canc. Skriv 15 Sept. 1818.

Jvfr. § 23 Nr. 2 og § 48 og 52.

Art. 69. (§ 48.) Naar Forretningen blot skeer i Gods og dette ved Taxering ikke befindes at udgjøre saameget, som den Sum for hvilken Sikkerhed søgtes eller Execution forlangtes, tages der, ved Anvendelsen af § 47, alene Hensyn til den Sum, for hvilken Sikkerhed virkelig er givet eller Execution skeet. Men hvor denne Regel er uanvendelig, f. Ex. hvor der lægges Arrest paa en Person, beregnes Gjenstanden efter den Sum, hvorfor Sikkerhed ved Forretningen blev søgt.

Ifølge Slutningsbestemmelsen i denne § er det udenfor al Tvivl at Promillegebyr bliver at erlægge, om end kun Arrest paa Person begjæres, naar Summen, for hvilken Sikkerhed søges, kun er over 1000 Rdlr. Justm. Skriv. 20 Jun. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 415).

Art. 70. (§ 49.) Naar Forretningen ei tilendebringes paa den Dag eller Nat, den begynder, enten fordi dens Vidtløftighed ei tillader det, eller fordi Reqvirenten forlanger den udsat, betales atter det i §§ 45 og 46 befalede Gebyr for hver følgende Dag, hvoraf der anvendes over 4 Timer paa samme; men naar der til Forretningens Fortsættelse ei bruges mere end 4 Timer, betales for denne Fortsættelse hver Gang kun det Halve af bemeldte Salarium. Naar derimod Fogden, enten formedelst sine øvrige Forretninger, eller af andre Aarsager, som Parterne ei for-

anledige, udsætter en Forretning, der ellers paa een Dag kunde sluttes, bør Gebyret ikke derved forhøies. Hvor en Forretning uafbrudt fortsættes i længere Tid end 8 Timer, betales endvidere for denne længere Tid, naar den ei overstiger 4 Timer, halvt, og ellers fuldt Gebyr efter §§ 45 og 46.

En imellem Parterne opstaaet Tvistigheds Optagelse til Kjendelse maa vistnok henregnes til de Udsættelses-Aarsager, som Parterne og ikke Fogden foranledige. Derimod kan den Tid, som Fogden anvender til og fra Executionsstedet, uden Tvivl ikke medregnes til Executionstiden. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 114 ad 29 og S. 115 ad 36, Canc. Skriv. 13 Apr. 1847.

Art. 71. (§ 50.) Naar, foruden den Paagjældende, andre Personer, der ikke høre til samme Huusstand, skal underrettes om Forretningen, betales for enhver af disse Anmeldelser 1 Rdlr. Men hvor der æskes Arrest paa flere Personer, eller Fleres særskilte Eiendele skal belægges med Arrest og Forbud, der blive særskilte Forretninger at afholde for hver af disse Personer, uagtet Reqvisitionen maatte være grundet paa en fælles Forpligtelse. Derimod blive ingen forøgede Sportler at erlægge blot af den Grund, at det Gods, hvori Forretningen gjøres, er beliggende paa forskjællige Steder.

Art. 72. (§ 51.) Naar Execution reqvireres efter flere Domme, Forlig eller Resolutioner (hvor saadanne efter Anordningerne give Ret til Udpantning) hos een og samme Person, da betales Executionsgebyret for hver af disse særskilt.

Ligeledes bør der, naar Execution efter een og samme Dom, Forlig eller Resolution reqvireres hos flere end een Person, holdes og betales en Forretning for hver Person; dog er dette ei at forstaae om de Tilfælde, hvor disse forskjællige Individer have fælles Eiendomme, hvori Udlæg gjøres. Men fordi at de Ting, hvori Udlæg gjøres, be-

finde dem paa forskjællige Steder, finder ei Forhøielse i Betalingen Sted, undtagen forsaavidt Forretningen derved maatte blive saa vidtløftig at § 49 vilde medføre forhøiet Salarium.

Art. 73. (§ 52.) For Relaxationsforretninger erlægges i alle Henseender samme Betaling, som for de ovenomhandlede Forretninger er foreskrevet, dog er § 47 ikke derpaa anvendelig.

For Relaxation af en Gjældsarrest kan Gebyr uden Tvivl kun blive at udrede, naar en formelig Relaxation enten af den Heftede eller Arrestimpetranten forlanges, hvorimod der for det Tilfælde, at Sidstnævnte stiltiende frafalder Arrestens Fortsættelse ved at udeblive med Underholdningspenge til den Heftede, intet Gebyr kan tilkomme Fogden, der i saa Fald efter Lovgivningen, paa den Heftedes Begjæring, strax bør give Ordre til dennes Løsladelse, ligesom og Gebyret maa bortfalde, naar Arrestimpetranten, uden at ønske nogen formelig Relaxationsforretning, skriftligen tilkjendegiver Fogden at han samtykker i at den Heftede stilles paa fri Fod. Jvfr. Canc. Skriv. 10 Dec. 1825.

Art 74. (§ 53.) For ovenanførte Forretninger, naar Gjenstanden ikke bestaaer i Penge eller Penges Værdie (dog med den Undtagelse § 46 indeholder), samt for Inqvisitioner, som efter Privates Begjæring ved Fogden iværksættes, betales 4 Rdlr. 48 Skill.

Naar Forretningen ikke fuldendes paa een Dag, eller den varer længere end 8 Timer bliver Salariet at forøge efter det i § 49 bestemte Forhold.

For at bivaane Inqvisitioner om ulovligt Krohold og Brændeviinsbrænden, ifølge Frdg. 2 Aug. 1786 § 8, betales af Angiveren 2 Rdlr. 24 Skill. for hvert forskjælligt Huus eller andet Sted, hvor Inqvisitionen efter Angiverens Anmeldelse foretages, og desuden 1 Rdlr. i Diætpenge for hver Dag Forretningen varer.

a) Huusundersøgelse om ulovlig Brændeviinsbrænden paa Landet foretages nu af vedkommende Politiemester, som derfor tilkommer det i ovenstaaende Bestemmelse fastsatte Gebyr, under de samme Betingelser, til hvilke hans Rettighed til Betaling for Sagens Behandling og Paadømmelse er knyttet (hvorom vi maa henvise til § 32 b. g. ee.). Dog hvor der efter Reqvisition af Toldvæsenet er foretaget en Huusundersøgelse, der ikke fører til et Beviis, i hvis Følge Nogen kan dømmes skyldig, eller naar den Paagjældende vel dømmes skyldig til at betale Omkostningerne, men disse ikke hos ham ere at erholde, vil der blive udbetalt Politiemesteren en Godtgjørelse af 3 Rd. af Toldindtraderne (af Statskassen) for hver Dag, der er anvendt paa Forretningen, forudsat at han ikke samme Dag ved Hjelp af andre efter Toldvæsenets Begjæring udførte Forretninger har havt en større Indtægt. Iøvrigt vil Politiemesteren, naar han ellers ikke hos den Paagjældende kan erholde Godtgjørelse for sit Arbeide, efter Omstændighederne kunne vente at en saadan ved Generaltoldkammerets (Finantsministeriets) Foranstaltning vil blive ham tildeelt.*)

Befordring til Forretningen leveres eller godtgjøres af Reqvirenten, hvad enten denne er Toldvæsenet eller en Privat, men naar Politiemesteren uden nogen Begjæring foretager Inqvisition, forholdes som med Befordring i andre offentlige Sager, dog naar han paa Grund af særdeles Omstændigheder selv har maattet bekoste Befordring, kan han angaaende Godtgjørelse derfor henvende sig til Generaltoldkammeret (Finantsministeriet).

Frdg. 14 Mai 1845 § 18 cfr. § 19.

Ved disse Bestemmelser bemærkes:

a) Forsaavidt der i Frdg. 14 Mai 1845 § 18 er givet Politiemesteren Udsigt til Godtgjørelse for Huusundersøgelser, som ere foretagne uden Toldvæsenets Medfølge, bliver det at iagttage, at Politiemesteren til hvert Aars 31 Mai og 30 Nov. gjennem vedkommende Amtmand indkommer til Finantsministeriet med de Begjæringer, som i saa Henseende maatte fremsættes med Hensyn til Sager, der til den Tid ere endeligen afgjorte. Canc. Circ. 21 Jun. 1845.

b) Gebyr efter Sp. Reglm. § 53 bliver ikke at udrede for de efter Toldvæsenets Reqvisition foretagne Huusundersøgelser om ulovlig Brændeviinsbrænden, naar der vel findes Redskaber, der

*) Dette maa navnligen antages at gjælde for de Tilfælde, hvor Politiemesteren uden Nogens Reqvisition foretager Huusundersøgelser.

blive Gjenstand for Confiscation, men under saadanne Omstændigheder, at den Paagjældende ikke domfældes eller idømmes Omkostningerne. Canc. Skriv. 28 Jan. 1847.

c) Den i Frdg. 14 Mai 1845 § 18 bestemte Dagsbetaling er i Canc. Skriv. 13 Apr. 1847 antaget at burde beregnes efter det andet Membrum i Sp. Reglm. § 53 saaledes at Dagen beregnes til 8 Timer, hvorimod, ifølge Noten til samme (i Usfings Rescriptsaml.), det daværende Generaltoldkammer formeente at den maatte være at beregne efter fulde Dage.

b) For Huusundersøgelser efter forbudne Vareoplag eller indsmuglede Varer m. m., som foretages efter Toldvæsenets Reqvisition, bliver, ifølge Plac. 27 Dec. 1837 (cfr. Lov 22 Dec. 1850 § 2 og 7 Febr. 1851 § 18), til vedkommende Politieembedsmand i Kjøbenhavn og Politiemester udenfor Hovedstaden det i Sp. Reglm. § 53 bestemte Gebyr at udrede, og bliver endvidere for at overvære Specificationen af de anholdte Varer at beregne Gebyr som for en Continuationsforretning efter Sp. Reglm. § 49, hvilke Gebyrer udredes af Confiscationsbeløbet eller, forsaavidt dette ikke dertil er tilstrækkeligt eller Intet ved Undersøgelsen er bleven anholdt, af Stedets Consumtionskasse (nu Statskassen).

Ved denne Bestemmelse er at mærke:

a) For en Undersøgelse efter indsmuglede Varer, henhørende til een Indsmugling eller tilhørende een Person, som skeer paa flere Steder, kan kun beregnes Gebyr som for een Forretning. Canc. Skriv. 17 Marts 1842. Jvfr. Canc. Skriv. 22 Dec. 1821. Denne Mening synes dog at være i Strid med Bestemmelsen i det sidste Membrum af nærværende §.

b) For at give Medfølge ved Toldvæsenets Inqvisitioner efter Varer, navnligen efter Brændeviin, kan Politiemesteren ikke, foruden det ovennævnte Gebyr, tillige fordre den i Frdg. 14 Mai 1845 bestemte Dagbetaling. Canc. Skriv. 28 Jan. 1847.

c) Denne §s Bestemmelse om Betaling for Inqvisition efter Privates Begjæring kan naturligviis kun være anvendelig i private Sager, hvorimod den ikke kan angaae Inqvisitioner i offentlige Sager, om end Privates Begjæring dertil har givet Anledning. Jvfr. Canc. Skriv. 11 Apr. 1829.

Art. 75. (§ 54.) For en Eragtning i Anledning af en imellem Parterne opstaaet Tvist, som afsiges under nogen af de her omhandlede Forretninger, betales for en-

hver derved paakjendt Indsigelse 1 Rdlr., dersom Gjenstanden udgjør en Værdie af over 200 Rdlr., men hvis den kun er 50 til 200 Rdlr. incl., erlægges det Halve af dette Gebyr, og hvor Forretningen angaaer en mindre Værdie betales intet særskilt for de under samme afsagte Eragtninger.

Den førstnævnte Betaling erlægges ogsaa for at affige en Eragtning under nogen af de Forretninger, som omhandles i §§ 46 og 53.

Art. 76. (§ 55.) For Udkastelse af og Indsættelse i Huusværelser betales 2 Rdlr. 64 Skill. Skulde det hænde at en saadan Forretning ei kunde fuldendes paa een Dag, eller varer den længere end 8 Timer, bliver Salariet at forøge efter det i § 49 bestemte Forhold.

a) Naar i Kjøbenhavn Arrest eller Execution for Huusleie og tillige Udkastelsesforretning foretages, bliver, ifølge Canc. Skriv. 11 Jun. 1796, ikkun Gebyr for Udkastelsesforretningen at erlægge, hvilket, med Hensyn til Bestemmelsen i § 154, i Canc. Skriv. 9 Sept. 1823 formenes endnu at være gjældende.

b) Naar Udsættelse af eller Indsættelse i Besiddelsen af andre Gjenstande end den i denne § nævnte foretages af Fogden maa Betalingen derfor uden Tvivl beregnes efter Analogien af denne §.

I Canc. Skriv. 31 Jul. 1824 er det tilkjendegivet at en Herredsfoged ikke tilkom Betaling for en Forretning, hvorved en Skolestue er udseet til deri at holde Sommerskole, for hvilken Forretning Herredsfogden havde formeent at ham tilkom Betaling efter Analogien af denne §. Men denne Sportelfrihed maa vistnok antages at være begrundet deri, at bemeldte Handling er anseet at være en magistralsk og ikke en Foged-Forretning, hvorimod naar vedkommende Beboer maatte vægre sig ved godvillig at rømme den udvalgte Stue og det saaledes bliver nødvendigt for Skolevæsenet at lade sig sætte i Besiddelse af den, den Forretning, hvorved dette skeer, maa udføres af Fogden, som derfor maa være berettiget til at fordre Betaling efter Analogien af denne §, da Skolevæsenet ikke har nogen lovhjemlet Fritagelse for at udrede Gebyr for en saadan Fogedforretning.

Art. 77. (§ 56.) For Kjendelser, som maatte blive at affige under de i § 55 omhandlede Forretninger, betales som efter § 54.

Art. 78. (§ 57.) For en Synsforretning i Anledning af tilføiet Legemsbeskadigelse betales 2 Rdlr. 24 Skill., naar samme skeer efter Privates Begjæring.

Art. 79. (§ 58.) Gebyrerne for de foranførte til Fogedembedet henhørende Forretninger erlægges af Reqvirenten, udenfor de Tilfælde, hvor Anordningerne særlig derfor fritage ham, og forsaavidt de forud lade dem bestemme paa den Tid, han indleverer sin Reqvisition derom, og Pengene betales ham ikke tilbage, uagtet han siden maatte gjenkalde Reqvisitionen eller Fogden nægte Forretningerne Fremme.

Forudbetaling af Gebyret kan ogsaa forlanges for Inddrivelse ved Execution af Mulcter og Omkostninger i de af det kongl. Jagtvæsen anlagte Sager. Canc. Skriv. 26 Sept. 1843.

Jvfr. § 63 litr. a.

Art. 80. (§ 59.) For Beskrivelsen af alle foranførte til Fogedembedet henhørende Forretninger, hvad enten de meddeles i Form af Act eller ikke, betales det samme Gebyr, som i § 14 er fastsat.

a) Denne § har, ved at hjemle Gebyr efter § 14, ikke havt Hensyn til den der ommeldte Forudbetaling af 90 Skill. for tre Ark, der egentlig er et Incaminationsgebyr, hvorimod for Beskrivelsen af Fogedforretninger bliver at udrede Gebyr efter det Arkeantal, Beskrivelsen udgjør. Canc. Skriv. 26 Jun. 1824, 21 Jan. 1826, 9 Febr. 1830, 14 Mai 1835, 3 Oct. 1837, Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 211 ad 2.

b) Udtrykkene i denne § "hvad enten de meddeles i Form af Act eller ikke" maa forstaaes saaledes at Sportulationen, respective til den ene eller anden af disse Forudsætninger, skal iværksættes efter § 14, og derfor kan for simple Udskrifter af Fogedforretninger ikke beregnes Bekræftelsesgebyr. Canc. Skriv. 9 Febr. 1830, 15 Dec. 1832, 5 Aug. 1841, jvfr. Sp. Regl. (f. Island) 10 Sept. 1830 § 25 og 30 Marts 1836 (f. Færøerne) § 24.

c) Beskrivelsen af de efter Toldvæsenets Reqvisition foretagne Undersøgelses- eller Specificationsforretninger angaaende forbudne

Vareoplag m. m. betales efter nærværende §. Plac. 27 Dec. 1837 § 7.

d) Beskrivelsesgebyr kan naturligviis kun blive at beregne hvor Beskrivelsen virkelig finder Sted. Hvad navnligen Skatteexecutioner angaaer, da kan Beskrivelsesgebyret for samme ikke beregnes forud blandt de øvrige Omkostninger, hvilke indbefattes under Executionen, efterdi det ikke kan vides om Beskrivelsen vil blive fornøden og om den altsaa vil finde Sted, hvorimod Beskrivelsen, naar den virkelig er fornøden og foregaaer, maa blive at betale efter nærværende § 14 ifølge Grundsætningen Frdg. i 8 Jul. 1840 § 14, forsaavidt den efter denne Lovbestemmelse ikke skal leveres uden Betaling. Jvfr. Justm. Skriv. 23 Jul. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 961), Fintsm. Circ. 7 Oct. 1851 litr. e (Dep. Tid. S. 875).

Art. 81. (§ 60.) For Attester, som af Fogden meddeles, betales Gebyr efter § 15.

Art. 82. (§ 61.) For Fogdens Forretninger i offentlige Sager betales Intet; ei heller for Besigtigelser over fundne døde Mennesker.

I beneficerede og befalede Sager, samt naar Execution skeer efter Forlangende af Nogen, som der i en offentlig Sag er tilkjendt Erstatning, saavelsom naar Underholdningsbidrag til en separeret Hustrue eller uægte Børn, samt Tyendes Tilgodehavende hos deres Husbonde, ved Execution inddrives, erlægges ikkun Gebyr, forsaavidt dette af den, hos hvem Forretningen foretages, bliver at erholde, efterat Fordringen, for hvilken Forretningen skeer, først er fyldestgjort.

For Fuldbyrdelse af Domme i criminelle Sager, efter offentlig Foranstaltning, erlægges under ingen Omstændighed Gebyr til Fogden. Derimod bør han i alle Tilfælde nyde Erstatning for havte virkelige Udgifter.

Ved disse Bestemmelser mærkes:

a) I Henseende til offentlige Sager:

α) Med Hensyn til Betydningen af Udtrykkene „offentlige Sager" maa vi henholde os til hvad vi ved § 12 have bemærket,

dog kan disse Udtryk, forsaavidt Fogden angaaer, ikke indskrænkes til de offentlige Sager, i hvilke en foregaaende Retsbehandling danner Grundlaget for Executionen, men derunder maa ogsaa indbefattes alle andre offentlige Sager, hvis Udførelse efter Lovgivningen ex officio paaligger Fogden. Imidlertid maa det herved bemærkes, at de enkelte administrative Bestemmelser, som, ved Begrundelse af Sportelfrihed for visse Forretninger, enten udtrykkelig have henviist eller ved deres Udtryk maa formodes at sigte til nærværende §, kun kan antages at have havt Analogien af denne § for Øie, da bemeldte Forretninger efter deres Natur ikke henhøre til Fogedforretninger, men til Øvrighedshandlinger, hvisaarsag disse Bestemmelser ikke formenes at kunne benyttes ved Fortolkningen af nærværende § i sin Anvendelse paa Fogedforretninger. Dette gjælder saaledes om Canc. Skriv. 22 Jul. 1820, ifølge hvilken vedkommende Politiemester i Overeensstemmelse med denne § ikke kan tilkomme Gebyr for hans Forretninger i Henseende til Syn over de priviligerede Færgesteder, og Canc. Skriv. 27 Marts 1824 jvfr. Canc. Skriv. 21 Aug. 1824, der bestemmer, at vedkommende Rettensbetjent ingen Betaling tilkommer for at have afholdt en Forretning til en nye Inddeling af Stolestaderne i en Kirke. Jvfr. ogsaa § 55 litr. b.

b) Fogden er ikke berettiget til at beregne sig Gebyr for Executionen af en Dom i en criminel Sag, om saadant end hos den Skyldige kan erholdes. Canc. Skriv. 4 Jun. 1825.

Det Samme gjælder i offentlige Politiesager, Canc. Skriv. 23 Apr. 1844, saavelsom i private Politiesager, naar den i disse tilkjendte Straf exeqveres ved offentlig Foranstaltning, Canc. Skriv. 5 Aug. 1841. Jvfr. § 45 litr. c.

c) For Executionen af Domme i Sager angaaende simple Skovforbrydelser, begaaede i Statsskovene, bliver det sædvanlige Fogedgebyr at erlægge. Plac. 26 Jul. 1837 § 14. cfr. § 17.

b) Angaaende beneficerede Sager:

a) Da Executionsgebyret i disse Sager betingelsesviis skal erlægges maa Fogden være berettiget til at optage det under Udlægget. Canc. Skriv. 10 Nov. 1787 og 14 Apr. 1821.

b) Ved Fordringen, for hvilken Forretningen skeer og hvis Fyldestgjørelse efter denne § har Fortrin for Executionsgebyret, maa upaatvivlelig ikke blot forstaaes Hovedfordringen, for hvilken Dom er givet, men ogsaa Procesomkostninger, Salariet til den befalede Sagfører og Betalingen for det stemplet Papir, da disse Præstationer forsaavidt

henhøre til Fordringen som de udgjøre den accessoriske Deel af samme, hvilke og paa den Tid, fra hvilken Sportelreglementet daterer sig, tilkjendtes den beneficerede Part, som igjen deraf havde at afholde samme, forsaavidt de vare at erholde hos den Paagjældende, hvori den Omstændighed at de nu efter Plac. 20 Apr. 1825 tilkjendes det Offentlige og skal inddrives ved Execution paa samme Maade som Bøder ikke kan medføre nogen Forandring, ligesaalidet som paa den anden Side denne sidste Lovbestemmelse kan antages at have ophævet Fogdens Ret til Gebyr efter nærværende § naar Dommen i det Hele er fyldestgjort.

c) Den beneficerede Part er berettiget til at forlange Executionsforretningen uden Betaling bestreven. Canc. Skriv. 10 Nov. 1848.

d) I Canc. Skriv. 2 Jan. 1827 er det antaget, at den, som har Bevilling til fri Proces, er berettiget til at forlange Arrest- og Seqvestrationsforretninger før Dom foretagne uden Betaling. Derimod synes den modsatte Mening at være fulgt i Canc. Skriv. 29 Marts 1828 ad 27.

c) Fritagelse for Betaling af Executionsgebyr er ved specielle Love indrømmet:

a) Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse. Rev. 7 Jan. 1752 og 20 Dec. 1770.

b) Missionernes og Vaisenhusets Kasser i Kjøbenhavn. Rev. 30 Dec. 1773.

c) Den almindelige Enkekasse. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

Dog skal Gebyr for disse tre Kassers Executioner erlægges naar det er at erholde hos Debitorerne efterat Kasserne have opnaaet skadesløs Betaling.

d) Fattigvæsent i Kjøbenhavn. Plan. 1 Jul. 1799 § 191.

Forøvrigt maa det uden Tvivl antages at alle de øvrige under § 12 litr. c nævnte specielle Fritagelser for Retsgebyrer i Retssager, som forfølges til Dom, ogsaa indbefatte Fritagelse for Executionsgebyr under den i nærværende §s andet Membrum fastsatte Indskrænkning, deels fordi Executionen er Virkningen af Dommen og derfor hører med til den Retshjelp, hvis Opnaaelse ved Dommen tilsigtes om fornødent gjøres, deels paa Grund af Analogien af hvad der gjælder om benefiserede Sager, fra hvilke de omhandlede Fritagelser kun ere forskjellige i Henseende til Retsgrunden, hvortil de støtte sig, og deels fordi de Sager, hvori disse Fritagelser finde Sted, kan med Hensyn til den dem indrømmede Begunstigelse

henregnes til de befalede og beneficerede Sager, hvorom nærværende § taler, ligesom og enkelte af de Lovbestemmelser, som hjemle samme saasom Bev. 26 Apr. 1745 § 13, 7 Jan. 1752, Fund. 28 Jan. 1827 § 50, benævne dem ved beneficium processus gratuiti eller paupertatis. Det er ogsaa tilkjendegivet ved Canc. Skriv. 2 Marts 1822 og 27 Nov. 1845, at Executionsgebyr i Sager angaaende Dyrlægers Fordringer for syge Creaturers Cuur kun kan fordres forsaavidt det kan erholdes efterat Fordringen er fyldestgjort, og ved Canc. Skriv. 2 Jan. 1827, at det er utvivlsomt at nærværende §, der nævner alle befalede og beneficerede Sager, ogsaa maa være anvendelig paa de Sager, der af Kammeradvocaten udføres mod den kongelige Kasses Debitorer.

d) Den i nærværende § bestemte betingede Sportelfrihed for Execution for Tyendes Tilgodehavende hos deres Husbonde kan dog, ifølge dens Grund, kun angaae et saadant Tilgodehavende, som hidrører fra Tyendeforholdet. Loven af 10 Mai 1854 § 50 nævner ogsaa kun Tyendes tilgodehavende Løn eller Kostpenge hos Husbonden som Gjenstande for denne Sportelfrihed.

Art. 83 (§ 62.) Naar Fogden paa Embedsvegne indfinder sig ved Strandinger nyder han intet Salarium, men alene fri Befordring og 1 Rdlr. i Diætpenge daglig.

a) Denne Bestemmelse er forandret ved Frdg. 28 Dec. 1836, hvis § 20 og 21 cfr. § 32 bestemmer: (§ 20) For den Dag Forretningen begynder erlægges i Salarium til Politiemesteren 5 Rdlr. og for hver af de følgende Dage 4 Rdlr., hvorimod Intet særligen bliver at beregne for Protocolførelsen. Naar Politiemesterens Tilstedeværelse kræves i længere Tid end 8 Timer, men ei over 12 Timer paa een Dag, bliver Betalingen at forøge med 50 Procent og anvendes over 12 Timer, bliver ovennævnte Gebyr at fordoble. Dog bliver herved alene den Tid, hvori bemeldte Embedsmand for Bjergningens Skyld har at være tilstæde ved Stranden at tage i Betragtning, og ikke tillige den Tid, som han iøvrigt maatte behøve til Protocollens Ordning m. v. Fremdeles bør Politiemesteren for de Forretninger af det foranførte Slags, der forefalde i Tidsløbet fra 1 Nov. til 1 Marts nyde et Tillæg af ¼ Deel af den Betaling, der efter de ovenstaaende Bestemmelser tilkommer ham. Foranførte Gebyrberegning ophører, saasnart der af Ladningen og Skibsredskabet er bjerget hvad der er muekigt, uden at Politiemesteren kan beregne sig noget Gebyr for den Tid, der anvendes paa Skibsskro-

gets Ophugning, hvorved hans Nærværelse ei er fornøden. Iøvrigt bliver, naar Politiemesteren boer over ½ Miil fra Strandingsstedet, Befordring med 2 Heste at godtgjøre for den Dag, Forretningen begynder, og for den Dag, den igjen ophører. I den Tid Bjergningen fortsættes nyder Politiemesteren eller hans constituerede Fuldmægtig 1 Rdlr. daglig som Godtgjørelse for Befordring mellem Strandingsstedet og Natteqvarteret. De foranførte Gebyrer blive dog kun at beregne med de ovennævnte Beløb, naar og forsaavidt Politiemesteren selv overværer Forretningen, men de Dage hans Fuldmægtig alene udfører samme, erlægges kun ⅔ Deel. Naar bemeldte Embedsmand selv indfinder sig en Deel af Dagen, bliver derimod fuldt Gebyr at beregne for hele Dagen, men ingenlunde tillige særligt Gebyr for Fuldmægtigens Functioner. Naar Strandingsprovenuet er saa ubetydeligt, at Gebyr og Reisegodtgjørelse, beregnet paa foranførte Maade, vilde udgjøre over 4 Procent af sammes Bruttobeløb, blive de Første at nedsætte til ⅔ Deel af det de ellers efter de foranførte Regler vilde udgjøre. (§ 21) For den Søeforklaring, som, naar levende Mennesker følge med Skibet eller Godset, bliver at optage til Oplysning om hvorledes det er tilgaaet med Strandingen og hvad der har foranlediget samme, saavelsom for det Forhør, hvilket, naar levende Folk ei medfølge, bliver, til nærmere Oplysning om de med Strandingen forbundne Omstændigheder, at optage og indsende til Amtmanden, nyder Rettensbetjent 4 Rdlr. Iøvrigt er det en Selvfølge, at Politiemesteren uden særligt Gebyr har i foranførte Protocol at afholde de flere Forretninger, som den Strandede eller hans Commissionair maatte finde nødvendigt i Strandingsanliggendet; men saasnart Bjergningsforretningen er sluttet i Protocollen og Politiemesteren har forladt Strandigsstedet, bør de Forretninger, som senere maatte forlanges, betales efter det almindelige Sportelreglement.

Ved disse Bestemmelser er at mærke:

a) Plac. 8 Jan. 1823 § 8 er ikke anvendelig ved Søeforklaringer efter Frdg. 28 Dec. 1836 § 21. Canc. Skriv. 28 Jun. 1838.

b) Befordringsgodtgjørelse efter Frdgs. § 20 kan kun beregnes for Reisen til Strandingsstedet den første Dag og for Reisen fra samme den sidste Dag. Canc. Skriv. 28 Jun. 1838 og 22 Jun. 1839 ad 2.

c) Naar den Strandede forinden Søeforklaringen optages attraaer at afgive Forklaring eller Protest for Notarius publicus, bliver

herfor særskilt at betale efter Sp. Reglm. § 140. Canc. Skriv. 22 Jun. 1839 ad 1.

b) For de Dage, i hvilke en Bjergningsforretning paa Grund af Veirliget maa afbrydes, er Politiemesteren for sit Ophold paa Strandingsstedet berettiget til at beregne sig enkelt Gebyr efter Frdgs. § 20 tilligemed Befordringsgodtgjørelse mellem Strandingsstedet og Nattekvarteret. Ibd. ad 3.

c) De med Politiemesterens Møde ved en Stranding forbundne Omkostninger blive, naar Skipperen ikke benytter hans Assistance, i Landjurisdictionerne at afholde af Amtsrepartitionsfonden. Canc. Skriv. 25 Nov. 1845.

b) Bye- og Herredsfogderne paa Bornholm nyde for den Dag, de reise til og fra Strandingsstedet, i Reise- og Diætpenge 6 Rdlr.; opholde de sig ved Vraget skal de have 2 Rdlr. i Diætpenge, hvorimod de selv skulle betale Befordring. Rescript 27 Mai 1785 § 12. Jvfr. Frdg. 28 Dec. 1836 § 5 og Canc. Skriv. 17 Jan. 1837.

I Erstatning for Tabet af Auctions- og Incassations-Sallariet for indstrandet Gods, som af Søetaten udtages, med Hensyn til hvilket sidste Salarium det bemærkes, at Bye- og Herredsfogderne ved Rescr. 27 Mai 1785 § 17 er tilsagt Ret til Incassationen, tilkommer Byfogderne 6 Procent og Byskriverne 2 Procent af Godsets Værdie. Kongl. Resol. 6 Mai 1809, Canc. Skriv. 27 Jan. 1816.

Art. 84. (§ 63.) I Tilfælde af Udpantning eller Execution for resterende Skatter erlægges Betaling efter Frdg. 30 Jan. 1793 med Forhøielse af $\frac{1}{8}$; men forsaavidt det almindelige Executionsgebyr efter bemeldte Anordning bør betales, blive dette Reglements Bestemmelser at følge.

Denne § er ophævet ved Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtsk. Kasse- og Regnsk.), ifølge hvis § 14 for Execution eller Udpantning, naar samme forrettes af Herreds- eller Birke-Fogden, betales, i Forhold til det samlede Beløb af Restancerne af reelle og personelle Skatter og Afgifter for hver Skyldner især, det fulde ved Sp. Reglm. § 45 bestemte Gebyr, uden at dog Forhøielse til Justitsfonden eller Promillegebyr beregnes, dog skal Forretningen uden Betaling gives Amtmanden beskreven, forsaavidt han i enkelte Tilfælde maatte have Brug for samme. Naar Udpantning foretages ved Sognefogden erlægges derfor til ham 16 Skill. og ligesaameget til Herreds- og Birke-Fogden. Til Byefogden betales, naar Udpantningen eller Executionen ved ham udføres, 24 Skill. Gebyret inddrives tilligemed

Restancebeløbet. Om end Restancen maatte være betalt, naar dette ikke betimelig legitimeres for Fogden inden han forlader sit Hjem for at foretage Forretningen, eller, dersom Restancen betales under selve Forretningen, skal Gebyret alligevel erlægges, og Fogden være berettiget til, i Mangel af Betaling, strax at foranstalte Udpantning eller Execution for samme aldeles paa samme Maade som for selve Afgiften.

Ved denne Lovbestemmelse mærkes:

a) Gebyret for Udpantning for kongl. Skatter paa Jordegodserne er Fogden berettiget til at fordre forud erlagt af Godseieren som Reqvirent af Forretningen. Canc. Skriv. 26 Jan. 1843.

b) Naar Skatteyderen paa Fogdens Bopæl, forinden Fogden forlader sit Hjem for at foretage Execution, godtgiør at have berigtiget det Offentliges Fordring, kan Fogden ei fordre Executionsgebyr. Canc. Skriv. 13 Febr. 1845.

c) Ifølge Udtrykkene i den ovenanførte Frdg. 8 Jul. 1840 § 14 3die Passus maa det antages at kun enkelt Udpantningsgebyr kan fordres for Udpantning for Skatter af flere Eiendomme, der ere beliggende i eet Sogn og tilhøre een Eier. Canc. Skriv. 4 Apr. 1848.

d) Seqvestrationsforretninger for resterende Skatter og Afgifter hos Beneficiarier, Fideicommissairer og Usufructuarier samt Forretningernes Beskrivelser betales med det fulde i Sp. Reglm. for deslige Forretninger bestemte Gebyrer, dog uden Justitsfondsafgift og Promillegebyr og uden særskilt Betaling for hvad Fogden har at tilkjendegive Yderne. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Oppeb.) § 20.

e) Ifølge Rescr. 31 Mai 1814 (cfr. Canc. Prom. 31 Marts 1792) maa Underfogden i Kjøbenhavn, i de Tilfælde, hvor der gjøres Execution for Skatterestancer og Summen, for hvilken der exeqveres, ei overstiger 6 Rdlr., eftergive det den kongl. Kasse tilkommende Gebyr, naar han skjønner, at det ei er Modvillie, som har foranlediget Executionsforretningen. Denne Bestemmelse maa efter sin Natur vistnok endnu staae ved Magt uagtet den ei er gjentaget ved den ovennævnte Frdg. 8 Jul. 1840.

Jvfr. § 59 litr. d.

Tredie Afdeling.

Om Betaling for de Forretninger, hvilke henhøre til Bestyrelsen af Pantebøger og Tinglæsninger.

Art. 85. (§ 64.) For at læse et Skjøde, Magestiftebrev, Gavebrev, en Udlægsforretning, et Skiftebrev eller andet Document, hvorved Eiendomsret overdrages, forsaavidt ingen anden Regel i det Følgende derom fremsættes, samt for Læsning af en ifølge Frdg. 9 Jun. 1812 § 3 indgaaet Forening om Ophævelse af en Kjøbecontract om faste Eiendomme, betales, i Forhold til Summens Størrelse, saaledes:

Af Summer indtil 50 Rdlr. inclusive			48	Skill.
Fra 50 exclusive til 100 Rdlr.	„		72	„
„ 100 „ „ 200 „	„	1 Rdlr.	32	„
„ 200 „ „ 400 „	„	2 „	=	„
„ 400 „ „ 600 „	„	2 „	48	„
„ 600 „ „ 1000 „	„	3 „	=	„
„ 1000 „ „ 2000 „	„	3 „	48	„
„ 2000 „ „ 3000 „	„	4 „	=	„

og siden tillægges 1 pro Mille, hvorved dog alene fulde Tusinder tages i Betragtning.

Skulde Documentet ei lyde paa nogen Summa, da bør dets Tinglæsning betales i Forhold til den Sum, hvorfor Eiendommen sidst er solgt, hvilken, naar Salg har fundet Sted før Frdg. 5 Jan. 1813 udkom, reduceres, i Forhold til Kjøbets Afslutnings-Datum, til Rigsbankpenge efter den bemeldte Frdg. vedføiede Tabel Litr. A.

I Tilfælde af at Eiendommen sælges mod en aarlig Afgift i Stedet for Kjøbesum, eller mod Kjøbesum og aarlig Afgift tillige, beregnes dennes Capitalværdie efter § 26.

a) Til Kjøbesummen, hvorefter Gebyret beregnes, henregnes:

α) Den, foruden Kjøbesummen, i et Skjøde betingede Afgift og de Panteobligationer, hvormed en Deel af Kjøbesummen betales. Canc. Skriv. 11 Nov. 1815, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 112 ad 22.

b) Det Beløb, hvorfor, foruden for Auctionssummen, Transport af den ved en Auction erhvervede Ret til Skjøde udstædes. Canc. Skriv. 30 Jul. 1846.

c) Værdien af den Aftægt, som, foruden Kjøbesummen, er betinget i et Skjøde. Justm. Skriv. 20 Dec. 1849, 9 Aug. 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 434).

b) Til Kjøbesummen, hvoraf Gebyret skal beregnes, kan ikke henregnes Værdien af den Brugsret, som reserveres Sælgeren enten for Livstid eller saalænge indtil han renuncerer derpaa, og ei heller Værdien af den Aftægt, som skal bestemmes af Sælgeren, naar denne afstaaer Nytten og Brugen i levende Live. Canc. Skriv. 22 Febr. 1842.

c) Gebyret beregnes efter den Sum, hvorpaa Documentet lyder paa den Tid det tinglæses, uden Hensyn til at det oprindelig har været udstædt for en høiere Sum. Canc. Skriv. 13 Marts 1819.

d) Gebyret for Tinglæsning af en Udskiftningsforretning, hvorved en Kjøbstads Jorder ere deelte imellem flere Lodseiere, erlægges efter denne §, og paaligger det Vedkommende at angive de udskiftede Eiendommes Værdie. Canc. Skriv. 30 Nov. 1822. Jvfr. Rntk. Skriv. 18 Febr. 1815.

e) For Tinglæsning af to Skjøder paa een og samme Eiendom, hvoraf det ene, som skrevet paa ustemplet Papir, siden udslettes, bør erlægges Gebyr for hvert Skjøde, men derimod kun enkelt Promillegebyr udredes. Canc. Skriv. 23 Dec. 1824. Jvfr. Frdg. 3 Dec. 1828 § 44 Nr. 2.

f) Naar ved et Skjøde ikke blot Eiendomsret, men tillige en Servitut overdrages for den betingede Kjøbesum, bliver Gebyret alene at beregne efter nærværende §. Canc. Skriv. 31 Jan. 1835. Denne Menings Rigtighed er dog ikke lidet tvivlsom, thi naar et saadant Skjøde forlanges tinglæst baade som Adkomst til Eiendommen og som Servitut paa samme er det dog unægteligt at det stifter forskjællige Rettigheder og at hver af disse maa optages i Skjøde- og Panteregisteret, saa at derved synes ligefrem at være Anvendelse for Sportelreglmts. § 72. Det kan vel være at et Misforhold herved kan opstaae i det Betalingen for Servituten efter § 71

kan blive større end det Gebyr, som efter nærværende § bliver at erlægge for Adkomstbrevet, men dette kan i al Fald ikke gives nogen Indflydelse paa Fortolkningen af Loven, som denne er.

g) For Tinglæsning af et Overdragelsesdocument, hvorved Sælgeren betinger sig Brugsret til endeel af det Solgte, beregnes Gebyret for Adkomstdocumentet efter denne §, men for Brugsretten efter § 69 sidste Membrum. Canc. Skriv. 4 Apr. 1835.

h) Gebyret for Tinglæsning af et Samfrænderskiftebrev, hvorefter een Arving skal overtage en til en vis Sum vurderet fast Eiendom imod at udstæde Panteobligation for hans Medarvingers Arvelodder, erlægges af den fulde Vurderingssum, men dog saaledes, at Gebyret af det Beløb, der udgjør den førstnævnte Arvings Arvepart, ikkun beregnes efter § 65. Canc. Skriv. 6 Febr. 1844.

i) For Skjøder, der afsyses ved Retten, som Værneting for et samlet Gods i Henhold til Plac. 5 Febr. 1802 og Frdg. 25 Jan. 1805 § 20, bliver det samme Gebyr at erlægge, som naar Skjøder ellers forlanges tinglæste. Justm. Skriv. 18 Mai 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 433) og 26 Oct. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 965).

k) Naar to Sælgere i eet Skjøde overdrage dem hver for sig tilhørende Eiendomme til en Trediemand bliver Gebyr at erlægge som for to Skjøder. Justm. Skriv. 10 Nov. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 966).

l) I følgende Tilfælde er det ved denne § bestemte Gebyr for Skjøders Tinglæsning saaledes nedsat at kun det i § 84 anordnede Gebyr for Fæstebreves Tinglæsning skal udredes, nemlig:

a) For Skjøder paa de Gaarde eller Huse paa det Staten tilhørende Bøndergods, som efter Lov 8 Apr. 1851 overdrages til Selveiendom. Denne Lovs § 14.

b) For Skjøder paa de Sorøe Academie, Kjøbenhavns Universitet og Communitet tilhørende Bøndergods, som overdrages til Selveiendom. Lov 3 Marts 1852 § 1, Justm. Skriv. 15 Aug. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 520).

c) For Skjøder, hvorved Colonistederne paa Alheden og Randbøll-Hede i Jylland overdrages Fæsterne af samme til Selveiendom. Lov 31 Marts 1852 § 8.

m) Spørgsmaalet om Gebyret for Tinglæsning af et Erectionsbrev for et Stamhuus (Canc. Skriv. 17 Jan. 1833) er nu, ifølge Grundlovens § 98, uden praktisk Betydning.

n) I Henseende til Promillegebyret bemærkes:

a) Dette Gebyr erlægges kun een Gang af et Documents paalydende Sum, skjøndt dette tinglæses ved flere Jurisdictioner, og betales ved den Jurisdiction, ved hvilken Documentet først tinglæses. Canc. Skriv. 18 Apr. 1816, 14 Sept. 1822, 24 Oct. 1826. Jvfr. Canc. 29 Jun. 1816.

b) Det skal erlægges:

aa) ogsaa af den i en Eiendom perpetuerede Gjæld. Canc. Skriv. 16 Jan. 1821.

bb) ved Tinglæsning af en Paategning paa et Skjøde som Adkomst for en Arving. Canc. Skriv. 15 Jun. 1833.

cc) ved Tinglæsning af en Attest, hvorved En giver sine Creditorer Udlæg i sine faste Eiendomme, men bliver ikke at udrede ved den senere Tinglæsning af Udlægsforretningen. Canc. Skriv. 14 Febr. 1837.

c) Det skal ikke betales ved Tinglæsning af Kjøbecontracter og Skjøder, hvorved Bondergods afhændes til fuldkommen Eiendom eller Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn. Lov 4 Jul. 1850.

Jvfr. ovenfor litr. e og 65 litr. c.

Art. 86. (§ 65.) For Tinglæsning af Kiøbe- eller andre Contracter, der siden skulle fuldbyrdes ved Skjøde, Mageskiftebrev eller Gavebrev, betales det Halve af det i § 64 foreskrevne Gebyr, dog at dette i intet Tilfælde bliver mindre end 48 Skill.

Det Samme gjælder og, naar Bevillinger til at sidde i uskiftet Bo, Testamenter imellem Ægtefolk, Separations-Foreninger, Copulationsattester eller deslige Documenter læses som Adkomst paa en Eiendom, i hvilke Tilfælde i Læsningspenge betales i Forhold til den Sum, hvorfor Eiendommen senest er solgt, med hvis Reduction til Rigsbankpenge, naar Salget har fundet Sted før Frdg. 5 Jan. 1813 udkom, forholdes efter § 64.

a) Efter denne Bestemmelse beregnes Gebyret for Tinglæsningen af en Udskrift af et Skifte, af en Extraditionsforretning, og

af en Præsteattest, der fremlægges som Adkomst paa en allerede erhvervet fast Eiendom. Canc. Skriv. 12 Aug. og 2 Dec. 1815, 21 Apr. 1846.

b) Den fulde Værdie, hvortil en Eiendom er ansat ved Udlægget paa Skifte til den længstlevende Ægtefælle, lægges til Grund ved Beregningen af Gebyret for Tinglæsningen af en Copulationsattest som Adkomst for Sidstnævntes nye Ægtefælle. Canc. Skriv. 11 Aug. og 10 Nov. 1818, 23 Jan. 1830.

Derimod bliver Gebyret for Tinglæsningen af en Enkes Adkomstdocument til en hende paa Skifte udlagt fast Eiendom kun at beregne efter det halve Beløb af den Værdie, hvortil Eiendommen er ansat. Canc. Skriv. 10 Nov. 1818, 23 Jan. 1830.

c) Promillegebyret skal ligesaavel betales ved en Kjøbecontracts som ved det senere paa samme Eiendom udstædte Skjødes Tinglæsning. Canc. Skriv. 2 Nov. 1816, 12 Jan. 1819, 27 Jun. 1820.

Jvfr. § 64 litr. n. c.

Art. 87. (§ 66.) For alle Slags Documenter, som give Panteret (Vexelobligationer efter § 67 undtagne) erlægges, naar de læses til Tinge, ¾ af det i § 64 fastsatte Gebyr, dog aldrig mindre end 48 Skill.

Det Samme betales og for Læsningen af Documenter, hvorved man forpligter sig til ei at sælge eller pantsætte sine Eiendomme.

a) Tinglæsningsgebyret for Paategninger eller Foreninger, hvorved gjøres Forandring i et Document, bèroer paa Paategningens eller Foreningens Beskaffenhed og Indhold. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 114 ad 32. Jvfr. § 67 litr. a. e. og § 80 litr. c. I denne Henseende ere følgende til denne § henhørende Bestemmelser at bemærke:

a) Tinglæsning af Paategning paa Arvefæsteskjøder og Fæstebreve om Forandring af den Maalestok, hvorefter Jordebogsafgifterne eller Fæsteafgifterne erlægges, betales efter denne §, dog alene med Minimum af det deri fastsatte Gebyr, men naar Fæsteren kun er Huusmand, udredes kun det i § 84 bestemte Gebyr af 32 Skill. Canc. Skriv. 14 Febr. 1815. Jvfr. dog § 84. litr. b.

b) Gebyr for begjært Tinglæsning af en i en Obligation efter Frdg. 5 Jan. 1813 foretagen Omskrivning (uagtet denne Ting-

læsning ifølge § 79 er ufornøden) betales efter denne §, men maa dog i intet Tilfælde overstige den i § 71 bestemte Betaling. Canc. Skriv. 28 Oct. 1815.

c) Gebyret for Tinglæsning af en Forening om at en Pantegjæld i Sølv skal forandres til Sedler betales efter denne § med 48 Skill., da Pantesummen ei ved Foreningen kan siges at forøges. Canc. Skriv. 7 Marts 1818.

d) Tinglæsning af Paategning paa en Leiecontract, hvorved Eieren til Sikkerhed for Leien erholder Pant i Leierens Eiendele, betales efter denne § og beregnes efter eet Aars Afgift. Canc. Skriv. 29 Nov. 1827.

e) Gebyr for Tinglæsning af en af flere Eiendomsbesiddere i Forening udstædt Declaration om den deres Eiendomme paahvilende Jordskyld betales efter denne § og udredes særskilt for hver Eiendom. Canc. Skriv. 22 Febr. 1840.

b) Gebyret for Tinglæsning af Leie- eller Forpagtningscontracter, hvorved gives Pant, bliver i Henseende til dette sidste at erlægge efter denne § og bør uden Tvivl beregnes efter det i § 69 bestemte Forhold. Jvfr. Canc. Skriv. 10 og 29 Nov. 1827.

Jvfr. § 71 litr. b. bb.

c) I Henseende til Promillegebyret bemærkes:

a) Det skal erlægges med $\frac{2}{3}$ Deel af det i § 64 bestemte. Canc. 5 Nov. 1814, 2 Nov. 1816.

b) Det bør udredes for Tinglæsning af en Paategning paa en Panteobligation:

aa) om Forandring af det ved samme stillede Pant. Canc. Skriv. 14 Sept. 1822.

bb) hvorved en Prioritetshaver betinger sig Ret til at oprykke i en ældre indfriet Prioritets Sted. Canc. Skriv. 18 Marts 1834.

cc) om Vedkommendes Competence til at qvittere for et udbetalt Pengebeløb. Jbd.

Art. 88. (§ 67.) Naar Vexelobligationer, hvorved der gives Pant, eller og Domme, Forlig eller Andet, som efter 5—3—18 og Plac. 18 Jan. 1788 betager en Eier Raadigheden over sit Gods, samt Lodsedler læses til Tinge, erlægges halvt saameget i Gebyr, som efter § 66, dog at

Betalingen her heller aldrig bliver mindre end 48 Skill. Den samme Regel følges i Henseende til Læsningen af Cautioner og Afkalds-Qvitteringer (for hvilken samme Betaling erlægges, hvad enten de ere underskrevne af Een eller Flere) samt naar Gjældsbreve eller Contracter, som lyde paa Penge, men ikke give Pant, af en eller anden Aarsag tinglæses, saa og i Tilfælde at Nogen maatte begjære en Transport paa et Pantebrev læst.

I Henseende til Betalingen for Tinglæsning af Lodsedler i Huusmænds og Inderſters Stervboer forholdes efter Frdg. 21 Jun. 1799 § 2, dog saaledes at den der fastsatte Betaling (24 Skill.) erlægges med Forhøielse af $\frac{1}{8}$.

a) Efter denne Bestemmelse beregnes Gebyret for Tinglæsning af:

a) Reverser og Anfordringssedler. Plac. 30 Jul. 1817 § 5.

b) et Document, hvorved renunceres paa Arv. Canc. Skriv. 24 Apr. 1817.

c) Skatte- og Seqvestrationsforretninger. Canc. Skriv. 3 Marts 1821 og 2den Dec. 1828. Jvfr. Frdg. (om Amtstue-Oppeb.) 8 Jul. 1840 §§ 20 og 21.

d) en Høiesteretsdom, der efter Paategning begjæres læst forsaavidt det den Domfældte paahvilende Ansvar for en Arrestforretnings ulovlige Nægtelse angaaer, og bør Domhaveren ved Paategning bestemme den Sum, til Sikkerhed for hvilken Tinglæsningen forlanges, dog at denne Sum ei overstiger objectum litis, og Gebyret derefter beregnes; vil Domhaveren ei meddele saadan Paategning kan den Sum, der har været Sagens Gjenstand, lægges til Grund ved Beregningen. Canc. Skriv. 30 Nov. 1822.

e) en Paategning paa en Panteobligation, hvorved Debitor forbinder sig til Opsigelse. Canc. Skriv. 7 Febr. 1824. Det Samme maa ansees gjældende i Henseende til andre Paategninger, hvorved ingen nye eller forøget Panteret stiftes.

f) Skifteextracter og Udlæg, der gives Arvinger i deres Forældres eller Bedsteforældres, Stedforældres eller Stedbedsteforældres Boer, og bør i Boer efter Huusmænd og Inderster den i §s sidste Membrum, men efter alle Andre den i sammes første Membrum,

fastsatte Betaling erlægges. Canc. Skriv. 19 Aug. 1820, 21 Sept. og 19 Nov. 1822, Plac. 13 Apr. 1824, Canc. Skriv. 3 Sept. 1846, jvfr. Canc. Skriv. 10 Febr. 1798, 30 Jan. 1802, 27 Aug. 1814, 7 Oct. 1815, 5 Jan. 1819.

g) Transporter paa Bankheftelsesobligationer, uden Hensyn til om disse Transporter paategnes selve Obligationerne eller der til samme bruges særskilt Document. Canc. Skriv. 30 Jan. 1840.

h) Cautioner for kongl. Oppebørselsbetjente. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnskabsv. i Almdhb.) § 11.

i) Declarationer, hvorved Arvefæstere overdrage til Godseieren Bankheftelsen paa deres Jorder med vedkommende Rettigheder og Byrder. Canc. Skriv. 18 Aug. 1842, jvfr. dog Canc. Skriv. 9 Sept. 1842 (Art. 108 litr. a. b).

k) Forlig, indgaaet ved Forligelsescommissionen, hvorved vedtages en Forening om Afhændelsen af en Eiendom og en Pantsætning til Sikkerhed for Kjøbesummen, dog kun forsaavidt Forliget ikke begjæres tinglæst med Hensyn til disse Rettigheder. Justm. Skriv. 30 Nov. 1854 (Dep. Tid. 1855 S. 1045).

b) I Henseende til Promillegebyret bemærkes:

a) Det erlægges med ½ Deel af det i § 64 bestemte. Canc. Skriv. 2 Nov. 1817.

b) Det skal svares ved Tinglæsning af:

aa) Domme og Udlægsforretninger, skjøndt det er beregnet ved Sagens Incamination og ved Fogedforretningen. Canc. Skriv. 15 Sept. 1818.

bb) en begyndt, men ei fuldført Arrestforretning. Canc. Skriv. 15 Sept. 1818.

cc) en Registreringsforretning. Jdv.

dd) en Stævning til høiere Ret, skjøndt det alt er erlagt ved Tinglæsningen af den affagte Dom, naar Virkningen af denne Tinglæsning er ophørt paa den Tid da Stævningen begjæres læst. Canc. Skriv. 3 Nov. 1821.

Art. 89. (§ 68.) For Tinglæsning af en Fledføringscontract betales, forsaavidt denne læses anderledes end som Adkomst paa en bestemt Eiendom, 2 Rdlr. Læsningen af en Aftægts- eller Undentags-Contract betales derimod som en Panteobligations Tinglæsning, saaledes at

Aftægtens eller Undentagets Capitalværdie beregnes i Overeensstemmelse med den ved Plac. 14 Febr. 1814 bekjendtgjorte Resol. af 14 Jan. næstforhen.

a) For Tinglæsning af en Contract, hvorved Nytten og Brugen af et Fideicommisgods af Besidderen afstaaes til den nærmeste Successionsberettigede betales Gebyr efter denne §, uden at den paa Fideicommisset hvilende Gjæld kommer i Betragtning ved Gebyrets Beregning. Canc. Skriv. 15 Febr. 1823.

b) For Tinglæsning af en Aftægtscontract, hvorved er betinget Panteret for Aftægten, kan alene beregnes Gebyr efter denne § og ikke tillige efter § 66. Justm. Skriv. 9 Aug. 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 434).

c) Endskjøndt denne § ubetinget taler om Læsningen af Aftægts- eller Undentagscontracter, synes den dog, ved at bestemme Gebyret med Hensyn til det, der er anordnet for Panteobligationers Tinglæsning, at have det Tilfælde for Øie, hvor en Eier lægger de Udredelser, hvori Undentaget bestaaer, som en Byrde paa sin Eiendom, hvilket og er Aarsagen, hvorfor Læsning behøves. Skulde Læsning af en med en Fæster indgaaet Opholdscontract begjæres, maatte denne § vel ligefuldt være anvendelig, i det mindste kunde høiere Gebyr i intet Tilfælde kræves, men det kunde have Noget for sig, at Betalingen ikke maatte overstige den § 84 bestemmer for Læsning af et Fæstebrev. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 110 ad 16.

d) Efter Plac. 14 Febr. 1814 skal Aftægtens eller Undentagets Capitalværdie, hvad enten Contracten gjælder for een eller flere samtidige Personers Livstid, anslaaes til 5 Gange Aftægtens eller Undentagets aarlige Beløb, hvilket, forsaavidt det bestaaer i Naturalpræstationer, beregnes til Penge efter de ved Contractens Oprettelse gangbare Priser i Egnen; naar tillige under Aftægten eller Undentaget er betinget en vis Præstation for een Gang, saasom Værelsers Indretning, Begravelsesomkostninger o. s. v., skal samme anslaaes til Værdi i Forhold til Egnens Priser og tillægges med enkelt Beløb den øvrige paa ovenmeldte Maade beregnede Capitalværdie. Jvfr. Frdg. 3 Dec. 1828 § 21.

Art. 90. (§ 69.) Læsningen af Leie- og Forpagtnings-Contracter betales efter § 64 i Forhold til den aarlige Afgift, men hvis den ei for hvert Aar er lige, bestemmes Gebyret efter den høieste aarlige Afgift.

Naar der i et Document, som stifter Brugsret, ei nævnes noget Vederlag i Penge, som Brugeren haver at erlægge til Eieren, betales af den, som forlanger et saadant Document tinglæst, det Gebyr, som § 71 bestemmer.

Efter denne § erlægges Gebyret for Tinglæsning af:

a) Leiecontracter om Huse med tilliggende Hartkorn. Canc. Skriv. 17 Marts 1818.

b) en Contract, hvorved En afstaaer en Forpagtning til en Anden. Canc. Skriv. 1 Mai 1824.

c) Contracter, hvorved Brugsret til Jordeiendomme overdrages for et meget langt Tidsrum, og bliver Gebyret at udrede i Forhold til den Sum, hvoraf det stemplede Papir ifølge Frdg. 3 Dec. 1828 § 16 bliver at beregne, saaledes at Gebyret retter sig efter Afgiftens høieste Beløb og at som Afgift for et enkelt Aar den i Contracten i Almindelighed til Udbetaling i det første Aar betingede Indfæstning ansees, hvortil endnu vil blive at erlægge den aarlige Landgilde, hvor en slig Præstation desuden er betinget, men ikke Vederlaget for Skatter og offentlige Byrder. Rntk. Skriv. 3 Jun. 1843.

Jvfr. § 64 litr. g., § 66 litr. a. d. og litr. b.

Art. 91. (§ 70.) Tinglæsning af en kongl. Bevilling til et Proclama betales med 2 Rdlr. og af en simpel Indkaldelse, uden Bevilling, med 1 Rdlr.

For Lovbydelse af bornholmske Selveiergaarde betales 1 Rdlr. for hver af de tre Læsninger. Plac. 31 Aug. 1827 § 3.

Art. 92. (§ 71.) For ethvert Documents Læsning, paa hvilket ingen af de foregaaende Regler er anvendelig, betales 2 Rdlr.

a) Hvor en bestemt Analogie af de foregaaende Paragrapher taler for et lavere Gebyr kan denne § ikke anvendes. Canc. Skriv. 7 Febr. 1824.

b) Efter denne § beregnes Gebyret for Tinglæsning af:

a) Declarationer, hvorved Arvefæstere under et Gods have erkjendt, at en vis Skjødeformular skal være den Regel, hvorefter Gaardenes nuværende og efterfølgende Arvefæsteres Rettigheder og Pligter skulle forklares og bedømmes, hvorhos tillige betales efter § 82 for hvert Sted i Panteregisteret, hvor Declarationerne noteres. Canc. Skriv. 13 Nov. 1827.

b) Interessentskabscontracter. Canc. Skriv. 14 Jun. 1836. Efter Canc. Skriv. 25 Febr. 1837 ad 3 skal Gebyret for en Interessentskabscontract, der tillige er et Pantebrev, kun beregnes efter § 66; men dette kan, med Hensyn til Bestemmelsen i § 72, vel kun forstaaes om det Tilfælde at Documentet ikke tillige er begjært tinglæst som Interessentskabscontract.

c) en Forening, der stifter fælles Servituter paa flere Eiendomme. Canc. Skriv. 28 Juni 1836. Jvfr. § 64 litr. k.

d) kongl. Oppebørselsbetjentes Bestallinger og Beskikkelser. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnsk. i Almdlhd.) § 11.

e) Procuratorbestallinger. Canc. Skriv. 1 Dec. 1846.*)

Jvfr. § 69.

Art. 93. (§ 72.) Naar et Document, der forlanges tinglæst, stifter forskjællige Rettigheder, som Vedkommende ved Tinglæsning attraae at sikkre (f. Ex. naar der ved et Skiøde forbeholdes Sælgeren Beboelsesret af visse Værelser i det solgte Huus, eller naar en Kjøbecontract tillige indeholder en Pantsætning), betales Gebyr, som om disse Rettigheder vare overdragne ved særskilte Documnter. Det maa til den Ende ved Paategning paa Documentet bestemt opgives, i hvilken Henseende dets Tinglæsning attraaes, siden Documentets Læsning ei kan have Virkning, hvad den Rettighed betræffer, i Hensyn til hvilken det ei forlanges læst, hvoraf flyder, at en Rettighed, der ei ved Tinglæsningen er sikkret, ikke bliver at ommelde i de Attester, som maatte forlanges angaaende hvad der hefter paa Eiendommen, eller i Paategninger paa senere Documenter.

a) Da det følger af et Arvefæstes Natur, at Arvefæsteren har særdeles Præstationer at udrede til dominus directus (saasom Recognition ved Forandring af Eier og aarlig Arvefæsteafgift), og at disse ere prioriterede i Eiendommen, saa behøves ved Arvefæsteskjødets Tinglæsning ingen sær Begjæring med Hensyn til saadan Panteret. Canc. Skriv. 24 Apr. 1821.

b) Denne § maa blive at anvende ved Salg, i ethvert Tilfælde, hvor der ved Overdragelsen er lagt en Servitut paa den solgte

*) Canc. Skriv. 16 Febr. 1822, i hvis Følge disse Bestallinger skulle tinglæses uden Betaling, er speciel for de vestindiske Øer.

Eiendom, eller der, forsaavidt saadant kan skee uden særskilt Documents Oprettelse, er givet Panteret i den, men ikke hvor Sælgeren har reserveret sig endeel af Proprieteten, saasom Over- eller Under-Eiendommen, og ei heller hvor han blot har taget Kjøberen i Fællig med sig ved at overdrage ham en aliqvot Deel af Eiendommen, thi da Sælgeren, der kun overdrager endeel af Proprieteten, eo ipso beholder den øvrige tilbage og ikke først erhverver denne ved en Indrømmelse fra Kjøberens Side, er det klart at intet særskilt behøver at læses om den ham forbeholdne Proprietet. Derimod maa uden Tvivl Paragraphens Bestemmelse blive at følge, hvor der ved Salget, til Fordeel for Andre end Kjøberen, stiftes Rettigheder, som kunne staae ved Siden af Servituter. Overhovedet er i Henseende til Paragraphens Fortolkning at bemærke: Naar et Document er enkelt og uforviklet behøves Intet at tegnes paa samme om i hvad Øiemed det forlanges læst. Naar det i Paragraphens andet Membrum nævnes „ved Paategning paa Documentet", saa er det klart, at herved kun kan forstaaes det Document, som Paragraphen forhen har omtalt, det nemlig, som stifter forskjællige Rettigheder. Det er altsaa aldeles overflødigt, naar man paa et Skjøde eller Pantebrev, tegner, at det begjæres læst som Skjøde eller Pantebrev, og det vilde være urigtigt, om man vilde tillægge Efterladelse af saadan Paategning den mindste Virkning. Ligesaa urigtigt vilde det være, om man, fordi et Document omfatter flere Gjenstande, saasom naar et Pantebrev giver Pant i flere Eiendomme, vilde forlange en udtrykkelig Reqvisition om dets Læsning med Hensyn til alle disse Gjenstande eller om Betalingen skulde erlægges som om et Document for hver Gjenstand var udstædt, thi Paragraphen taler kun om Documenter, der stifter forskjællige Rettigheder og den forklarer endvidere ved tilføiede Exempler, hvad den herved tilsigter, men en Panteret bliver een og samme Ret, uagtet flere Eiendomme gives til Sikkerhed. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 115 ad 33, Nr. 19 S. 110, Jur. Tdskr. 5 B. 1 H. S. 146—152, 8 B. 1 H. S. 196—199, Nyt Jur. Tdskr. 1 B. 2 H. S. 1, Ussings Bibl. for Lovk. 1 B. 526. Jvfr. Plac. 27 Nov. 1839 § 1.*).

*) Det maa dog herved bemærkes, at det ved en Dom, som findes i Nyt Jur. Ark. Nr. 19 S. 104—107, er antaget, at en Panteobligation, hvorved Pant gives i Udstæderens faste Eiendom og rørlige Eiendele, ikke kan til Skade for 3die Mand medføre Panteret i de rørlige Eiendele, naar den ikke ved Paategning er begjært læst med Hensyn til Pantsætningen af samme.

Art. 94. (§ 73.) Foruden den foranførte Betaling bør og, for Protocollationen af det læste Document, erlægges 30 Skill. for hvert Ark, som det, anordningsmæssigt skrevet, indtager i Protocollen; dog saaledes, at hvad der udgjør mindre end et halvt Ark, betales som et halvt Ark, hvorimod det, som er over et halvt Ark, betales som et heelt Ark.

Dette Gebyr bliver ogsaa at udrede for Protocollation af:

a) Arvefæste- og Fæstebreve. Canc. Skriv. 27 Febr. 1817 og 20 Nov. 1819, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 114 ad 30. Dog er det ikke fornødent at de tinglæste Fæstebreve protocolleres, naar der kun af dem leveres en Gjenpart, der følger Protocollen som Bilag. Canc. Skriv. 1 Oct. 1811 og 17 Sept. 1814.

b) Tiendecommissionernes Kjendelser og Tiendeforeninger, der tilveiebringes ved Amtstiendecommissionernes Mægling. Frdg. 12 Mart. 1828 §§ 5 og 6, cfr. § 7. Jvfr. Canc. Skriv. 1 Sept. 1818. Jvfr. § 84.

Art. 95. (§ 74.) Naar der, ved Tinglæsning af et Document, tillige begjæres læst et andet Document, som er paaberaabt i Hoveddocumentet og vedhæftet samme som dertil hørende, da betales ikkun som for eet Document efter foregaaende Bestemmelser.

Denne Bestemmelse kan ikke antages at være anvendelig paa forskjellige Hjemmelsdocumenter, som vedheftes hinanden, men kan kun angaae det Tilfælde at andre forklarende Documenter vedheftes Hjemmelsbrevet eller Hoveddocumentet. Canc. Skriv. 2 Dec. 1815.

Art. 96. (§ 75.) Naar ved eet Adkomstbrev flere Eiendomme overdrages, eller ved eet Document flere Eiendomme pantsættes, da betales Gebyr for hver forskjellig Jurisdiction, hvor Documentet tinglæses, efter de i forestaaende §§ anførte Bestemmelser.

Jvfr. § 64 litr. i a og litr. k.

Art. 97. (§ 76.) For den Betaling, der, efter det Foranførte, skal erlægges for et Documents Læsning, bliver og den fornødne Attest om Læsningen at paategne Docu-

mentet, uden at derfor kan fordres nogen særskilt Betaling. Men naar nogen Paategning skal gjøres om Heftelser paa den Eiendom, som er Documentets Gjenstand, eller om Udstæderens Mangel af Adkomst til at disponere over Eiendommen, eller om Andet, som tjener til at bestemme Documentets Værd og Gyldighed, erlægges for denne Paategning det Halve af hvad Tinglæsningsgebyret beløber sig til, dog i intet Tilfælde over 2 Rdlr., og naar den igjen, efter fremkommen nye Oplysning eller erhvervet Tilladelse udslettes, erlægges derfor samme Betaling indtil 1 Rdlr.

a) Naar ingen ældre Heftelse eller Andet, som kan have Indflydelse paa Documentets Værd og Gyldighed, findes at hvile paa dets Gjenstand, bliver ingen Paategning herom at meddele paa Documentet og, om en saadan desuagtet gives, kan, ligesaalidet som naar Paategning i andre Tilfælde ubeføiet gives, Gebyr beregnes. Canc. Skriv. 30 Sept. 1815, 29 Mai 1819, 4 Apr. 1820, Canc. Circ. 12 Jan. 1822, jvfr. Canc. Skriv. 26 Febr. 1846.

b) Naar Paategning om ældre Heftelser m. v. bliver at give, er det ikke fornødent at disse specificeres, hvorimod det er tilstrækkeligt, at Paategningen generaliter indeholder, at ældre Heftelser m. v. hvile paa Documentets Gjenstand, og naar speciel Attest herom forlanges, maa derfor udredes Gebyr efter § 78. Frdg. 7 Febr. 1738 § 11, Canc. Skriv. 4 Apr. 1820, 31 Jul. 1821, Canc. Circ. 12 Jan. 1822, Justm. Skriv. 19 Febr. 1854 (Dep. Tid. S. 384), Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 105 ad 2 og Nr. 24 S. 213 ad 6.

c) Naar en Retsskriver ifølge Mortificationsbevilling har indkaldt Ihændehavere af Forheftelsesdocumenter, som ere ældre end 20 Aar, og Nogen af disse melder sig, bør for den Paategning, som herom bliver at give Documentet betales det Halve af det Gebyr, der erlægges for et saadant Documents Tinglæsning, dog uden at Promillegebyr skal betales. Frdg. 28 Mart. 1845 § 17. Dette er dog kun foreskrevet naar Indkaldelsen skeer i Anledning af nye Panteregisteres Forfattelse, men maa vel analogisk være at anvende i andre Tilfælde.

Art. 98. (§ 77.) Den, som begjærer et Document tinglæst, er pligtig at lade dermed følge en verificeret Gjenpart, hvilken forbliver ved Protocollen.

a) Med Tiendekjendelser og de ved Amts-Tiendecommissionens Mægling tilveiebragte Tiendeforeninger behøve ikke at følge Gjenparter. Canc. Skriv. 6 Mai 1828.

b) Naar Retsskriveren med Vedkommendes Samtykke besørger den fornødne Gjenpart, hvilket ikke kan ansees utilladeligt, er dette en privat Sag og han kan derfor neppe være indskrænket til den Betaling for Gjenparten, der er bestemt for Protocollationen, men maa være berettiget til en saadan Betaling, hvorom han med Vedkommende kan forenes.

Art. 99. (§ 78.) For Attester af Skjøde- og Pante-protocollerne angaaende om en Person er indtegnet som Eier af en bestemt urørlig Ting og hvorvidt samme forud er beheftet, betales 1 Rdlr. 48 Skill. ophæv. 14/5 1870 § 6.

a) Denne Bestemmelse maa ogsaa ansees anvendelig paa Attester, der forlanges om andre Gjenstande end den i samme nævnte. Jvfr. dog § 15 litr. c.

b) Naar den, der attraaer Laan af Umyndiges eller andre under offentlig Bestyrelse eller Tilsyn staaende Midler, til Beviis ved Taxationsforretningen for den Sum, hvorfor den Eiendom, han agter at stille til Pant, sidst er solgt, behøver en Attest af Pantebogen, betales derfor 24 Skill., men der bør da gives Attesten den Paategning, at den kun maa bruges til hiin Hensigt. Frdg. 7 Jun. 1827 § 2 litr. b.

c) Den Attest, som, forinden Actiebrev for en indfriet Bankheftelse kan udstædes, maatte ansees fornøden til Beviis for at den beheftede Eiendom ikke hører til noget Lehn, Fideicommis eller Beneficium, betales med 32 Skill., naar Heftelsen er 500 Rdlr. eller derunder, og med 64 Skill., naar den er over 500 Rdlr. Sølv. Plac. 13 Jun. 1837.

d) Ikkun 24 Skill. skal udredes for de Attester, der, ifølge Vrfrdg. for Landet af 29 Febr. 1792 § 12, udkræves til Brug ved en Eiendoms Udslettelse af den almindelige Brandforsikkring for Landet, naar de begjæres af Bestyrelsen for en Brandforsikkrings-forening for urørlige Eiendomme, som har Justitsministeriets Samtykke til at de i samme forsikkrede Eiendomme maa antages til Pant for Umyndiges eller offentlige Stiftelsers Midler; dog bliver Attesten at forsyne med Paategning om at den ikke maa benyttes til andet Brug. Der erlægges kun Betaling for een Attest for alle, samme

Eier tilhørende Eiendomme, der efter Frdg. 28 Mart. 1845 skulle anføres paa samme Folium i Realregisteret. Disse Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse naar de omhandlede Attester begjæres af Eiendomsbesiddere, hvis Eiendomme ere forsikkrede i en saadan privat Brandforsikkringsforening som fornævnte og som ønske at udtræde af denne, for at indlemmes i den almindelige Brandforsikkring for Landet. Lov 8 Mart. 1856 § 1.

Art. 100. (§ 79.) For den ved Frdg. 5 Jan. 1813 § 24 foreskrevne Indførelse i Pantebøgerne af de paa tinglæste Documenter skeete Paategninger (hvilke Paategninger ei behøve at læses) erlægges 8 Skill. af de første 1000 Rdlr., 16 Skill. for Capitaler fra 1000 Rdlr. excl. til 5000 Rdlr. incl., og 24 Skill. for den, der overstige denne Sum.

Jvfr. § 66 litr. a. a. og Art. 108 litr. a. b.

Art. 101. (§ 80.) For et Documents Udslettelse af Pantebogen og Paategning herom paa Documentet erlægges det Halve af den for et saadant Documents Læsning bestemte Betaling.

For at aflyse et paa en Panteforskrivning gjort Afdrag og derom meddele Paategning betales det Halve af det Gebyr, som skulde betales for Læsningen af en Panteobligation af lige Størrelse med det gjorte Afdrag.

For Protocollationen erlægges i disse Tilfælde ingen Betaling.

a) Udslettelser af secundaire Panteobligationer, som skee ifølge Plac. 22 Apr. 1817, bør betales og Betalingen udredes af vedkommende Kjøber af den pantsatte Eiendom. Canc. Skriv. 12 Oct. 1822 og 17 Mai 1823. Det Modsatte er antaget i Canc. Skriv. 15 Febr. 1820.

b) Gebyr for Udslettelse af Bestallinger, Bestikkelser og Cautioner for kongelige Oppebørselsbetjente bør udredes efter denne §. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnsk. i Almdlhd.) § 11.

c) Gebyr for Tinglæsning af en Paategning paa en Obligation, hvorved gjøres Forandring til Fordeel for Debitor og hvorefter en partiel Udslettelse af Pantebogen skeer, bør uden Tvivl kun betales efter denne §. Canc. Skriv. 7 Oct. 1834 ad 2, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 114 ad 32. Jvfr. § 66 litr. a.

d) Gebyr for Protocollation bliver ikke at erlægge, om endog den Qvittering paa Documentet, som giver Berettigelse til Udslettelsen, ordret indføres i Panteprotocollen. Canc. Skriv. 18 Marts 1834.

e) Naar et Document vel er tinglæst til Udslettelse, men Retsskriveren derefter anseer sig beføiet til at nægte Udslettelsen, kan Gebyr ikke forlanges. Canc. Skriv. 5 Febr. 1839.

f) For Udslettelse af de i § 76 omhandlede Paategninger vil fuld Betaling være at erlægge hvergang den begjæres, skjøndt den kun angaaer en enkelt Deel af Paategningen. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 113. Jvfr. § 64 litr. i.

g) I Henseende Promillegebyret bemærkes:

a) Det bør erlægges med Halvdelen af det ved Documentets Tinglæsning erlagte Promillegebyr og udredes naar et Afdrag paa Documentet, større end 3000 Rdlr., begjæres udslettet, hvorimod det, ligesom dette Gebyr ei bliver at udrede for mindre Afdrag, ingen Hjemmel har ved Documentets endelige Udslettelse at fordre det betalt af de enkelte Afdrags samlede Beløb. Canc. Skriv. 4 Oct. 1823.

b) Det skal, naar en Panteobligation ifølge Plac. 22 Apr. 1817 udslettes, kun udredes af den Deel af sammes Beløb (forsaavidt denne er over 3000 Rdlr.), som Creditor har erholdt betalt og hvorfor han har givet Qvittering. Canc. Skriv. 2 Jun. 1838. Som Følge heraf vil altsaa Promillegebyr ikke blive at erlægge, naar aldeles ingen Betaling efter Obligationen er udkommet.

Jvfr. § 64 litr. e. og i., § 76 in fine og Art. 108.

Art. 102. (§ 81.) Naar der ved Udslettelser eller Aflysninger forevises Documenter, som hjemle Vedkommende Ret til at qvittere, betales, foruden det i § 80 foreskrevne Gebyr, for hvert saadant Documents Antegnelse i Protocollen det Halve af hvad bemeldte Gebyr beløber sig til, dog i intet Tilfælde over 1 Rdlr.

Naar Hjemmelen til at qvittere indeholdes i selve Documentet og intet særskilt Document derom forevises, kan ikke fordres Gebyr efter denne §. Canc. Skriv. 7 Oct. 1834 ad 1.

Art. 103. (§ 82.) For i Pantebogen at anmærke en paa et tinglæst Document gjort Paategning, der indeholder

Tilladelse til at optage nye Prioritet eller anden Moderation i den paa Eiendommen hvilende Heftelse, betales 1 Rdlr. Jvfr. § 71 litr. b. aa.

Art. 104. (§ 83.) Udskrifter af Skjøde- og Panteprotocollerne betales med 50 Skill. for Arket og 25 Skill. for hvert halve Ark.

Afskrifter af tinglæste Tiendekjendelser og de ved Amts-Tiendecommissionens Mægling tilveiebragte Tiendeforeninger betales efter denne §. Frdg. 12 Mart. 1828 § 5 og 6, Canc. Skriv. 17 Jun. s. A. Jvfr. § 15 litr. c.

Art. 105. (§ 84.) For Tinglæsningen af et Arvefæstebrev (forsaavidt det ikke tillige er at betragte som Eiendomsskjøde), saavelsom for et Fæstbrev skal der, naar en Gaard ved noget af disse Documenter overlades, betales 64 Skill., og, naar det blot angaaer et Huus, 32 Skill. Men derimod skal de ved § 13 i Frdg. 25 Jun. 1810 befalede Paategninger paa Fæstebreve om Forandring i Stedernes Hartkorn foretages uden Betaling.

For Tinglæsning af Skjøder paa Tiender, som sælges til Yderne selv, betales, uden Hensyn til den i Skjødet ommeldte Kjøbesums Størrelse, for Læsning, Paategning samt Protocollation 54 Skill.

I Henseende til Tinglæsning af Contracter om Tiende forholdes efter den kongl. Indbydelse 18 Mart. 1796 og Frdg. 8 Jan. 1810 § 34, dog saaledes, at de der foreskrevne Gebyrer forhøies med $\frac{1}{8}$.

a) Denne § er ikke anvendelig paa Fæstebreve om Kjøbstedjorder. Canc. Skriv. 2 Sept. 1847.

b) Ifølge kongl. Indb. 18 Marts 1796 og Frdg. 8 Jan. 1810 § 34 skal betales for Tinglæsning af Foreninger om Tiender 1 Rdlr., naar Foreningen angaaer et heelt Sogns Hartkorn, 48 Skill., naar den angaaer Halvdelen af et Sogns Hartkorn, og 24 Skill., naar den er sluttet med færre Personer. Det samme Gebyr erlægges for Tinglæsning af Tiendekjendelser og de Tiendeforeninger, der tilveiebringes ved Amtstiendecommissionens Mægling. Frdg. 12 Mart. 1828 § 5 og 6, cfr. § 7. Jvfr. § 73 litr. b.

Denne Bestemmelse er ogsaa anvendelig naar Tienderne tilhøre Kongen. Canc. Skriv. 22 Nov. 1817.

c) Gebyret for Tinglæsning af Paategning paa et Fæstebrev om Afgiftens Nedsættelse bør ikke være høiere end for et Fæstebrev. Canc. Skriv. 21 Febr. 1824. Jvfr. dog § 66 litr. a. a.

d) For Tinglæsning af et Fæstebrev, efter hvis Indhold der existere Indfæstningsrestancer, uden at det dog tillige er begjært læst som Gjældsbrev, kan ikkun beregnes Gebyr efter denne §. Justm. Skriv. 16 Apr. 1853 (Dep. Tid. S. 955). Jvfr. Canc. Skriv. 28 Jul. 1846.

e) I Henseende til Tinglæsning og Protocollation af Arvefæsteskjøder til Kongens Fæstebønder paa Frederiksborg og Kronborg Amter bestemmer Rescr. 11 Oct. 1788, at Rettensbetjente, i Stedet for at indføre Skjøderne i Panteprotocollen, skal meddeles et trykt Exemplar af ethvert enkelt Skjøde, hvilke Exemplarer de have at samle og lade indbinde sogneviis i Protocoller, og at for hvert Skjøde i Alt skal erlægges 24 Skill. til Skriveren og 10 Skill. til Dommeren. Den samme Bestemmelse indeholder deels Rescr. 23 Marts 1792 for Arvefæsteskjøder paa det kongl. Gods Baadesgaards Godser, hvilken Rntkr. Skriv. 10 Mai 1817 endnu anseer gjældende, deels Rescr. 2 Jan. 1796 med Hensyn til Arvefæsteskjøder paa Sorøe Academies Bøndergods, for hvilke den i Canc. Skriv. 9 Apr. 1818 endnu ansees som Regel, hvorimod den samme Skrivelse antager, at Gebyret for Tinglæsning og Protocollation af Skjøder, som udstedes paa de af Sorøe Academie i Arvefæste overdragne frie Hovedgaardstarters Jorder, bliver at beregne efter Sportelreglementet.

Det er imidlertid ikke udenfor al Tvivl om bemeldte specielle Rescripters Bestemmelser, forsaavidt Gebyret angaaer, endnu bør tillægges Gyldighed. Den i de nævnte collegiale Skrivelser antagne Mening kan formeentlig ikke søge anden Lovhjemmel end Sp. Rglmts. § 154, men Forskriften i denne § skjønnes dog ikke at kunne afgive denne Hjemmel, thi det ovennævnte Gebyr var paa den Tid hine Rescripter bleve udgivne, ifølge Lovens 1—25—5, 6 og 10, det almindelige, og disse Rescripter kunne følgelig ikke figes, saaledes som bemeldte § 154 omtaler, at anordne et ringere Gebyr end det dagjældende eller at være afvigende fra de almindelige Sportellove, hvorimod de kun indeholde noget Særegent forsaavidt de fastsætte at Arvefæsteskjøderne, naar et trykt Exemplar af samme leveres, ei skulle protocolleres, saaledes som Lovens 1—25—16 bestemmer, og at derfor ei heller Betaling for Protocollation skal erlægges.

Jvfr. § 64 litr. l. og § 73 litr. a.

Art. 106. (§ 85.) De i § 73, 76, 78, 79 og 83 foreskrevne Gebyrer tilkomme Skriveren alene, men af de øvrige i denne Afdeling bestemte Gebyrer betaler han til Dommeren det Halve.

Art. 107. Betalingen for Tinglæsning og Protocollation ere Rettensbetjente berettigede til at fordre forud. Canc. Skriv. 19 Apr. 1834.

Art. 108. Om Fritagelse for Udredelse af Gebyr for Tinglæsning, Udslettelser m. v. er at mærke:

a) De ved Lov bestemte Fritagelser ere:

a) Tinglæsninger m. v., som begjæres af den almindelige Enkekasse; dog skal Gebyr erlægges, naar vedkommende Private formaae at udrede samme. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

I Overeensstemmelse hermed antager Canc. Skriv. 5 Apr. 1814 at Enkekassen er fritaget for at betale det i § 79 bestemte Gebyr for Paategninger.

b) Bankheftelser til Nationalbanken og de derfor udstædte Obligationer, som tinglæses eller udslettes af Pantebogen. Plac. 4 Jul. 1816, Octr. 4 Jul. 1818 § 50.

Dette gjælder ogsaa naar Qvittering for indfriet Bankheftelse begjæres tinglæst af Eieren. Canc. Skriv. 25 Mai 1824.

Ligeledes er det Samme gjældende naar en Deel af et Heftelsesbeviis udslettes. Canc. Skriv. 9 Sept. 1842.

Plac. 4 Jul. 1816 er ikke ophævet ved Octr. 4 Jul. 1818 § 50. Canc. Skriv. 26 Mai 1836.

Jvfr. § 64 litr. a. a. og i.

c) Attester, som af Skifteforvaltere og Auctionsforvaltere begjæres til Oplysning om Statskassens Krav paa de Sterv- Opbuds- og Executions-Boer tilhørende Eiendomme. Kongl. Resol. 30 Apr. (Canc. Circ. 17 Mai) 1823 § 5.

d) Attester, som det er paalagt offentlige Kassebetjente at fremlægge ved deres Regnskaber. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnsk. i Almdlhd.) § 12 cfr. § 29.

e) Paategninger paa de autoriserede Kort, som følge med Adkomstbreve paa Landeiendomme. Plac. 21 Apr. 1848 §. 4

b. For Tinglæsning m. v., vedkommende Statstjenesten eller Statens Eiendomme, maa uden Tvivl de almindelige Gebyrer være at udrede. Vel er det ved Canc. Skriv. 5 Apr. 1834 antaget, at Tinglæsning af en Leiecontract om et Toldopsynslocale skal foretages uden Betaling, cfr. Canc. Skriv. 5 Dec. 1822, men ligesom Canc. Skriv. 22 Nov. 1817 formener, at Tinglæsningsgebyr kan fordres for Forening om Tiender, som tilhøre Kongen, og Canc. Skriv. 27 Jun. 1835 anseer det for utvivlsomt, at Tinglæsning af de ved det Offentliges Medvirkning tilveiebragte Paategninger paa Adkomstbreve paa private Skovskifter om disses Behandling som Fredskov ikke kan forlanges foretaget uden Betaling eller for en ringere Betaling end den almindelige, om end Statskassen vil overtage Udgiften, saaledes har Cancelliet i i Skriv. af 11 Febr. 1845 antaget, at Gebyr for Tinglæsning af en Leiecontract om et Toldopsynslocale bør udredes, og yttret, at den ældre Mening ikke har Medhold i i Lovgivningen og derhos er i Strid med Grundsætningerne i Plac. 3 Jun. 1842

c) Fattigvæsenet kan ikke ansees fritaget for at erlægge Gebyr for Tinglæsninger m. v. Canc. Skriv. 10 Nov. 1821 bestemmer vel, at Registreringsforretninger over Almisselemmers Eiendele skal tinglæses uden Betaling, og Canc. Skriv. 26 Apr. 1834 anseer Fattigvæsenet fritaget for Gebyr for Tinglæsning af Skjøder og Leiecontracter m. v., men ligesom denne Mening ikke finder nogen Hjemmel i Lovgivningen, saaledes er det senere antaget i Canc. Skriv. 11 Jan. 1840 og 1 Oct. 1846 og Justm. Skriv. 25 Oct. 1849, at Fattigvæsenet ikke tilkommer Fritagelse for at betale Gebyr for Tinglæsning af en for en samme tilkjendt Mulct afholdt Fogedforretning og af Contracter om Gaver eller anden

Handel, hvilken Mening, som er grundet deri deels at Fattigvæsenet ikke i den almindelige Lovgivning har Hjemmel til Fritagelse for saadant Gebyr, deels at saadan Fritagelse vilde være stridende mod Aanden i den senere Lovgivning, in specie Plac. 3 Jun. 1842, uden Tvivl ogsaa maa antages at strække sig til enhver Expedition, som vedkommer Pantevæsenet, og altsaa ogsaa til de ommeldte Registreringsforretninger.

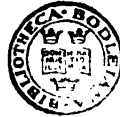
Den Kjøbenhavns Fattigvæsen ved Plan. 1 Jul. 1799 hjemlede Fritagelse for Retsgebyr strækker sig ikke til Tinglæsningsgebyr. Justm. Skriv. 7 Dec. 1854 (Dep. Tid. 1855 S. 1062).

d) Tinglæsning af Paategninger efter Frdg. 5 Jan. 1813 § 24 paa Obligationer, som tilhøre offentlige Stiftelser, skal foretages uden Betaling ifølge Canc. Skriv. 24 Sept. 1814, men hverken i dette eller i noget andet Tilfælde have offentlige Stiftelser nogen i Lovgivningen grundet Hjemmel til Fritagelse for at udrede Gebyrer for de til Pantevæsenet henhørende Expeditioner.

e) Angaaende Udredelse af Gebyr for Tinglæsning m. v. i beneficerede Retssager bestemmer Canc. Skriv. 14 Jan. 1823 og Justm. Skriv. 10 Nov. 1848, at Bevilling til fri Proces ikke berettiger til Fritagelse for at udrede Gebyr for Attester af Pantebogen og for Tinglæsning af Executionsforretninger, hvorimod Canc. Skriv. 26 Nov. 1825 fastsætter, at i en beneficeret Sag ikke skal erlægges Gebyr for Udslettelsen af en mortificeret Obligation. Da den almindelige Lovgivning ikke indeholder nogen Bestemmelse om at Bevilling til fri Proces ogsaa omfatter Fritagelse for Udredelse af Gebyrer for de Retshandlinger, som ikke staae i umiddelbar Forbindelse med Processen, og da slig Fritagelse ikke ved Fortolkning kan udledes af Bevillingens Ord (forudsat at denne, som sædvanligt, indskrænker sig til

fri Proces), saa synes ingen tilstrækkelig Hjemmel for den i den sidstnævnte collegiale Bestemmelse tilkjendegivne Mening at være tilstæde, hvorimod man formeentlig kan antage, at hverken den Fritagelse for at erlægge Retsgebyrer i Rettergang, som Bevilling til fri Proces forunder, eller den, der er hjemlet umiddelbart i Loven, strækker sig til Gebyrer for Tinglæsninger eller andre Pantevæsenet vedkommende Forretninger, hvor den ikke udtrykkelig er bestemt (cfr. ovenfor litr. a. a.)

f) Bestemmelserne i Plac. 10 Apr. 1795, Canc. Skriv. 24 Nov. 1814 og Kongl. Resol. 12 Jun. 1816 om Tinglæsning uden Gebyr af Beskikkelser for offentlige Stiftelsers Forstandere, Oppebørselsbetjente og Kirkeværger samt af Cautioner for Rodemestere i Kjøbenhavn maa ansees bortfaldne ved Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnsk. i Almdhd.) § 11, ved hvilket Lovbud den Fritagelse for Gebyr for Tinglæsning af de under Landmilitairetaten henhørende Oppebørselsbetjentes Bestallinger, som er foreskrevet i Plac. 13 Sepr. 1821 § 1, uden Tvivl ligeledes maa ansees ophævet.

Fjerde Afdeling.

Om Betaling for de Forretninger, som henhøre til Skiftevæsenet.

Art. 109. (§ 86.) I alle Boer, som ved Skifterettens Hjelp behandles og bringes til Ende, betales af den hele Masse eller Boets virkelige Indtægt, uden Hensyn til Gjælden, 1¼ Procent, hvoraf vedkommende Skifteforvalter, som Salarium til sig, oppebærer 1 Rdlr. for hvert 100 Rdlr. som Massen beløber sig til, indtil 24000 Rdlr., og det øvrige, hvorunder er indbefattet saavel Skifteskriver-Salarium i Kjøbenhavn, som den i Frdg. 13 Jan. 1792

paabudne Refusion for de Omkostninger, der anvendes paa Revisionscontoirerne, tilfalder den Kongelige Kasse.

a) I Henseende til Beregningen af et Boes Masse er at mærke:

α) I Anledning af den ulige Praxis, som herskede i Henseende til hvorvidt Summer, der før Skiftet ere udbetalte til Arvinger, antages at burde medregnes til Massen eller ikke, har Canc. Circ. 14 Jan. 1832 foreskrevet følgende faste Regler: Til et Boes Masse bør henregnes, foruden det, der ved Skiftet i Virkeligheden deri forefindes, tillige hvad der ved en juridisk Fiction antages endnu at være en Deel af Boet, enten ved at det staaer i vedkommende Arvingers Lod og kommer til Afkortning i hvad der af Boet skal tillægges dem, eller ved at det, i de Tilfælde hvor der skiftes imellem en længstlevende Ægtefælle og den Førstafdødes Arvinger, bliver at medregne til den disse tilkommende Andeel af Boet, og saaledes har til Følge at den Længstlevende udlægges mere end Halvdelen af Boets effective Beholdning; derimod kunne andre tidligere skete Udbetalinger, der ikke paa foranførte Maade faae Indflydelse paa Delingen af Boets virkelige Beholdning, ei blive at medregne til Massen. Naar denne Regel lægges til Grund, bliver det deraf en Følge, at de Forstrækninger, et Barn har faaet af dets Fader, og som blive beregnede det til Afkortning ved dets Arvelods Bestemmelse, ligesom andre Boets udestaaende Fordringer, bør regnes med til dets Masse. Forsaavidt derimod slige Forstrækninger vel have fundet Sted, men samtlige Vedkommende blive enige om ikke at beregne samme til Afkortnining i Arvelodderne, bliver der at skjælne imellem, om det er en reen Eftergivelse, som finder Sted eller om alle Vedkommende have faaet Forstrækninger, hvilke de forenes om at lade gaae op imod hinanden. I første Tilfælde, som ikkun kan indtræde hvor samtlige Arvinger, der kunde lide ved at frafalde Afkortning, ere myndige, kan den eftergivne Forstrækning, saalidet som en Gjældsfordring, der eftergives Vedkommende, lægges til Massen; men i sidstmeldte Tilfælde findes at burde lægges til Massen og de respective Arvelodder saameget, som udkommer, naar man beregner saa stort et Forskud for hver især, som den har faaet, der har erholdt mindst. Naar et Barn allerede i Arveladerens Live har givet Afkald, eller har faaet saa store Forstrækninger, at det benytter sig af den Ret, Lovens 5—2—62 (nu Frdg. 21 Mai 1845 § 11) giver det til at beholde det Oppebaarne, imod at frafalde videre Arv, erholder den Paagjældende ved Skiftet Intet som

Arv, ligesom der ikke engang bliver Spørgsmaal om den til Vederlag for samme modtagne Valuta, og der vil da, ved Ansættelse af Boets Masse, ordentligviis ei kunne bringes Noget i Beregning for hans Vedkommende (jvfr. Canc. Skriv. 28 Sept. og 9 Nov. 1822). Imidlertid bør dog, efter det Foranførte, herfra undtages det Tilfælde, naar der under Beregningen af den Boeslod, som tilkommer den Længstlevende af Forældrene, ogsaa tages Hensyn til de Udbetalinger til den Paagjældende, der have foranlediget Affaldets Udstædelse eller Frafald af videre Arv paa Skiftet, thi i bemeldte Tilfælde bliver der ikke at forholde som om vedkommende Arving aldeles ikke var til, men den ham udbetalte Sum betragtes som en ham antecipando betalt Arv, hvortil kommer at den kongelige Kasse ellers ikke vilde erholde Arveafgift af det halve Bo.

b) Til Massen henregnes:

aa) ikkun den Sum, imod hvis Udbetaling til den Afdødes Arvinger den længstlevende Ægtefælle, der begjærer Skifte, ved Testament er tilladt Eiendomsret over det hele Bo. Canc. Skriv. 27 Apr. 1822.

bb) saavel den Sum, hvortil, i en Selveierbondes Bo, hvor Testament i Overeensstemmelse med Frdg. 13 Mai 1769 (cfr. Frdg. 22 Nov. 1837, 21 Marts 1845 § 26 og Plac. 17 Marts 1847) er oprettet, Gaarden med Tilbehør beregnes den, til hvem den overlades, som hvad der iøvrigt ved udestaaende Fordringers Inddrivelse eller paa anden Maade maatte kunne erhverves for Boet. Canc. Skriv. 4 Sept. 1824 og 6 Mai 1826. Jvfr. Canc. Skriv. 13 Oct. 1802 § 4.

Derimod kan Gaarden med Tilbehør ikke med Hensyn til Skiftegebyrerne beregnes til en større Værdie end den, hvortil samme i Testamentet er ansat, om end Gaarden har en høiere Værdie. Frdg. 22 Nov. 1837 § 11, Justm. Skriv. 27 Aug. 1850 (Dep. Tid. f. 1851 S. 1147).

cc) Legater, hvad enten de bestaae i Penge eller i en individuel Ting. Canc. Skriv. 7 Jan. 1819 og 13 Jun. 1829. Jvfr. Canc. Skriv. 30 Jun. 1831 ad 1.

dd) den et Bo, paa den Tid det tages under Skiftebehandling, tilhørende faste Eiendom, hvori en Prioritetshaver i Medfør af Lovens 5—7—8 har ladet sig indsætte. Canc. Skriv. 8 Jul. 1845.

ee) Værdien af de Ting, som tillægges en Arving udenfor hvad der ved nøiagtig Fordeling vilde tilkomme ham. Justm. Skriv. 7 Aug. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 997).

Jvfr. § 91 litr. a.

c) Til Massen kan ikke henregnes:

aa) en Capital, som den Afdøde i levende Live har bortgivet, om han endog for sin Levetid har betinget sig Renter af samme. Canc. Skriv. 18 Aug. 1829.

bb) et Boes efter alle Vedkommendes Erkjendelse uvisse Fordringer, som ikke kunne anslaaes til en vis Værdie. Canc. Skriv. 20 Apr. 1822 og 25 Aug. 1838.

cc) Bruttoindtægten af den Næringsdrift, som Skifteretten paa Boets Vegne har fortsat, hvorimod alene Overskuddet, efterat Udgifterne ere fraregnede, kan blive at ansee som Masse. Dette er ogsaa antaget i Henseende til Forpagtninger og Fæsteeiendomme i Canc. Skriv. 9 Aug. 1831 og 15 Jun. 1832, cfr. Rntek. Skriv. 5 Mai 1832. Jvfr. dog Noten (i Ussings Rescriptf.) til Canc. Skriv. 9 Aug. 1831.

dd) Bruttobeløbet, men alene Nettobeløbet, af et Boes Løsøreauction. Justm. Skriv. 16 Apr. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 898).

ee) de i et Bo forefundne Ting, som Nogen, uden at concurrere med andre Fordringer, forlods og uafhængigt af Skiftets Slutning kan fordre udleverede, saa og de Ting, hvori den, der har dem i Besiddelse, paa samme Maade selv søger Fyldestgjørelse, dog tilfalder Overskuddet Boets Masse. Dette er navnlig anvendeligt i Henseende til den Creditor, der søger Betaling i et, Boet tilhørende, haandfaaet Pant eller ved at afdrage sin Modfordring fra sin Gjæld til Boet.*) Jvfr. Canc. Skriv. 21 Sept. 1830, 9 Aug. 1831, 8 Jul. 1845.

b) I et enkelt Tilfælde blev Skifteforvalteren, som havde foretaget en Udkjendelsesforretning til en bornholmsk Selveiergaard, for at skaffe en umyndig Arving Adkomst til samme, ved Justm. Skriv. 18 Jan. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 27) anseet uberettiget til derfor at fordre Skiftesallair.

Om 1 og ½ Procentafgiften vide Art. 202.

---

*) Bangs og Larsens Fremstilling af den danske Procesmaade 4 D. S. 453 cfr. S. 326 og følg.

Art. 110. (§ 87.) Naar Boets Masse er mindre end 100 Rdlr., men dog over 50 Rdlr., beregnes Salariet, som om den var fulde 100 Rdlr., men er den ikke over 50 Rdlr., erlægges alene Salarium af denne sidste Sum.

Paa lige Maade forholdes med den Deel af de større Masser, der overstiger fulde 100 eller 50 Rdlr. Dog, naar det en Sum maatte overstige fulde 100 eller 50 Rdlr. er saa lidet, at det ikke kan afholde de forhøiede Omkostninger, som vilde flyde af, at det paa foranførte Maade blev taget i Betragtning, bliver, i Stedet for denne Forhøielse, Overskuddet at beregne som Salarium. Naar saaledes et Boes Masse til Ex. er 250 Rdlr. 24 Skill., blive de 24 Skill., foruden Sallarium af 250 Rdlr., at erlægge.

Iøvrigt bør det have sit Forblivende ved den Lands-Over- samt Hof- og Stads-Rettens Skiftecommission givne Bemyndigelse til, efter Omstændighederne at eftergive Salariet, hvor samtlige Effecters Beløb, efter Ansættelse til sand Værdie, er ringere end 100 Rdlr. og derhos utilstrækkeligt til at bestride Begravelsesomkostningerne, den skyldige Huusleie og Tjenestefolks Løn.

Jvfr. § 91 litr. a.

Art. 111. (§ 88.) For det Skifteforvalteren tillagte Salarium skal han være pligtig til selv at iagttage hvad der henhører til Boets Behandling, og at udføre alt det, som ifølge Lovgivningen paaligger en Skifteforvalter, og han maa ikke, uden vedkommende Arvingers og Creditorers Samtykke, antage Curatores bonorum, eller føre Boet Noget til Udgift for Forretninger, som han selv kan besørge, saasom: Foranstaltning til Auctioner og andre saadanne Forretninger, Brevvexling, Boets Sager vedkommende o. s. v. undtagen forsaavidt der i det Følgende fastsættes Betaling for et eller andet Arbeide. Dog bliver i Henseende til Skifteforvaltningen i Kjøbenhavn Plac. 21 Marts 1809 at følge.

De Forretninger, for hvilke Skifteforvalteren ikke kan fordre særskilt Betaling, ere:

a) Attest for Dødsfaldets Anmeldelse, for hvilken, endog i de Tilfælde hvor et Bo ikke kommer under Skiftebehandling, ingen Betaling skal erlægges. Canc. Skriv. 27 Oct. og 4 Dec. 1810.

b) Forseglingsforretningen.

c) For at være tilstæde ved Registreringen og Vurderingen og for at udmelde Mænd til Vurderingen. Jvfr. Sp. Reglmt. 19 Dec. 1800 § 176. Dog maa Skifteforvaltern, for Udmeldelse af Vurderingsmænd til ved Fæstebønders Skifter at regulere Boets Anliggender med Hensyn til Gaardens Fæld, være berettiget til det i Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 a. fastsatte Gebyr af 2 Mk. eller 1 Mk. Jvfr. § 130.

d) Boets Administration under Skiftebehandlingen.

Naar Skifteforvalteren selv paatager sig Inddrivelsen af Boets Fordringer, hvortil han iøvrigt ikke er pligtig,*) synes Billighed at tale for, at han maa være berettiget til samme Godtgjørelse for Befordring, Diætpenge og Salarium, som vilde have tilkommet en Sagfører, da Boet Intet derved taber.

Hvad Forauctioneringen af Boets Eiendele angaaer, da paaligger denne ikke Skifteforvalteren, som saadan, men Auctionsforvalteren, og hvad enten denne er Skifteforvalteren eller en Anden, maa følgelig derfor betales særskilt Salarium. Incassationen ved Løsøreauctioner er Skiftefdrvalteren, som saadan, ei heller pligtig at paaatage sig (jvfr. Plac. 30 Oct. 1767), og han maa derfor, naar samme overdrages ham, være berettiget til den lovbestemte Betaling. Derimod tilfalder Skifteforvalteren intet Gebyr for de Forretninger han, som saadan, i Anledning af Auctioner har, saasom Auctionsconditionernes Forfattelse og Incasseringen af Kjøbesummen for Boets eiende eller i Pant havende faste Eiendomme, Actier og Obligationer. Canc. Skriv. 17 Apr. og 26 Jun. 1824, cfr. Plac. 3 Jun. 1818 § 7.

I Henseende til det Spørgsmaal om Skifteforvalteren kan fremlægge Udskrifter af de over Boets Eiendele afholdte Auctionsforretninger og derfor som Auctionsskriver beregne sig Gebyr, da kan han, naar Arvingerne ere myndige og nærværende, ikke være berettiget til imod deres Villie at paalægge dem at bekoste nogensomhelst Beviislighed for Rigtigheden af Anførselen om Auctionen, uden i al

*) Jvfr. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 115 ad 34.

Fald forsaavidt der med Hensyn til Beregningen af Gebyrerne maatte være Spørgsmaal om at have Beviis for Auctionsbeløbets Størrelse, i hvilken Henseende en Attest fra Auctionsdirecteuren om hvormeget Auctionsbeløbet i det Hele har udgjort da maa ansees tilstrækkelig. Det Samme maa ligeledes gjælde i Fallitboer, dog saaledes at det her kommer an paa Creditorerne og Fallenten, hvorvidt den ommeldte Beviislighed skal tilveiebringes. Naar Arvingerne derimod ere umyndige eller fraværende, maa Skifteforvalteren være berettiget til at forlange, at der fremlægges Beviis for, at Alt, hvad der skulde sælges, er solgt og at Boet ikke udgjør mere end anført. Men hvor dette Beviis kan tilveiebringes paa en mindre bekostelig Maade end ved Fremlæggelse af en Udskrift af Auctionsforretningen f. Ex. en Attest eller omvendt, er der ingen Grund til at han skulde kunne besvære Boet med det meest bekostelige af disse Beviser. Forøvrigt er den Omstændighed, at en Skifteforvalter tillige er Auctionsforvalter, uden Indflydelse med Hensyn til de Attester eller Udskrifter, der maatte behøves, da en Skifteforvalter ikke kan være pligtig, fordi han som Auctionsskriver kan vide hvad et Boes Eiendele ere udbragte til, at staane Boet for at løse Beviis derfor, forsaavidt han ellers har været berettiget til at fordre saadan Legitimation. Canc. Skriv. 13 Jun. 1826, 14 Marts 1829.

e) Reiser i Anledning af de ham, som Skifteforvalter paahvilende Forretninger. Jvfr. § 159 og Canc. Skriv. 4 Sept. 1790, 17 Mai 1794 § 3, 30 Jul. 1796, 19 Mai 1798, Canc. Circ. 6 Jul. 1799. Dog kan Skifteforvalteren, naar Boets Interessentere ønske Skiftesessionerne afholdte paa et andet Sted end Skifteforvalterens Bopæl eller Stervboe- eller Opbudsstedet, neppe nægtes Godtgjørelse for Befordring og Diætpenge, da han ikke kan ansees pligtig at foretage Skiftebehandlingen paa andre Steder end hvor Boet er eller hvor han har Bopæl.

f) Udnævnelse af Tilsynsværger.

g) Reqvisition af Forseglings-, Registrerings- og Vurderingsforretninger o. s. v. ved andre Jurisdictioner.

h) Bekjendtgjørelser til Skiftesamlinger.

i) Skifteproceduren. Jvfr. Noten (i Usfings Rescriptſ.) til Canc. Skriv. 18 Jul. 1820. Dog undtages det i § 97 omhandlede Tilfælde. Jvfr. ogsaa § 91.

k) Udlæg efter Udlægsforretninger eller Skifteextracter og for Udfærdigelsen af Skjøder og af Transporter paa Gjældsbreve. Coll. Tid. f. 1815 S. 645, Canc. Skriv. 26 Aug. 1834. Jvfr. § 93.

Dog er det antaget i Canc. Skriv. 8 Dec. 1827, at for Udstædelsen af et Udlægsbrev paa en fast Eiendom, som er udlagt en Panthaver, skal det almindelige for Udskrifter bestemte Gebyr erlægges.

Det forstaaer sig iøvrigt af sig selv, at Skifteforvalteren maa være berettiget til at fordre Godtgjørelse for sine beviislige Udgifter ved de ommeldte Forretninger.*)

Art. 112. (§ 89.) Naar Revision af Boets Papirer er nødvendig og Skifteforvalteren paatager sig samme, maa han for sit Arbeide hermed, samt for Regningers og Rigtigheds Opgjørelse med Boets Debitorer og Creditorer beregne sig Salarium fra 5 til 30 Rdlr. i Forhold til Arbeidets Vidtløftighed. Dog beroer det paa vedkommende Arvinger eller Creditorer at antage en Anden til saadant Arbeide, uden at Skifteforvalteren i saa Tilfælde kan fordre nogen Betaling for Revisionen.

Naar Nogen finder sig beføiet til at føre Anke over den Godtgjørelse, Skifteforvalteren for sligt Arbeide har beregnet sig, skal Overøvrigheden være bemyndiget til ved Resolution at afgjøre Klagen.

Ved Kgl. Rescr. af 26 Mai 1824 er det gjort Overøvrighederne til Pligt, ved Skifteprotocollernes Revision, endog uden at nogen Klage er forebragt samme, at paasee, at Boerne ikke uden Nødvendighed besværes med den ovenomhandlede Godtgjørelse, eller at denne i det mindste ikke ansættes for høit, og at paalægge den Skifteforvalter, som maatte befindes at have handlet herimod, at tilbagebetale det formeget Oppebaarne, samt foranstalte ham tiltalt, hvis han maatte have gjort sig skyldig i kjendelig Egennytte.

Art. 113. (§ 90.) For at udstæde Proclama til en Skiftebehandling (hvor Proclama efter Anordninger skal udstædes) betales: naar Boets beholdne Formue beløber

---

*) See Hansens system. Fremstilling af det danske Skiftevæsen (3die Udg.) S. 542—548 og Bang og Larsen l. c. 4. Deel S. 454—455.

indtil 100 Rdlr. incl. . . . . 1 Rdlr.
fra 100 Rdlr. excl. til 500 Rdlr. . . . . . . 2 —
fra 500 Rdlr. excl. og derover . . . . 5 —

Dersom Affkrifter af Proclama behøves til Læsning ved flere Jurisdictioner, betales for enhver saadan Gjenpart 30 Skill.

I de Boer, hvor ingen beholdne Formue er, eller hvor Concurs af Creditorer finder Sted, betales til Skifteforvalteren for Proclamas Udstædelse ikkun i Alt 1 Rdlr., uden Hensyn til Boets Indtægt.

For de her anførte Betalinger bør Skifteforvalteren besørge Proclama fremsendt og læst ved de Jurisdictioner, hvor samme bør læses, men den herved forefaldne Udgift føres Boet til Regning.

a) I Boer, hvor særskilt Indkaldelse til Arvingerne behøves, bliver Gebyret herfor at beregne efter ovenstaaende Bestemmelse, hvorimod der ikke, naar baade Creditorer og Arvinger indvarsles ved een Indkaldelse, maa tages mere end enkelt Gebyr. Frdg. 5 Jul. 1822 § 3.

b) Paa Bornholm skal for Udstædelse af en Tillysningsseddel betales til Skifteforvalteren 16 Skill. Plac. 11 Sept. 1832 § 2.

c) Naar en simpel Indkaldelse udstædes til Creditorerne (nemlig i det Tilfælde, at Boets beholdne Midler, efterat Begravelsesomkostninger og alle prioriterede Fordringer ere fradragne, ikke beløber sig til mere end 100 Rdlr., Plac. 26 Aug. 1785 § 3 og 26 Oct. 1792), mene Nogle*), at Skifteforvalteren ikke tilkommer andet end Udlægget for dens Bekjendtgjørelse. Men imod denne Mening kan anføres, at nærværende § deels, i det den udtrykkelig hjemler Skifteforvalteren Salarium for Proclama i Boer under 100 Rdlr., synes under Udtrykket Proclama at indbefatte ogsaa den simple Indkaldelse, da, som meldt, intet formeligt Proclama udstædes i Boer under 100 Rdlr. og da Lovgivningen ellers ogsaa under Benævnelsen „Proclama" indbefatter den simple Indkaldelse (jvfr. Plac. 26 Oct. 1792), ligesom den overhovedet ved Benævnelsen af disse Indkaldelsesmaader ikke har adopteret den af Systematikerne gjorte strin-

*) Hansen l. c. S. 549—550 og Bang og Larsen l. c. S. 456.

gende Forskjæl imellem samme (jvfr. Sp. Reglmt. § 70), deels endog hjemler Skifteforvalteren Salarium i Boer, hvori ikke er nogen beholden Formue.

Art. 114. (§ 91.) For at affige Decisioner, i Følge Frdg. 29 Apr. 1785 § 2, i de Tilfælde, hvor de indsatte Executores testamenti ei have Jurisdiction, betales i Almindelighed 12 Rdlr.; men hvis Gjenstanden er af mere end 5000 Rdlrs. Værdie, tilføies 1 pro Mille under den i § 23 givne Bestemmelse.

Betalingen erlægges af det Bo, under hvis Behandling Decisionen behøves.

En Udskrift af Decisionen meddeles uden særskilt Betaling.

a) Ved Canc. Skriv. 18 Jul. 1820 er det antaget, at en Skifteforvalter, for en Decisions Affigelse, hvorved han nægter at tage et Bo under Behandling som fallit, tilkommer Betaling efter ovenstaaende Bestemmelse, dog at han bør tilbagebetale Gebyret i det Tilfælde at han ved høiere Rets Dom bliver kjendt pligtig at tage Boet under Behandling. Derimod formenes det i Canc. Skriv. 11 Aug. 1827, at Forhandlingen i saadant Tilfælde maa, da egentlig ingen Skifteforretning har fundet Sted, ansees som en Extraretssag og Gebyr erlægges for Incaminationen efter Sp. Reglmt. § 2 og 13 cfr. § 19, for Decisionen efter § 7 cfr. § 19, og for Beskrivelsen efter § 14.

For en Kjendelse, hvorved Skifteforvalteren nægter efter Reqvisition af en Creditor at tage en for Død antagen Debitors Bo under Behandling, antager Canc. Skriv. 7 Sept. 1844, at Skifteforvalteren intet Gebyr tilkommer.

I et Tilfælde, hvor et Bo efter Reqvisition blev taget under Behandling for ved Decision at erholde afgjort, hvorvidt en Afdøds forrige Eiendomme, uagtet de ved Skjøde vare overdragne en Arving, burde inddrages under Stervboet, hvilket ved Decisionen blev nægtet, og Boet iøvrigt Intet eiede, blev det ved Canc. Skriv. 27 Nov. 1824 tilkjendegivet, at Gebyret burde beregnes efter Sp. Reglm. § 87, dog saaledes at bemeldte Eiendommes Værdie beregnedes under Boets Masse.

b) Naar myndige Personer, som selv dele et Bo, forlange Skifterettens Decision, bliver Betaling at erlægge efter nærværende § *).

c) Paakjendes flere Fordringer ved een Decision, synes det ikke at Skifteforvalteren kan tilkomme Gebyr for hver enkelt Fordring. Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 213 ad 5.

Art. 115. (§ 92.) Naar Skifteforvalteren har taget et Bo under Behandling og samme før dets Slutning bliver Vedkommende extraderet, beregnes der i Stedet for det i § 86 fastsatte Salarium, i Forhold til Boets Forfatning og Skifteforvalterens med dets Behandling havte Umage, fra 2 til 120 Rdlr. og til Skifteskriveren ⅓ imod det, der betales til Skifteforvalteren. Hvis der udenfor Kjøbenhavn opstaaer Uenighed om Recognitionens Størrelse haver Overøvrigheden ved sin Resolution at bestemme samme.

a) Efter denne Bestemmelse bliver Recognition at udrede:

α) naar et under Skiftebehandling taget Bo extraderes de myndige Arvinger, hvad enten disse vare myndige før Skiftets Begyndelse eller først ere blevne myndige efter samme. Canc. Skriv. 5 Mai 1821, 26 Jun. 1824, 29 Marts 1828.

b) naar Skifteforvaltens Ret til Skifteholb er indtraadt, men Boet forlanges extraderet forinden han har paabegyndt nogen enkelt dertil hørende Forretning, thi ved Tilstædekommelsen for Skifteretten af den Omstændighed, som begrunder Skifteforvalterens Pligt til at foretage Skifteholb, af hvilken Pligt hiin Ret er en Følge, maa Skiftebehandlingen i sin Almindelighed ansees begyndt, og ligesom Skifteforvalteren paa Grund heraf fra samme Tid maa staae til Ansvar for Boets Forvaltning og altsaa ogsaa for Undladelsen af Iværksættelsen af de enkelte Forretninger, hvormed Forvaltningen begynder, saafremt Nogen derved har lidt Skade, saaledes maa han af samme Grund have Krav paa det Salair, som bliver at udrede for Behandlingen eller Extraditionen af et under Skifteholb indtraadt Bo. Saaledes har Canc. Skriv. 25 Jan. 1825 antaget, at Extraditionsgebyr skal udredes, naar Skifteforvalteren har undladt at paa-

*) Hansen l. c. S. 564.

begynde Skiftebehandlingen (naturligviis hvor han dertil var berettiget), paa Grund af at Ansøgning om Myndighedsbevilling for de umyndige Arvinger er indgivet, og Skiftet, efterat Ansøgningen er bevilget, overtages til Behandling af Arvingerne. Jvfr. Canc. Skriv. 4 Marts 1837, Justm. Skriv. 25 Sept. 1854 (Dep. Tid. 1855 S. 839).

c) naar en i et af Hertugdømmerne afdød Persons heri Riget efterladte Eiendele, som her ere tagne under Forsegling og Registrering, extraderes til Vedkommende. Canc. Skriv. 5 Jul. 1823 cfr. kongl. Resol. 8 Marts 1805 (Canc. Skriv. 28 Jan. 1819 og Ørsteds Eunomia 4 D. S. 147—148).

b) Den ovenstaaende § har uden al Tvivl kun Hensyn til Extraditionen af de Boer, i hvilke den legale Nødvendighed af Skifteholb ved den ordinaire Skifteret er ophørt, saasom hvor alle Interessenterne ere myndige og tilstædekomne, hvad enten Extraditionen skeer til disse Interessentere eller til extraordinaire Skifteforvaltere, i hvilket sidste Fald den ordinaire Skifteret ingen Lovhjemmel har til at fordre noget forhøiet Extraditionsgebyr, om end de extraordinaire Skifteforvaltere atter extradere Boet forinden dets Slutning. Derimod giver denne § ingen Anledning til at antage, at den ordinaire Skifteret er berettiget til Extraditionsgebyr ved Overleveringen til extraordinaire Skifteforvaltere af et Bo, i hvilket Skifteholb efter Lovgivningens almindelige Forskrifter skal foretages af den ordinaire Skifteret, hvilket Tilfælde derimod synes at maa henhøre under Bestemmelsen i § 96 og Frdg. 2 Apr. 1754 § 1, i hvis Følge den ordinaire Skifteret i Boer, som behandles af extraordinaire Skifteforvaltere antages at tilkomme samme Betaling, som om den selv havde behandlet Skiftet, altsaa enten fuldt Skiftesalarium eller Extraditionsgebyr eftersom Boet af de extraordinaire Skifteforvaltere sluttes eller forinden dets Slutning extraderes til Vedkommende. Jvfr. Canc. Skriv. 22 Jul. 1817 og 19 Marts 1822. Det synes derfor mindre rigtigt naar det i Bangs og Larsens Fremstilling af den danske Procesmaade 4 Deel S. 460 forudsættes, at den ordinaire Skifteret, naar Boer, hvori ere umyndige eller fraværende Arvinger, overgives til Behandling af extraordinaire Skifteforvaltere, har Ret til strax ved Extraditionen at fordre Extraditionsgebyr, og det i Overeensstemmelse hermed antages, at den ordinaire Skifteret deels er berettiget til, dersom slige Boer af de extraordinaire Skifteforvaltere atter extraderes til de myndigblevne eller tilstædekomne Ar-

vinger, at fordre den Forhøielse af Extraditionsgebyret, hvortil den yderligere af sidstnævnte Skifteforvaltere iværksatte Skiftebehandling kunde have givet Adgang, deels er forpligtet til, naar Skifterne i disse Boer af de extraordinaire Skifteforvaltere bringes til Ende, at lide Fradrag i det fulde Skiftesalarium af det modtagne Extraditionsgebyr, thi ifølge det Ovenanførte findes det ikke at den ordinaire Skifteret i det omhandlede Tilfælde kan være berettiget til at kræve nogen anden eller tidligere Betaling end den, som kan tilkomme den, naar de extraordinaire Skifteforvaltere have tilendebragt deres Skiftebehandling, paa hvilken Tid Størrelsen af Betalingen, hvad enten den bliver Extraditionsgebyr eller fuldt Skiftesalarium først kan erholde sin legale Bestemmelse. Det er ei heller utænkeligt at hine Lovkyndiges Mening kunde føre til det Resultat at det ved et Boes Extradition til extraordinaire Skifteforvaltere af den ordinaire Skifteret oppebaarne Extraditionsgebyr kunde blive større end selve det Skiftesalarium, som ved en under Skiftet foregaaet nøiagtigere Opgjørelse af Boets Masse kan blive at beregne, og en Forpligtelse for den ordinaire Skifteret til i sligt Tilfælde at tilbagebetale det formeget Oppebaarne vilde, da den mangler Lovhjemmel, altid blive vilkaarlig. Jvfr. ogsaa Canc. Skriv. 5 Marts 1836.

c) Naar en Skifteforvalter uretteligt har taget et Bo under Behandling og siden maa extradere det, kan han naturligviis ikke beregne sig Extraditionsgebyr. Jur. Tdsskr. 4 B. 1 H. S. 105—107.

d) I Henseende til Extraditionsgebyrets Størrelse er det ved Canc. Circ. 7 Febr. 1825 tilkjendegivet, at Bestemmelsen i nærværende § naturligviis ikke kan have til Øiemed, at tilstaae et høiere Gebyr for en Deel af en Skiftebehandling, end § 86 hjemler for dens Tilendebringelse, hvorimod disse Paragrapher sammenholdte med hinanden, lede til det Princip, at Extraditionsgebyret, forsaavidt et Boes Status kjendes, i Reglen ikkun bør være omtrent halvt imod Skiftesalariet (jvfr. Justm. Skriv. 27 Aug. 1850 i Dep. Tid. f. 1851 S. 1147), dog i intet Tilfælde mindre end 2 Rdlr. til Skifteforvalteren og 4 Mark til Skifteskriveren, og at, naar et Bo er bragt saavidt, at det sees at Intet er at arve, men det paa Begjæring kan extraderes til den Længstlevende, og denne ved at betale Extraditionsgebyr vilde komme til at erlægge mere, end den vilde have at udrede i Skiftesalair efter § 86, bør Boet sluttes og Gebyr beregnes efter sidstmeldte §. Jvfr. Canc. Skriv. 29 Marts 1828, Sp. Rglm. 10 Sept. 1830 (for Island) § 37 og 30 Marts 1836 (for Færøerne) § 36.

Det kan forøvrigt ikke staae de Vedkommende, til hvem et Bo extraderes, frit for at forlange Recognitionen, hvor dennes Minimum antages at ville overstige Skiftesalariet efter § 86, bestemt efter den sidstnævnte §, thi dertil haves ikke Hjemmel i nærværende §, hvorimod de ere berettigede til at frafalde Extraditionen og begjære Skiftet sluttet og sig derved Boet udlagt, i hvilket Fald det almindelige Skiftesalarium og Arveafgifter, forsaavidt disse ere anvendelige, ville blive at udrede; men den Fordeel, som herved opnaaes er dog meget ubetydelig og kan muligt end ikke opveie den Uleilighed og Bekostning, som Boets Optagelse til Slutning kan føre med sig for dets Interessentere. — Jvfr. Canc. Skriv. 5 Aug. 1841.

Jvfr. § 96 litr. b.

e) Naar et Bo udlægges den længstlevende Ægtefælle, efterat det er godtgjort at Intet er at arve, er det antaget i Canc. Skriv. 29 Marts 1828 og 20 Febr. 1841, at intet Skiftesalair efter § 86, men kun Extraditionsgebyr efter nærværende § kan beregnes, hvilken Formening søges bragt i Overeensstemmelse med den ovenanførte (litr. d.) i Canc. Circ. 7 Febr. 1825 tilkjendegivne Mening derved, at dette Circulaire har Hensyn til ringe og fuldkommen opgjorte Boer, i hvilke de Paagjældende vilde blive mere besværede ved at betale Extraditionsgebyr end ved at udrede Skiftesalair. Forsaavidt nu alle Boets Interessentere have Myndighed til at frafalde Skifterettens Medvirkning, er det utvivlsomt at denne Tilbagekaldelse kan skee paa hvilketsomhelst Stadium Skiftebehandlingen befinder sig, saalænge den ikke ved formelig Slutning er bragt tilende, og i saa Fald har bemeldte Mening derfor ligefrem Medhold i nærværende §. Hvor dermod Skiftebehandlingen er en legal Nødvendighed og denne ikke paa nogen af de legale Maader er ophørt, kan Skifteretten neppe være beføiet til at undlade ved en formelig Slutning at opgjøre Boet, selv om det forud maatte have vist sig at Intet bliver at arve, i hvilket Fald Boet i Reglen bliver fallit, og der kan da ikke blive Spørgsmaal om Extraditionsgebyr, om end Crediterne samtykke i at Boet extraderes til den længstlevende Ægtefælle hvorimod det almindelige Skiftesalair maa blive at beregne, hvilket ogsaa, saavidt bekjendt, er almindelig Praxis.

Art. 116. (§ 93.) For Skifteactens Beskrivelse tilkommer der Skifteskriveren 50 Skill. for hvert Ark, som Acten udgjør, men ved Beskrivelsen af Skiftebreve efter

Huusmænd og Inderster af Landalmuen betales ikke for mere end 4 Ark.

Iøvrigt erlægges for alle Udskrifter af Skifteprotocoller, eller de ved Skifteretten fremlagte Documenter, den Arkebetaling, som er bestemt i § 14, dog meddeles een Udskrift af Registreringsforretninger, til Brug ved Auctioner, eller til Efterretning ved Catalogers Trykning, uden Betaling, og for Afskrifter af Skifteprotocollerne, eller for Gjenparter, som af Skriveren, dersom han ikke tillige selv er Skifteforvalter, meddeles til Efterretning ved Decisioner, som skal affiges, betales kun 15 Skill. for Arket.

For Forseglingen, hvis den finder Sted, betales 80 Skill., som deles lige mellem Skifteforvalteren og Skifteskriveren; men, for Bekræftelse af en Lodseddel, til den første 30 Skill.

Naar Attester paa Forlangende meddeles af Skifteskriveren bliver § 15 at tage til Følge.

a) I Henseende til Forseglingsgebyret bemærkes:

a) Da denne § uden Undtagelse tilstaaer 80 Skill. for Forseglingen, saa er det udenfor al Tvivl, at denne Betaling ligesaavel kan fordres for den egentlige Skifteact, som for Udskriftens Forsegling. Canc. Skriv. 22 Oct. 1814 ad 1.

b) De Udtryk i denne §s 3die Membrum „hvis den (Forseglingen) finder Sted“ kan naturligviis ikke forstaaes saaledes, at Skifteactens Forsegling i noget Tilfælde kan undlades, men har derimod Hensyn til Udskrifter af Skifteprotocollen eller af de ved Skifteretten fremlagte Documenter, om hvilke denne § ogsaa taler. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 107 ad 4.

b) Skifteskriveren tilkommer ingen særskilt Betaling for Protocollationen, for hvilken Godtgjørelsen maa ansees indbefattet under den for Actens Beskrivelse tilstaaede Betaling, der er ansat høiere end Betalingen for andre Beskrivelser. Canc. Skriv. 1 Jun. 1819. ad 2. Endog hvor ingen Skifteact er at udstæde eller hvor Skifteskriveren iøvrigt ikke tilkommer nogen Betaling, kan han ikke fordre Betaling for Tilførsler til Skifteprotocollen, da intet Gebyr derfor er lovhjemlet. Jvfr. Canc. Skriv. 27 Decbr. 1834, der anseer

Skifteskriveren uberettiget til Gebyr for Tilførsel til Skifteprotocollen om Bevilling til at sidde i uskiftet Bo.

c) For Udstædelsen af Lodsedler erlægges, foruden det i denne § bestemte Bekræftelsesgebyr, tillige Beskrivelsesgebyr efter § 14. Canc. Skriv. 20 Sept. 1836. Jvfr. Art. 122 Litr. d.

d) For at conferere og attestere de Gjenparter af fremlagte Documenter, som forlanges attesterede af Skifteskriveren, tilkommer denne det Halve af den Betaling, som vilde have været at erlægge for selve Afskriften. Frdg. 16 Jan. 1828 § 5 cfr. § 16 og Canc. Skriv. 20 Febr. 1838.

e) Beskrivelsen af en Skifteact i et Bo, hvori intet Skiftebrev er udstædt, bliver, saafremt Bekostningen paa Skiftebrevet, hvis dette var forlangt forinden Skiftets Slutning, skulde have været udredet af hele Boet ifølge § 94, at betale med 50 Skill. pr. Ark, efter Afkortning af den til Skifteskriveren erlagte $\frac{1}{3}$ Deel mod Skifteforvalterens Salair (cfr. nedenfor litr. i), men ellers med 30 Skill. pr. Ark uden saadan Afkortning. Canc. Skriv. 25 Febr. 1840 ad 4 og 9 Decbr. 1845.

f) Den Bestemmelse, at ved Beskrivelsen af Skiftebreve efter Huusmænd og Inderster af Landalmuen betales ikke for mere end 4 Ark, kan, da den, ligesom Kilden til samme, Frdg. 21 Jun. 1799 § 5, kun kan antages at være given til Fordeel for den efterlevende Ægtefælle og de efterladte Livsarvinger, ikke komme til Anvendelse i Fallitboer efter Huusmænd og Inderster eller naar der hverken er nogen efterlevende Ægtefælle eller Livsarvinger, ligesom den overhovedet, da den kun indskrænker Betalingen med Hensyn til Skiftebrevet til et vist Antal Ark, ikke er anvendelig paa de andre Udskrifter, som omhandles i denne §s andet Membrum. Canc. Skriv. 25 Febr. 1840 ad 1 og 2.

Forøvrigt kan den omhandlede Bestemmelse neppe ansees bortfalden ved Frdg. 21 Mai 1845 § 20, hvorved Frdg. 21 Jun. 1799 er ophævet, saa at der med Boer efter Huusmænd og Inderster i Eet og Alt bliver at forholde som med andre Boer, thi denne Forskrift kan kun antages at have Hensyn til de Bestemmelser i Frdg. 21 Jun. 1799, som endnu vare i Kraft forinden Frdg. 21 Mai 1845 udkom og som angaaer de i sidstnævnte Frdgs. §§ 18 og 19 ommeldte Forhold, og kan paa Grund heraf ikke sigte til en særlig Ophævelse af Frdg. 21 Jun. 1799 § 5, som paa hiin Tid allerede var afløst ved nærværende § af Sportelreglementet.

g) For en Attest af Skifteprocollen om at der fra Skiftevæsenets Side Intet er til Hinder for at en Afdøds Ægtefælle indlader sig i nyt Ægteskab bliver Betaling efter denne § at udrede. Canc. Skriv. 5 Mai 1846.

h) Skifteskriveren kan ikke beregne Gebyr for flere Ark, end Skifteacten udgjør, og navnligen er han uberettiget til at beregne Gebyr i det mindste for 3 Ark i Analogie af § 14. Justm. Skriv. 7 Aug. 1851 (Dep. Tid. 1852 S. 997).

i) Nærværende § indeholder ingen Bestemmelse om Skifteskriverens Betaling i Boer, hvori intet Skiftebrev udstædes. For dette Tilfælde antog Canc. Skriv. 28 Jun. 1814 den Regel, at Skifteskriveren tilkommer $\frac{1}{3}$ Deel mod Skifteforvalterens Gebyr. Men i Skriv. af 17 Sept. 1814 formeente Cancelliet, at Skifteskriveren er berettiget til Betaling for hver Dags Forretning ligesom naar Forretningen var reqvireret af en fremmed Jurisdiction efter § 95, hvilket upaatvivleligt ogsaa maa være Meningen af Canc. Skriv. 22 Febr. 1817, i hvilken det hedder, at Skifteskriveren tilkommer Betaling for saa mange af de enkelte Forretninger, Boet vedkommende, som han har deeltaget i. Senere har Cancelliet ved Skriv. af 1 Jun. 1819 atter antaget den førstanførte Regel og til Grund for samme anført, at et Skifte, hvori intet Skiftebrev udstædes, med Hensyn til Skifteskriveren ikke bliver bragt til Ende, hvisaarsag den samme Betaling, som § 92 for et saadant Tilfælde hjemler, maa blive at erlægge og det saameget mere, som det paa den ene Side vilde være unaturligt, at Skifteskriveren derved at Boet, med Hensyn paa Skifteforvalteren, blev tilendebragt, skulde tabe den Godtgjørelse, hvortil han ellers efter bemeldte § vilde have en ustridig Ret, og der paa den anden Side ikke gives nogen Anledning i Sportelreglementet til at indrømme ham en Betaling efter en fordeelagtigere Regel end den foranførte. Denne sidstnævnte Mening er ligeledes fulgt i Canc. Skriv. 17 Marts 1821 og 25 Febr. 1840 og har nu i Praxis tilvundet sig almindelig Gyldighed. Jvfr. Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 214 ad 8. Forsaavidt Skifteskriveren ved denne Beregning maatte erholde et større Gebyr end der vilde tilkomme ham for Skiftebrevets Beskrivelse, maa det naturligviis staae Vedkommende frit for at begjære Skiftebrevet beskrevet, i hvilket Fald den almindelige herfor bestemte Betaling kun bliver at erlægge. Det er endog i Canc. Skriv. 25 Febr. 1840 § 3 antaget, at naar Beskrivelse af Skiftebrevet senere, efterat $\frac{1}{3}$ Deel til Skifteskriveren

er betalt, begjæres af de Personer, der have erlagt denne ⅓ Deel, bliver denne at afdrage i Gebyret for Beskrivelsen, men ikke hvis den begjæres af Andre (cfr. ovenfor litr. e.)

Jvfr. § 88 litr. k.

Art. 117. (§ 94.) I Skiftebrevet bør intet andet indføres end det, der nødvendigen behøves til Actens Sammenhæng og Orden. Heller ikke bør i Skiftebrevet indføres saadanne (enten før eller efter Boets Foretagelse) passerede judicielle og andre Forretninger, af hvilke der igjen kan erholdes authentiske Affkrifter, i det Tilfælde, at den under Skiftebehandlingen brugte Original ved en eller anden Hændelse bortkom. Af dette Slags ere Domsacter, Tingsvidner, Auctionsforretninger, gamle Skiftebreve o. s. v. Saadanne Documenter, saavelsom den under Boets Behandling forfattede Revisionsforretning, bør vedhæftes Original-Skiftebrevet og i de udfærdigede Gjenparter alene paaberaabes.

Forresten bør Skiftebrevet altid tages beskrevet, naar et Bo deles imellem Arvinger, hvoraf Nogen enten er umyndig eller og fraværende, uden i dette sidste Tilfælde at have antaget en Fuldmægtig til at iagttage hans Tarv under Skiftet. Men, hvis alle Arvingerne ere myndige, hvortil og alle Mandspersoner over 18 Aar, og Piger, der have erholdt veniam sexus, blive at regne, og de alle have været nærværende, personlig eller ved Fuldmægtig, kan Skiftebrevets Løsning ikke paanødes dem, men det bør da kun gives beskrevet, naar dette maatte forlanges, hvilket og gjælder om alle Slags Concoursboer.

Iøvrigt bør, i de Tilfælde, hvor Skiftebrevets Løsning efter det Foranførte er nødvendig, saavelsom og hvor det ellers maatte forlanges af saamange af Arvingerne og Creditorerne, at i det Mindste den halve Deel af Boet tilfalder dem, Skiftebrevets Bekostning udredes af hele Boet; men

hvor Skifteacten gives beskreven paa Grund af Minoritetens Forlangende, haver denne selv at bekoste samme.

a) Skiftebrevets Løsning er nødvendig:

a) om end den umyndige Arvings Værge frafalder Udstædelsen. Canc. Skriv. 8 Marts 1800, Nyt Jur. Ark. Nr. 14 S. 203, Ørsteds Haandbog 2 B. S. 390.

b) naar en offentlig Stiftelse er Arving, efterdi offentlige Stiftelser ere at ansee som Umyndige. Canc. Skriv. 2 Marts 1815. Jvfr. Canc. Prom. 18 Aug. 1787 (Reg. til Fogtm. Rescriptſ. I. S. 81).

c) om end intet Overformynderie finder Sted i de umyndige Arvingers Hjem. Canc. Skriv. 7 Jan. 1823.

d) naar aldeles ingen Arving har meldt sig. Canc. Skriv. 19 Febr. 1833. Jvfr. Frdg. 11 Sept. 1839.

e) naar nogen af de myndige Arvinger inden Skiftets Slutning er erklæret umyndig. Canc. Skriv. 26 Nov. 1842.

b) Skiftebrevets Løsning er ei nødvendig:

a) naar alle Arvinger ere blevne myndige medens et Bo staaer under Skiftebehandling. Canc. Skriv. 29 Oct. 1816, 26 Nov. 1842.

b) om endog den myndige Arving er paalagt Indskrænkning i Dispositionen over Arven. Canc. Skriv. 16 Jan. 1819.

c) naar endeel af den de myndige Arvinger tillagte Arv skal indsættes i Overformynderiet og Renterne deraf tilfalde en anden Person for Livstid. Canc. Skriv. 27 Mai 1819.

d) naar Arvingerne vel ere umyndige, men Indtægten ikke er tilstrækkelig til Gjældens Betaling og altsaa Intet bliver at arve. Canc. Skriv. 25 Mai 1822 cfr. Canc. Skriv. 8 Marts 1800.

e) naar Universalarvingen er myndig, om endog Legatarierne ere umyndige. Canc. Skriv. 22 Jul. 1817 og 2 Aug. 1825.

d) Vidtløftige Regnskaber skal ei optages i, men kan vedhæftes, Skifteacten. Canc. Skriv. 9 Aug. 1831 ad 2.

Art. 118. (§ 95.) De Forretninger, som iværksættes efter Reqvisition fra en anden Jurisdiction, hvor Hovedskiftet behandles, betales saaledes:

a. For en Forseglingsforretning, for ethvert forskjelligt Huus, hvor Forretningen skeer, 1 Rdlr. 12 Skill., uden Hensyn til, hvor mange Segl, der paasættes. Til et Huus regnes og alle dets Bibygninger.

b. Naar ved en Aabningsforretning Et og Andet udtages fra de forseglede Steder, og Seglene ei derefter igjen paasættes, betales 54 Skill., hvilken Betaling ligeledes erlægges for enhver Extraditionsforretning til den vedkommende Skifteforvalter; men naar Seglene igjen paasættes, betales under Eet 72 Skill. for Fratagelsen og Paasættelsen af Seglet.

c. For en Registreringsforretning betales for hver halve Dag, samme varer, beregnet efter den oven i 20, 28 og 49 §§ fremsatte Regel 1 Rdlr.

d. For, efter vedkommende Skifteforvalters Begjæring, at foranstalte Effecter bortsolgte ved Auction, 72 Skill., foruden de af Auctionen flydende Omkostninger.

e. I alle ovennævnte Tilfælde bliver den anordnede Betaling for de Udskrifter, som i Anledning deraf maatte blive fornødne, tillige at erlægge.

Art. 119. (§ 96.) I Henseende til de Boer, der behandles af Executores testamenti eller Commissairer, saavelsom i de Tilfælde, hvor den efterlevende Ægtefælle har eller erholder Bevilling til at sidde i uskiftet Bo, forholdes efter Frdg. 5 Apr. 1754, dog at maximum af den i sammes § 2 bestemte Recognition forhøies til 120 Rdlr., foruden den ½ Deel, der beregnes som Skriversalarium.

a) Angaaende Boer, som behandles af Executores testamenti eller Skiftecommissairer bestemmer Frdg. 5 Apr. 1754 § 1, at Rettens Middel skal i saadanne Boer nyde deres Skifte- og Skriver-Salarium ligesaafuldt, som om de virkelig havde forrettet Skiftet og givet Skiftebrevet beskrevet, saafremt der blandt den Afdødes Arvinger ere nogle Umyndige, saa at det efter Loven havde tilfaldet

Rettens Middel at forrette Skiftet, om den Afdøde ikke dertil havde indsat Executores testamenti. Men dersom alle Arvinger ere myndige, skal Rettens Middel ikke have noget Skifte- og Skriver-Salarium af saadant Stervbo at fordre, hvad enten Skiftet forrettes ved Skiftecommissairer eller ved Executores testamenti, uden forsaavidt de dertil ere kaldede eller derved have faaet Noget at forrette. Jvfr. Frdg. 10 Aug. 1697.

De Hovedregler i Henseende til Boer, der behandles af extraordinaire Skifteforvaltere, som indeholdes i denne Bestemmelse ere: at den ordinaire Skifteret skal, i de af extraordinaire Skifteforvaltere behandlede Boer, have Salarium i alle de Tilfælde, i hvilke Skiftebehandlingen efter Lovgivningen vilde tilfalde den, at den i disse Boer skal have det samme Salarium og de samme Indtægter, som vilde have tilfaldet den, om den selv havde udført Skiftebehandlingen, og at den, i de Boer, til hvis Behandling den ikke har en lovhjemlet Ret, ikke har Krav paa Skifte- eller Skriversalarium og ei heller paa anden Indtægt end det lovbestemte Gebyr for de Forretninger, hvilke den udfører, hvortil navnligen henhøre de Forretninger, som omhandles i §§ 91 og 95.

Herved er at mærke:

a) De ovenmeldte Regler gjælde ogsaa i Boer, som behandles af befalede Commissairer. Canc. Skriv. 17 Jul. 1819.

Ligeledes gjælde disse Regler ikke blot i Stervboer, men i alle andre Boer, hvis Behandling efter Lovgivningen henhører under den ordinaire Skifteret, da Aarsagen til samme, som maa søges i den ordinaire Skifterets lovhjemlede Krav til de Indtægter, som ere henlagte til den, er lige anvendelig paa alle bemeldte Boer. Saaledes blive Gebyrerne til den ordinaire Skifteret at udrede naar Fallitboer behandles af Skiftecommissairer, cfr. Canc. Skriv. 19 Marts 1822, men derimod ikke naar Ægtefællers Separationsboer (jvfr. Canc. Skriv. 8 Jul. 1826) eller udenfor Kjøbenhavn egentlige Opbudsboer behandles af Skiftecommissairer eller Opbudsmænd, da Skiftebehandlingen i disse Boer ikke ved Lovgivningen er henlagt under den ordinaire Skifteret, med Undtagelse af Opbudsboer i Kjøbenhavn, som ifølge Frdg. 15 Jun. 1771 § 15, skal henhøre under Hof- og Stads-Rettens Skiftecommission, og i hvilke altsaa, naar de behandles af extraordinaire Skifteforvaltere, de samme Gebyrer maa blive at udrede, som vilde have været at erlægge for deres Behandling ved den ordinaire Skifteret.

b) At intet Salarium til den ordinaire Skifteret, i Boer, som behandles af extraordinaire Skifteforvaltere, vil være at erlægge, fordi en myndig Arving er paalagt Indskrænkning i Dispositionen af Arven, Canc. Skriv. 16 Jan. 1819 cfr. Canc. Skriv. 5 Jan. 1822, eller fordi han er pligtig at udrede Legater til Umyndige, Canc. Skriv. 2 Aug. 1825, eller fordi han kun er tillagt Renten af Boets Formue, som efter hans Død skal tilfalde andre Personer, Rntk. Skriv. 28 Apr. 1832, men at derimod Salarium til den ordinaire Skifteret bliver at udrede, naar extraordinaire Skifteforvaltere behandle Boer, hvori et Lehn eller en offentlig Stiftelse, hvilke ere at ansee som umyndige, er Arving, Canc. Skriv. 2 Marts 1815 og 18 Nov. 1834, eller hvori Nogen af de myndige Arvinger under Boets Behandling er død og har efterladt sig umyndige Arvinger, Canc. Skriv. 25 Mai 1839, er en ligefrem Følge af de ovennævnte Regler.

Uagtet den ordinaire Skifteret skal have de samme Indtægter, som vilde have tilfaldet den, om den selv havde udført Skiftebehandlingen, kan den dog ikke være berettiget til med Retsvirkning selv at opgjøre dens Krav i saa Henseende under den extraordinaire Skifteforvaltning, hvorimod den i Reglen maa lade sig nøie med Gebyrer for hvad de extraordinaire Skifteforvaltere virkelig have foretaget sig, om den end formener at herved er begaaet Feil, t. Ex. at Proclama ikke er udstædt, hvor dette burde have været skeet, eller at Boet er feilagtig extraderet, o. s. v., og den ordinaire Skifteret har i saa Fald, naar de extraordinaire Skifteforvaltere ikke ville eller kunne afhjelpe den formeentlige Feil, ingen anden Udvei end at lade Sagen afgjøre af vedkommende Overret. Jvfr. Noten til Canc. Skriv. 8 Jul. 1845 og Jur. Ugeskr. 6 B. S. 682 og 8 B. S. 949.

c) Ifølge Frdg. 21 Dec. 1736 skal den ordinaire Skifteskriver, i Boer, som behandles af extraordinaire Skifteforvaltere, intet afgaae i sin Rettighed, men nyde for Skifteacterne den lovbestemte Betaling, dog er han pligtig, naar han derom af hine Skifteforvaltere anmodes, at føre Protocollen og udstæde Skifteacten.

Dette Lovbud er ved Canc. Skriv. 30 Aug. 1828 saaledes forklaret, at den ordinaire Skifteskriver tilkommer Salarium ikke blot for Skiftebrevets Beskrivelse, men ogsaa for de enkelte Extracter og Udskrifter, som under Skiftets Behandling udfærdiges, samt at det kun er med Hensyn til Salariet for Skiftebrevet at Betalingen udsættes indtil Boets Slutning.

b) Naar, i et Bo, som behandles af extraordinaire Skifteforvaltere, den ordinaire Skifteret ved et Testamente er tilstaaet en bestemt Betaling, maa sidstnævnte Skifteret naturligviis have Valget imellem denne Betaling og det lovbestemte Skifte- og Skriversalarium, da den til det sidste har et legalt Krav, som ikke ved Testamentets Bestemmelse kan formindskes, men den kan ikke fordre begge disse Betalinger. Jvfr. Canc. Skriv. 12 Febr. 1820.

e) Skiftesalarium skal ikke erlægges af en Capital, som, efter et i Udlandet oprettet Testamente, af de herværende Executorer oversendes til Udlandet. Justm. Skriv. 13 Nov. 1849.

b) Med Hensyn til de Tilfælde, hvor den efterlevende Ægtefælle har eller erholder Bevilling til at hensidde i uskiftet Boe, bestemmer Frdg. 5 Apr. 1754 § 2, at, naar den ene af tvende Ægtefolk, som have sammenavlede Børn, døer, og den Efterlevende erholder kgl. Bevilling til at sidde i uskiftet Boe med sine umyndige Børn, da skal den, som saadan Bevilling har erholdt, strax til Rettens Middel, som det tilfaldt at forrette Skifte efter den Afdøde, betale en Recognition, proportioneret efter Boets Beløb, hvilken Vedkommende selv angive og maa ikke være ringere end 6, men ikke over 50 (nu efter nærv. § 120 Rdlr.), og til Skifteskriveren ⅓ imod det, der betales til Skifteforvalteren. Bliver den Efterlevende fremdeles siddende i uskiftet Boe indtil samtlige Børnene ere blevne myndige, saa de efter Loven kan skifte og dele imellem sig, da skal Rettens Middel ei have videre Salarium i saadan Bo at paastaae, men nøies med den Recognition, de have bekommet. Men dersom den Efterlevende træder til at skifte og dele med Børnene, medens nogle af dem endnu ere umyndige, da enten Rettens Middel kaldes til at forrette Skiftet eller de mellem sig skifte og dele med Samfrænder, skal dog Rettens Middel nyde deres fulde Skifte- og Skriver-Salarium efter Boets Beløb og Skiftebrevets Vidtløftighed, dog saa, at deri afkortes det, de tilforn i Recognition have bekommet, hvilken Afkortning og skal have Sted, omendskjøndt det tilfalder en anden Skifteforvalter at forrette Skiftet, end den, der havde oppebaaret Recognitionen. Dersom den længstlevende Ægtefælle døer før der er holdt Skifte den Førstafdøde, da skal med dens efterladte Stervboe forholdes efter Loven, og Rettens Middel (om det tilfalder dem at forrette Skiftet) oppebære Salarium efter Boets Beløb for eet Skifte alene og ei videre, dog uden at dem i deres Skifte- eller Skriver-Salarium noget afkortes i Henseende til Recognitionen, de tilforn af samme Bo have bekommet.

Ved denne Bestemmelse er at mærke:

a) Recognitionens maximum er, som af nærværende § sees, forhøiet til 120 Rdlr., hvorimod dens minimum er forblevet uforandret. Canc. Skriv. 14 Febr. 1815, 13 Marts 1828.

b) Da, ifølge nærværende §, med Recognitionen skal forholdes efter Frdg. 5 Apr. 1754 og da den ovenstaaende Bestemmelse i denne Frdgs. § 2 anordner, at den skal proportioneres efter Boets Beløb hvorved, efter den paa den Tid denne Frdg. udkom ifølge Lovens 1—25—24 gjældende Regel for Skif:esalariet, maa forstaaes Boets Beholdning, saa kan den herfra forskjællige Regel, som Sp. Reglmts. § 66 har givet for Skiftesalariet, ifølge hvilken dette udredes af Boets Masse, ikke have nogen Indflydelse paa Recognitionens Beregning, hvorimod Boets Beholdning fremdeles maa lægges til Grund for denne, saa at altsaa Boets Udgift maa fradrages dets Indtægt og Recognitionen beregnes af det Restbeløb Indtægten udgjør. Dette Resultat er ogsaa antaget i Canc. Skriv. 20 Febr. 1838, jvfr. Canc. Skriv. 1 Jun. 1816. Dog maa Skifteretten, om end Boet ved Opgjørelsen maatte befindes ikke at have nogen Beholdning, desuagtet være berettiget til Recognitionens minimum, thi til denne give Frdgs. Ord Skifteretten et ubetinget Krav.

c) Hvad Maaden, paa hvilken Boets Beholdning skal udfindes, angaaer, da overlader den ovenstaaende Bestemmelse i Frdg. 5 Apr. 1754 § 2 Angivelsen af Boets Beløb, altsaa dets Beholdning, til den længstlevende Ægtefælle. Dette er ogsaa antaget i Rescr. 27 Aug. 1756, Canc. Skriv. 10 Febr. 1807 og 1 Jun. 1816. Dog er det tilkjendegivet i den sidstnævnte Skrivelse, at Skifteforvalteren kan fordre skriftlig Angivelse og at han vel ikke kan være berettiget til at anstille Undersøgelse om Angivelsens Rigtighed, men at han har Ret til at bevise dens Urigtighed, hvor denne lettelig kan oplyses, saasom naar Boet er Eier af faste Eiendomme, tinglæste Forskrivninger eller andre offentlige Papirer. Hermed er ogsaa Canc. Skriv. 20 Febr. 1838 overeensstemmende, i det den tilkjendegiver, at Skifteforvalteren ikke ubetinget er pligtig at lade sig nøie med den længstlevende Ægtefælles Angivelse, men at han er berettiget til at modbevise den, ligesom han og kan fordre en særlig Opgivelse af hvad Boets Effecter anslaaes til og hvad der er dets Gjæld og Besværing, for derved at sættes i Stand til at modbevise Opgivelsen, hvilket dog ei kan gaae videre end til en saadan Opgivelse af Activer og Passiver, som i Samfrænderskifte er sædvanlig, hvorimod Intet,

der ligner Inqvisition, i den Anledning maa anvendes. Jvfr. Frdg. 21 Mai 1845 § 19.

I det Tilfælde at den længstlevende Ægtefælle og Skifteretten ikke kan blive enige om Recognitionens Beregning er det tvivlsomt om denne Tvist, i Analogie af Bestemmelsen i § 92, henhører under Overøvrighedens Afgjørelse eller om Skifteretten kan lade Sagen afgjøre ved Domstolene, hvilket sidste synes at være antaget i Canc. Skriv. 1 Jun. 1816.

b) Recognitionen skal erlægges, om end Tilladelsen til at sidde i uskiftet Bo ikke afbenyttes. Canc. Skriv. 27 Mai 1817. Dette maa dog, i Særdeleshed med Hensyn til de nugjældende Regler for Ret til at sidde i uskiftet Bo, være indskrænket til de Tilfælde at Tilkjendegivelsen af at ville sidde i uskiftet Bo, hvor Retten hertil kan finde Sted uden Øvrighedstilladelse, eller den af Øvrigheden meddeelte Tilladelse dertil, er fremkommet for Skifteretten forinden Vedkommendes Beslutning om ikke at ville afbenytte den legale eller tilladte Ret, men have Skifteholb, er meddeelt Skifteretten.*)

e) De forandrede Bestemmelser for Ret til at sidde i uskiftet Bo, som ere foreskrevne ved Frdg. 21 Mai 1845, have, ifølge denne Frdgs. § 32, ingen Indflydelse paa Skifterecognitionen.

f) Recognition bliver ikke at erlægge:

aa) i Stervboer efter Huusmænd og Inderster af Landalmuen, som hidtil for sammes Erlæggelse have været fritagne, Frdg. 21 Mai 1845 § 32 cfr. Frdg. 21 Jun. 1799 og Canc. Skriv. 23 Nov. 1799, 28 Febr. 1801, 11 Dec. 1810, 25 Jun. 1814, 13 Aug. 1816, 7 Nov. 1818, 23 Sept., og 6 Dec. 1823, 18 Marts 1826, 27 Febr. 1830 og 8 Aug. 1833. Dette maa vistnok ogsaa være at forstaae om Boer efter saadanne paa Landet boende Personer, som før, Frdg. 21 Mai 1845 udkom, ansaaes at staae i Klasse med Huusmænd og Inderster og derfor ligesom disse at være berettigede til uden Bevilling at hensidde i uskiftet Bo, jvfr. Canc. Skriv. 19 Oct. 1799, 16 Mai 1812, 7 Jan. 1815, 23 Sept. 1823, 21 Oct. 1826, 8 Jun. 1833, og 6 Febr. 1836. Ogsaa er det en almindelig Praxis, at Huusmænd og Inderster samt de i Klasse med dem staaende Personer,

*) Bestemmelsen i Canc. Skriv. 10 Oct. 1820 at Recognitionen skal erlægges, om end Bevillingen til at sidde i uskiftet Bo meddeles gratis, er nu uden Betydning, da ingen Betaling skal erlægges for Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo. (Canc. Skriv. 13 Aug. 1845).

endog i de Tilfælde, hvor Frdg. 21 Jun. 1799 ikke antages at hjemle dem en legal Ret til at sidde i uskiftet Bo (cfr. Canc. Skriv. 27 Febr. 1830 og 8 Jun. 1833), men hvor de maatte erhverve denne Ret ved Bevilling, altsaa nu i alle Tilfælde, hvor de, efter Frdg. 21 Mai 1845 § 18 cfr. § 20, have eller erholde Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo, ere fritagne for at udrede Recognition.

bb) naar de umyndige Arvinger blive myndige enten efter Loven eller Bevilling i Løbet af de 30 Dage, i hvilken den længstlevende Ægtefælle kan beholde Boet uden Forsegling. Canc. Skriv. 24 Jan. og 29 Aug. 1829, 14 Jun. 1831, 21 Mai 1842. Jvfr. § 92 litr. a. b.

cc) naar en Arving ved Dødsfaldet er mindreaarig, om han end endnu ei har erholdt en Curator beskikket. Canc. Skriv. 12 Marts 1836.

dd) naar den længstlevende Ægtefælle, i det Tilfælde at den Førstafdøde ikke efterlader sig Livarvinger, ved Testamente er overdraget Boets udeelte Besiddelse. Frdg. 5 Apr. 1754 § 3, Rescr. 7 Oct. 1757, Canc. Skriv. 26 Jun. 1824, 30 Jun. 1832.

ee) i det Tilfælde at en Enke har søgt Bevilling til at sidde i uskiftet Bo med de fælles Børn, hvoraf en er Umyndig og denne afgaaer ved Døden faa Dage efter Faderens Død og inden Bevillingen er meddeelt. Justm. Skriv. 7 Decbr. 1854 (Dep. Tid. S. 1045).

g) Med Hensyn til den i den ovenstaaende Bestemmelse i Frdg. 5 Apr. 1854 § 2 foreskrevne Afkortning i Recognitionen, da vil derom, forsaavidt den efter denne Frdg. skal skee i det Skiftesalarium, som tilfalder den ordinaire Skifteret naar den længstlevende Ægtefælle skifter med Samfrænder, nu kun være Spørgsmaal i det Tilfælde at den Længstlevende før Frdg. 21 Mai 1845 udkom har erhvervet Bevilling til at sidde i uskiftet Bo (Canc. Skriv. 14 Jul. 1846), hvorimod forøvrigt denne Afkortning i Reglen maa finde Sted ikke blot i det i bemeldte Frdg. omtalte Tilfælde, at den ordinaire Skifteret forretter Skiftet, men ogsaa hvor dette behandles af extraordinaire Skifteforvaltere.

Om denne Afkortning er at mærke:

aa) Skifteforvalteren er ikke pligtig at tilbagebetale Noget af den betalte Recognition, om denne end er større end det til ham beregnede Skiftesalair, hvorimod i saa Fald dette sidste bortfalder. Canc. Skriv. 21 Aug. 1819, 27 Nov. 1824.

Det Samme gjælder angaaende Skifteskriverens Salarium, naar dette ved Skiftets Slutning befindes at udgjøre mindre end den til ham erlagte Recognition. Canc. Skriv. 13 Oct. 1758, 30 Sept. 1817, 21 Aug. 1819, 5 Jul. 1838.

Det bevirker i foranførte Henseender ingen Forandring at Skifteforvalterens og Skifteskriverens Functioner ere forenede hos een Person. Canc. Skriv. 19 Jan. 1839.

bb) Bestemmelsen i Frdg. 2 Apr. 1754 § 2 om at Afkortning af Recognitionen bortfalder naar den længstlevende Ægtefælle afgaaer ved Døden før der er holdt Skifte efter den Førstafdøde og begges Bo saaledes inddrages under eet Skifte, er analogisk gjældende naar den Længstlevende, forinden Skiftet efter den Førstafdøde er afholdt, gjør Opbud eller i levende Live lader sin Andeel af Boet skifte og dele imellem Børnene. Canc. Skriv. 21 Aug. 1819, 2 Apr. 1825.

h) I det Tilfælde at den længstlevende Ægtefælle har ladet foretage Skifte efter den Førstafdøde, men forinden dette er sluttet, enten fordi Arvingerne ere blevne myndige og komne tilstæde eller af andre Aarsager, begjærer Skiftet hævet, og Boet extraderet, kan den ordinaire Skifteret, ifølge Sagens Natur og Udtrykkene i Frdg. 5 Apr. 1754 § 2, der forudsætte, at Skiftet virkeligt tilendebringes, ikke tilkomme Skiftesalarium, ligesaalidet som den har nogen Hjemmel til at forlange Recognition. Derimod kan der spørges om da i dette Tilfælde aldeles ingen Betaling skal udredes til den ordinaire Skifteret. At nu Skifteretten maa have Krav paa det legale Retsgebyr for de enkelte Forretninger, for hvilke en særlig, Skiftesalariet uvedkommende, Betaling, er anordnet, er en Selvfølge. Men Spørgsmaalet er om Skifteretten i det omhandlede Tilfælde kan have Ret til at fordre det i § 93 bestemte Gebyr, som skal erlægges naar et under Skiftebehandling inddraget Bo før dets Slutning extraderes Vedkommende, hvilket Spørgsmaal Canc. Skriv. 25 Marts 1826 cfr. Canc. Skriv. 27 Sept. 1823 in fine har besvaret benægtende, i Særdeleshed fordi Skifteretten engang har erholdt Recognition, der efter dens lovbestemte Maalestok ikke kan ansees ringere end det ommeldte Extraditionsgebyr. Denne Menings Rigtighed er imidlertid tvivlsom, thi Frdg. 5 Apr. 1754 § 2 bestemmer kun, at Skifteforvalteren skal lade sig nøie med den erlagte Recognition, naar det ikke tilfalder ham at forrette Skiftet efter den Førstafdøde, og ligesom den, i det modsatte Tilfælde og under den Forud-

sætning at Skiftet virkelig sluttes, hjemler ham Ret til fuldt Skiftesalarium, dog med Afkortning af den forud oppebaarne Recognition, saaledes fastsætter den ikke at han skal nøies med denne Recognition naar Skiftet ikke virkelig sluttes, men det ved Boets Interessenteres retsgyldige Beslutning udgaaer fra den ordinaire Skifteforvaltning, hvorimod det høieste man kan udlede af den er, at den lader dette Tilfælde være uafgjort, hvisaarsag det formeentlig maa afgjøres efter Sportellovgivningens almindelige Regel for Gebyret i det Tilfælde at et under ordinair Skiftebehandling taget Bo atter extraderes, og i Overeensstemmelse hermed det i § 93 for dette Tilfælde bestemte Extraditionsgebyr maa være at erlægge, i hvilket Gebyr ingen Lovhjemmel haves til at foretage Afkortning af den forhen betalte Recognition. Vel kan herved Forholdet stille sig saaledes, at Extraditionsgebyret i Forening med Recognitionen kan blive ligesaa stort som eller større end det fulde Skiftesalarium, men dette kan naturligviis ikke gives nogen Indflydelse paa en Fortolkning, der iøvrigt er stemmende med Lovgivningen, og det staaer naturligviis de Vedkommende frit for i slige Tilfælde at lade Skiftet bringes til Ende ved den ordinaire Skifteret.

Art. 120. (§ 97.) For at paakjende Husbondens Fordring i Fæstebønders Stervboer, i Følge Frdg. 8 Jun. 1787, betales til Dommeren i Alt 54 Skill., og, naar Dommeren i den Anledning skal gjøre Reise, tilkommer der ham fri Befordring i Følge bemeldte Forordnings Forskrift.

a) Dette Gebyr udredes af Husbonden. Canc. Skriv. 17 Jul. 1790 § 3.

b) Frdg. 8 Jun. 1787 kan ikke anvendes paa Jorddrottens Forvalteres, Skriveres eller andre Tjenestefolks Boer. Canc. Skriv. 10 Apr. 1824.

Art. 121. (§ 98.) Samtlige Skiftebekostninger blive forlods at udrede af alle et Boes Midler, forinden Noget kan udbetales til Arvinger eller Creditorer, undtagen forsaavidt disse maatte være forsynede med et specielt Privilegium, som hjemler deres Fordringer Fortrin for Skifteomkostninger, hvilket Privilegium naturligviis dog ei kan

gjælde med Hensyn til de Udgifter, som maa gjøres til Proclamas Udstædelse, eller til at betale Curatorer, Revisorer eller Andre, som, efter Boets Beskaffenhed og i Medhold af de gjældende Love, ere antagne til at forrette Noget for Boet.

a) Forud for Skiftegebyret udredes:

a) Begravelsesomkostninger, da Boet er forpligtet til af sine Midler at besørge den Afdødes Begravelse og da den ovenstaaende § kun tillægger Skiftegebyret Fortrin for Arvinger og Creditorer. Canc. Skriv. 19 Mai 1818, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 112 ad 21.

b) de Udlæg, Skifteforvalteren har havt i Anledning af Skiftet. Jvfr. Coll. Tid. for 1816 180 Note og for 1819. S. 513.

c) de Fordringer, som nyde Fritagelse for at deeltage i Skiftegebyret, hvilke omhandles i den følgende Artikel litr. a.—c.

b) Skiftesalariet og Gebyret for Skiftebrevet maa ikke betales før ved Skiftets Slutning. Plac. 30 Oct. 1767, Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 10.

Derimod er Skifteforvalteren berettiget til før Skiftets Slutning at tage Betaling for de bestemte Gebyrer, som tilkomme ham for de enkelte tilendebragte Forretninger. Jvfr. Canc. Skriv. 1 Sept. 1835.

Art. 122. Om Fritagelse for at udrede Skiftegebyrer:

a) Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse have Fritagelse for Gebyrers Udredelse for Udlæg for deres Fordringer i Sterv-, Fallit- og Opbuds-Boer, hvilke Ord uden Tvivl maa antages at sigte til alle Skifte omkostninger. Bev. 7 Jan. 1752 og 20 Dec. 1770 cfr. Bev. 6 Dec. 1717 og Resol. 24 Mai 1765.

b) Den almindelige Enkekasse er fritaget for at udrede Betaling til Rettensbetjente for Forretninger, vedkommende dens Fordringer i Sterv-, Fallit- og Opbuds-Boer. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

Med Hensyn til Skiftesalariet maa denne Bestemmelse forstaaes saaledes at Enkekassen kun kan paastaae Fritagelse for dette Salarium af dens Fordringer eller den Qvotadeel, som derfor udlægges. Canc. Skriv. 23 Febr. 1837.

c) Fattigvæsenet i Kjøbenhavn er, i det Tilfælde hvor samme arver det Overskud, hvormed en Fattigs Efterladenskab overstiger Erstatningen for den af denne oppebaarne Understøttelse, fritaget for alle paa Skiftet anvendte Omkostninger. Plan. 1 Jul. 1799 § 185.

d) Skifteextracter om Udlæg, som gives Umyndige i deres Forældres, Bedsteforældres, Stedforældres eller Stedbedsteforældres Boer, skulle udfærdiges uden Betaling. Canc. Circ. 10 Febr. 1798, 18 Apr. 1829, 23 Jan. 1830.

e) Offentlige Stiftelser nyde ikke Fritagelse for Skiftegebyrer. Kongl. Resol. 1 Oct. 1811, Canc. Skriv. 2 Marts 1815.

f) Ansøgninger om Eftergivelse af Skifterecognition afgjøres af Justitsministeriet uden foregaaende Brevvexling med Finantsministeren. Fin.=Min. Skriv. 16 Jun. 1849. Slig Eftergivelse kan naturligviis kun bevilges hvor Recognitionen tilfalder Statskassen.

g) Den kongelige Kasses Fordringer i insolvente Oppebørselsbetjentes Boer antages i Canc. Skriv. 14 Sept. 1793 at være fritaget for Skiftegebyrer, men ligesom denne Fritagelse ei er udtrykkelig hjemlet ved Lov, saaledes er den ei heller optaget i Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse= og Regnsk. i Almdlhd.), som dog i §§ 48—52 regulerer den kongelige Kasses Fortrinsret hos insolvente Oppebørselsbetjente.

Art. 123. Hvilke Indtægter af Skiftevæsenet, der særligen tilfalde Skifteforvalteren og Skifteskriveren er be=

stemt i det Foregaaende. Her skal vi tilføie følgende Bemærkninger om disse Indtægter:

a) I de Kjøbsteder udenfor Kjøbenhavn, hvor Skifteforvalterens Function udøves af flere Personer, hvilket er Tilfældet hvor en Kjøbstad har særskilt Magistrat, maa Sportlerne deles imellem dem Alle, men i hvilket Forhold denne Deling skal finde Sted er ikke bestemt ved Lov, hvorimod Rescr. 26 Dec. 1711 foreskriver at Stiftamtmændene (nu Amtmændene) derom skulle gjøre en billig Ligning. Naar privat Overeenskomst om Sportlernes Deling træffes, pleie de Vedkommende undertiden at lade samme approbere af Justitsministeriet. Jvfr. t. Ex. Canc. Skriv. 22 Dec. 1821.

Da de borgerlige Raadmænd ikke have Deelagtighed i Bestyrelsen af Skiftevæsenet tilkommer dem ei heller nogen Andeel i Skiftegebyrerne. Canc. Skriv. 26 Mai og 30 Oct. 1838.

b) Skifterecognitionen efter § 96 tilkommer den ordinaire Skifteret, som det vilde have tilfaldet at forrette Skiftet, dersom dette var bleven afholdt. Jvfr. Canc. Skriv. 20 Aug. 1816, 12 Marts 1818 og 21 Aug. 1819.

c) Naar den længstlevende Ægtefælle skifter med Samfrænder efter den Førstafdøde, hvor dette endnu kan finde Sted, tilfalder Skiftesalariet den ordinaire Skifteret paa det Sted, hvor den Førstnævnte har sit personlige Værneting. Canc. Skriv. 27 Sept. 1823.

d) Naar flere Skifteretter følge efter hinanden, maa det fulde Skiftesalair tilfalde den Skifteforvalter, der slutter et Skifte, Canc. Skriv. 22 Jan. 1803, 24 Marts 1821 og 2 Jul. 1836, cfr. Canc. Skriv. 1 Sept. 1835, hvori-

mod den fratrædende Skifteret er berettiget til Sportlerne for de i dens Functionstid tilendebragte Forretninger, for hvilke særlig Betaling udredes, Canc. Skriv. 1 Febr. 1794, 22 Jan. 1803, 16 Marts 1822 og 1 Sept. 1835, Jur. Ark. Nr. 12 S. 132. Jvfr. Jur. Tidsskr. VI. 1. S. 150. Jvfr. Art. 18, 4de Stykke.

Femte Afdeling.

Om Betalingen for de Forretninger, hvilke henhøre til Auctionsvæsenet.

Art. 124. (§ 99.) Det almindelige Auctionssalarium, som bliver at betale i alle de Tilfælde, hvor de følgende §§ ikke hjemle et nedsat Salarium, er 4 Procent.

a) Efter denne Bestemmelse beregnes Gebyret for en Auction over:

a) strandet Gods, forsaavidt den ikke kan ansees at være afholdt aldeles frivilligt, thi da bliver § 104 og det derved Anførte anvendelig. Canc. Skriv. 22 Jul. 1815.

Jvfr. §§ 103 og 115 og Coll. Tid. f. 1837 S. 133 Note.

b) Løsøre, om samme endog i Forbindelse med Gebyret for de enkelte forgjæves Opraab (§ 115), bliver ringere end Gebyret efter § 120 for en før eller efter Tiltrædelsen afbestilt Auction, da ingen Hjemmel haves til et høiere Gebyr og da Bestemmelsen i § 116 er aldeles speciel for Auction over Handelsvarer. Canc. Skriv. 18 Mai 1819, 9 Dec. 1825, 13 Dec. 1828, 16 Febr. 1837.

Jvfr. §§ 100 litr. f. og 113.

Art. 125. (§ 100.) Af Huse og Gaarde, Jordegods og andre faste Eiendomme, samt Skibe (hvortil ethvert Fartøi, endog Baade, henføres), ligeledes af Actier, Obligationer og andre Gjældsfordringer, Forpagtninger og

deslige Rettigheder, som sælges ved offentlig Auction, betales i Salarium:

af de første 1000 Rdlr.	2	Procent.
fra 1000 Rdlr. excl. til 3000 Rdlr incl.	$1\frac{1}{2}$	—
„ 3000 „ „ „ 30000 „ . . .	1	—
af hvad der er over 30000 Rdlr.	$\frac{1}{2}$	—

a) Naar en Gaard med Besætning sælges samlet beregnes Gebyret for det hele Auctionsbeløb efter denne §. Canc. Skriv. 27 Apr. 1822.

Den samme Beregning er berettiget naar Besætningen skal følge Eiendommen til en ved Auctionsconditionerne iforveien fastsat Priis. Canc. Skriv. 2 Sept. 1837.

b) Auction over Overdragelse af fri Afbenyttelse af en Eng, være sig paa eet eller flere Aar, maa betragtes som en Forpagtning og betales efter denne §. Canc. Skriv. 7 Sept. 1839 og 21 Mart. 1843. Jvfr. § 99 litr. a. a.

c) Auction over Bortforpagtning af Tiender maa betragtes som en Auction over en Rettighed og, hvad enten Tienden overlades for eet eller flere Aar eller for bestandig, betales i Forhold til den aarlige Afgift efter denne § og § 102. Canc. Skriv. 9 Mart. og 28 Sept. 1830, 5 Apr. 1842.

d) I et enkelt Tilfælde er det ved Rntk. Skriv. 5 Oct. 1816 antaget, at Kjøberen af et Skib, hvoraf han selv eiede $\frac{3}{4}$ Dele, burde for disse fritages for Gebyr efter denne § og kun betale for forgjæves Opraab.

e) Naar en Udlægshaver eller Panthaver benytter sig af sin Ret til at lade sig en Eiendom udlægge for det høieste Auctionsbud betales ikke Auctionssalarium. Canc. Skriv. 15 Jan. 1824, 15 Jan. 1831.

f) Om end Auctionssalariet paa Grund af Auctionsbeløbets Ubetydelighed bliver mindre end det i § 113 og 118 bestemte Gebyr for en forgjæves Auction er det uhjemlet at beregne Gebyret efter de sidstnævnte Artikler. Canc. Skriv. 9 Dec. 1825.

g) Naar Auctionsbetjentene i den Jurisdiction, hvorunder en fast Eiendom er beliggende, afholde Auction over den i en fremmed Jurisdiction, skal de, foruden fulde Gebyrer, nyde fri Reise til og fra det Sted, hvor Auctionen holdes. Afholdes en saadan Auction

mod den fratrædende Skifteret er berettiget til Sportlerne for de i dens Functionstid tilendebragte Forretninger, for hvilke særlig Betaling udredes, Canc. Skriv. 1 Febr. 1794, 22 Jan. 1803, 16 Marts 1822 og 1 Sept. 1835, Jur. Ark. Nr. 12 S. 132. Jvfr. Jur. Tidsskr. VI. 1. S. 150. Jvfr. Art. 18, 4de Stykke.

Femte Afdeling.

Om Betalingen for de Forretninger, hvilke henhøre til Auctionsvæsenet.

Art. 124. (§ 99.) Det almindelige Auctionssalarium, som bliver at betale i alle de Tilfælde, hvor de følgende §§ ikke hjemle et nedsat Salarium, er 4 Procent.

a) Efter denne Bestemmelse beregnes Gebyret for en Auction over:

α) strandet Gods, forsaavidt den ikke kan ansees at være afholdt aldeles frivilligt, thi da bliver § 104 og det derved Anførte anvendelig. Canc. Skriv. 22 Jul. 1815.

Jvfr. §§ 103 og 115 og Coll. Tid. f. 1837 S. 133 Note.

b) Løsøre, om samme endog i Forbindelse med Gebyret for de enkelte forgjæves Opraab (§ 115), bliver ringere end Gebyret efter § 120 for en før eller efter Tiltrædelsen afbestilt Auction, da ingen Hjemmel haves til et høiere Gebyr og da Bestemmelsen i § 116 er aldeles speciel for Auction over Handelsvarer. Canc. Skriv. 18 Mai 1819, 9 Dec. 1825, 13 Dec. 1828, 16 Febr. 1837.

Jvfr. §§ 100 litr. f. og 113.

Art. 125. (§ 100.) Af Huse og Gaarde, Jordegods og andre faste Eiendomme, samt Skibe (hvortil ethvert Fartøi, endog Baade, henføres), ligeledes af Actier, Obligationer og andre Gjældsfordringer, Forpagtninger og

deslige Rettigheder, som sælges ved offentlig Auction, betales i Salarium:

af de første 1000 Rdlr.	2	Procent.
fra 1000 Rdlr. excl. til 3000 Rdlr incl.	1½	—
„ 3000 „ „ „ 30000 „ . . .	1	—
af hvad der er over 30000 Rdlr.	½	—

a) Naar en Gaard med Besætning sælges samlet beregnes Gebyret for det hele Auctionsbeløb efter denne §. Canc. Skriv. 27 Apr. 1822.

Den samme Beregning er berettiget naar Besætningen skal følge Eiendommen til en ved Auctionsconditionerne iforveien fastsat Priis. Canc. Skriv. 2 Sept. 1837.

b) Auction over Overdragelse af fri Afbenyttelse af en Eng, være sig paa eet eller flere Aar, maa betragtes som en Forpagtning og betales efter denne §. Canc. Skriv. 7 Sept. 1839 og 21 Mart. 1843. Jvfr. § 99 litr. a. a.

c) Auction over Bortforpagtning af Tiender maa betragtes som en Auction over en Rettighed og, hvad enten Tienden overlades for eet eller flere Aar eller for bestandig, betales i Forhold til den aarlige Afgift efter denne § og § 102. Canc. Skriv. 9 Mart. og 28 Sept. 1830, 5 Apr. 1842.

d) I et enkelt Tilfælde er det ved Rntk. Skriv. 5 Oct. 1816 antaget, at Kjøberen af et Skib, hvoraf han selv eiede ¾ Dele, burde for disse fritages for Gebyr efter denne § og kun betale for forgjæves Opraab.

e) Naar en Udlægshaver eller Panthaver benytter sig af sin Ret til at lade sig en Eiendom udlægge for det høieste Auctionsbud betales ikke Auctionssalarium. Canc. Skriv. 15 Jan. 1824, 15 Jan. 1831.

f) Om end Auctionssalariet paa Grund af Auctionsbeløbets Ubetydelighed bliver mindre end det i § 113 og 118 bestemte Gebyr for en forgjæves Auction er det uhjemlet at beregne Gebyret efter de sidstnævnte Artikler. Canc. Skriv. 9 Dec. 1825.

g) Naar Auctionsbetjentene i den Jurisdiction, hvorunder en fast Eiendom er beliggende, afholde Auction over den i en fremmed Jurisdiction, skal de, foruden fulde Gebyrer, nyde fri Reise til og fra det Sted, hvor Auctionen holdes. Afholdes en saadan Auction

af Auctionsretten i det District, hvori den foregaaer, da tilkommer dog Auctionsretten i den Jurisdiction, hvorunder Eiendommen ligger, ethvert Gebyr ligesaafuldt, som Auctionen af den var forrettet, hvorimod til den Embedsmand, der virkelig forretter Auctionen, skal udredes Gebyr efter Sp. Reglm. § 113 og det hvad enten Eiendommen sælges eller ikke, ligesom han og bør gives fri Befordring, hvis han har Reise at gjøre til Auctionsstedet. Plac. 28 Sept. 1821 § 2 og 3. Jvfr. Frdg. 27 Jul. 1832 § 4.

h) En Moderation i Gebyret og andre Auctionsomkostninger er bestemt ved Plac. 1 Nov. 1842, som anordner, at det indtil videre tillades, at der om Mandag og Torsdag paa Børsen i Kjøbenhavn i Børstimerne imellem Kl. 1 og 3 afholdes Auctioner over kgl. Obligationer, Actier og andre slige Effecter, hvoraf ei betales videre end ¼ Procent i Salarium til Auctionscontoiret, der herfor og haver at bekoste de behørige Cataloger trykte, ligesom heller ingen af de ellers i Anledning af Auctioner paabudne Afgifter skulle være at udrede ved disse Auctioner.

Denne Bestemmelse er at forstaae om alle de Actiebreve og deslige Effecter, som i den Forstand kunne kaldes „offentlige", at de ere autoriserede til uden særlig Transport at kunne gaae over fra den ene Eier til den anden. Canc. Skriv. 1 Nov. 1842 og 15 Oct. 1844.

Omkostningerne ved Catalogers Trykning maa afholdes af Auctionssalariet og for forgjæves Opraab bliver Intet at betale. Canc. Skriv. 1 Nov. 1842.

i) Naar, under en Auction over en fast Eiendom, efter hvis Conditioner Hammerslaget skal give Approbation, Vedkommende, efterat Opraab og Bud har fundet Sted, blive enige om at frafalde Auctionens videre Fremme og derefter til Auctionsprotocollen indgaae Forlig om Eiendommens Salg for det høieste Auctionsbud eller en endnu høiere Sum, formenes det i Justm. Skriv. af 6 Dec. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 942), at Salarium efter denne § ikke kan fordres, men at kun Gebyr efter § 113 bliver at udrede, hvilken Menings Rigtighed dog maa ansees tvivlsom.

Jvfr. § 103 litr. b.

Art. 126. (§ 101.) Naar flere Actier, Gjældsfordringer eller andre i § 100 nævnte Gjenstande sælges ved

samme Auction, beregnes Salarium i Forhold til de ved hvert enkelt Hammerslag solgte Actiers, Gjældsfordringers eller andre Gjenstandes Beløb; men hvad der sælges ved særskilte Hammerslag lægges ikke sammen.

Jvfr. § 113.

Art. 127. (§ 102.) Hvor Eiendommen sælges saaledes, at en vis aarlig Afgift deraf skal svares, beregnes dennes Capitalværdie paa samme Maade, som efter § 26.

I Henseende til Auctioner over Forpagtninger og Rettigheder er det at mærke, at naar Tilslag skeer efter aarlig (eller til visse bestemte Tider fastsat) Afgift, da beregnes Auctionssalarium i Forhold til den aarlige Afgift, og hvis denne ikke for alle Aar ere lige, da af den Sum, der er høieste Afgift for eet Aar.

Er den opraabte Tings eller Rettigheds Brug bestemt for kortere Tid end eet Aar, men Afgiften dog er reparteret paa flere Betalingsterminer, skal Salariet beregnes af den Sum, som alle Terminer sammenlagte udgjøre. Saafremt derimod ingen aarlig Afgift er bestemt, men Tilslaget skeer paa den Maade, at en Sum eengang for Alle betales, da beregnes Auctionssalariet efter denne Sum.

Jvfr. § 126.

Art. 128. (§ 103.) Naar Huse, Planke- og Bolværker sælges til Nedbrydelse eller Skibe til Ophugning, nyder Sælgeren ikke godt af den i § 100 tilstaaede Moderation, men Salariet betales efter § 99. Det Samme gjælder og naar Skibsinventarier sælges særskilt fra Skibenes Skrog, samt hvor Sæd paa Marken eller Træer paa Roden forauctioneres.

a) Efter denne Bestemmelse beregnes Gebyret for Auctioner over Afgrøden af Enge og sammes Eftergræsning. Canc. Skriv. 7 Sept. 1839, 5 Apr. 1842 og 21 Marts 1843. Jvfr. § 100 litr. c.

b) I Henseende til om Gebyret for strandede Skibe skal beregnes efter dennne § eller efter § 100 indeholdes forskjællige Bestemmelser i Canc. Skriv. 11 Mai 1815, 31 Jan. 1837 og 5 Nov. 1844. Det rigtigste turde maaskee være, at Salariet beregnes efter denne § dels naar et strandet Skib sælges til Ophugning, uden at det i saa Fald kommer i Betragtning om det kan gjøres seilbart eller ei, dels naar det, om det end ikke er forlangt solgt til Ophugning, dog er i en saadan Tilstand at det ikke kan gjøres seilbart, men maa ansees som Vrag og altsaa sættes i Klasse med andet strandet Gods.

Art. 129. (§ 104.) Af alle Slags Handelsvarer, der i en samlet Sum udgjøre mere end 500 Rdlr. og som sælges i saa store Partier, som de, der efter Frdg. 4 Aug. 1742 ere Gjenstande for Handel en gros, bliver, naar samme ved frivillig Auction sælges af en til Handel med saadanne Varesorter berettiget Person, Salariet nedsat saaledes:

af det, som er over	500 Rdlr.	indtil	3000 Rdlr.	2 Procent.
„ „ „ „ „	3000 „	„	4000 „	1½ „
„ „ „ „ „	4000 „	„	5000 „	1 „
„ „ „ „ „	5000 „	„	10000 „	½ „
og af det, som er over 10000	. . . .			⅜ „

Herved maa dog ikke Gods, der tilhører forskjællige Personer, regnes sammen, hvorimod Salariet bestemmes med Hensyn til Beløbet af de hver Eier for sig tilhørende Effecter.

Ifr. nu Lov 26/5 1868, hvorefter Salariet er nedsat

a) Denne § er forandret ved Frdg. 27 Jul. 1832, som foreskriver: „Det ved Sp. Rglm. § 104 for frivillige Auctioner over Handelsvarer, som sælges i større Partier, bestemte Salarium, skal indtil videre være saaledes nedsat, at det kun betales efter følgende Taxt: af de første 500 Rdlr. af det samlede Auctionsbeløb 2 Proc.

af det, som er over	500 Rdlr.	indtil	1000 Rdlr. incl. . .	1½ „
„ „ „ „ „	1000 „	„	2000 „ „ . . .	1 „
„ „ „ „ „	2000 „	„	4000 „ „ . . .	½ „
„ „ „ „ „	4000 „	„	10000 „ „ . . .	¼ „
og og af det, som er over 10000 Rdlr.	. . . .			⅛ „

Derhos bortfalder Alt, hvad bemeldte § i Forbindelse med den paafølgende § 107 fastsætter med Hensyn til hvem Varerne tilhøre, saa

at det, for at hjemle Anvendelsen af foranførte Regel for Salariets Bestemmelse, skal være nok, at Varerne ere Handelsvarer og at de sælges frivilligt samt i større Partier, i hvilken sidste Henseende det fremdeles haver sit Forblivende ved den Grændse, som bestemmes i Frdg. 4 Aug. 1742 § 11".

Ved Plac. 19 Oct. 1836 § 2 er det bestemt, at den ved Frdg. 27 Jul. 1832 § 1 tilstaaede Lettelse i Auctionssalariet ogsaa skal være anvendelig i alle de Tilfælde, hvor den Qvantitet, der sælges ved eet Hammerslag, er af den Størrelse, at den i Medhold af denne Placat ligger indenfor Grændserne af Groshandel.

b) Det er ikke det samlede Beløb af samme Varesort, men det, som er Gjenstand for hvert enkelt Opraab og Hammerslag, der kommer i Betragtning ved Bedømmelsen af om Salget er skeet i saa store Partier, som de, der ere Gjenstand for Handel en gros. Canc. Skriv. 2 Aug. 1834.

Naar Opraabet vel er skeet i mindre Partier end de, der ere Gjenstand for Handel en gros, men Buddet dog, efter Kjøberens i Henhold til Auctionsconditionerne afgivne Erklæring, kommer til at gjælde for et saadant Partie, der henhører under Handel en gros, maa Salariet blive at beregne efter Frdg. 27 Jul. 1832. Justm. Skriv. 20 Dec. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 981).

c) Bestemmelsen i nærværende § om 500 Rdlr. som Betingelse for det modererede Salair antages at være bortfaldet ved Frdg. 27 Jul. 1832. Justm. Skriv. 20 Dec. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 981).

d) Til Handelsvarer er anseet at henhøre:

a) Marschandiservarer, som en Marschandiser lader bortsælge. Canc. Skriv. 21 Nov. 1815.

b) Sædevarer, hvad enten det er Producenten, en Kjøbmand eller nogen Anden, som lader dem sælge. Canc. Skriv. 28 Dec. 1816, 19 Oct. 1841, cfr. Canc. Skriv. 5 Nov. 1816.

c) de paa Kjøngs Fabrik tilvirkede Varer, som Fabrikken lader bortsælge. Canc. Skriv. 11 Decbr. 1827.

d) nyt Snedkerarbeide. Canc. Skriv. 2 Aug. 1834.

e) endeel den kgl. Kasse tilhørende Langilde-Smør. Canc. Skriv. 22 Sept. 1842.

Jvfr. § 99 litr. a. a.

e) Som frivillige ansees Auctioner:

a) over et Boes Varer, som afholdes efter Begjæring enten af myndige Arvinger uden Skifterettens Mellemkomst, Canc. Skriv.

6 Jun. 1820 cfr. Canc. Skriv. 2 Sept. 1823, eller af Opbudsmænd, Justm. Skriv. 15 Apr. 1848.

b) over prisdømte Skibe. Justm. Skriv. 22 Aug. 1848.

I de to sidstnævnte Tilfælde er det dog meget tvivlsomt om Frivillighed i retlig Betydning kan siges at være tilstæde.

Derimod kan en Auction over strandede Handelsvarer, paa hville Bjergelønnen endnu hviler, ei ansees som aldeles frivillig. Justm. Skriv. 2 Marts 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 466).

Art. 130. (§ 105.) Naar Handelsvarer sælges stykkeviis eller i mindre Partier end de i § 104 omhandlede men ellers alle de i denne § forudsatte Omstændigheder finde Sted, bliver Salariet af det, der overstiger 500 Rdlr., 2 Procent, hvorimod der af Beløbet indtil 500 Rdlr. incl. erlægges det fulde i § 99 bestemte Salarium.

a) Da de i § 104 foreskrevne Betingelser for det deri fastsatte modererede Salarium ikke ved Frdg. 27 Jul. 1832 ere forandrede ogsaa i Henseende til nærværende §, maa de følgelig ved Anvendelsen af denne §, forsaavidt denne slutter sig til dem, endnu ansees gjældende, hvilket ogsaa synes at være antaget i den neden for under litr. b. anførte Canc. Skriv. 12 Sept. 1844.

b) Arvingerne efter en afdød Detailhandler, som lade den Afdødes efterladte Varer bortsælge ved Auction, tilkomme ei den ved denne § bestemte Moderation i Salariet, men maa betale Salarium efter § 99, da de, som saadanne, ei kunne ansees berettigede til at drive Handel med de Varer, som vare Gjenstand for den Afdødes Handel. Canc. Skriv. 2 Sept. 1823.

Dette er ved Canc. Skriv. 12 Sept. 1844 antaget navnligen at gjælde Arvingerne efter en afdød Boghandler.

En herfra afvigende Mening synes at give sig tilkjende i Canc. Skriv. 6 Jun. 1820, ifølge hvilken et Boes Handelsvarer, som myndige Arvinger, der uden Skifterettens Mellemkomst dele Boet imellem sig, forinden Delingen virkelig skeer lade sælge ved Auction, maa ansees som Boets fælles Masse og Arvingerne i Henseende til samme betragtes som een Person og derfor nyde den Moderation i Salariet, som denne § og § 109 har tilstaaet; men denne Mening har ikke Hjemmel i disse Paragrapher, da den til disses Anvendelse foreskrevne Handelsberettigelse i det ommeldte Tilfælde ikke er tilstæde.

c) Naar ved en Auction over Handelsvarer enkelte Opraab af disse udgjøre en saadan Priis, som i § 104 og Plac. 19 Oct. 1836 § 2 er fastsat, men andre Opraab hver for sig ei naae denne Priis, bliver Gebyret at beregne for de første efter Frdg. 27 Jul. 1832 og for de sidste efter denne §, forsaavidt Betingelserne for Anvendelsen af denne, hvilke ei ere de samme, som de, der gjælde for Anvendelsen af Frdg. 27 Jul. 1832, ere tilstæde. Jvfr. Canc. Skriv. 2 Aug. 1834.

d) Med Hensyn til Forklaringen af de Betingelser, at Varerne skal være Handelsvarer og Auctionerne frivillige, maa vi henvise til foregaaende § litr. c. og d.

Art. 131. (§ 106.) Af de danske vestindiske Øers Producter samt af Retourvarer, som hjembringes fra Island og Finmarken, svares, naar disse ved frivillig Auction sælges af Personer, som dermed drive Handel, kun ½ Procent, forsaavidt Salariet ellers efter § 104 vilde være høiere.

Moderationen i Auctionssalariet for finmarkske Varer er ophævet ved kongl. Resol. 22 Sept. 1819.

Art. 132. (§ 107.) For, med Hensyn til Bestemmelserne i § 106, at godtgjøre, at Varerne virkelig ere af det der benævnte Slags, bør Reqvirenten derom meddele sin Attest paa Troe og Love, eller, hvis han er Mægler, under sin aflagte Embedseed. Paa lige Maade bør Mæglerne, naar de ei opgive den Mands Navn, som Varerne tilhøre, attestere, at han er en til Handel med saadanne Varer berettiget Person, samt at Auctionen er frivillig, saa og opgive naar Varerne tilhøre forskjellige Personer og hvormeget der i saa Fald tilhører hver. Naar Andre reqvirere Auction over Kjøbmandsvarer, bør Eieren, saafremt Moderation af det i § 99 bestemte Salarium skal finde Sted, altid opgives, og hans Ret til at drive Handel med det Slags Varer, der begjæres solgte, legitimeres, hvis denne ei kan ansees notorisk.

For urigtig Attestation, som en Mægler forsætlig maatte udstæde til at forsvige Auctionssalariet, er Straffen, i Overeensstemmelse med Frdg. 22 Dec. 1808 § 7, Bestillings Fortabelse, og hvor han befindes af Skjødesløshed at have udstædt en uefterrettelig Attest, til Skade for Auctionsgebyrerne, ansees han med en efter Omstændighederne afpasset Mulct, der dog ei maa være ringere end det Dobbelte eller overstige det Femdobbelte af det, der ved hans Forseelse kunde være tabt i Gebyr. For lige Brøde, udøvet af Andre, anvendes Mulct eller Borgerskabs Fortabelse efter Omstændighederne. Derhos bør der i alle Tilfælde gives Erstatning for hvad Tab, der er lidt ved den begaaede Svig eller Uefterrettelighed.

Jvfr. § 104 litr. a. og Canc. Skriv. 11 Marts 1818, Frdg. 11 Apr. 1840 § 76.

Art. 133. (§ 108.) Hvad Auctioner paa ostindiske Ladninger angaaer, forbliver det ved de derom givne specielle Anordninger, hvilke dog, efter deres Ord og Hensigt, alene kunne anvendes, naar det asiatiske Compagnie eller andre Entrepreneurer for en ostindisk Expedition selv sælge deres Ladninger, saa at der, naar Noget af slige Ladninger først er afhændet til Andre og det atter igjen sælges ved Auction, altid bør betales Salarium efter de almindelige Forskrifter.

Ved Oct. 21 Marts 1792 § 9 cfr. § 12, kongl. Resol. 1 Nov. 1811 (jvfr. Canc. Skriv. 25 Jul. 1820 og 12 Jul. 1825, Jur. Tidsskr. 9 B. 1 H. S. 189, 10 B. 1 H. S. 181 og 13 B. 1 H. S. 130 og 2 H. S. 81) og Frdg. 16 Jun. 1797 var det asiatiske Compagnie og private Entrepreneurer for ostindiske Expeditioner tilstaaede den Begunstigelse, at der af enhver fra Ostindien hidført Skibsladning kun skulde svares 100 Rdlr. i Auctionssalarium, men denne Begunstigelse maa nu ansees bortfaldet, da Octroien for det asiatiske Compagnie (som nu er opløst) og Frdg. 16 Jun. 1797 er ophævet ved Plac. 22 Marts 1844.

Art. 134. (§ 109.) Naar Guld og Sølv, myntet eller umyntet, samt Pretiosa ved frivillig Auction bortsælges, nedsættes Salariet af det, som overstiger 500 Rdlr. til 2 Procent. Dog bliver det, som i Slutningen af § 104 er bestemt, ogsaa her at iagttage.

Jvfr. § 105.

Art. 135. (§ 110.) Naar offentlige Lærere eller deres Stervboer lade Bøger eller Kunstsager sælge ved Auction, svare de ikkun 2 Procent deraf, hvilken Moderation i Auctionssalariet ogsaa fremdeles, i Overeensstemmelse med Rescr. 10 Jun. 1778 § 5, skal tilkomme de nuværende Professorer ved Kjøbenhavns Universitet og deres Stervboer, naar andre rørlige Effecter af dem ved Auction bortsælges.

I et enkelt Tilfælde er det ved kgl. Resol. 9 Dec. 1835 tilladt at Auctionssalariet for en afdød forhenværende Professors Bog- og Myntsamling maatte beregnes efter denne §. Canc. Skriv. 20 Oct. 1835 med Note.

Art. 136. (§ 111.) Naar en fremmed Gesandt eller Nogen, som hører til Gesandtskabet eller staaer i Gesandtens Tjeneste, begjærer sine Eiendomme eller Effecter bortsolgte ved Auctionsrettens Hjelp, nedsættes Salariet, forsaavidt det ellers er høiere, til 1 Procent. Den samme Nedsættelse tilkommer ogsaa deres Stervboer.

I et enkelt Tilfælde er det tilladt at Auctionssalariet for Effecter, tilhørende en fremmed Generalconsul, som var lønnet af sin Regjering og ikke drev Handel, maatte beregnes efter denne §. Rntk. Skriv. 29 Marts 1823.

Art. 137. (§ 112.) Auctionsforvalteren er pligtig, forinden Auctionen holdes, at bekjendtgjøre saadant ved Skrevne eller (hvor Omstændighederne tillade det og det forlanges) ved trykte Auctionsplacater. For skrevne Auctionsplacater betales, foruden Erstatning og Omkostningerne med Omsendelsen, naar samme finder Sted, for hvert

Exemplar, som opslaaes eller fremsendes til Læsning og Bekjendtgjørelse paa de Steder, hvor Reqvirenten af Auctionen forlanger det, hvis Placaten kun er ¼ Ark, 16 Skill., naar den er ½ Ark, 24 Skill., og naar den er 1 Ark, 32 Skill.

For trykte Auctionsplacater betales, foruden Trykkings- og Omsendelses-Omkostninger, for at concipere Placaten, hvis den kun er ¼ Ark, 32 Skill., naar den er ½ Ark, 64 Skill., og naar den er 1 Ark, 1 Rdlr.

Denne Betaling erlægges kun een Gang, om der end ved samme Auction maatte sælges Varer af forskjællige Slags eller endog forskjællige Personer tilhørende.

a) Den anførte Betaling for en Placat retter sig efter den Størrelse den, anordningsmæssig skrevet efter § 158, udgjør. Canc. Skriv. 30 Mai 1829.

b) Da Udstædelsen af Auctionsplacat efter Lovgivningen er den Maade, hvorpaa Auctionsforvalteren berammer en Auction og hvorved der skal gives Publicum den fornødne Garantie for, at Auctionen virkelig til den angivne Tid vil gaae for sig, saa bør i ethvert Tilfælde, hvad enten Auctionen er frivillig eller nødvendig, een Auctionsplacat udstædes af Auctionsdirecteuren og han derfor nyde det anordnede Gebyr. Men da det efter ovenstaaende § ei alene beroer paa Reqvirenten hvor han vil have Auctionen bekjendtgjort, men samme endog udtrykkelig tilstæder, at lade Placater trykke, og i dette Tilfælde kun tillægger Auctionsforvalteren den for at concipere Placaten fastsatte Betaling, saa kan han ei heller gjøre Fordring paa videre Betaling, naar Auctionsreqvirenten selv vil paatage sig at afskrive de flere Exemplarer, der maatte behøves, hvilke dog bør være bemærkede som blotte Afskrifter og forsynede med Reqvirentens Verification. Canc. Circ. 1 Dec. 1829.

c) For Concept til skrevne Placater erlægges ingen særskilt Betaling. Canc. Skriv. 6 Oct. 1838, Justm. Skriv. 30 Aug. 1850 (Dep. Tid. f. 1851. S. 910).

d) For Placaters Trykning og Opslagning kan Auctionsdirecteuren kun fordre sine i den Anledning havte Udgifter godtgjorte. Canc. Skriv. 18 Apr. 1843.

e) Naar flere Auctioner bekjendtgjøres ved en og samme Placat kan Betaling, ifølge Udtrykkene i denne §, neppe beregnes anderledes end efter Antallet af Exemplarerne af denne Placat, som om den kun angik en enkelt Auction, men derimod ikke efter samme Antal for hver enkelt Auction.

Jvfr. § 118 litr. b.

Art. 138. (§ 113.) Naar faste Eiendomme eller andre af de i § 100 benævnte Gjenstande opraabes, men ei sælges, betales for enhver saadan forgjæves Forretning 2 Rdlr. 24 Skill.

a) Forskjællen imellem denne § og § 114 maa uden Tvivl søges deri, at denne § angaaer Opraab til Salg af de deri omhandlede Gjenstande eller i al Fald af faste Eiendomme, som for sig udgjøre et selvstændigt Heelt og som saadant opraabes, uden at tillige noget Opraab af dem, som et samlet Heelt, finder Sted. Denne Forstaaelse af nærværende § findes ogsaa med Hensyn til faste Eiendomme antaget i Canc. Skriv. 20 Aug. 1825, 11 Oct. 1828, Justm. Skriv. 7 Sept. 1850 (Dep. Tid. f. 1851 S. 570) og 19 Marts 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 396), jfr. Canc. Skriv. 3 Oct. 1837, ifølge hvilke Salariet vil være at beregne efter denne § for hvert Opraab af flere faste Eiendomme, som særskilt attraaes bortsolgte ved een og samme Auction, uden at noget Opraab af dem, som een samlet Eiendom, foregaaer. Derimod formene Canc. Skriv. 11 Oct. 1828 og 2 Sept. 1830, at Salariet for Opraab af flere Gjældsfordringer, hvis Salg eller Bortforpagtning forsøges ved een og samme Auction, som og af flere Tiender, hvis Bortforpagtning paa samme Maade prøves, ikke kan beregnes for hvert Opraab af de af disse Gjenstande, som attraaes bortsolgte eller bortforpagtede ved eet Hammerslag, men kun blive at udrede med enkelt Gebyr, altsaa 2 Rdlr. 24 Skill., som for eet samlet Opraab af Gjældsfordringerne eller Tienderne, hvilken Mening støtter sig dertil, at det kun er med Hensyn til faste Eiendomme i egentlig Forstand at Auctionslovgivningen tilkjendegiver, at der for hver enkelt Eiendom, som og for hver Deel af samme, der for sig maatte sælges og opraabes, maa antages at finde en for sig bestaaende Auction Sted, saaledes som der og for hver Eiendom eller bortsolgt Deel deraf maa gives særskilt Skjøde, om endog flere Eiendomme sælges ved een Forretning, hvilket derimod ikke gjælder om Gjældsfordringer og Tiender,

hvisarsag Udtrykket i denne § „enhver saadan Forretning" ikke i Henseende til de sidstnævnte Gjenstande, saaledes som med Hensyn til faste Eiendomme, kan forstaaes om hvert enkelt Opraab af samme, men maa sigte til den hele Auctionsforretning. Tidligere synes det dog at have været antaget, at ved forgjæves Opraab af Tiender til Bortforpagtning bør særskilt betales for Opraabet af hver enkelt Tiende, thi Canc. Skriv. 21 Marts 1820 tilkjendegiver, i et Tilfælde, hvor to Byers Tiender bleve opraabte ved een Auction til Bortforpagtning saaledes at først 56 forgjæves Opraab af de enkelte Mænds Tiender og dernæst 2 Opraab af Byernes samlede Tiende bleve foretagne, at Betalingen for de forgjæves Opraab ei kan beregnes anderledes end efter §§ 113 og 114, men at, da disse Opraabspenge sandsynligviis vilde udgjøre langt mere end fuldt Auctionssalarium efter §§ 100 og 102, Reqvirenten maa være berettiget til at betale fuldt Salarium af Auctionsbuddene og saaledes være fri for Opraabspenge.

b) I et Tilfælde, hvor to Kirkestole vare stillede til Bortleie ved een Auction, hvoraf den ene blev bortleiet, men den anden forgjæves opraabt, er det ved Canc. Skriv. 7 Sept. 1844 tilkjendegivet, at Gebyr for det forgjæves Opraab ikke kan beregnes.

c) Naar Skibsredskaber først opraabes stykkeviis og særskilt fra Skibet og derefter Skibet med tilhørende Redskaber, men hverken de partielle Bud eller Buddet paa hele Skibet vorde approberede, betales hver særskilt Opraab af Redskabet efter § 115, men for Opraabet af hele Skibet efter denne §. Canc. Skriv. 23 Jan. 1816.

d) Forgjæves Opraab af et Huus, som agtes bortsolgt til Nedbrydelse, maa uden Tvivl betales efter denne §. Det synes nemlig ikke, at den Undtagelse, som § 103, til Fordeel for Rettens Betjente, gjør fra § 100, kan indeholde tilstrækkelig Grund for, til Skade for disse Embedsmænd, at forklare nærværende § paa en lige indskrænkende Maade og med Hensyn dertil give § 115 en udvidende Forklaring, og det saameget mindre, som Motivet til sidstnævnte §, der forudsætter en Mængde Ting indbefattede under samme Auction, ikke er anvendeligt paa Opraab af et Huus, der skal nedbrydes. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 112 ad 23.

Jvfr. § 100 litr. g., i. og k. og § 120 litr. c.

Art. 139. (§ 114.) Naar faste Eiendomme opraabes til Salg deels i mindre Dele og deels samlede, og hverken

de partielle Auctionsbud eller Buddet paa den hele samlede Eiendom approberes, nyder Auctionsforvalteren Betaling for hvert enkelt forgjæves Opraab og altsaa baade for Opraabene paa de enkelte Dele og for Opraabet paa den hele samlede Eiendom. Men skulde Buddene paa de enkelte Opraab ikke approberes og derimod Buddet paa den samlede Eiendom antages, eller Buddet paa hele Eiendommen samlet forkastes og derimod alle de gjorte enkelte Bud antages, bør Auctionsforvalteren lade sig nøie med Betaling, beregnet til fuldt Salarium af det approberede Auctionsbud, og i saa Fald intet kræve for de forgjæves Opraab. Dersom derimod et eller flere enkelte Bud, men ikke alle, ei heller det samlede Bud approberes, bør Auctionsforvalteren have fuldt Auctionssalarium af de approberede Buds Beløb, og desuden 2 Rdlr. 24 Skill. for hvert af de uapproberede Opraab paa den hele Eiendom samlet.

a) Denne Bestemmelse er ved Plac. 27 Jul. 1824 saaledes forandret, at det deri bestemte Gebyr for forgjæves Opraab kun skal erlægges for det første af de forgjæves Opraab, og at derimod hvert af de 3 næste Opraab betales med ¾ Dele, hvert af de 3 efterfølgende med ½ Deel og alle de øvrige hvert med ¼ Deel af dette Gebyr.

Plac. 27 Jul. 1824 slutter sig til den ovenstaaende § 114 og kan derfor ligesom denne kun være anvendelig hvor en Eiendom opraabes dels i mindre Dele dels samlet, og den er følgelig uanvendelig naar flere forskjellige Eiendomme, eller flere Dele af en Eiendom, som hver for sig udgjør et Heelt, særskilt opraabes uden at tillige noget samlet Opraab af dem skeer, hvori det Intet revelerer om Eiendommene tilhøre Een eller Flere, om de ere pantsatte ved een og samme Obligation, givne i Udlæg ved een Forretning eller forlanges solgte af Udlægshaveren til een Tid. (Jvfr. § 113 litr. a). Denne Mening synes ogsaa at være bifaldt i Canc. Skriv. 20 Aug. 1825, 10 Jul. 1832, Justm. Skriv. 19 Mart. 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 396), hvorimod en herfra tildels forskjellig Forklaring er antaget i Canc. Skriv. 7 Sept. 1832, uden at det dog af samme kan erfares paa hvilke Grunde den støtter sig.

Naar en Bortforpagtning af en Eiendom opraabes uden eller med Tiender, men hver af disse tillige særskilt opraabes paa for-

skjællige Betingelser, mener Canc. Skriv. 3 Oct. 1837, at kun de to førstnævnte Opraab, som medføre Forskjællighed i selve Auctionens Gjenstand, særskilt skal betales, men at intet Gebyr skal erlægges for de øvrige Opraab. Det kan dog imod denne Mening indvendes, at de forskjællige Betingelser, under hvilke Opraabene ere foregaaede, forsaavidt ogsaa ere forskjællige Gjenstande for Opraabene og derfor ogsaa, efter Analogien af § 114 og Plac. 27 Jul. 1824, synes at maatte være særskilt at betale, naar samtlige Bud forkastes, hvorimod naar Buddet paa Bortforpagtningen paa een af de to førstnævnte Maader approberes, Analogien af § 114 muligt bør medføre, at intet særskilt Gebyr for de specielle Opraab bliver at erlægge.

Plac. 27 Jul. 1824 har kun nedsat det i denne § bestemte Gebyr, i de Tilfælde, hvor flere forgjæves Opraab skee under samme Auction paa Grund af at separat og samlet Bortsalg forsøges, men er ikke anvendelig paa de forgjæves Opraab, som ere en Følge af at flere Auctioner holdes førend Salg skal finde Sted. Canc. Skriv. 29 Jan. 1825.

b) Naar et Skib og dets Inventarium og Ladning, efterat være særskilt opraabte, under Eet opraabes og sælges, bliver Salariet at erlægge i Forhold til de specielle og generelle Bud. Canc. Skriv. 11 Mai 1815. Jvfr. § 113 litr. c.

c) Saafremt under en Auction over rørlige Ting, Opraab af disse skeer først særskilt og derefter Salg af dem alle skeer ved et generelt Opbud, kan uden Tvivl Gebyret, efter Analogien af denne §, kun blive at udrede af Generalbudet. Saaledes er det i Canc. Skriv. 30 Mai 1829 antaget, at Gebyret bliver at beregne naar Skibsredskaber, efterat være opraabte i mindre Dele, under Eet opraabes og sælges.

d) Naar en fast Eiendom paa Grund af Skatterestance stilles til Auction, skal, saafremt intet Salg finder Sted, Salariet for forgjæves Opraab i ethvert Fald kun beregnes som enkelte Opraabspenge, om end Eiendommen er opraabt paa forskjællig Maade. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Opp.) § 16.

Art. 140. (§ 115.) Naar ved Auction over Løsøre, Bøger og deslige, den Sælgende ikke vil lade Tingen bortsælge for den ved Auctionen budne Sum, da betales for

hvert opraabt Nummer, som, uden at sælges, tages tilbage, 4 Skill., hvilket og gjælder naar intet Bud skeer.

Jvfr. § 113 litr. c. og d., § 114 litr. e. og f. og § 120 litr. c.

Art. 141. (§ 116.) I lige Tilfælde betales for et forgjæves Opraab over et Partie Handelsvarer af den i § 104 bestemte Størrelse, men af et Partie, som er under denne Størrelse, ikkun 10 Skill.; dog, hvis Betalingen for samtlige forgjæves Opraab, i Forbindelse med Salariet af de Handelsvarer, som sælges, ei udgjør 2 Rdlr. 24 Skill., bør der dog betales en saadan Sum.

a) Ved Frdg. 27 Jul. 1832 § 2 er det i denne § bestemte Gebyr nedsat til det Halve, dog uden at derved skeer Forandring i den sidste Deel af samme.

b) Det kommer an paa hvert særligt Parties Størrelse om 10 eller 20 Skill. (nu 5 eller 10 Skill.) skal betales for forgjæves Opraab, saaledes at den sidstmeldte Betaling kun skal erlægges naar Partiet er saa stort, at det er Gjenstand for Handel en gros. Canc. Skriv. 10 Jul. 1823.

c) Naar Varer sælges deels i saadanne Partier, som § 104 nævner, deels i mindre Partier, vil Gebyret for de forgjæves Opraab, forsaavidt Grændsen ei beroer paa Maal og Vægt, men paa Prisen, beroe paa det Beløb, hvortil det usolgte Nummer er opraabt. Canc. Skriv. 2 Aug. 1834.

Jvfr. § 99 litr. a. a.

Art. 142. (§ 117.) I det Tilfælde, hvor Auction er holdt og Tilslag skeet under Vilkaar af Sælgerens Approbation, bør, naar Approbation paa det gjorte Bud nægtes af Sælgeren, Salarium beregnes som for forgjæves Opraab efter §§ 113, 115 og 116, hvorimod, i Tilfælde at Approbationen meddeles, fuldt Salarium af det Solgte og Approberede bør beregnes efter Bestemmelserne i §§ 99—106 incl. og §§ 108—111 incl.; dog bør Sælgeren, forinden den ved Auctionsconditionerne bestemte Termins Udløb, skriftligen underrette Auctionsforvalteren om Auctionens Næg-

telse eller Meddelelse, og i Tilfælde af at Sælgeren forsømmer saadant, bør han betale fuldt Salarium, ligesom han havde approberet Buddet; naar saadan Efterretning meddeles Auctionsforvalteren, tilfører han samme i sin Protocol, og saaledes ved Kjendelse enten bekræfter det skete Hammerslag og giver det juridisk Virkning, eller han tilintetgjør det, som en Nullitet.

a) Naar Auctionsconditionerne ikke fastsætte nogen vis Tid for Approbationens Nægtelse eller Meddelelse er Auctionsforvalteren berettiget til at kræve fuldt Salarium, saafremt Underretning om Approbationen ikke gives ham inden Udløbet af de ved Plac. 12 Jan. 1820 bestemte 6 Uger efter Auctionens Afholdelse. Canc. Skriv. 19 Febr. 1831.

b) Ligesom Auctionsforvalteren, naar Conditionerne fastsætte en bestemt Tid for Approbation, om end denne er længere end 6 Uger, er pligtig at oppebie denne Tids Forløb forinden han paa Grund af Udeblivelse af Underretning om Buddets Antagelse eller Forkastelse kan fordre fuldt Salarium, saaledes maa det Samme være gjældende, naar Approbationen er gjort afhængig af en eller anden factisk Betingelse uden at tillige noget bestemt Tidspunkt for dennes Tilveiebringelse er fastsat. Saaledes er det i Canc. Skriv. 22 Jan. 1825 (cfr. Canc. Skriv. 12 Jan. 1831) antaget, at fuldt Salarium, naar Approbationen beroer paa noget af de kongl. Collegiers eller nogen Directions eller Overøvrigheds Approbation, ikke kan fordres forinden saadan Approbation er meddeelt, uanseet hvorlænge det varer inden Resolutionen angaaende Approbationen indløber.

c) Da denne § ikke forudsætter noget Møde af Auctionsforvalteren paa Auctionsstedet for der at modtage Sælgerens Erklæring, men tvertimod paabyder, at Sidstnævnte skriftligen skal meddele Auctionsforvalteren Underretning om Approbationens Nægtelse eller Meddelelse, saa kan Auctionsforvalteren ikke være berettiget til for slige Møder at kræve nogen særskilt Betaling. Canc. Skriv. 20 Aug. 1825. Jvfr. Jur. Tidsskr. 13 B. 1 H. S. 21—22.

Art. 143. (§ 118.) Naar Auction er holdt under Vilkaar af Approbation og saadan Approbation nægtes, eller og ingen af de ved Auctionen gjorte Bud af Ved-

kommende antages, tillades det Auctionsforvalteren, foruden Betaling for forgjæves Opraab, at beregne sig, til Godtgjørelse af Auctionsreqvirenten, de virkeligen medgaaede Reiseomkostninger til og fra Stedet, hvor Auctionen er holdt, efter hvert Steds Vognmandstaxt, dog saaledes, at der af disse Reiseomkostninger, tillagte den sportelmæssige Betaling, ei udkommer mere end i Alt 4 Rdlr. 48 Skill.; ligesom de Auctionsbetjente, der endnu boe udenfor deres Districter, ei heller maa beregne sig Reiseomkostninger for længere Vei, end fra det Sted, hvor deres District begynder, og indtil det Sted i Jurisdictionen, hvor Auctionen holdes, og samme Vei tilbage.

I det Tilfælde derimod, hvor Approbationen paa det skeete Bud for en Deel af det ved Auctionen solgte, meddeles, bør denne Godtgjørelse af Reiseomkostninger ikke finde Sted, efterdi der i saa Fald beregnes fuldt Salarium for den Deel af Budet, som approberes.

a) Befordringsudgifter kan ligesaavel fordres naar der maa gjøres Reiser for efter § 113 at foretage et eneste Opraab af en fast Eiendom, der ei sælges, eller efter § 120 naar Auctionen ei afbestilles førend Forretningen er tiltraadt, som naar Auctionen afholdes efter denne § under Vilkaar af Approbation. Canc. Skriv. 16 Febr 1815.

b) Udtrykket „sportelmæssig Betaling" i denne § kan kun have Hensyn til den Betaling, som er bestemt for den sammesteds ommeldte Handling, Auctionens Holdelse, og Auctionsforvalteren er derfor berettiget til tillige at beregne sig den særskilte Betaling, som efter § 112 tilkommer ham for Auctionsplacaters Udstædelse, hvilket og bestyrkes af Plac. 14 Dec. 1802 § 3, hvoraf denne § er taget. Canc. Skriv. 16 Febr. 1815.

c) Naar Auctionen afholdes paa den almindelige Tingdag og paa selve Tingstedet kan, forsaavidt Auctionsforvalteren ligefuldt er pligtig at møde der, Befordringsgodtgjørelse ikke forlanges. Canc. Skriv. 28 Jul. 1821. Denne Mening har dog ikke nogen utvivlsom Hjemmel i nærværende § og i al Fald kan den neppe være gjældende som en ubetinget Regel, paa hvilken Omstændighederne ikke

kan komme til at have nogen Indflydelse. Saaledes kan t. Ex. Befordringsgodtgjørelse neppe fraskjendes Auctionsforvalteren, naar Tidsrummet imellem Klokkeslet, paa hvilket det almindelige Ting hæves, og det, paa hvilket Auctionen paa Tingstedet skal begynde, er saa langt, at han i samme kan reise til sit Hjem og atter tilbage til Tingstedet.

d) Den i denne § ommeldte Betaling 4 Rdlr. 48 Skill. er det Høieste, som i Alt bliver at betale til begge Auctionsbetjentene for Befordring. Canc. Skriv. 2 Sept. 1817.

Jvfr. § 99 litr. f.

Art. 144. (§ 119.) For et Auctionsskjødes Udstædelse betales det samme i Rigsbankpenge, som det stemplede Papir til Skjødet efter Frdg. 25 Mai 1804 vilde koste i dansk Courant, indtil 2 Rdlr. 24 Skill., og siden 50 Procent af hvad det stemplede Papir efter samme Frdg. vilde koste mere, dog at Betalingen i intet Tilfælde overstiger 6 Rdlr.

Iøvrigt bliver det ved denne Leilighed til Enhvers Efterretning bekjendtgjort, at Auctionsskjødet altid skal stiles paa dens Navn, der selv eller ved Fuldmægtig har gjort Bud og faaet Tilslag samt udtrykkelig ved Auctionsbudets Tilførelse i Protocollen er bleven navngiven, hvoraf følger, at den, der som Fuldmægtig gjør et Bud, eller som har Medinteressentere i Kjøbet, strax maa opgive sin Mandant eller sine Medinteressentere. Ellers bliver Skjødet af Auctionsforvalteren at udfærdige til den, der har gjort Budet, som igjen haver at udstæde Skjøde til sin Mandant eller sine Medinteressentere.

a) For Udstædelsen af en Transport paa et privat Gjældsbrev, som sælges ved offentlig Auction, betales det Halve af hvad efter denne § skal betales for et Auctionsskjødes Udstædelse, hvorved bliver at iagttage, at det ved Auctionen gjorte Bud, hvorefter Tilslag er skeet, lægges til Grund for Gebyrets Bestemmelse. Plac. 21 Sept. 1815 § 3.

Det er en Selvfølge at dette Gebyr kun kan fordres naar Udstædelse af Transporten forlanges eller finder Sted. Canc. Skriv. 25 Oct. 1825, cfr. Frdg. 3 Dec. 1828 § 8 g.

b) Bestemmelsen om at Gebyret skal beregnes efter Frdg. 25 Mai 1804 er ikke forandret ved den senere Frdg. om det stemplede Papir af 3 Dec. 1828. Canc. Skriv. 17 Oct. 1846.

c) I Canc. Skriv. af 10 Jun. 1834 er det tilkjendegivet, at der ikke findes Grund til at bevirke Fastsættelsen af et Minimum af Gebyret for et Auctionsskjødes eller en Transports Udstædelse.

d) Ved Slutningen af denne § mærkes nu Plac. 5 Jun. 1829 § 4, som tillader at overdrage ved Transport Ret til at erholde Auctionsskjøde.

Jvfr. § 93.

Art. 145. (§ 120.) Dersom en Auction, efterat den hos Auctionsforvalteren er bestilt, tilbagekaldes forinden den er begyndt eller tiltraadt, da betales til Auctionsforvalteren 1 Rdlr. 12 Skill., foruden Erstatning af Omkostningerne i Anledning af den bestilte Auction, saasom Placaters Afskrivning, Trykning og Bekjendtgjørelse, ligesom og den Placat, hvorved Afbestillingen bekjendtgjøres, saafremt Auctionsplacaten alt var kundgjort, bør betales i Overeensstemmelse med § 112. Dersom Afbestillingen skeer efter at Forretningen alt er tiltraadt, bør Auctionsforvalteren, foruden forommeldte Erstatntning samt Betaling for Auctionsplacaten, nyde 2 Rdlr. 24 Skill., saa og fri Befordring under den i § 118 foreskrevne Betingelse.

a) Betaling efter denne §s andet Membrum bliver at udrede, naar en Auction, efterat Auctionsretten har givet Møde paa Auctionsstedet, tilbagekaldes eller formedelst en indtruffen Forhindring ikke fremmes, uden at Saadant iforveien har været bekjendtgjort. Canc. Skriv. 14 Dec. 1820, 17 Marts 1821, 25 Febr. 1837.

Naar en Auction, formedelst indløben Protest og fordret Kjendelse, udsættes indtil Kjendelsen er afsagt, tilkommer Auctionsretten

ikke Betaling for nogen nye Forretning. Canc. Skriv. 14 Dec. 1820.

b) Naar Nogen har bestilt en Auction, men derefter tilbagekalder den og forlanger den berammet til en anden Tid, er han pligtig at betale Gebyr efter denne §. Canc. Skriv. 3 Jun. 1836.

c) Naar Reqvirenten af en Løsøreauction, efter Opraab af nogle enkelte Nummere, ikke vil lade Auctionen videre fremmes, maa han forsaavidt betragtes som om han havde afbestilt den og betale Gebyr efter denne §, da § 115 synes at angaae det Tilfælde, hvor enkelte Nummere gaae tilbage, men andre sælges, og i al Fald forudsætter, at Auctionen nyder sin Fremme. Canc. Skriv. 27 Mai 1826.

Jvfr. § 118 litr. a.

Art. 146. (§ 121.) For Udskrifter af Auctionsprotocollen betales Arket med 30 Skill. og desuden erlægges for Bekræftelsen 40 Skill.

Udtrykkene i denne Bestemmelse tilsige, at Bekræftelsesgebyret skal erlægges, hvad enten Udskrift tages i Actsform eller ikke, hvilket endvidere bestyrkes ved det ældre Sp. Reglm. 19 Dec. 1800 § 195. Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 110 ad 17.

Art. 147. (§ 122.) For at attestere en Auctionsregning, naar samme et bestaaer af flere end fire Poster, betales 8 Skill., og siden for hver af de følgende Poster 2 Skill.

Art. 148. (§ 123.) For andre Attester af Auctionsprotocollen erlægges den samme Betaling, som i § 15 er foreskrevet.

Art. 149. (§ 124.) For Licitationer betales i Eet og Alt det Samme, som er fastsat i Henseende til de Auctioner, hvormed det nærmest kan sættes i Sammenligning. Saaledes betales, til Exempel, en Licitation, der angaaer Opførelse eller Reparation af en Bygning, en Bro og

deslige, efter § 100, og Licitationen, der gaae ud paa Leverancer af Handelsvarer, efter § 104.

a) Den under §§ 104 og 116 omhandlede, ved Frdg. 27 Jul. 1832 § 1 og 2 tilstaaede, Moderation i Gebyrerne for Vareauctioner gjælder ogsaa for Licitationer over Leverance af Handelsvarer i de sammesteds ommeldte Partier. Frdg. 27 Jul. 1832 § 3.

b) For Licitationsforretninger, som offentlige Stiftelser lade afholde, betales kun halvt Gebyr, hvilket bør udredes af Stiftelsernes Kasse. Plac. 10 Jun. 1796.

Herved er at mærke:

a) Plac. 10 Jun. 1796 er ifølge § 154 endnu gjældende. Canc. Skriv. 27 Jan. 1821 cfr. Canc. Skriv. 14 Jan. 1804.

b) Moderationen i Gebyret finder Sted om end den ved Licitationen Mindstbydende er paalagt at betale Licitationens Omkostninger. Canc. Skriv. 5 Jan. 1815, Justm. Skriv. 29 Mart. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 13).

c) For forgjæves Opraab, hvorom Plac. 10 Jun. 1796 ikke handler, erlægges det sædvanlige Gebyr. Canc. Skriv. 18 Oct. 1817, 18 Jan. 1820 og 27 Jan. 1821.

d) Communernes Fattig- og Skolevæsen er antaget at maa sættes i Klasse med offentlige Stiftelser og derfor at tilkomme den disse tilstaaede Moderation i Licitiationsgebyret. Canc. Skriv. 15 Apr. 1815, 18 Oct. 1817, 18 Jan. 1820, 27 Jan. 1821, 31 Oct. 1843, 10 Apr. 1848, Justm. Skriv. 29 Mart. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 13).

Canc. Skriv. 26 Apr. 1834 antager, at Fattigvæsenet er aldeles fritaget for Gebyr for Licitationer over Leverancer til de Fattiges Forpleining og over Reparationer af dets Bygninger; men denne Mening mangler Lovhjemmel og er i Strid med de ovenanførte administrative Bestemmelser.

Den samme Moderation, som er tilstaaet offentlige Stiftelser, formenes i Canc. Skriv. 3 Mai 1831 og Canc. Circ. 17 Nov. 1840 § 8 at tilkomme Licitationer over Præstegaardes Opførelse, Ombygning eller Istandsættelse; men denne Mening er ikke antaget ved Domstolene og er ogsaa i Justm. Skriv. 18 Jul. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 577) anseet at være tvivlsom.

Licitationer over Opførelse eller Ombygning af Communernes Ting- og Arresthuse og af Jordemoderboliger have intet retligt Krav paa den ovenmeldte Moderation i Gebyret. Canc. Skriv. 27 Sept. 1828, 25 Febr. 1837 og 21 Apr. 1846. Jvfr. Art. 152 litr. b. e.

e) For enhver Licitation over Arbeide paa Hovedlandeveiene erlægges 2 Rdlr. 24 Skill., foruden Godtgjørelse for Befordringsudgifter efter hvert Steds Vognmandstaxt og sædvanlig sportelmæssig Betaling for Placater, Udskrifter o. s. v. Frdg. 29 Sept. 1841 § 7.

Det Samme gjælder for Licitationer over:

aa) Korn- og Fourage-Leverancer i kongelig Tjeneste. Plac. 3 Jun. 1842 § 3.

bb) Postbefordringer. Canc. Skriv. 5 Oct. 1843 cfr. Canc. Skriv. 15 Aug. 1826 og 17 Nov. 1842.

cc) Arbeider paa Amternes mindre Landeveie eller paa andre Veie for Amtsrepartitionsfondens Regning, dog at med den Autionsretten tilkommende fri Befordring forholdes efter Frdg. 26 Jun. 1844, ligesom og hvert Amts Veibestyrelse er berettiget til at bestemme hvormange Opraab der skulle indbefattes under een Forretning. Plac. 24 Marts. 1847.

Naar en Licitation over et, Veivæsenet vedkommende, Arbeide m. m., som ikke angaaer selve Veiarbeidet, særskilt fra Licitationen over dette sidste afholdes, bliver det almindelige Gebyr efter Sp. Rglm. at erlægge. Dette er i Justm. Skriv. 31 Jan. 1853 (Dep. Tid. S. 1020) antaget i Henseende til Licitation over Bortflytningen af nogle Huse, der gjordes fornøden til en Veis Udbedredelse og Retning, hvilket Arbeide ikke var inddraget under Licitationen over bemeldte Veis Istandsættelse, men stillet til særskilt Licitation.

c) Den Moderation, som Gebyret for de ovenfor under litr. a. og b. omhandlede Licitationer ved de sammesteds anførte Love har erholdt, maa antages at være bestemt til Fordeel for de Kasser, for hvilke Licitationen afholdes og for at formindske Licitationsgebyrets Indflydelse paa Licitationsbudets Størrelse, og den kan derfor neppe antages at tilkomme den Leverandeur eller Entrepreneur af bortliciteret Arbeide, for hvis Regning nye Licitation efter Conditionerne skal holdes, naar Misligholdelse fra hans Side finder Sted.

Dette Sidste er og i et enkelt Tilfælde, i Anledning af nye Licitation over en Fourageleverance, antaget ved Canc. Skriv. 10 Jan. 1843.

Art. 150 (§ 125.) Betalingen erlægges altid til Auctionsforvalteren af Reqvirenten, der, hvis Auctonsforvalteren finder det fornødent, skal stille Sikkerhed for det rimelige Beløb af Auctionssalariet og de øvrige paabudne Gebyrer.

Naar det ved Anctionsconditionerne paalægges Kjøberen at betale Auctionsgebyrerne, Incassations-Salarium eller Andet, der ikke ligefrem paaligger ham som Kjøber, bør det, han saaledes har at betale, foruden den Sum, hvorfor Tilslaget er givet, tilføies denne Sum, og Salariet derefter beregnes.

a) Den Bestemmelse, at de ved et Skjødes Udfærdigelse medgaaende Omkostninger, som Kjøberen forpligter sig til at udrede, i Henseende til Beregningen af det stemplede Papirs Taxt ikke skal medregnes til Kjøbesummen, har ingen Forandring gjort i nærværende §. Frdg. 3 Dec. 1828 § 17 Nr. 3.

b) Ved Salariets Beregning bliver at medregne til Kjøbesummen, naar Kjøberen er paalagt at udrede Udgifterne ved Auctionen:

a) Beløbet af det stemplede Papir til Auctionsskjødet og andre Stempelpenge. Canc. Skriv. 9 Marts 1816 og 11 Nov. 1845, Jur. Ark. Nr. 18 S. 121 ad 40.

b) den Pante- eller anden Gjæld, som Kjøberen skal overtage. Canc. Skriv. 27 Apr. 1822 og 10 Oct. 1826, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 117 ad 38.

c) Restancer af Skatter og andre paa Eiendommen hvilende Udgifter. Canc. Skriv. 9 Aug. 1826 cfr. Noten til Rescr. 3 Mai 1821 (i Usfings Rescriptsf.).

d) den Tillægsafgift, som, foruden den budne Sum, skal betales. Canc. Skriv. 30 Sept. 1815, Ark. f. Retsvid. 5 B. S. 291, Jur. Tidsskr. 4 B. 1 H. S. 79, 2 H. S. 260, cfr. Canc. Skriv. 15 Mai 1802 og 10 Apr. 1810.

e) overhovedet samtlige af Auctionen flydende Bekostninger. Canc. Skriv. 27 Apr. 1822.

c) Derimod kan ikke medregnes til Kjøbesummen:

a) kongl. Skatter og Afgifter, Bankheftelse, Tiendeforpligtelser og andre ved Lov eller Contract paa en Eiendom som saadan før dens Afhændelse hvilende Byrder, der umiddelbart gaae over paa Kjøberen. Canc. Skriv. 3 Febr., 4 Mai, Canc. Circ. 11 Sept. 1819, 6 Jun. 1820.

b) Beløbet af de Toldafgifter, som ved Varers Indklarering heri Landet ville blive at udrede, og hvis Udredelse saaledes ikke er en ubetinget Forpligtelse for Kjøberen. Canc. Skriv. 9 Dec. 1815 og 2 Apr. 1822 cfr. Canc. Skriv. 30 Sept. 1815.

d) I Kjøbenhavn er det paalagt enhver Auctionsreqvirent paa Forlangende at meddele Auctionsdirecteuren de Oplysninger, som denne maatte behøve, for at sættes i Stand til at gjøre Regning over Auctionsgebyrerne og Omkostningerne, ved Vareauctioner inden 14 og ved Løsøreauctioner inden 8 Dage efter Udløbet af den i Conditionerne givne Credit, og hvad faste Eiendomme angaae, inden 8 Dage efterat den sidste Auction er afholdt. Dog skal den længste Henstand med Oplysningernes Meddelelse være tre Maaneder fra Auctionens Afholdelse at regne, saa at den længere Credit, som maatte være tilstaaet ved Conditionerne, ikke skal komme i Betragtning i fornævnte Henseende; hvorhos dog, i ethvert Tilfælde, Forpligtelsen til at meddele de begjærte Oplysninger først indtræder 8 Dage efterat de af Auctionsdirecteuren ere afforbrede. Forsømmer Reqvirenten inden den foreskrevne Tid at fremkomme med de ham afforbrede Oplysninger skal Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten, under en Mulct til Kjøbenhavns Fattigvæsen af 2 Rbmk. til 2 Rdlr. Sølv dagligen forelægge ham en Frist af i det Høieste 8 Dage til at efterkomme sin Forpligtelse, og hvis han sidder dette Tilhold overhørig i længere Tid end 4 Uger, ved nye Resolution, der træder i Kraft fra den Tid at samme bliver den Paagjældende kundgjort, fordoble Mulcten, og bliver med denne Fordobling af Mulcten at fortfare efter andre 4 Ugers Forløb og saa fremdeles. Kongl. Rescr. 9 Mai 1821.

Angaaende en i Forslag bragt nærmere Bestemmelse i Rescr. 9 Mai 1821. Canc. Skriv. 12 Jan. 1836.

Udenfor Kjøbenhavn er intet extraordinairt Retsmiddel i den omhandlede Henseende foreskrevet.

Art. 151. (§ 126.) Hvor Dommeren og Skriveren med hinanden bestyre Auctionsvæsenet, nyde de en lige

Andeel af de i denne Afdeling foreskrevne Gebyrer. Dog tilfalder det i § 112 fastsatte Gebyr Dommeren, og den i § 121 bestemte Skriverløn, saavelsom de i §§ 122 og 123 anordnede Betalinger, Skriveren alene.

a) Da her iblandt de Gebyrer, der tilkommer Skriveren alene, ikkun nævnes Skriverlønnen efter § 121, uagtet denne § tillige omtaler Betaling for Udskriftens Bekræftelse, saa maa dette sidstnævnte Gebyr antages at henhøre blandt dem, der efter Begyndelsen af nærværende § skulle deles lige imellem Dommer og Skriver, Canc. Skriv. 10 Aug. 1825, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 111 ad 117.

b) I Canc. Skriv. 24 Febr. 1842 er det antaget, at Gebyret efter Frdg. 29 Sept. 1841 § 7 for Licitation over Veiarbeide vil være at dele imellem Auctionsforvalteren og Skriveren.

Art. 152. Om Fritagelse for Udredelse af Gebyrer for de til Auctionsvæsenet henhørende Forretninger:

a) De mange collegiale Resolutioner, hvorved Spørgsmaal om Gebyrers Udredelse for Auctioner og Licitationer, som vedkomme den kongelige Tjeneste, ere afgjorte, og Canc. Circ. 7 Aug. 1819, som ved at foreskrive, at Gebyr for disse Forretninger ikke skulle udredes, har søgt at forebygge slige Spørgsmaal, uden dog, paa Grund af de Tvivl, som reiste sig om Forstaaelsen af Udtrykket „kongelig Tjeneste“, at naae dette Maal, have mistet Anvendelighed ved Plac. 3 Jun. 1842, i hvis Følge vedkommende Rettensbetjente skulle nyde Salarium og Gebyr efter de almindelige Sportelanordninger for Auctioner og Licitationer: 1) der forefalde paa de kgl. Domainegodser, dog at det forbliver ved de særegne kgl. Resolutioner, der ere givne for Skovauctioner paa de ældre Domainer, og 2) der ellers foretages for den kgl. Tjenestes Skyld, dog skal dette ikke gjælde i de Tilfælde, hvori den nuværende Lovgivning indeholder en særdeles Hjemmel for en Undtagelse herfra. Saaledes bør alle de Auctioner og Licitationer, der, inden Frdg. 15 Jun.

1771 og Plac. 19 Apr, 1805 deri gjorde Forandring, bleve foretagne af Landmilitairetatens Embedsmænd, forrettes uden Betaling, forsaavidt de afholdes for kgl. Regning. Ogsaa skulle de Beskrivelser af Auctions- og Licitationsforretninger, der ere nødvendige som Bilage for offentlige Regnskaber, fremdeles som hidtil leveres uden Betaling. Endvidere foreskriver Placatens § 3 et modereret Gebyr for Licitationer over Korn- og Fourageleverancer i kgl. Tjeneste, hvorom vi maa henvise til § 124 litr. b. e. Endelig bestemmer Placatens § 4, at saafremt der i noget enkelt Tilfælde maatte opstaae Tvist om, hvorvidt en Forretning hører til de saaledes undtagne eller ikke, bliver denne at afgjøre ved Cancelliet (nu Justitsministeriets) Resolution.

Ved denne Bestemmelse have vi at tilføie følgende Bemærkninger:

a) Det særegne Gebyr for Skovauctioner paa Statsdomainerne er:

aa) paa Odsherreds, Hirschholms og Kronborg Skovkasstererdistricter, Tidsvilde Skovdistrict, og det Frederiksborgske Skovkassererdistrict forsaavidt de gamle Frederiksborgske Skove angaaer (efr. nedenfor litr. bb.) 2 Skill. pr. Rdlr. Rntk. Skriv. 15 Sept. 1792, Kongl. Resol. 15 Mai 1793.

bb) paa Kjøbenhavns Skovkassererdistrict 2 Skill. af hver Favn Brænde og 2 Skill. pr. Rdlr. af Beløbet for de øvrige Skoveffecter, hvilket ogsaa gjælder paa det Frederiksborgske District (efr. ovenfor litr. aa.) forsaavidt de Skove angaaer, som forhen hørte under det 2det Kjøbenhavnske District. Ibd.

cc) paa Bornholms Skovkassererdistrict 2 Skill. pr. Rdlr. for Auctioner i Almindingsskoven. Kongl. Resol. 19 Dec. 1804 (Rntk. Prom. 2 Apr. 1805).

Derimod bliver for Auctioner over Skoveffecter i alle andre Skove paa Statsdomainerne, ifølge den ovenstaaende Lovbestemmelse, de almindelige ved Sp. Reglmt. bestemte Gebyrer at erlægge.

Auctionsdirecteuren har ikke i Sportelreglementet Hjemmel til at fordre Erstatning for Befordringsudgifter fordi Skovauctioner afholdes i selve Domaineskoven. Justm. Skriv. 31 Jul. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 964).

b) For Udredelse af Auctionsgebyr er ifølge særdeles Hjemmel i Lovgivningen fritaget:

aa) Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse. Bev. 7 Jan. 1752 og 20 Dec. 1770.

bb) Missionernes og Vaisenhusets Kasser i Kjøbenhavn. Bev. 20 Dec. 1773.

cc) Den almindelige Enkekasse. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

Dog skal Gebyr, ifølge de anførte Love, udredes af disse Kassers Debitorer, naar Kasserne hos samme have erholdt skadesløs Betaling.

Den Fritagelse for Gebyrers Udredelse, som er indrømmet den almindelige Enkekasse, kan, navnligen ifølge Sammenhængen i Fund. 30 Aug. 1775 § 20, neppe forstaaes om andre Auctioner end dem, der afholdes til Realisation af denne Kasses Debitorers Eiendomme til dens Fyldestgjørelse og altsaa udgjøre Dele af Retsforfølgningen mod disse Debitorer, hvorimod den ikke kan antages at strække sig til Auctioner, som Enkekassen lader afholde og som ikke staae i Forbindelse med nogen Retsforfølgning. Canc. Skriv. 18 Jan. 1834. Senere har Cancelliet i Skriv. 18 Marts 1834 givet den modsatte Mening Bifald, dog under Henviisning til Spørgsmaalets Afgjørelse ved Domstolene.

Uagtet den Sportelfrihed, som er tilstaaet de ovenfor under litr. bb. nævnte Kasser, ligeledes, ifølge Udtrykkene i Bev. 30 Dec. 1773, synes at maa være at forstaae under den i Henseende til Enkekassen anførte Indskrænkning, har dog Canc. Skriv. 25 Apr. 1807 anseet Waisenhuset fritaget for at erlægge Auctionssalarium for en til samme kjøbt fast Eiendom.

c) Søeqvæsthuset blev vel ved Canc. Prom. 5 Oct. 1771 (Till. til Fogtm. Rescr.) tilstaaet Fritagelse for at betale Gebyr for dets Auctioner, men ligesom denne Fritagelse ikke har Hjemmel i Lovgivningen og altsaa ikke kan henføres til de i den ovenanførte (litr. a.) Lovbestemmelse ommeldte Undtagelser, saaledes er det ikke ganske klart om den ikke er knyttet dertil, at Auctionerne afholdtes af Qvæsthusets egne Betjente, hvortil først senere ved den kongl. Resol. 16 Febr. (Canc. Skriv. 7 Marts) 1778 blev indrømmet Qvæsthuset en legal, skjøndt noget indskrænket, Ret.

d) I Henseende til Auctioner, som afholdes for Landmilitairetatens Regning, er det ved Canc. Skriv. 10 Mart. og 18 Apr. 1789 samt 7 Jun. 1814 tilkjendegivet, at Salarium ikke bliver at udrede for Auctioner over Stykheste og Fæstningsmaterialier. Det samme er i Justm. Skriv. 1 Mai 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 913) antaget i Henseende til Auction over adskillige andre, Landmilitairetaten tilhørende, Gjenstande.

e) Attester og Udskrifter, som Regnskabsbilage ved offentlige Regnskaber, skulle udfærdiges uden Betaling. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnsk. i Almdlhd.) § 29, Plac. 3 Jun. 1842 § 2, Canc. Skriv. 1 Marts og 14 Jun. 1828, 2 Apr. 1831, Rntk. Skriv. 4 Jan. 1834, Justm. Skriv. 2 Dec. 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 955).

Dog gjælder denne Sportelfrihed kun hvor Attesterne og Udskrifterne udelukkende ere begjærte til Afbenyttelse som Regnskabsbilag. Canc. Skriv. 25 Jul. 1829, Justm. Skriv. 17 Nov. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 637).

I Justm. Skriv. 21 Mart. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 13) er det antaget, at Attester, der behøves som Regnskabsbilag ved Sorøe Academies Hovedregnskab og gaae ud paa at bekræfte hvilke Auctioner, der i Løbet af et opgivet Tidsrum ere afholdte over Materialier, Academiet tilhørende, skulle betales, da Sportelfrihed for dem hverken har Hjemmel i Statut. 28 Jan. 1827 § 50 eller i Plac. 3 Jun. 1842 § 2 in fine.

De Udskrifter af Auctionsforretninger, som, ifølge Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Opp.) § 16, skulle tilstilles vedk. Autoritet, naar, ved den endelige Auction over en for Skatterestancer udlagt Eiendom, enten intet Bud opnaaes eller dog ikke et saa høit Bud at Restancer og Omkostninger derved dækkes, antages at skulle udfærdiges uden Betaling, hvilket derimod ikke gjælder naar Udskrifter af nye Auctioner over de, Statskassen adjudicerede, Eiendomme begjæres. Justm. Skriv. 11 Jul. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 651).

I Kjøbenhavn maa Udskrifter af Auctionsforretninger, i Boer, som behandles ved Hof- og Stadsrettens Skiftecommission, og hvis Effecter ikke udbringes høiere end til 100 Rdlr., udfærdiges uden Betaling. Rescr. 30 Jun. 1819.

I Canc. Skriv. 22 Apr. 1826 og 2 Aug. 1827 er det antaget, at Udskrifter af Auctionsforretninger, som af de kongl. Collegier eller Kammeradvocaten med Hensyn til den kongl. Kasses Fordringer begjæres, skulle leveres uden Betaling; men denne Sportelfrihed maa ansees bortfaldet ved den ovenanførte (litr. a.) Lovbestemmelse forsaavidt de kongl. Collegier angaaer, da den for disses Vedkommende

ikke har nogen umiddelbar Hjemmel i Loven, og i Henseende til Kammeradvocaten indskrænket til de Udskrifter, hvis Sportelsfrihed kan ansees hjemlet ved Bestemmelsen i Instr. 26 Oct. 1785 § 6, hvilket formenes kun at være Tilfælde med de Udskrifter, der forlanges til Brug i Rettergangssager.

b) Fritagelse for Auctionsgebyr finder ikke Sted for Auctioner:

a) over offentlige Stiftelsers Eiendomme. Plac. 10 Jun. 1796, Canc. Skriv. 18 Jan. 1820.

b) over confiscerede Varer, om end Auctionen afholdes efter Toldvæsenets Reqvisition. Canc. Skriv. 24 Marts 1846. Jvfr. Canc. Skriv. 16 Jun. 1798, 8 Febr. 1838.

Det Samme gjælder for Auctioner over de til Fordeel for Amtsfattigkassen forbrudte Effecter. Canc. Skriv. 23 Aug. 1817.

c) over de til Fyldestgjørelse af Sags- eller Actionsomkostninger udlagte Effecter. Canc. Skriv. 23 Apr. 1844 og 5 Jul. 1845. Jvfr. Canc. Skriv. 23 Aug. 1817, 13 Febr. 1830, 25 Jan. 1831, 24 Nov. 1832.

d) over det for Skatterestancer udlagte Gods. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Opp.) §§ 15 og 16.

e) som Communerne lade afholde, Canc. Skriv. 25 Jul. 1828, hvilket navnligen er antaget i Henseende til Communernes Havnevæsen, Canc. Skriv. 23 Sept. 1823 og 21 Mart. 1826, Brandvæsen, Canc. Skriv. 9 Nov. 1824, Bortleielse af deres Jorder, Canc. Skriv. 18 Febr. 1826, det for Skole- og Fattigbidrag udpantede Gods, Canc. Skriv. 13 Apr. 1839 og 4 Jan. 1840. Dog har Canc. Skriv. 8 Jun. 1843 tilkjendegivet, at Gebyrer for Auction over det for Mulcter, der ere dicterede for Skoleforsømmelser, udpantede Gods, efter Analogie af Sp. Rglm.

§ 61 kun bliver at betale forsaavidt Betaling kan erholdes hos den Paagjældende. Jvfr. § 45 litr. d.

Fattigvæsenet og Hospitaler vare ved Seddel 1 Apr. 1713 og Bev. 28 Jun. 1720 fritagne for at udrede Salarium for Auctioner over deres ipanthavende Huse, men denne Fritagelse synes, da Fattigvæsenet og Hospitaler staae i Klasse med offentlige Stiftelser (§ 124 litr. b. d.), at maa ansees bortfaldet ved Plac. 10 Jun. 1796, hvilket ogsaa er antaget i Canc. Skriv. 20 Febr. 1838, hvorimod den modsatte Mening er fulgt i Canc. Skriv. 1 Oct. 1846, dog har Canc. Skriv. 10 Apr. 1848 tilkjendegivet, at Fattigvæsenet ikke er fritaget for Gebyrs Udredelse for Auctioner, hvorved dets Eiendomme overlades Andre til Eiendom eller Brug.

Den samme Fritagelse er ved Bev. 28 Jun. 1720 og 6 Dec. 1743 indrømmet den danske og tydske Kirke i Helsingøer, men formenes ligeledes af foranførte Grund at være bortfalden.

Derimod har Plan. 1 Jul. 1799 § 192 bestemt, at Directionen for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn, „naar paa sammes Vegne sælges eller kjøbes Noget, fritages for alle Auctionsomkostninger, forsaavidt det efter Lovene kunde tilkomme Fattigvæsenet, som Sælger og Kjøber, at betale dem", hvilken Bestemmelse uden Tvivl endnu maa ansees at staae ved Magt.

f) over det efter Domme i beneficerede Sager udlagte Gods. Justm. Skriv. 10 Nov. 1848.

c) De Institutter, som, uagtet de have Tilladelse til at afholde Auctioner ved Andre end de ordinaire Auctionsforvaltere, dog benytte disse maa udrede de almindelige Auctionsgebyrer, med mindre de træffe Overeenskomst med vedkommende Auctionsforvalter om et modereret Gebyr. Jvfr. Canc. Circ. 7 Mart. 1829.

Sjette Afdeling.

Om Betalingen for Mænds Udmeldelse, samt for nogle andre Forretninger, som ikke i de foregaaende Afdelinger ere nævnte.

Art. 153. (§ 127.) For Mænds Udmeldelse skal, forsaavidt ingen anden Regel i det Følgende fastsættes, betales 60 Skill., naar kun 2 Mænd udnævnes, men naar flere udmeldes, endvidere 20 Skill. for hver af disse.

For denne Betaling skal Retten tillige modtage Forretningens Beedigelse, naar den forlanges.

Jøvrigt forstaaer det sig selv, at der i dette Slags Sager endvidere bør erlægges de Gebyrer, som ere bestemte i dette Rglmts 1ste Afdeling §§ 1 til 13 inclusive, forsaavidt disse i enhver Sag maatte være passende.

For Beskrivelsen betales det samme Gebyr, som i § 14 er fastsat.

Naar det ved Besigtigelser eller Taxationer over strandet eller havareret Skib og Gods forlanges, at Skriveren skal være tilstæde ved Forretningen for at gaae de udmeldte Mænd tilhaande med at føre Pennen, da skal han dertil være pligtig imod at nyde Diætpenge 1 Rdlr. daglig og fri Befordring frem og tilbage.

a) I Henseende til Incaminationsgebyr ved de heromhandlede Forretninger bemærkes:

α) Naar ingen Stævning til Mænds Udmeldelse er foregaaet, men Vedkommende ere enige om at møde i Retten for at begjære Udmeldelsen, bør Gebyr efter §§ 2 og 13 dog erlægges, da nærværende § fastsætter, at de i §§ 1—13 bestemte Gebyrer skal udredes forsaavidt de i enhver Sag maatte være passende, og da §§ 2 og 13 udtrykkelig indeholde, at de deri omhandlede Gebyrer skulle udredes hvad enten Stævning virkelig finder Sted eller ikke. Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 212 ad 3. Af disse Grunde kan den i Canc. Skriv. 16 Dec. 1817 tilkjendegivne Mening, i hvis Følge In-

caminationsgebyr i det ommeldte Tilfælde ikke skal udredes, neppe være rigtig.

b) Hvad enten ved Udmeldelse Anstand til Forretningens Beedigelse er begjært eller ei, kan intet særligt Incaminationsgebyr ved Afhjemlingen forlanges. Canc. Skriv. 16 Septbr. 1845.

c) For en Overskjønsforretning bliver nyt Incaminationsgebyr at udrede i de Tilfælde, hvor der, efterat en til Overskjøns Erhvervelse tilstævnet Sag er endeligen sluttet, stævnes til Overskjønsmænds Udmeldelse, uden Hensyn til hvilken af Parterne det er, der attraaer Overskjøn, hvorimod intet saadant Gebyr enten af Citanten eller af Indstævnte bliver at betale, naar en af dem, under en allerede tilstævnet Skjønssag, begjærer Overskjønsmænd udmeldte, da ingen nye Incamination i dette Tilfælde finder Sted. Justm. Skriv. 19 Marts 1850 (Dep. Tid. S. 989).

b) I Henseende til om den i § 14 bestemte Forudbetaling for 3 Ark skal finde Sted i de herombandlede Sager hersker forskjellig Praxis. Til Fordeel for at denne Forudbetaling ikke kan forlanges er anført, at den herom i § 14 for egentlige Retssager givne særegne Bestemmelse ikke kan finde Sted hvor den ei udtrykkelig er hjemlet, og at Udtrykkene i nærværende §s tredie og fjerde Membrum, indbyrdes sammenholdte, endog tale derimod. Nyt Jur. Ark. Nr. 24 S. 211 ad 2. Derimod taler for den modsatte Mening deels at nærværende § uden Indskrænkning bestemmer, at for Beskrivelsen skal betales det samme Gebyr, som i § 14 er fastsat, og deels Analogien af hvad der gjælder om Beskrivelsesgebyret for Tingsvidner, med hvilke de i nærværende § omhandlede Forretninger nærmest kan sættes i Klasse. Denne sidste Mening er ogsaa antaget i Canc. Skriv. 15 Dec. 1832 og 14 Jan. 1834.

c) Naar Afhjemling ikke finder Sted og hele Forretningen ikke gives beskreven bliver det i § 9 fastsatte Bekræftelsesgebyr ikke at erlægge, men i modsat Fald bør det udredes. Canc. Skriv. 14 Jan. 1834.

d) Naar flere Personer begjære Mænd udmeldte til at taxere deres Eiendomme, bør særskilt Gebyr for Udmeldelsen betales af hver af Reqvirenterne. Canc. Skriv. 28 Aug. 1824 og 24 Oct. 1843. Det Samme maa uden Tvivl være gjældende om endog Udmeldelsen begjæres af een Person, men Eiendommene tilhøre Flere.

Derimod kan Gebyr kun blive at erlægge for een Udmeldelse, naar denne angaaer flere Eiendomme, som tilhøre een Eier. Canc. Skriv. 30 Oct. 1830.

e) Plac. 18 Marts 1829 har ingen Forandring gjort i nærværende §s Bestemmelse om Betalingen for Syns- og Taxationsforretninger over Skib og Gods. Canc. Skriv. 14 Aug. 1830. Jvfr. Frdg. 28 Dec. 1836 §§ 20 og 21.

f) Da nærværende § kun fastsætter at de i 1ste Afd. §§ 1—13 og § 14 fastsatte Gebyrer skal erlægges i de herombhandlede Sager, kan, naar disse foregaae ved Extraret, det i § 19 anordnede forhøiede Gebyr uden Tvivl ikke finde Anvendelse. Dette synes ogsaa at være antaget i Canc. Skriv. 3 Aug. 1847.

g) For at udmelde Mænd til Taxationsforretninger over Eiendomme, hvori Laan søges af offentlige Stiftelsers og Umyndiges Midler samt for at modtage Forretningernes Beedigelse skal betales til Dommeren 60 Skill. Sølv, naar kun to Mænd udnævnes, men naar flere udmeldes, endvidere 20 Skill. for hver af disse, og til Skriveren erlægges for Udskriften sædvanlig Arkebetaling, 30 Skill. for hvert Ark, samme udgjør. Desuden skal til enhver af disse Rettensbetjente betales 20 Skill. Sølv for Forretningens Bekræftelse, hvorimod de øvrige i Sportelreglementet for Forretninger af det ommeldte Slags bestemte Gebyrer bortfalde. Angaaer Forretningen kun et Laan af 200 Rdlr. Sølv eller en dertil svarende Sum i Sedler erlægges kun halv Betaling, men i saadant Tilfælde kan Forretningen heller ikke paa nogen Maade bruges som Hjemmel for større Laan end det angivne. Plac. 17 Dec. 1823 § 1.

Da de Omvurderinger af flere til en offentlig Stiftelse eller et Overformynderie pantsatte Eiendomme, der i Medhold af Anordningerne foretages efter visse Aars Forløb til Oplysning om at Panterne have vedligeholdt deres Værdie, ifølge Plac. 13 Apr. 1831 (jvfr. Plac. 1 Marts 1842) maa, forsaavidt Eiendommene høre under samme Jurisdiction, foretages, afhjemles og beskrives under Eet, saa kan for disse kun kræves Betaling som for een Forretning, hvilken Betaling, ligesom de øvrige Udgifter, blive at fordele paa samtlige vedkommende Debitorer. Jvfr. Canc. Skriv. 31 Jan. 1824 og Plac. 17 Dec. 1823 § 4.

For at overvære Taxationsforretninger over Eiendomme, hvori Laan af Umyndiges eller andre under offentlig Bestyrelse eller Tilsyn staaende Midler søges, veilede Taxationsmændene og føre

*) Denne Placats Bestemmelser om Gebyret for de i Resol. 11 Apr. 1821 § 3 omhandlede Skjønsforretninger ere bortfaldne ved Plac. 1 Marts 1842.

Forretningen i Pennen tilkommer Rettens Skriver, foruden fri Befordring, den samme Betaling, som den, der er tilstaaet Dommeren for Udmeldelsen og Afhjemlingen (altsaa 60 Skill.), og hvis Summen er over 1000 Rdlr., det Dobbelte, hvorhos det følger af sig selv at han desforuden nyder de øvrige ham ved Plac. 17 Dec. 1823 tilstaaede Gebyrer. Frdg. 7 Jun. 1827 § 2 litr. d.

Ved disse Lovbestemmelser er at mærke:

a) Det i Plac. 17 Dec. 1823 § 1 bestemte Bekræftelsesgebyr kan kun beregnes for den fuldendte Taxationsforretnings Bekræftelse, men ikke tillige for Bekræftelse af Udmeldelsen, hvis Beskrivelse i Actsform er ufornøden og kun behøver at foregaae i en simpel Udskrift af Protocollen, for hvilken Sportelreglementet ikke hjemler Bekræftelsesgebyr. Canc. Skriv. 9 Mai 1829.

b) For at overvære o. s. v. Omvurderinger af Eiendomme, som ere stillede til Pant for Umyndiges eller offentlige Midler (Canc. Skriv. 14 Oct. 1834), tilkommer Rettens Skriver for hvert enkelt Pant den ved Frdg. 7 Jun. 1827 § 2 litr. d. bestemte Betaling. Canc. Skriv. 8 Sept. 1846.

h) Efter denne § bliver Gebyret at beregne for Udmeldelse m. v.

a) som foregaaer ved Politieretten, hvorimod Beskrivelsen betales efter Plac. 1 Mai 1822. Canc. Skriv. 30 Dec. 1826, Justm. Skriv. 26 Apr. 1851 (Dep. Tid. f. 1852 S. 385).

b) som forlanges af Communer, forsaavidt intet udtrykkeligt Lovbud hjemler Sportelfrihed herfor (§ 130 litr. e.) Canc. Skriv. 23 Sept. 1823.

c) af Taxationsmænd, som begjæres af den, der er skyldig Bidrag af Naturalpræstationer til Fattigvæsenet, som af vedk. Fattigcommission ere ansatte i Penge, men med hvilken Ansættelse han er utilfreds. Canc. Skriv. 28 Aug. 1824.

d) af Taxationsmænd i Anledning af Laan af offentlige Stiftelsers Midler til Opbygning eller Istandsættelse af Præstegaarde. Canc. Circ. 17 Nov. 1840 § 8.

e) af Mænd til at foretage Taxationer, der blive at afholde over Tab og Skade i Anledning af Veiarbeider saavel paa Hovedlandeveiene som paa de mindre Landeveie. Plac. 24 Mart. 1847 § 2.

Det Samme maa, ifølge Grundsætningen i denne Lovforskrift og i den ovenfor litr. b. cit. Canc. Skriv. 23 Sept. 1823 og Plac.

3 Jun. 1842, uden Tvivl gjælde i Henseende til Udmeldelse af Mænd til at syne eller taxere andre, Beivæsenet vedkommende, Gjenstande, saasom de i Plac. 4 Jun. 1845 og Lov 20 Aug. 1853 § 4, nævnte Beimaterialer og Jordarealer, ligesom og Landeveisbroer, om hvilke sidste det i Canc. Skriv. 22 Jun. 1805, 15 Mart. 1823 og 13 Mart. 1824 er antaget, at Udmeldelse af Mænd til at syne samme bør skee uden Betaling.

Art. 154. (§ 128.) For Opbudsmænds Udnævnelse ved nogen Overret betales 6 Rdlr.

Art. 155. (§ 129.) For Søeforklaringer at modtage og Søe-Protester at foranstalte, betales til Dommeren efter § 140, men begjæres Forklaringen beediget ved Retten, da erlægges de i 1ste Afd. bestemte Gebyrer, forsaavidt de ere anvendelige.

a) For den Søeforklaring, som, naar levende Mennesker følge med strandet Skib eller Gods, bliver at optage til Oplysning om, hvorledes det er tilgaaet med Strandingen og hvad der har foraarsaget samme, saavelsom for det Forhør, hvilket, naar ei levende Folk medfølge, bliver, til nærmere Oplysning om de med Strandingen forbundne Omstændigheder, at optage, nyder Rettens Betjent 4 Rdlr. Sølv. Frdg. 28 Decbr. 1836 § 21.

Ved denne Søeforklaring er Bestemmelsen i Plac. 8 Jan. 1823 § 8 ikke anvendelig. Canc. Skriv. 28 Jun. 1838.

b) For en Søeforklarings Beedigelse under en Sag, som angaaer et Beløb af under 100 Rdlr., kan Gebyret ikke blive at beregne efter Frdg. 6 Aug. 1824, om end Parterne erklære, at den ikke skal blive benyttet udenfor denne Sag. Justm. Skriv. 8 Mart. 1853 (Dep. Tid. S. 596).

Art. 156. (§ 130). For Forretninger i Henseende til Syns Erhvervelse over Fæstebøndergaarde og Huse, nyder Dommeren og Skriveren den i Frdg. 8 Jun. 1787 §§ 9 og 11 bestemte Betaling med Forhøielse af $\frac{1}{3}$.

a) Efter Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 erholder Dommeren for Mænds Udmeldelse og Forretningens Afhjemling 32 Skill., naar Forretningen angaaer en Fæstegaard, og 16 Skill., naar den holdes over et Huus, og Skriveren ligesaameget for Actens Udfærdigelse i begge

Tilfælde, og efter samme Frdgs. § 11 tilkommer Dommeren 64 Skill., foruden Befordring frem og tilbage, for at være tilstæde de to eller tre første Gange og veilede Synsmændene, naar disse ikke tidligere have afholdt Synsforretninger.

b) Naar Dommeren ikke møder ved Forretningen tilkommer ham ei den i Frdg. 8 Jun. 1787 § 11 fastsatte Betaling. Canc. Prom. 4 Mart. 1797.

c) Udfærdigelse af Syns- og Overleverings-Forretninger, som vedhæftes de paa Aaremaal indgaaede Leiecontracter om Huse, betales efter denne §. Canc. Circ. 15 Apr. 1828.

d) Under den Synsforretning, som ifølge Frdg. 8 Jun. 1787 optages ved et Fæstesteds Overlevering, kan Jorddrotten lade de til samme hørende Hegn i Mark og omkring Hauge, saa og Ledde, Vandingssteder og Vandafledningsgrøfter indbefatte, uden at der af den Aarsag skal erlægges nogen forhøiet Betaling til Rettensbetjente. Frdg. 9 Mart. 1838 § 4.

e) For Udmeldelse af Synsmænd til at oplyse Mangler ved Fæsterens Bygninger o. s. v. skal Jorddrotten, uagtet Forretningen angaaer flere Fæstesteder, naar Udmeldelsen foregaaer paa een Gang og til samme Thing, ikke erlægge høiere Gebyrer end de, som udredes for de ved Frdg. 8 Jun. 1787 befalede Synsforretninger. Ibd. For Oversyn erlægges de samme Gebyrer som for det første Syn. Ibd.

Ved denne Bestemmelse bemærkes:

a) Gebyret til Dommeren for Udmeldelsen, Afhjemlingen og Actens Bekræftelse kan, ifølge Frdgs. Ord, kun beregnes som for een Gaard, om der end ere flere saadanne, der skulle synes, eller om der findes Huse blandt Gjenstandene for Besigtelsen. Canc. Skriv. 18 Aug. 1838 ad 1—3 og 29 Dec. 1842.

b) Rettens Skriver tilkommer Betaling for hvert enkelt Sted, hvorover Synsforretningen af Mændene gives beskreven, da ovenstaaende Lovbud kun omhandler Betalingen for Udmeldelsen og da Skriverens Uleilighed ogsaa langt mere end Dommerens staaer i Forhold til de besigtigede Steders Mængde. Canc. Skriv. 18 Aug. 1838 ad 4, 29 Dec. 1842 og 21 Jan. 1845.

c) Da den Synsmaade, fra hvilken Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 litr. b gaaer ud, i det den betragter Beskrivelsen af Udmeldelsen og af Forretningen som en Eenhed, ikke kan komme til Anvendelse ved de i Frdg. 9 Mart. 1838 omhandlede Eftersyn, eftersom det ved

disse ikke er nogen Følge af Udmeldelsen, at nogen Synsforretning bliver at give beskreven, ligesom der paa den anden Side kan blive en Mængde deslige Forretninger, hvilke da hver for sig maa beskrives, maa Skriveren, i det Tilfælde at Udmeldelsens Beskrivelse alene eller tildeels angaaer Steder, hvorpaa ingen Mangler forefindes og hvorover desaarsag ingen Forretning af Mændene gives beskreven, være berettiget til for samme at oppebære det ordinaire Beskrivelsesgebyr efter § 14, med mindre dette vilde komme til at overstige det i Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 b. og nærværende § fastsatte Gebyr, i hvilket Fald disse Lovbestemmelser ville afgive Reglen. Canc. Skriv. 18 Aug. 1838 ad 5.

f) Frdg. 8 Jun. 1787 §§ 9 og 11 og Frdg. 9 Mart. 1838 angaae kun Landeiendomme og ere derfor ikke anvendelige paa Synsforretninger over Fæstegaarde eller Huse, der ligge paa en Kjøbstads Grund, for hvilke derimod det almindelige Gebyr bliver at udrede. Canc. Skriv. 31 Jan. 1824.

Det Samme gjælder angaaende Fæstemøller paa Landet. Canc. Skriv. 11 Oct. 1831.

Art. 157. (§ 131.) For Mænds Udmeldelse til Synsforretninger, der afholdes for at erhverve Moderation i Skatter formedelst indtrufne Ulykkestilfælde, erlægges ingen Betaling.

For Udredelse af Gebyr for Mænds Udmeldelse og Afhjemling og for Forretningens Beskrivelse finder endvidere, ifølge udtrykkelig Lovbud, følgende Fritagelser Sted:

a) for Krigshospitalskassen og den militaire Pensionskasse, forsaavidt angaaer Udmeldelse m. v. af Burderingsmænd ved Executioner, i Fallit- og Stervboer og ved Auctioner over Huse eller Gaarde, hvad enten disse foretages efter en Namsdom eller ei, for hvilke Forretninger dog Betaling af vedk. Debitor kan fordres, naar bemeldte Kasser have erholdt skadesløs Betaling for deres Fordringer. Rescr. 24 Mai 1765, Bev. 20 Dec. 1770, cfr. Bev. 7 Jan. 1752.

b) for Missionernes og Vaisenhusets Kasser i Kjøbenhavn, i Henseende til Udmeldelse m. v. af Burderingsmænd ved Auctioner over de til dem pantsatte Huse og Gaarde, hvad enten disse blive foretagne efter en Namsdom eller ei, dog under samme Betingelse, som efter litr. a. Bev. 30 Dec. 1773.

c) for den almindelige Enkekasse i Henseende til de samme Forretninger og under samme Betingelse, som ovenfor under litr. a. ere anførte. Fund. 30 Aug. 1775 § 20.

d) for de aarlige Syn over Kirker, Præstegaarde og derved værende Enkesæder. Kongl. Resol. 29 Aug. 1827 (i Canc. Circ. 8 Sept. s. A.), Rescr. 14 Oct. 1829. Jvfr. Canc. Prom. 30 Jul. 1803 ad 7 og 10 Dec. 1814. Det Samme er i Canc. Skriv. 9 Dec. 1825 antaget at være gjældende naar Kirker i Kjøbenhavn begjære Syn over de dertil hørende Præsteboliger.

e) for Taxation over Vederlaget for Jord, som begjæres afstaaet til Kirkegaardes Udvidelse, Frdg. 23 Apr. 1845 § 3, eller til Fattighuse og Boliger for huusvilde Personer paa Landet, som opføres af Communer, Lov 4 Jul. 1850 § 3. Derimod bliver Gebyr at udrede for Udmeldelse m. m. af dobbelt Antal Mænd til i saadanne Sager at foretage Omvurdering. Jbd.

De øvrige Fritagelser for Retsgebyrers Udredelse i egentlige Retssager, hvilke ere omhandlede i § 12, kan neppe antages at strække sig til de heromhandlede Sager, uden i al Fald forsaavidt disse forefalde under den egentlige Retsbehandling, i hvilket Tilfælde de kan siges at indbefattes under den for samme hjemlede Sportelfrihed, hvorimod til hine Fritagelsers Udstrækning til Udmeldelser m. v., der ikke vedkomme nogen under egentlig Retsbehandling staaende Sag, ikke haves nogen Hjemmel i de om samme givne specielle Loves Ord, ligesom og de ovenfor litr. a. til c. anførte Lovforskrifter godtgjøre at almindelig Fritagelse for Gebyrs Udredelse i egentlige Retssager ikke eo ipso medfører Fritagelse ogsaa i andre Sager for de heromhandlede Gebyrer.

Ved Canc. Skriv. 5 Dec. 1822 er det tilkjendegivet, at Udmeldelse m. v. af Mænd til Synsforretninger over kongelige Bygninger skal foretages uden Betaling. Men denne Sportelfrihed, der forøvrigt var i Overeensstemmelse med den dengang antagne Sætning, at Rettensbetjente skulle uden Betaling udføre alle Forretninger, der vedkomme den kongelige Tjeneste, maa vistnok ansees bortfaldet ved den i den senere Lovgivning, navnlig Plac. 3 Jun. 1842, optagne Grundsætning, ifølge hvilken Gebyr for adskillige, Statstjenesten vedkommende, Retshandlinger i Almindelighed bliver at udrede, hvilket og, saavidt mig bekjendt, i Henseende til de heromhandlede Forretninger er antaget i Praxis. Saafremt Udmeldelser m. v. forefalde under en egentlig Retssag, Statstjenesten vedkommende, i

hvilken fra Statens Side haves Sportelfrihed, maa denne, ifølge det Ovenanførte, ogsaa være anvendelig paa samme.

Jvfr. § 88 litr. c.

Art. 158. For at autorisere en Logbog betales til Dommeren paa det Sted, hvorfra Reisen begynder, i Kjøbenhavn til Justitiarius i Søeretten, 2 Rdlr. Sølv, naar Skibet er over 50 Commercelæsters Drægtighed, men ellers 1 Rdlr. Frdg. 10 Jan. 1840 § 1.

Naar Skipperen formedelst en Skibet tilstadt Skade, i Anledning af hvilken Protest skal nedlægges, anløber en dansk Havn, betales til Dommeren, for hvem Skipperen skal forevise sin Logbog, for at paategne at saadan Foreviisning er foregaaet, samt anmærke om Bogen er tilbørlig ført, det Halve af den ovenanførte Betaling. Jbd. § 4.

Til Dommeren, i Kjøbenhavn Justitiarius i Søeretten, paa det Sted, hvortil Skipperen med Skibet kommer tilbage og hvor Reisen ansees at have Ende, til hvem Skipperen har at afgive sin Logbog, betales, for at bevidne om Bogen i behørig Tid er indleveret og om den daglig er ført eller ikke, saafremt Skibet er over 50 Commercelæster 1 Rdlr. 2 Mk. Sølv, hvis Reisen ei har varet over et halvt Aar, 2 Rdlr., hvis den har varet over et halvt, men ei over eet Aar, og 2 Rdlr. 4 Mk., hvis den har varet over eet Aar. Men er Skibet af ringere Drægtighed end den foranførte, bliver i alle Tilfælde kun den halve Betaling at erlægge. Jbd. § 5.

Syvende Afdeling.

Om den Betaling, som bør erlægges for Notarialforretninger.

Art. 159. (§ 132.) For at iværksætte Protest paa en Vexel for manglende Acceptation eller manglende Betaling, erlægges, naar Vexlen lyder paa en Sum

	indtil 500 Rdlr. incl. . . .	1 Rdlr.	
fra 500 Rdlr. excl. til 2000	„ „ . . .	2 „	
„ 2000 „ „ „ 5000	„ „ . . .	2 „	48 Skill.

og naar Vexlens Beløb er over 5000 Rdlr. 3 Rdlr. for hvilken Betaling, der bliver at erlægge, naar Forretningen er begyndt, skjøndt Reqvirenten ikke forlanger den fuldført, Protesten tillige bør gives in forma beskreven.

Jvfr. Art. 173.

Art. 160. (§ 133.) For andre Protester, Beskikkelser, Stævningers Forkyndelse og andre saadanne Forretninger betales 1 Rdlr. 66 Skill.

Jvfr. Art. 173.

Art. 161. (§ 134.) Naar de i §§ 132 og 133 ommeldte Forretninger skulle foretages paa forskjellige Steder, da betales for Iværksættelsen paa det første Sted det ovennævnte Salarium, og for hvert af de flere Steder, hvor Forretningen, efter Reqvirentens Forlangende, skeer, 54 Skill.

Jvfr. § 141 litr. b. og Art. 173.

Naar Notarius publicus i Kjøbenhavn, for at foretage de i § 134 og § 141 omhandlede Forretninger, efter Vedkommendes Forlangende maa begive sig et Sted hen i selve Byen, betales derfor 54 Skill., men naar Stedet er udenfor Stadens Grændser, men dog under Stadens Jurisdiction, betales ifølge § 136 ½ Deel mere. Kongl. Resol. 26 Nov. 1834. Jvfr. § 136.

Denne Bestemmelse er ogsaa anvendelig i Kjøbstederne, men ikke paa Landet. Vide Motiverne til Kongl. Resol. 26 Nov. 1834*).

Art. 162. (§ 135.) For hver Gang Notarius, for

*) I Noten til samme i Usfings Rescriptsaml. eller i Coll. Tid. f. 1835 S. 17—25.

at insinuere Bestikkelser, Reqvisitioner og deslige, maa gaae forgjæves, samt for hver Gang han, efter Reqvirentens Opfordring, maa paaminde Vedkommende om at afgive Svar, betales ham 54 Skill.

Jvfr. Art. 173.

Art. 163. (§ 136.) Naar Notarius publicus i Kjøbenhavn, for at udføre de Forretninger, som af ham begjæres iværksatte, maa begive sig til saadanne under Stadens Jurisdiction hørende Steder, der ikke ere Dele af det egentlige Kjøbenhavn, og naar Notarierne i de andre Kjøbsteder i lige Tilfælde maa begive sig til Steder paa Kjøbstedernes Grund, men udenfor sammes Omkreds, nyde de ⅓ Deel mere end ellers.

Jvfr. § 134 og Art. 173.

Art. 164. (§ 137.) For Beskrivelse af notariale Forretninger, naar de begjæres udstædte og bekræftede som Act, betales 30 Skill. for hvert Ark, Acten udgjør mere end 1 Ark, hvilket altid leveres uden særskilt Betaling.

Jvfr. § 132.

Art. 165. (§ 138.) For Gjenparter af Notarialacter, hvilke allerede een Gang som Act ere udfærdigede, betales for hvert Ark 30 Skill.

For andre bekræftede Gjenparter, som af Notarius reqvireres, til Exempel bekræftede Gjenparter af Protester til Reqvisiti Brug, betales 50 Skill. pr. Ark, naar Gjenparten af ham besørges skreven, men naar blot Collation finder Sted, 30 Skill. pr. Ark.

For Bekræftelsen af Gjenparter betales 40 Skill.

Jvfr. Art. 173.

Art. 166. (§ 139.) For Meddelelse af Notarialattest eller en Paategning under Notarii Haand og Segl paa et Document betales 1 Rdlr. 12 Skill.*).

---

*) Denne § (cfr. Canc. Skriv. 6 Nov. 1830) bestemmer tillige en Betaling af 1 Rdlr. 66 Skill. for Notarii Forretninger ifølge Frdg.

Denne Bestemmelse indeholder kun Gebyret for den blotte Attests Udstædelse, men naar Notarius tillige skal modtage en Declaration eller overvære en Forretning, saasom efter Frdg. 8 Jan. 1823, bliver Gebyr efter § 141 tillige at erlægge. Canc. Skriv. 9 Aug. 1823, 12 Apr. 1825, 9 Jun. 1827, 22 og 24 Mai 1828.

Jvfr. § 141 litr. b. og Art. 173.

Art. 167. (§ 140.) For at modtage og udstæde en Søeforklaring eller Søe-Protest, til Brug ved Assurance-beregning eller Haverieopgjørelse, betales 4 Rdlr., og for Beskrivelsen betales som for Notarialacter.

Jvfr. Art. 173.

For Modtagelsen og Protocollationen af en Anmeldelse om en Søeprotest, som Anmelderen for Øieblikket ikke ønsker iværksat, betales til Notarius 54 Skill. og, naar Attest derom begjæres, tillige efter § 139 1 Rdlr. 12 Skill. — Saafremt siden en virkelig Protest begjæres, erlægges derfor Betaling efter ovenmeldte § 140. Plac. 27 Nov. 1845*).

Art. 168. (§ 141.) For at overvære en eller anden Handling og at attestere, at den er rigtig foregaaet, betales 54 Skill. for hver Time, Forretningen varer, foruden Gebyret for Attestationen.

Jvfr. § 139 og Art. 173.

a) For at overvære og attestere et imellem Ægtefolk oprettet reciprok Testament kan ikkun beregnes enkelt Gebyr. Canc. Skriv. 26 Jul. 1825, 6 Sept. 1828.

b) For paa eet Sted at modtage paa forskjellige Steder boende Personers Erklæringer om Rigtigheden af deres Underskrift paa et Document beregnes Gebyret efter denne § og § 139, men ikke efter § 134. Canc. Skriv. 9 Jun. 1827.

Jvfr. § 139 og Art. 173.

---

26 Oct. 1804, men denne Bestemmelse maa nu, da Frdg. 26 Oct. 1804 er ophævet ved Frdg. 24 Apr. 1839, ansees bortfaldet.

*) Jvfr. ældre Bestemmelser herom i Canc. Skriv. 6 Jun. 1840, 8 Aug. 1843 og 4 Oct. 1844.

Art. 169. (§ 142.) Samme Betaling erlægges til Notarius for at være tilstæde ved et Vidneforhør eller anden Forretning i Rettergang, for at gaae Dommeren tilhaande ved at oversætte fra fremmed Sprog enten Vidners, Parters eller Andres Forklaringer.

Jvfr. Instr. 28 Aug. 1829 § 5.

Art. 170. (§ 143.) Alle Documenter, som Notarius i Kraft af sit Embede udstæder, saa og alle notariale Attestationer og Bekræftninger, skal i Almindelighed være affattede i det danske Sprog.

Art. 171. (§ 144.) For Oversættelser af fremmed Sprog i Dansk eller omvendt, for Forfattelse af Fuldmagter, Testamenter og andet Deslige, der ikke egentlig vedkommer Notarii Embede, tillades det at oppebære den Betaling, hvorom han med Vedkommende kan komme overeens; dog tilkommer Notarius ikkun 32 Skill. for Arket af Oversættelser, der af ham meddeles til Brug i offentlige Sager.

a) Notarius publicus i Kjøbenhavn bør, i Henseende til de Forretninger, der ikke egentlig vedkomme hans Embede, rette sig efter Billighed, og naar Tvist herom opstaaer, afgjøres denne uden formelig Rettergang af Justitiarius med tiltagne 4 Assessorer i Lands-Over- samt Hof- og Stads-Retten. Instr. 28 Aug. 1829 § 5, 7, 8.

Udenfor Kjøbenhavn kan vel ligesaalidet som i Kjøbenhavn foreskrives nogen Taxt for disse Forretninger, Canc. Skriv. 10 Jan. 1818, men Betalingen bør dog være rettet efter Billighed, dog maa herom opstaaende Spørgsmaal afgjøres ved de almindelige Domstole.

b) Notarius publicus i Kjøbenhavn nyder i offentlige Sager for Oversættelser af et fremmed Sprog 32 Skill. for Arket, men i det fremmede Sprog det Dobbelte. Instr. 28 Aug. 1829 § 5.

c) Om Betalingen for Oversættelser i en offentlig Sag bør nedlægges Paastand under Sagen og samme, naar det forlanges, forskydes af det Offentlige. Canc. Skriv. 28 Jul. 1818.

Art. 172. (§ 145.) Naar Rettensbetjente paa Landet, for at udføre Notarialforretninger, hvortil de reqvireres, nødsages at gjøre Reiser, bør de nyde fri Befordring eller Godtgjørelse for Reiseomkostninger efter Stedets Vognmandstaxt, frem og tilbage fra det eller de Steder, hvor Forretningen skal skee. Dersom Forretningen skeer hos flere Personer paa samme Sted, maa Befordringen dog kun beregnes for een Forretning.

Jvfr. Art. 175.

Art. 173. Med Hensyn til at Notarius til alle Forretninger, som af ham udføres, skal bruge 2de Vitterlighedsvidner, er ham tilstaaet et Tillæg af ⅛ Deel til de ham ved Sportelreglementet tillagte Gebyrer, hvoraf han haver at betale Vidnerne for deres Umage. Frdg. 8 Jan. 1823 § 8.

Dette Tillæg kan dog kun antages at finde Sted for de Forretninger, som blive at attestere af Vidner, og er saaledes t. Ex. ikke anvendelig paa Oversættelser. Canc. Skriv. 11 Mart. 1823.

Art. 174. Sportelreglement har ikke bestemt Gebyret for Protocollation af notarialiter attesterede Documenter. Herom foreskriver Instr. 28 Aug. 1829 § 4: Naar det Document, som i Overværelse af Notarius publicus i Kjøbenhavn underskrives eller vedgaaes, eller som af ham verificeres som overeensstemmende med et ham forevist Document, eller oversættes, saavelsom naar den udfærdigede Oversættelse af Vedkommende forlanges indført i Notarialprotocollen, betales 30 Skill. for hvert Ark Protocollationen udgjør.

Denne Bestemmelse maa vistnok være analogisk anvendelig udenfor Kjøbenhavn. Jvfr. Noten til Instr. 28 Aug. 1829 § 4 (i Uss. Rescriptsaml.) og Canc. Skriv. 9 Aug. 1831 (Coll. Tid. S. 272).

Art. 175. Da Lovgivningen ikke har bestemt at Notarius publicus skal i beneficerede Retssager udføre sine Forretninger uden Betaling, og da Bevilling til fri Proces efter sin Natur kun kan antages at medføre Fritagelse for Retsgebyr for processuale Forretninger, maa han i disse Sager være berettiget til de almindelige Gebyrer. Vel har Canc. Skriv. 29 Jun. 1822 antaget, at Notarius formeentlig ikke tilkommer Betaling for Bekræftelse af Gjenparter til Fremlæggelse i Retten under beneficerede Sager*), men denne Formening finder ikke Hjemmel i Lovene, hvorimod den endog modsiges deraf, at Sportelreglementet ikke udtrykkelig bestemmer om Notarius publicus, saaledes som i Henseende til Rettergangspersonalet, at han i beneficerede Retssager ei skal tilkomme Betaling for sine Forretninger for den beneficerede Part. Ogsaa har Canc. Skriv. 29 Mart. 1828 tilkjendegivet, at en Bevilling til fri Proces ikke hjemler Fritagelse for Gebyr for Beskikkelser, og i Canc. Skriv. 21 Apr. 1842 er det antaget, at Notarius tilkommer Betaling for Oversættelser til Brug under en beneficeret Sag og at end ikke Bestemmelsen om den modererede Betaling, som Sp. Reglm. § 144 fastsætter for Oversættelser i offentlige Sager, er anvendelig i beneficerede Sager, men at i disse vil være at accordere med Notarius om Betalingen, samt at denne forskudsviis bør afholdes af vedkommende offentlige Kasse. Jvfr. ogsaa Art. 108 litr. e. in fine.

I Henseende til Befordring til Notarius i beneficerede Sager formener Canc. Skriv. 29 Jun. 1822, at dermed bør forholdes i Lighed med Bestemmelserne i Frdg. 24 Jul. 1789, i hvis Følge altsaa den beneficerede Part, naar han er forsynet med Heste, selv skal befordre Notarius, men i

---

*) Denne Bekræftelse er forøvrigt nu, ifølge Frdg. 16 Jan. 1828 § 5, ufornøden.

modsat Fald Befordringen tilveiebringes paa samme Maade som til Procuratorer i Justitssager. Imidlertid har Frdg. af 26 Jun. 1844 om Fribefordringsvæsenet dog ikke optaget nogen Bestemmelse om Fribefordring til Notarius, og han maa derfor, naar den beneficerede Part ikke leverer ham Befordring, være berettiget til at forlange Befordringsgodtgjørelse enten af denne Part eller af det Offentlige, i Lighed med Formeningen i den ovennævnte Canc. Skriv. 21 Apr. 1842.

Ottende Afdeling.

Om Betalingen for de Mænd, som bruges ved tinglige Forretninger.

Art. 176. (§ 146.) For en Stævnings Forkyndelse betales for enhver Person, der stævnes, enten det er Part eller Vidne, i Kjøbenhavn 54 Skill., i de andre Kjøbsteder 27 Skill. og paa Landet 36 Skill.; dog betales for Forkyndelsen af Stævninger til nogen af de anordnede Gjældscommissioner (jvfr. § 31) for hver Person, der stævnes, kun 8 Skill.

Hvor en Stævning af Kjøbstedernes Stævnevidner forkyndes langveis (hvorved i Kjøbenhavn forstaaes: paa Christianshavn, i Citadellet Frederikshavn, udenfor Stadens Porte, samt paa Rheden; i de øvrige Kjøbsteder: paa sammes Grund, men udenfor deres Omkreds, eller paa Rheden) betales altid en Fjerdedeel mere, end der ellers, efter de foreskrevne Regler, var at betale.

Hvor Stævnevidnerne maa fare til Søes, for at naae deres Bestemmelsessted, skal Reqvirenten skaffe dem fri Befordring frem og tilbage.

Forkyndelsen af Stævninger til Politieretterne bør, i Sager imellem Husbonde og Tyende samt i Sager angaaende Hoverie og Huusmænds Pligtarbeide, skee uden Betaling, og i Sager, hvori der kun betales halvt Gebyr til Dommer og Skriver, for det Halve af den almindelige Betaling.

Det i denne § omhandlede Gebyr deles, hvor det tilfalder Stævningsmændene selv (jvfr. Art. 16), lige mellem disse.

Foranførte Bestemmelser angaaende Stævningers Forkyndelse ere ogsaa anvendelige i Henseende til andre, Stævningsmændenes Ombud vedkommende, Forkyndelser, saasom af Domme; ligesom og Stævnevidnerne udenfor Kjøbenhavn skal være pligtige til, mod den for Stævningers Forkyndelse fastsatte Betaling, at forrette Beskikkelser, Op- og Udsigelser og andre deslige Ærinder, naar dette af Vedkommende begjæres.

a) Efter denne § beregnes Betalingen til Stævningsmændene for Forkyndelser:

a) af Kirkeeieres Indkaldelse til at overvære Kirkesyn, Canc. Skriv. 3 Dec. 1814, hvilken Betaling neppe kan antages at være bortfaldet ved den kongl. Resol. 29 Aug. 1826 (Canc. Circ. 8 Sept. s. A.), da denne ikke nævner Stævningsmænd, men kun Rettensbetjente, hvilke allerede før denne Resolution blev afgivet, ikke antoges at have retligt Krav paa Gebyr for Udmeldelse af Kirkesynsmænd, jvfr. Canc. Skriv. 30 Jul. 1803 ad 7 og 10 Dec. 1814.

b) i private Politiesager (udenfor Kjøbenhavn), til hvilke Sager sigtes ved Bestemmelsen om halv Betaling til Stævningsmændene i det Tilfælde at Dommer og Skriver ikkun tilkomme halvt Gebyr, Canc. Skriv. 17 Sept. 1822, hvilken Regel ikke er forandret ved Plac. 1 Mai 1822, ifølge denne Placats § 4 litr. a. Som Følge heraf vil Betalingen i de Sager, hvis Gjenstand bestemt kan opgives og ei overstiger en Værdie af 25 Rdlr., blive at erlægge med 18 Skill. for hver Person, som stævnes, Canc. Circ. 9 Mai 1837 og 10 Mai 1838, men i andre Sager, saasom i Injuriesager, med det Dobbelte, Canc. Skriv. 20 Jan. 1820 og 5 Mart. 1831. Jvfr. nedenfor litr. f. b. cc.

c) af Tilsigelser til at paahøre Dom i private Politiesager efter Frdg. 15 Jan. 1817. Canc. Skriv. 7 Jan. 1826.

d) i Skovforbrydelsessager, i hvilke det i private Politiesager anordnede Gebyr til Retten bliver at erlægge. Plac. 26 Jul. 1837 § 14.

e) i Sager angaaende Hegn og Fred efter Frdg. 29 Oct. 1794. Canc. Skriv. 18 Jan. 1831.

f) af Tilsigelser til Stiftesamlinger. Canc. Skriv. 25 Nov. 1841.

g) af Indkaldelser, udstædte af en Commission, der var sammentraadt i Henhold til Loven af 7 Sept. 1853 angaaende Godtgjørelse for de i Aarene 1848 til 1851 præsterede militaire Fribefordringer. Justm. Skriv. 23 Sept. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 853).

b) Naar Forkyndelsen foregaaer for hver Enkelt af de flere Personer, som ere indbefattede i eet Document, indeholder nærværende §s Ord Hjemmel for særskilt Gebyr for hver Person, om end Forkyndelsen skeer paa een Tid og eet Sted. Saaledes er det i Canc. Skriv. 3 Mai 1823 antaget, at for Forkyndelser af Indkaldelser til flere Restancedragere efter Lovenes 5—14—53 bliver at udrede Gebyr for hver af disse. Naar derimod et Document paa samme Tid og Sted forkyndes under Eet for flere Personer er det i Canc. Skriv. 9 Jul. 1836 tilkjendegivet, at kun Gebyr for een Forkyndelse kan fordes.

c) Hver af Stævningsmændene i Rørvig Sogn, som forkynde Stævninger m. m. paa Hesselø, er ved Canc. Skriv. 2 Febr. 1828 tilstaaet, foruden fri Befordring over Vandet frem og tilbage, om Sommeren 3 Mk. og om Vinteren 4 Mk. daglig i Diætpenge.

d) Stævningsmændene ere berettigede til at fordre Gebyret forud. Canc. Skriv. 20 Febr. 1838 cfr. Canc. Skriv. 7 Jan. 1826 ad 2.

e) De i et Sogn beskikkede Stævningsmænd bør ligefuldt nyde Betaling, om endog Nogen lader Stævninger eller Andet, hvis Forkyndelse tilfalder de autoriserede Stævningsmænd, forkynde i Sognet ved et andet Districts Stævningsmænd. Canc. Skriv. 20 Mart. 1824.

f) I følgende Tilfælde erholde Stævningsmændene en anden Betaling end den ved nærværende § bestemte:

a) I Gjældssager under 100 Rdlr. erholde Stævningsmændene, til lige Deling, for hver Person, som stævnes, 8 Skill., naar Sagen ei overstiger en Værdie af 20 Rdlr., men overstiger den denne Værdie, 16 Skill. Frdg. 6 Aug. 1824 § 8 A. Nr. 2 og B.

Denne Betaling finder ogsaa Sted i blotte Tingsvidnesager og for Forkyndelse af Domme, Indkaldelse til at paahøre Dom og andre Documenter, naar Sagen ei overstiger 100 Rdlr. Canc. Skriv. 29 Oct. 1825, 31 Mart. 1829.

Frdg. 6 Aug. 1824 § 9 hjemler ikke dobbelt Gebyr for Forkyndelse af en Gjæsteretsstævning i en Sag under 100 Rdlr. Canc. Skriv. 6 Jun. 1835. Jvfr. Canc. Skriv. 31 Mart. 1829.

b) 8 Skill. for hver Person, som varsles, erlægges til Stævningsmændene for Forkyndelse:

aa) af en Øvrighedsresolution, der hjemler Udpantning, og derom at meddele Attest. Frdg. 2 Jun. 1830 § 3 cfr. Canc. Skriv. 12 Oct. 1830.

bb) af Tilsigelse til de Syn angaaende Mangler ved Fæste-eiendomme, som en Jorddrot lader foretage, samt af Tilsigelse til Oversyn. Frdg. 9 Mart. 1838 § 4. Jvfr. Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 d.

cc) i private Politiesager, der behandles ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn. Plac. 28 Febr. 1845 § 1.

dd) af Indkaldelse til Grundeiere i Anledning af Grund-afstaaelse til Vand- og Gasanlæg samt Kloakindretninger i Kjøbenhavn. Lov 20 Aug. 1853 § 4.

c) I følgende Tilfælde erholde Stævningsmændene, til lige Deling, 16 Skill. for hver af de 6 første Personer, for hvilke Forkyndelsen skeer, og 8 Skill. for hver af de øvrige, for Forkyndelser:

aa) af Tilsigelser i Anledning af Synsforretninger ang. Vands Afledning. Andg. 29 Jul. 1846 § 70.

bb) af Indkaldelser eller Kjendelser ang. Afløsning af Hoverie af Gaarde, Lov 4 Jul. 1850 § 11, og af Pligtarbeide a Huse paa Landet, Lov 4 Jul. 1850 § 11.

cc) af Tilsigelser i Anledning af Jordboniteringer ved faste Taxationsmænd. Lov 4 Jul. 1850 § 2.

dd) af Amtstiendecommissionens Kjendelser. Lov 14 Apr. 1852 § 15.

Jvfr. Art. 9.

b) For Forkyndelser af Indkaldelser i Anledning af en Byes Fællesskovs Udskiftning formener Canc. Skriv. 18 Mart. 1820, at Stævningsmændene rettest tillægges Betaling efter hvad der er bestemt for Indkaldelser til Forligelsescommissionen. Imod denne Formenings Rigtighed synes dog Slutningsbestemmelsen i nærværende § at tale.

g) Betaling erlægges ikke for Forkyndelse:

a) af Resolutioner, som bestemme Størrelsen af Bidrag til uægte Børn. Canc. Skriv. 27 Oct. 1821.

b) af Stævninger og Documenter, som nogen af de høieste Regjeringsautoriteter lader forkynde til Brug i et fremmed Land, hvilken Sag ansees som offentlig eller beneficeret. Canc. Skriv. 16 Apr. 1831.

c) af Stævninger o. s. v. i Sager ang. Høstdage til Præsten af Inderster og Huusmænd, hvilke Sager maa sættes i Klasse med Sager ang. Huusmænds Pligtarbeide, hvori efter nærværende § ingen Betaling udredes. Canc. Skriv. 28 Jun. 1831 ad 3.

d) i de Sager, som behandles ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn og angaae Forholdet imellem Husbonde og Tyende eller imellem Haandværksmestere og deres Drenge eller Dagleiere, samt i de Sager, hvori intet Retsgebyr ved denne Ret skal erlægges. Ogsaa i andre Sager kan Gebyret efter Politiedirecteurens Bestemmelse ganske eller tildeels eftergives. Plac. 28 Febr. 1845 §§ 2 og 3.

e) i Sager imellem Skippere og Skibsfolk angaaende Sidstnævntes Tjenesteforhold. Lov 19 Apr. 1850 § 1 cfr. Dep. Tid. f. 1848 S. 840.

f) af et af en Skoledirection udstædt Document, hvorved Yderne paalægges, i Stedet for til en Skolelærer, der havde vægret sig ved at udbetale Løn m. v. til den hos ham ansatte Hjælpelærer, at udbetale den Skolelæreren tilkommende Korn- og Pengeløn til Patronen for Sognets Skolevæsen. Justm. Skriv. 14 Mai 1852 (Dep. Tid. f. 1853 S. 432).

Jvfr. § 153.

Art. 177. (§ 147.) For en Bekjendtgjørelse til Skifter, Auctioner eller andre saadanne Forretninger, paa offentlige Steder at oplæse, opslaae eller begge Dele, nyder

Sognefogden i Betaling 20 Skill. for hvert Sted, hvor denne Forretning, efter Forlangende, foretages.

a) Gebyr efter denne § tilkommer Sognefogden for Bekjendtgjørelse ved Kirkestævne af:

a) Restancelister over et Sogns Tiendeafgift. Canc. Skriv. 30 Sept. 1823 og 30 Mai 1826.

Dette gjælder overhovedet om Bekjendtgjørelse af Restancelister over Skatter og offentlige Afgifter. Justm. Skriv. 17 Jul. 1852 (Dep. Tid. 1853 S. 443).

b) Auctioner, vedkommende Statens Gods. Canc. Skriv. 21 Jan. 1847.

b) Efter det bogstavelige Indhold af denne § kan Sognefogden kun tilkomme Betaling for een Bekjendtgjørelse, uagtet denne angaaer flere Auctioner. Justm. Skriv. 6 Jul. 1853 (Dep. Tid. for 1854 S. 610).

c) Naar de Paagjældende lade Bekjendtgjørelser forkynde paa andre Steder end ved Kirkestævne, ved Andre end Sognefogden, tilkommer denne ingen Betaling. Canc. Skriv. 26 Mart. 1844 cfr. Canc. Circ. 30 Mai 1826.

d) Angaaende Betalingen for de heromhandlede Bekjendtgjørelser i Kjøbstederne haves ingen Lovbestemmelse, og Betalingen retter sig derfor efter hvad der i hver enkelt Kjøbstad er Skik og Brug eller hvad der i de enkelte forekommende Tilfælde findes at være passende. Specielle Afgjørelser af Betaling for Bekjendtgjørelse ved Opslag og Trommeslag findes i Canc. Skriv. 4 Apr. 1795, 8 Jul. 1800, 17 Nov. 1804 og 19 Jul. 1831.

I Canc. Skriv. 28 Jul. 1838 er det antaget, at Bekjendtgjørelse ved Trommeslag af Licitationer og Auctioner i offentlige Anliggender bør skee uden Betaling, men Grundsætningen i Frdg. 29 Sept. 1841 § 8, Plac. 3 Jun. 1842 og 24 Mart. 1847 synes dog at tale for, at slige Bekjendtgjørelser nu bør betales.

Art. 178. (§ 148.) For Synsforretninger over Fæstebondergaarde og Huse, ifølge Frdg. 8 Jun. 1787, betales de udmeldte Mænd saaledes som i bemeldte Frdg. er bestemt med Forhøielse af $\frac{1}{8}$.

For Vurderinger til Skiftes eller Auctions Efterretning betales til enhver af de Personer, som dertil bruges, 27 Skill. for hver halve Dag, Forretningen varer.

Naar i andre Tilfælde Mænd udmeldes til en eller anden Forretning, nyder enhver af dem for hver halve Dag, den varer, 54 Skill., samt, for at møde i Retten og beedige Forretningen, hver 14 Skill.

Udfordres Mænd af særdeles Sagkyndighed, saasom Haandværksmestere eller Kunstkyndige, da tilkommer dem dobbelt saameget i Betaling.

Dagsbetaligerne beregnes efter de i §§ 20, 28 og 49 fremsatte Regler.

a) Efter Frdg. 8 Jun. 1787 § 9 d. skal enhver af Syns- og Taxationsmændene nyde 3 Mark for Forretningen og dens Afhjemling, uden Hensyn til om den er holdt over et Huus eller en Gaard.

Synsmændene erholde ikke høiere Betaling end den anførte forbi Jorddrotten under den Synsforretning, som ifølge Frdg. 8 Jun. 1787 optages ved et Fæstesteds Aflevering, lader de til samme hørende Hegn i Mark og omkring Hauge, saa og Ledde, Vandingssteder og Vandafledningsgrøfter indbefatte. Frdg. 9 Mart. 1838 § 4.

Naar Synsmænd paa een Gang udmeldes til at foretage de Syn angaaende Mangler ved flere Fæstesteder, som Jorddrotten efter Frdg. 9 Mart. 1838 § 4 kan lade optage, erholde de, ifølge denne Frdg., kun den fulde Betaling, nemlig 54 Skill. hver, for eet af Stederne, men for ethvert af de øvrige Steder, som synes, betales dem kun 18 Skill. hver, efter hvilken Regel ogsaa Betaling for Overſyn bliver at udrede.

I Canc. Skriv. 29 Jul. og 28 Dec. 1826 er det tilkjendegivet, at der ikke findes Grund til at andrage paa enten Forhøielse eller Nedsættelse i det ved Frdg. 8 Jun. 1787 for Synsmænd bestemte Gebyr.

Synsmænd over Fæstegaarde tilkomme fri Befordring eller Godtgjørelse derfor. Canc. Skriv. 10 Aug. 1811, 14 Mai 1825, 10 Febr. 1827. Jvfr. Canc. Skriv. 31 Jan. 1824.

Reglen i Frdg. 8 Jun. 1787 for Gebyret til Synsmænd kan, da den kun angaaer Landeiendomme, ikke anvendes paa Gebyret til

Synsmænd over de paa en Kjøbstads Jorder liggende Fæstehuse, hvilket derimod bliver at bestemme efter nærværende §s øvrige Bestemmelse. Canc. Skriv. 31 Jan. 1824.

b) Efter denne §s 3die eller 4de Membrum udredes Gebyret til Synsmænd (eller Vurderingsmænd):

a) over Kirker, Præstegaarde og de derved værende Enkesæder, hvilket Gebyr erlægges for hvert Syn over bemeldte Gjenstande tilsammen efter §s 4de Membrum. Synsmændene tilkomme derhos fri Befordring. Rescr. 21 Mai 1817 § 1, Canc. Skriv. 2 Mai og Rntk. Skriv. 12 Sept. 1818, 26 Sept. 1820, Canc. Circ. 5 Jun., Canc. Skriv. 31 Jul. 1821, Rescr. 14 Oct. 1829 §§ 2 og 3. Dog er det i Canc. Skriv. 6 Dec. 1825 antaget, at Synsmænd over de til Kirkerne i Kjøbenhavn hørende Præsteboliger ikke tilkomme Betaling, naar Synet foretages efter Kirkernes Begjæring, hvilken Mening dog ikke er overeensstemmende med den i de nævnte specielle Love optagne Grundsætning.

Gebyret til Overskjønsmænd over et paa en Kirke udført Bygningsarbeide bliver ligeledes at beregne efter denne §, hvorhos Mændene tillige tilkomme Befordringsgodtgjørelse og billig Godtgjørelse for havte Udgifter under Reisen og Opholdet paa Stedet. Instm. Skriv. 11 Jul. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 465).

b) over Landeveisbroer. Canc. Skriv. 13 Mart. 1824. I Canc. Skriv. 15 Mart. 1823 er det derimod antaget, at Gebyr kun tilkomme disse Synsmænd naar de høre under en anden Jurisdiction. Jvfr. § 150.

c) som udmeldes ved Politieretten. Canc. Skriv. 30 Dec. 1826.

d) over de paa Aaremaal bortleiede Huse paa Landet. Canc. Circ. 15 Apr. 1828.

e) over Erstatning for Tab og Skade paa Jorder i Anledning af Veiarbeide paa Landeveiene. Rntk. Circ. 14 Febr. 1835, Skriv. 1 Dec. 1838.

f) over Erstatning for Jords Afstaaelse til Kirkegaardes Udvidelse, Frdg. 23 Apr. 1845 § 3, og til Fattighuse, Lov 4 Jul. 1850 § 3.

g) i Anledning af forehavende Udstykning eller Forandring ved Inddeling af Fæstejorder, efterat den egentlige Udskiftning af Fællesskabet er skeet, forsaavidt saadanne Vurderingsforretninger

foregaae efter Rettens Udmeldelse. Canc. Skriv. 2 Nov. 1847, cfr. Lov 4 Jul. 1850 § 2 in fine.

c) Enhver af de Mænd, som udenfor Kjøbenhavn*) udmeldes til at foretage Taxationsforretninger over faste Eiendomme, hvori Laan søges af offentlige Stiftelsers eller Umyndiges Midler, nyder, uagtet der til Forretningen maatte udfordres særdeles Sagkyndighed, kun den i nærværende §s 3die Membrum bestemte enkelte Betaling, med mindre Forretningens Gjenstand er en Jordeiendom af mere end 4 Tdr. Land frit eller eller 8 Tdr. ufrit Hartkorn (jfr. Lov 20 Jun. 1850) eller en Bygning, der er forsikkret i Brandkassen til 10000 Rdlr. Sølv eller derover, i hvilke Tilfælde den i denne §s 4de Membrum bestemte Betaling tilkommer dem. Angaaer Laanet kun en Sum af 200 Rdlr. eller derunder erholde Taxationsmændene kun halv Betaling. Plac. 17 Dec. 1823 §§ 2 og 3.

De samme Gebyrer erholde Taxationsmændene for Omvurderinger, der foretages til Oplysning om at Panterne have vedligeholdt deres Værdie. Plac. 13 Apr. 1831 § 2 cfr. Plac. 1 Mart. 1842.

d) Betaling for de Mænd, som udmeldes af Retten (eller af Øvrigheden) til Syns-, Vurderings- og andre deslige Forretninger, som foretages ombord paa eller vedkomme Skibe, er ved Plac. 18 Mart. 1829 bestemt saaledes:

a) Naar Forretningen udføres paa eller vedkomme Skibe, der ligge i Havn eller ere indstrandede paa Kysten, bliver Betalingen at beregne efter nærværende §s 4de Membrum, altsaa 1 Rdlr. 12 Skill. til hver af Mændene, naar Forretningen ei medtager over 4, og det Dobbelte, naar den medtager over 4, men ei over 8 Timer, og saa fremdeles efter lige Forhold. Plcts. § 1.

b) Naar derimod Forretningen afholdes paa Rhed eller i aaben Søe, nyder hver af de udmeldte Mænd, hvis Forretningen forefalder i Tidsrummet fra 1 Apr. til 30 Sept., begge inclusive, det Dobbelte, og i den øvrige Aarstid det Tredobbelte af den Betaling, som den i ovenstaaende § 1 fremsatte Regel hjemler. Plcts. § 2.

---

*) I Kjøbenhavn udnævnes disse Taxationsmænd ikke af Retten, men af Magistraten (Plac. 31 Jul. 1754 cfr. Præmisserne til Plac. 17 Dec. 1823), og Betalingen til dem vedkommer os derfor ikke her. Jvfr. Plac. 19 Sept. 1827.

c) Tiden, som til Forretningen er medgaaet, bliver at beregne fra det Klokkeslet, da Mændene efter den trufne Bestemmelse have indfundet sig for at tage ombord og indtil de igjen ere satte i Land, og bliver der desuden i alle Tilfælde at give dem passende Befordring frem og tilbage uden nogen Udgift for dem. Plcts. § 3.

d) For Afhjemling af deslige Forretninger bliver, naar denne finder Sted, kun den i nærværende § af Sp. Rglmt. fastsatte Betaling af 28 Skill. for hver af Mændene at erlægge. Placts. § 4.

For de heromhandlede Forretninger kan Mændene i intet Tilfælde fordre Diætpenge. Canc. Skriv. 3 Oct. 1844.

e) Betaling til Syns- eller Taxationsmænd udredes ikke:

a) af de i § 151 litr. a.—c. ommeldte Kasser, ifølge de sammesteds anførte specielle Love.

b) for Syn over de priviligerede Færgesteder, med mindre Mændene foretage Forretningen under en fremmed Jurisdiction. Canc. Skriv. 22 Jul. 1820 og 29 Sept. 1821.

Det Samme er i Canc. Skriv. 26 Nov. 1842 antaget at være gjældende i Henseende til de Mænd, som udmeldes til at taxere den Skade, som Landmænd lide paa deres Sæd ved Veirligets Paavirkning.

Jvfr. § 153.

Art. 179. (§ 149.) Til de Mænd, der som Vidner bivaane nogen af de til Fogedembedet henhørende Forretninger, betales for hver Dag, Forretningen varer, til hver 32 Skill. Dog bliver for Udpantningsforretninger efter Frdg. 30 Jan. 1793 ikkun at erlægge hvad i denne Frdg. er foreskrevet med Forhøielse af $\frac{1}{8}$.

a) Slutningsbestemmelsen i denne § er forandret ved Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Oppeb. m. v.) § 14, ifølge hvilken hver af de to Vidner ved Executioner eller Udpantninger for Skatter, som af den kongl. Foged foretages, erholde paa Landet 12 Skill. og i Kjøbstederne 6 Skill.

b) I Toldinqvisitionssager efter forbudne Varer m. v. tilkomme Vidnerne Gebyr efter nærværende §. Canc. Skriv. 22 Dec. 1821, 5 Sept. 1826, 9 Febr. 1843.

c) Gebyr til Vidnerne ved Inqvisition efter ulovlig Brændeviinsbrænden betales efter nærværende § under de samme Be-

tingelser, som i § 53 litr. a. ere anførte, og i de Tilfælde, hvor Politiemesteren ikke erholder Gebyr efter Sp. Reglmt., men en Godtgiørelse af 3 Rdlr. daglig, tilfalde Vidnerne 1 Rdlr. daglig. Frdg. 14 Mai 1845 § 18 cfr. § 19, Canc. Skriv. 13 Apr. 1847.

Art. 180. (§ 150.) Det bør, i Overeensstemmelse med Frdg. 4 Mart. 1690 § 5, saavidt mueligt, iagttages, at der ikke til nogen af de omhandlede Forretninger udnævnes Mænd, som boe længere end ½ Miil fra det Sted, hvor Forretningen skal foretages eller beediges; men, naar Nødvendigheden kræver, at der i andre end de i § 148 første Membrum omhandlede Tilfælde maa udmeldes Mænd, hvis Bopæl er saa langt fraliggende, bør de nyde fri Befordring frem og tilbage.

Jvfr. Canc. Skriv. 29 Jun. 1843.

Art. 181. (§ 151.) For Vidners Umage ved Auctioner paa faste Eiendomme, Skibe, Forpagtninger eller Rettigheder, betales 36 Skill., og paa andre Effecter 54, Skill., daglig for hvert Vidne.

a) For en tiltraadt, men ikke afholdt, Auction tilkomme Vidnerne Gebyr. Canc. Skriv. 13 Apr. 1839.

b) Det fulde Gebyr skal erlægges, om end en Auction varer kortere end en heel Dag. Canc. Skriv. 18 Apr. 1843.

c) Det i Sen bestemte mindste Gebyr bør indskrænkes til Auctioner over de sammesteds udtrykkelig nævnte Gjenstande og det høiere Gebyr erlægges ved alle andre Auctioner, saasom over Actier, Obligationer og deslige Effecter. Ibd.

Gebyret ved Licitation over Veiarbeide og Leverance af Gruus dertil bliver at erlægge som ved Auctioner over faste Eiendomme. Justm. Skriv. 6 Aug. 1850 (Dep. Tid. f. 1851 S. 28), 28 Apr. 1853 (Dep. Tid. S. 954).

d) Da Vidnegebyret skal beregnes dagviis, saa kan det ikke blive at udrede for hvert Opraab ved en Auction over en fast Eiendom, ei heller for hver af de faste Eiendomme, som bortsælges ved een Auction. Justm. Skriv. 7 Sept. 1850 (Dep. Tid. f. 1851 S. 570).

e) Ifølge Canc. Skriv. 27 Mart. og 21 Aug. 1830 jfr. Canc. Skriv. 16 Oct. s. A. havde Vidnerne ved Auctioner over det for Skatterestancer udlagte Gods kun en betinget Adgang til Gebyr, men dette, som var overeensstemmende med de da foreskrevne Regler for Auctionssalariet, maa nu, da Rettensbetjente ved Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Oppeb.) §§ 15 og 16 ere givne ubetinget Krav paa Salarium for bemeldte Auctioner, uden Tvivl ansees forandret saaledes at Vidnerne ved slige Auctioner ere ubetinget berettigede til Gebyr, thi vel findes i den nævnte Frdg. Intet bestemt om Gebyr til Auctionsvidnerne, men det er dog en af Sp. Rglmts. § 153 fremgaaende Regel, som ogsaa ligger til Grund for de ovennævnte collegiale Bestemmelser, at Auctionsvidnerne bør ved Auctioner, hvorved de afbenyttes, have Gebyr i samme Tilfælde, hvor Betaling for Auctionerne tilfalder Rettensbetjente.

f) Vidnerne ved Auctioner over det for Mulcter, der ere dicterede for Skoleforsømmelse, udpantede Gods, tilkomme kun Gebyr, forsaavidt dette kan, efterat Mulcterne ere betalte, erholdes hos de Paagjældende. Canc. Skriv. 8 Jun. 1843.

g) Vidnerne ved Auctioner kan ikke, for det dem ved denne § tilstaaede Gebyr, være forpligtede til at frembære de Effecter, som agtes bortsolgte, eller forevise dem for de Lysthavende, men ere, naar de hertil lade sig benytte, berettigede til særskilt Betaling derfor. Canc. Skriv. 6 Jul. 1843.

Art. 182. (§ 152.) For de Mænd, der bruges som Vidner ved Skifteforretninger, samt til at gaae Skifteforvalteren tilhaande ved Forseglinger, Registeringer, Tilsigelser o. s. v., maa Skifteforvalteren føre Boet til Udgift fra 1 til 30 Rdlr., i Forhold til Boets Formue og det Arbeide, som ved slige Forretninger er forefaldet. Dersom Nogen udenfor Kjøbenhavn skulde finde sig beføiet til at føre Anke over den af Skifteforvalteren i saa Henseende anførte Betaling, tilkommer det Overøvrigheden at afgjøre saadan Anke.

Den ved Lovens 1—25—24 Skifteforvalterens Tjenere tilstaaede Kjendelse og de ved Rescr. 6 Jun. 1794 Sognefogderne tilstaaede Emolumenter ere ved ovenstaaende Bestemmelse ophævede. Canc. Skriv.

22 Oct. 1814 § 4, 20 Febr. 1819, 10 Nov. 1821, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 105 ad 1. Jvfr. Canc. Prom. 27 Aug. 1803.

Naar Sognefogder benyttes til at foretage Registeringer bør de derfor af Skifteforvalteren betales. Canc. Skriv. 30 Apr. 1842. Dog kan vedkommende Boer ikke belastes med nogen særlig Godtgjørelse til Sognefogderne for disse Forretninger. Justm. Skriv. 26 Mai 1854 ad 6 (Dep. Tid. S. 731).

Art. 183 (§ 153.) I de Tilfælde, i hvilke Rettensbetjente, enten ifølge et almindeligt Lovbud, eller paa Grund af en speciel Bevilling, ingen Betaling nyde, bør ogsaa de i denne Afdeling foreskrevne Gebyrer bortfalde; dog med den Undtagelse at Grandskningsmænd, naar de møde under en fremmed Jurisdiction for at udføre den dem paalagte Forretning, altid nyde billig Betaling for deres Bekostninger og Møie.

Jvfr. § 146 litr. e., § 148 litr. e., § 151 litr. f.

Art. 184. Auctionsincassatorer ere de Personer, som af Auctionsreqvirentere antages til ved Løsøreauctioner at oppebære hos de enkelte Kjøbere de Pengebeløb, hvilke disse for de af dem kjøbte Varer have at betale, og igjen at udbetale det samlede Auctionsbeløb til vedkommende Auctionsreqvirent, hvorhos de som oftest tillige besørge de Auctionerne forberedende Handlinger. Disse Incassatorer ere vel i Almindelighed kun private Befuldmægtigede for Auctionsreqvirenterne, men Lovgivningen har dog i enkelte Tilfælde fundet sig foranlediget til at fastsætte Størrelsen af den Betaling, som maa gives dem for deres Uleilighed og den med Oppebørselen af de udcrediterede Beløb forbudne Resico.

Det lovbestemte Incassationssalarium er:

a) 4 Procent af de udcrediterede Pengebeløb og 2 Procent af de Pengesummer, som ved Auctionen blive contant betalte, hvilken Betaling er anordnet for Incassationen ved Løsøreauctioner:

a) i Sterv- og Concours-Boer. Plac. 3 Jun. 1818 §§ 4 og 5.

b) over strandet Skib og Gods, i de Tilfælde, i hvilke det tilkommer det Offentlige at bestemme Auctionsvilkaarene. Frdg. 28 Dec. 1836 § 26.

Hvor Reqvirenten af en saadan Auction ikke i alle Henseender kan udøve en Eiers Raadighed over det Bjergede, kan Beløbet for det, han selv kjøber, ikke ansees som contant Betaling og derfor ei heller være fritaget for at tilsvare 4 Procent i Incassationssalarium. Justm. Skriv. 2 Mart. 1854 (Dep. Tid. f. 1855 S. 466).

Ifølge Rntk. Skriv. 2 Jun. 1832 synes det, at Incassationssalariet af Auctionsbeløbet for det paa de kongl. Forstrande indstrandede Gods ubetinget er 4 Procent, uden Hensyn til om Beløbet for de solgte Gjenstande er betalt contant eller udcrediteret, hvilket ogsaa saavidt mig bekjendt er almindelig Regel.

c) over det for Skatterestancer eller for Restancer hos Fæstere paa de kongl. Domainer af Fæsteafgifter eller andre Jordebogsafgifter udlagte Gods. Frdg. 8 Jul. 1840. (am Amtstue-Oppeb.) § 15 og 26.

d) i alle Tilfælde, hvor Auctionen interesserer det Offentlige eller afholdes efter offentlig Foranstaltning. Canc. Skriv. 13 Febr. 1830 jvfr. Canc. Skriv. 17 Jun. 1815 og 23 Aug. 1817, Justm. Skriv. 29 Jun. 1850 (Dep. Tid. S. 1563), Jur. Tidsskr. XXV S. 219.

Ved disse Bestemmelser mærkes:

aa) Incassator ved de ommeldte Auctioner tilkommer ikke særlig Betaling for Udfærdigelse af skrevne Auctionscataloger, hvor disse ansees tilstrækkelige. Canc. Skriv. 20 Aug. 1825, 6 Oct. 1838, 25 Febr. 1840, 2 Sept. 1841.

Det Samme maa vistnok ogsaa gjælde i Henseende til Concept til trykte Cataloger.

bb) I Canc. Skriv. 2 Oct. 1846 er det antaget, at Incassationssalariet kun bliver at erlægge med 2 Procent, naar der vel gives Kjøberne Credit, men de sælgende Ting først maa tages af Kjøberne i Besiddelse efterat Betalingen er erlagt. Men denne Menings Rigtighed kan dog meget betvivles, thi den ommeldte Garantie for Betalingen kan ikke ligefrem sættes i Klasse med contant Betaling, efterdi det ikke er sikkert at den solgte Gjenstand, naar den, i det Tilfælde at Kjøberen enten paa Grund af Uvederheftighed eller af andre Aarsager ikke kan betale den, bliver stillet paa nye til Auction, vil opnaae det Pengebeløb, til hvilket den ved den første Auction er udbragt, saa at, hvor dette ikke bliver Tilfældet, Incassator altsaa lider Tab, ligesom han overhovedet ved saadant Vilkaar er udsat for Resico og har en forøget Uleilighed med det Solgtes Udlevering.

cc) Større Salarium end det ommeldte maa i de foranførte Tilfælde ikke indrømmes uden sær kongl. Bevilling, hvilket gjælder i Sterv- og Concoursboer om end Arvinger eller Creditorer give deres Samtykke til det høiere Salarium. Canc.-Skriv. 24 Aug. 1819, 12 Jan. og 30 Jul. 1822, Justm. Skriv. 29 Jun. 1850 (Dep. Tid. S. 1563).

b) for Auctioner, som under Kjøbenhavns Jurisdiction afholdes over havarerede eller strandede Ladninger, hvis Realisation besørges af en Mægler, $1\frac{1}{2}$ Procent, og for slige Auctioner udenfor Stadens Jurisdiction, 3 Procent, af Auctionsbeløbet, imod Mæglerens Garantie for samme. Plac. 24 Dec. 1817. Forøvrigt er vel en bestemt Betaling (Courtage) fastsat for Mægleres Uleilighed med at besørge Varer o. s. v. bortsolgte ved Auction, hvilken Be-

taling er den samme, som tilkommer dem for at besørge Salg underhaanden, men de ere dog ikke pligtige for denne Betaling tillige at paatage sig Pengenes Incassation for det Bortsolgte og det dermed forbundne Ansvar, hvorimod deres Provision for denne Forretning, naar den overdrages dem, bestemmes ved særskilt Accord med Sælgeren. Frdg. 22 Dec. 1808 § 17.

c) for Auctioner over Skoveffecter fra Statsskovene:

a) i Petersgaards-, Buderupholms-, Bornholms-, Randbøl- og Palsgaards Skovdistricter, 2 Procent. Kongl. Resol. 16 Jul. 1811 —, Fin. Min. Skriv. 21 Mart. 1851 —, Dom. Dir. Skriv. 28 Mart. 1851 og 1 Mai 1852—, Instr. 27 Jan. 1854.

Det Samme gjælder i Viborg- og Silkeborg- Skovdistricter, dog erlægges i det første af de Feldborgske Skove og i det sidste af Vellingskov 4 Procent. Dom. Dir. Skriv. 28 Mart. 1851 og 21 Mai 1853, Instr. 27 Jan. 1854.

b) i Odsherreds-, Hirschholms-, Kronborgs-, Frederiksborgs-, Falsters-, og Kjøbenhavns- Amtstuers Skovdistricter, 2 Skill. pr. Rdlr. Rntk. Skriv. 15 Sept. 1792 —, Kongl. Resol. 7 Nov. 1821, 11 Sept. 1824 og 17 Mart. 1850 —, Kongl. Resol. 28 Oct. 1835.

c) i Frederiksværks Skovdistrict, 4 Procent. Indenr. Min. Skriv. 10 Febr. 1849, Dom. Dir. Skriv. 9 Jul. 1853*).

Jvfr. Lov 25 Febr. 1851 §§ 5 og 15.

Salariet til Incassatorer, som antages af private Auctionsreqvirentere, der have Raadighed til, uden Indskrænkning fra det Offentliges Side, at lade afholde Auc-

*) Samtlige de under litr. c. anførte Actstykker ere utrykte.

tion, beroer paa privat Overeenskomst. Er ingen saadan Overeenskomst truffen og Tvist om Salariets Størrelse reiser sig, synes det vel, at Bestemmelsen i den ovenfor litr. a. a. anførte Plac. 3 Jun. 1818 i Almindelighed maa antages at afgive en passende Analogie, men det er dog tvivlsomt om ikke det paa hvert Sted sædvanlige Salarium, naar dette kan bevises, bør foretrækkes, og i al Fald maa det Salarium, som kan godtgjøres tidligere at have været det sædvanlige imellem Parterne, vistnok gives Fortrin. Plac. 14 Mart. 1788, som fastsætter, at vedk. Commissionair, som besørger Actier i et Compagnie ved Auction bortsolgte, maa for den derved havende Umage lade sig betale ½ Procent af Beløbet indtil 10000 Rdlr. og af det, som overstiger denne Sum, ¼ Procent, og at Accord om høiere Provision skal ansees stridende imod Loven, angaaer uden Tvivl kun Auctionens Foranstaltning, men ikke Incassationen.

Niende Afdeling.

Almindelige Regler til Iagttagelse ved det Foregaaende.

Art. 185. (§ 154.) Alle Love og Bevillinger, som fritage Nogen for at betale visse Retsgebyrer, saavelsom de specielle Anordninger, der tillægge offentlige eller private Personer den Begunstigelse at svare ringere Gebyr end Andre, blive i deres Kraft; men naar der ved særskilte, fra de forhen gjældende almindelige Sportellove afvigende, Anordninger ere foreskrevne Betalinger for enkelte i dette Reglement ikke nævnte Tilfælde, blive samme at erlægge efter slige specielle Anordningers Bydende, med en Forhøielse af ⅛, der tilfalder vedkommende Embedsmand eller

Betjent selv, og af det hele Beløb (forommeldte ⅛ deri beregnet) den Tillægsafgift, som paaabydes i § 156 (Art. 201).

Den i denne § foreskrevne Forhøielse af ⅛ Deel finder kun Sted i de enkelte i Reglementet ikke nævnte Tilfælde, hvor en særegen ældre Anordning har foreskrevet Betalingen for en eller anden Forretning. I Overeensstemmelse hermed er det i Canc. Skriv. 7 Oct. 1815 og 3 Jul. 1819 antaget, at bemeldte Forhøielse ikke kan fordres af det ved kongl. Resol. 15 Aug. 1793 for Skovauctianer i Statsskovene bestemte Auctionsgebyr eller af den i § 96 bestemte Skifterecognition.

Forøvrigt have vi paa sine Steder omhandlet den Sportelfrihed eller Sportelmoderation, som er bestemt ved ældre Love og efter denne § skal beholde Gyldighed, forsaavidt disse Love ere optagne i de trykte Samlinger af Love eller offentlige Aktstykker, eller vi iøvrigt have erholdt Kundskab om dem.

Art. 186. (§ 155.) Alle i dette Reglement, eller i Anordninger, der efter samme komme i Betragtning, foreskrevne Gebyrer og Diætpenge bør erlægges i Rigsbankpenge Sølvværdie. Ligeledes ere de Summer, i Forholdtil hvilke Gebyrer blive at betale, at forstaae om Rigsbankpenge Sølvværdie; og naar Gebyrerne skal udredes af eller i Forhold til Summer i Rigsbankpenge Navneværdie, bør disse reduceres til Sølvværdie efter den, ifølge Frdg. 5 Jan. 1813 § 6, af Rigsbanken sidst bestemte og bekjendtgjorte Cours, hvorefter Gebyrerne da blive at beregne; men forsaavidt de skal svares i Forhold til Gjenstandens Værdie af Summer i Rigsbankpenge Sølvmønt eller i fremmede Penge, bør de erlægges i rede. Sølv.

Hvor der handles om Forpligtelser, som ere bestemte i Kornværdie i Forhold til Capitelstaxterne, beregnes deres Pengeværdie efter de i Plac. 3 Aug. 1813 foreskrevne Regler.

Med Hensyn til de Capitaler, som, mod en nedsat Rente, ere ved Frdg. 5 Jan. 1813 bundne for en vis Tid,

bør Værdien bestemmes efter den Maalestok, som indeholdes i Frdg. 14 Sept. 1813 § 7.

Offentlige Papirers Værd beregnes, naar Retsgebyrerne i Forhold til samme skal fastsættes, efter den sidste Priis, hvortil de, efter de nyeste Efterretninger, der paa Stedet haves, ere solgte paa Kjøbenhavns Børs, eller, hvor flere Priser til samme Tid der have fundet Sted, efter Middelprisen.

a) De Forskrifter, som denne § indeholder om Betalingens Udredelse i Rigsbankpenge Sølvværdie, Navneværdie eller rede Sølv, saavelsom de herom og om Coursforholdenes Indflydelse paa denne Betaling udgivne senere legale og administrative Bestemmelser, som indeholdes i Canc. Skriv. 4 Jun. 1814, aab. Brev 6 Apr. 1818, Canc. Skriv. 26 Nov. 1818, 7 Jan., 23 Febr. og 23 Sept. 1819, 21 Mart. 1820, 19 Febr. 1825 og 3 Apr. 1827, ere nu ikke af praktisk Vigtighed.

b) Det er ikke Rettens, men vedk. Parts Sag, at beregne offentlige Papirers eller fremmede Myntsorters Værd. Ved denne Beregning bør iøvrigt tages Hensyn til den Tid, da Stævningen udtages. Jvfr. Canc. Skriv. 3 Sept. 1814 og 19 Febr. 1825.

Art. 187. (157*) I de Tilfælde, i hvilke nogen af de i dette Reglement omhandlede Forretninger betales i Forhold til Tiden, samme varer, bør der i Protocollen stedse anmærkes Klokkeslettet, naar Forretningen begynder og naar den sluttes.

Klokkeslettet skal ogsaa anmærkes ved de Skifteforretninger, som vise, at Vurdering kun har medtaget kort Tid (jvfr. § 148). Canc. Skriv. 22 Oct. 1814 ad 3.

Art. 188. (§ 158.) Det fornødne Papir til en Forretning eller dens Beskrivelse bør den, som reqvirer samme, enten levere til vedkommende Embedsmand eller derfor erlægge særskilt Betaling efter rigtig og specificeret Regning. Indbindingen betales særskilt.

*) Om § 156 vide Art. 201 og 202.

Iøvrigt bør, i Henseende til Acters og Udskrifters Udstædelse, Plac. 9 Apr. 1783 iagttages, dog at det befalede Antal Linier paa hver Side forhøies til 28 og Bogstavtallet i hver Linie bestemmes til 32 i Almindelighed og, hvor der i Medhold af bemeldte Placat behøves een Margen, til 24, og, hvor tvende forekomme, til 16.

a) Rettensbetjente have i denne § Hjemmel til, forinden en Act udfærdiges, at fordre det stemplede Papir, som til samme behøves. Canc. Skriv. 10 Mart. 1818.

b) Plac. 9 Apr. 1783 synes kun at tillade Margen, een eller to, naar der i Acterne forekomme Beregninger eller Taxationer. Naar en Act udstædes anderledes end ovenstaaende § cfr. Plac. 9 Apr. 1783 foreskriver, kan den Forurettede indstævne Skriveren for Overretten, som da haver at idømme ham en Mulct fra 10 til 50 Rdlr. efter Omstændighederne og desuden at tilpligte ham at betale den Forurettede Skadeserstatning tilligemed Sagens Omkostninger. Endog naar ingen Klager er, skal Overdommerne, naar de befinde en Act uforsvarligen skreven, mulctere Skriveren. Plac. 9 Apr. 1783.

Det følger af sig selv at Mulct ei bør anvendes fordi der paa en enkelt Side maatte mangle et Par Linier eller paa enkelte Linier et Par Bogstaver, hvilket mueligen og kunde være godtgjort ved Overskud af Linier eller Bogstaver paa andre Steder. Kun, naar det sees, at Acten i det Hele er for vidtløftigt skreven, bliver Skriveren at kalde til Ansvar. Vedkommende Dommere kunne naturligviis heller ikke være pligtige til at føre en smaalig Control med Liniers og Bogstavers Tal, men kun hvor det falder i Øinene at Acten eller Udskriften er utilbørlig vidtløftig skreven vil Mulct blive at anvende. Jur. Tidsskr. 4 B. 2 H. S. 88.

Jvfr. § 14 litr. f.

c) Det i denne § bestemte Linie- og Bogstavtal er ved Instr. 28 Aug. 1829 § 4 paalagt Notarius publicus i Kjøbenhavn at iagttage ved den Protocollation, som af Vedkommende forlanges, hvilket ogsaa maa være anvendeligt for Notarius publicus paa andre Steder.

Art. 189. (§ 159.) Naar Rettensbetjente, for at besørge Embedsforretninger, nødsages at gjøre Reiser til og fra det Sted, hvor samme skee, skulle de selv bekoste deres

Beforbring og Underholdning, undtagen i de Tilfælde, i hvilke der ved dette Reglement udtrykkelig er tillagt dem Reiseomkostninger og Diætpenge.

a) I Skriv. 28 Febr. 1818 formenes det, at Rettensbetjente ei bør tilstaaes Befordringsgodtgjørelse i Sager, hvor Gebyret kun er ubetydeligt og ikke tilstrækkeligt til at dække de Udgifter, som Reiserne foraarsage dem, da det er en i Sportelreglementet antaget Grundsætning, hvis Forandring vilde være betænkelig, at Rettensbetjentes Betaling ei blot skal lempes efter deres Arbeide og Udgifter, men tillige efter Vedkommendes Leilighed, saa at de under visse Omstændigheder faae rundelig, men i andre Tilfælde maa lade sig nøie med utilstrækkelig Betaling.

b) Ligesom Sportelreglementet overhovedet ikke befatter sig med at bestemme de specielle Godtgjørelser for havte Udgifter, som tilkomme Rettensbetjente eller de Mænd, som bruges ved judicielle Forretninger, i criminelle, beneficerede og andre sportelfrie Sager, saaledes kan nærværende § ei heller antages at have udelukket Rettensbetjente og bemeldte Mænd fra den fri Befordring eller Befordringsgodtgjørelse og fra de Diætpenge i fornævnte Sager, hvorpaa de efter den øvrige Lovgivning have Krav, hvorimod den kun kan ansees at foreskrive Reglen for Befordringsgodtgjørelse og Diætpenge, i de Sager, i hvilke Retsgebyrer skulle udredes. Jvfr. § 21 in fine og Canc. Skriv. 29 Oct. 1825.

Forøvrigt har hverken Sportelreglementet eller den øvrige Lovgivning foreskrevet almindelige Regler for den Afstand fra Thingstedet eller Rettensbetjentes Bolig, i hvilken Befordringsgodtgjørelse kan fordres eller som begrunder denne, eller for denne Godtgjørelses Størrelse. I førstnævnte Henseende kan man neppe være beføiet til at foreskrive nogen vilkaarlig Veilængde, med hvilken Ret til Befordringsgodtgjørelse først indtræder, hvorimod det uden Tvivl maa være tilstrækkeligt at Afstanden imellem Rettensbetjentens Bolig eller Thingstedet og det Sted, hvor Forretningen skal foretages, er saa stor, at det ikke med Billighed kan forlanges at Rettensbetjenten bør kunne befordre sig tilfods. Hvad derimod Befordringsgodtgjørelsens Størrelse angaaer, da er det, hvor ingen anden speciel Regel er foreskrevet, almindelig Praxis at Godtgjørelsens Størrelse i det Hele retter sig efter den sidste Vognmandstaxt, hvilket ogsaa har Analogien for sig af Bestemmelserne i Sportelreglementets §§ 118 og 145 cfr. Frdg. 29de Sept. 1841 § 7 og Plac. 3 Jun. 1842 § 3, dog tages,

foruden Betalingen for den egentlige Befordring, ingen anden Udgift end de anordnede Drikkepenge til Postillonen med i Beregningen, men hvor Befordringen leveres af det offentlige Befordringsvæsen maa fuld Godtgjørelse herfor kunne fordres.

Art. 190. (§ 160.) Paa alle Acter og Documenter, som af vedkommende Embedsmænd udfærdiges, bør den modtagne Betaling anføres baade med Tal og Bogstaver.

Dersom den Embedsmand, der har oppebaaret Betalingen, forsømmer dette, bør han første Gang, han befindes i saadan Forseelse, bøde 20 Rdlr., og anden Gang 40 Rdlr., men tredie Gang have sit Embede forbrudt.

Gebyret bør anføres særskilt for hver Retshandling og maa ikke anføres med en samlet Sum for flere under een Sag foretagne Handlinger. Canc. Skriv. 1 Sept. 1818.

Jvfr. § 162 litr. c.

Art. 191. (§ 161.) Skulde nogen Embedsmand underslaae de den kongl. Kasse eller Justitsfondet efter dette Reglement tilkommende Gebyrer, bør han ei alene have sit Embede forbrudt, men endog tillige for dette Bedragerie straffes efter Lovenes almindelige Grundsætninger om Straffe for denne Art af Forbrydelse, foruden at give Skadeserstatning.

Denne § maa nu ansees forandret ved de almindelige Bestemmelser om Kassebetjente, som have Kassemangel, i Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnskabsv. i Almdlhd.) § 21, cfr. Frdg. 11 Apr. 1840 § 59 og 69.

Art. 192. (§ 162.) Befindes nogen Embedsmand at have, for Embedsforretninger, til egen Fordeel oppebaaret større Betaling, end ved dette Reglement er fastsat, da bør han, uagtet den, som erlagde Betalingen, deri har samtykket, den første Gang, han saaledes findes skyldig, betale i Mulct fra 30 til 50 Rdlr. samt have det formeget Oppebaarne forbrudt til vedkommende Fattigvæsens Kasse.

Men i Gjentagelsestilfælde skal han, i Stedet for at udrede bemeldte Mulct, have sit Embede forbrudt.

Har han derimod svigagtig affordret de Vedkommende saadan høiere Betaling, som om den i Anordningerne var paabuden, bliver den i § 161 dicterte Straf paa ham at anvende, hvorhos han og bør tilbagegive det ulovlig Oppebaarne.

a) Naar den ulovligen modtagne Betaling har havt Indflydelse paa Embedsmandens Embedshandlinger, bliver han at straffe for Bestikkelse efter Frdg. 23 Oct. 1700.

b) Dersom Embedsmanden vel har modtaget for høi Betaling, men dog har anført denne paa Documentet, er der Formodning for at den modtagne for høie Betaling grunder sig paa en Misforstaaelse af Sportellovgivningen og han kan derfor uden Tvivl ikke blive at straffe. Jur. Tdskr. 4 B. 2 H. S. 77.

c) Naar den, som sigtes for ulovlig Sportulering, tillige befindes ei om disse Sportler at have meddeelt den befalede Paategning, eller han i denne blot har anført saameget, som lovligen kunde have været modtaget, saa kan dette neppe bevirke nogen Cumulation af Straffen efter § 160 og denne §, thi da hiin Paategning blot er befalet for at betrygge mod ulovlig Sportulering, saa kan dens Efterladelse ikke betragtes som en selvstændig, den større Forseelse, ulovlig Sportulering uvedkommende, Overtrædelse, der kunde medføre særskilt Straf. Jur. Tdsk. 4 B. 2 H. S. 76 cfr. Eunomia 2 B. S. 442—444.

d) Forsaavidt enten selve Sportlerne eller visse dermed forbundne Afgifter tilfalde Statskassen eller Justitsfondet, kan vedk. Embedsmand ikke straffes, fordi han har oppebaaret formeget, naar dette kun er blevet vedk. Kasse beregnet tilgode, da nærværende § udtrykkelig fordrer, at Embedsmanden har oppebaaret Betalingen til „egen Fordeel". Jur. Tdskr. 4 B. 2 H. S. 83.

e) Nærværende § er uden Tvivl lige anvendelig, hvad enten Embedsmanden modtager Betaling, hvor denne ikke tilkommer ham, eller han, hvor Betaling skal erlægges, modtager mere end tilladt er. Forsaavidt Embedsmanden, efter sit Embedes Natur, ingen Sportler har at oppebære, synes det endog, at han for slig ulovlig Betaling bør ansees med Embedsforbrydelse, hvilket i Særdeleshed

findes bestemt i Reglm. for Hof- og Stadsretten af 15 Jun. 1771 § 15, hvori neppe, hvad Dommerne selv angaaer, kan antages at være skeet Forandring ved senere Sportellove. Ibd. S. 82—83.

f) Naar en Rettensbetjents Fuldmægtig modtager ulovlige Sportler, bliver han at straffe efter Sportelreglementets Bestemmelser, dog skal han, hvor Reglementet bestemmer Straf af Embedsforbrydelse, i Stedet herfor erklæres uværdig til at befordres til noget offentligt Embede eller at bruges som Medhjelp af nogen Embedsmand. Den Rettensbetjent, der har befundet sin Fuldmægtig skyldig i ulovlig Sportulering, er forresten forpligtet og berettiget til strax at afskedige ham, om det end er hans første Forseelse. Ligesom Rettensbetjenten, naar slig Mislighed er begaaet med hans Vidende, skal straffes som om den af ham selv var udøvet, saaledes skal han og, saafremt samme kan tilskrives Mangel af vedbørligt Tilsyn, ansees med Mulct fra 10 til 40 Rdlr. efter Omstændighederne. Plac. 21 Jul. 1815 § 7 og 8. Vel handler denne Placat egentlig kun om Pasgebyrer, men Udtrykkene i dens 7de § vise tydeligt, at den er anvendelig paa al ulovlig Sportulering. Ibd. S. 84.

g) Den, der frivillig, men uden beviislig Hensigt til at bestikke, erlægger høiere Betaling til en Rettensbetjent, end der tilkommer denne, kan ikke derfor blive at straffe. Nærværende § viser blot at han i dette Tilfælde har tabt sin Ret til at søge det formeget Erlagte tilbage. Saafremt han derimod dermed beviislig har havt til Hensigt at bestikke Rettensbetjenten, maa han blive at ansee efter Frdg. 23 Oct. 1700. Jvfr. Arkiv for Retsvidensk. 3 D. S. 240, Jur. Tdskr. 4 B. 2. H. S. 73 Note.

Art. 193. (§ 163.) Skulde Nogen, efter een Gang at være befunden skyldig i den i § 160 omhandlede Overtrædelse, gjøre sig skyldig i den, som er Gjenstand for den i § 162 første Membrum, bliver han at ansee med fordoblet Mulct efter sidstmeldte §; men er han to Gange forhen anseet efter førstmeldte §, bør han have sit Embede forbrudt.

Naar den, som forhen er fundet skyldig efter § 162 første Membrum, forseer sig imod § 160, kommer ham den forhen tilkjendte Straf til Last, paa samme Maade, som

om det var i Overtrædelse af sidstnævnte § han da var befunden.

Jvfr. § 162 litr. c.

Art. 194. (§ 164.) Alle Bøder, som ifølge dette Reglement blive at erlægge, tilfalde vedkommende Fattigvæsens Kasse.

Bøderne tilfalde paa Landet Amtsfattigkassen og i Kjøbstederne Byens Fattigkasse. Plan. 1 Jul. 1799 § 184, Reglm. 5 Jul. 1803 f. Kjøbst. § 42 Nr. 4 og for Lbt. § 47 b. cfr. § 46, Canc. Skriv. 5 Mart. 1803, Canc. Circ. 4 Jan. 1831, Nyt Jur. Ark. Nr. 18 S. 11 ad 15.

Art. 195. (§ 165.) Det paaligger Retterne, saavelsom Øvrighederne, nøie at vaage over Efterlevelsen af disse Befalinger, samt, dersom Nogen findes at handle derimod, uopholdeligen at andrage saadant for det danske Cancellie (nu Justitsministeriet) til nærmere Foranstaltning.

Ligeledes paalægges det og de ved Overdomstolene beskikkede Justitssecretairer samt de ved Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten ansatte Contoirchefer, naar nogen Overtrædelse maatte forekomme dem, da derom at gjøre Anmeldelse til Retten.

Art. 196. (§ 166.) Paa ethvert Thingsted bør et Exemplar af Sportelreglementet opslaaes og i enhver Rettensbetjents Contoir samt Sognefogeds Huus henlægges til Eftersyn for Vedkommende, som forlanger det.

Denne Bestemmelse iagttages ikke i Praxis og er med Hensyn til Sportellovgivningens nuværende Beskaffenhed et heller til nogen væsentlig Nytte.

Art. 197. Det er ikke Pligt for Rettensbetjente at meddele Qvittering for Incaminations, Anstands- og andre Gebyrer, som erlægges i Retten. Canc. Skriv. 10 Oct. 1826 ad 5. Jvfr. § 15 litr. a.

Art. 198. For Retsgebyrer og de dermed forbundne Afgifter til Kongens Kasse eller Justitsfondet kan, paa vedkommende Rettensbetjents Begjæring, efter foregaaende Ordre i Kjøbenhavn af Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten og ellers af Amtmanden, foretages Udpantning, som dog ei maa forlanges førend 4 Ugers Forløb, fra den Tid at regne, at fornævnte Retsgebyrer og Afgifter burde været erlagte, ligesom og slig Udpantning heller ikke maa skee for Restancer, der ere over eet Aar gamle. Paa Landet foretages denne Udpantning af Sognefogden. Udpantningsordren bør indeholde den Clausul „paa Reqvirentens An- og Tilsvar", med Hensyn til, at den, som Udpantningen er overgaaet, bør være berettiget til, ved ordinair Rettergang at sagsøge Reqvirenten, forsaavidt den Fordring, hvorfor han har forlangt Udpantning, maatte i nogen Henseende være urigtig. Iøvrigt følger det af sig selv at vedkommende Rettensbetjent, hvis Fordringen gjøres ham stridig, kan, i Stedet for strax at forlange Udpantning, søge den Paagjældende ved sædvanlig Rettergang. For de Kongens Kasse eller Justitsfondet tilfaldende Retsgebyrer eller Afgifter i Anledning af Retspleien bør forlanges Udpantning inden andre 4 Uger efterat de foranførte 4 Uger ere forløbne; forsømmes dette, bliver vedkommende Rettensbetjent selv ansvarlig for Beløbet. Frdg. 20 Oct. 1819 §§ 1—3. Jvfr. Frdg. 2 Jun. 1830.

Ved denne Lovbestemmelse mærkes:

a) Den Pligt for Rettensbetjente at foranstalte Afgifterne til Kongens Kasse og Justitsfondet inddrevne inden 8 Uger, saafremt de ei selv ville være ansvarlige for Beløbet, kan ikke betage dem Ret til at erholde disse Afgifter inddrevne ved Udpantning, naar Saadant skeer inden eet Aars Forløb. Canc. Skriv. 24 Dec. 1825.

b) Den Recognition, som den længstlevende Ægtefælle, der hensidder i uskiftet Bo, har at erlægge til Skifteretten, er at betragte som et Retsgebyr og kan derfor inddrives ved Udpantning. Canc. Skriv. 25 Mart. 1841.

c) Det Aar, efter hvis Forløb Udpantning ei maa iværksættes, regnes fra det Tidspunkt, da Gebyret eller Afgiften er forfaldet til Betaling. Justm. Skriv. 7 Nov. 1853 (Dep. Tid. 1854 S. 613).

d) Gebyr til Vidner ved Retsforhandlinger, Synsmænd, Stævningsmænd og Sognefogder for Bekjendtgjørelser henhører til de Retsgebyrer, som kunne inddrives ved Udpantning. Canc. Skriv. 18 Mart. 1820, 24 Dec. 1825 og 14 Febr. 1832.

Derimod er det i Justm. Skriv. 30 Mai 1853 (Dep. Tid. S. 578) antaget, at Diæter og Befordringsomkostninger til en i en civil Sag efter en af Parternes Begjæring beskikket Sætterdommer ei kan være Gjenstand for Inddrivelse ved Udpantning.

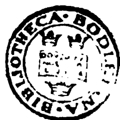
Betaling for det stemplede Papir til Skiftebreve, Beskikkelser og Udskrifter kan ikke henregnes til de Afgifter til Kongens Kasse, som kunne inddrives ved Udpantning, da Rettensbetjente stedse kunne sikkre sig Beløbet, hvor de ere forpligtede til at besørge det anskaffet. Canc. Skriv. 24 Dec. 1825.

Særdeles Bestemmelser for Inddrivelse af de Gebyrer, Skriversalarium og Godtgjørelse for stemplet Papir, som i en beneficeret Sag, den beneficerede Parts Modpart er tildømt at betale, ere forskrevne ved Plac. 20 Apr. 1825 §§ 2 og 3, i hvis Følge disse Betalinger, naar de ei erlægges inden den for Dommens Execution fastsatte Tid, blive at inddrive paa samme Maade som Bøder, og naar de ei alle kan opnaae Fyldestgjørelse, bliver Udlæg pro rata at give for Retsgebyrer og Skriversalarium (hvad enten

samme tilflyde den kongelige Kasse eller vedk. Rettensbetjente) samt det Sagføreren tillagte Salair fremfor hvad der tilkommer den kongl. Kasse for stemplet Papir.

Vedkommende Dommer udenfor Kjøbenhavn skal i slige Sager strax tilsende Amtmanden Udskrift af Dommen med specificeret Regning over de Retsgebyrer og det stemplede Papir, som under Omkostningerne indbefattes, samt over det den befalede Sagfører tilkjendte Salair m. v., for at Amtmanden, i Overeensstemmelse med Plac. 20 Apr. 1825, kan foranstalte Beløbet inddrevet og indbetalt i vedkommende offentlige Kasser eller udbetalt til andre Vedkommende. Frdg. 23 Mart. 1827 § 6. Jvfr. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 1.

Art. 199. Foruden de Bestemmelser, som ere givne ved §§ 160—163, 165 og 166, hvorved Efterlevelsen af Sportellovgivningens Forskrifter angaaende Sportuleringen tilsigtes, tjene ogsaa tildels til dette Øiemed de Lovregler, som angaae Kasseforvaltningen over de med Sportlerne forbundne Afgifter til Statskassen og over selve Sportlerne, forsaavidt disse tilfalde Statskassen, hvilke Regler, da de nærmest angaae Controllen med Afgifternes Beregning og Oppebørsel samt Regnskabsaflæggelsen og da i saa Henseende de Statskassen tilfaldende Sportler ere indbefattede under samme, omhandles i det følgende Afsnit (Art. 204).

Tredie Afsnit.

Om Afgifterne

af

den judicielle Retsforvaltning.

Art. 200. Forskjællige fra de i det Foregaaende omhandlede Sportler ere de Betalinger eller Afgifter til det Offentlige, som udelukkende hvile paa Retspleien og skulle udredes af de Personer, som søge Retshjelp hos eller hvis Forretninger ere Gjenstand for den judicielle Retsforvaltning, hvilke Afgifter adskille sig fra Retssportlerne derved at de ikke, saaledes som disse, ere paabudne som Vederlag for det Arbeide og den Uleilighed, som Retsforvaltningen medfører, men have andre Øiemed*). Disse Afgifter kunne indordnes under to Hovedklasser, nemlig:

1) de, som ere paabudne og skulle erlægges i Forbindelse med Retssportlerne, og

2) de, som ikke ere givne saadan Forbindelse, hvilke vi omhandle under Benævnelsen „Forskjællige andre Afgifter".

*) Forsaavidt Afgifter, som erlægges ved Retspleien, ikke udelukkende paahvile denne, men skulle udredes, om end Retspleiens Hjelp ikke benyttes, t. Ex. Afgifter af Arv og Eiendomsoverdragelser, ere de nærværende Skrift uvedkommende.

Første Afdeling.

Om de Afgifter, som ere paabudne og skulle erlægges i Forbindelse med Retssportlerne.

De Afgifter, som ere paabudne og skulle erlægges i Forbindelse med Retssportlerne, tilfalde alle Statskassen og ere Justitsfonds- eller 20 Procent-Afgift, Promillegebyr samt 1 Procent- og ½ Procent-Afgift af Skifter*).

Art. 201. Justitsfonds- eller 20 Procent-Afgift.

Den første Anledning til denne Afgift gav Frdg. 21 Oct. 1803, hvorved blev paabudet en Afgift af 12½ Procent af alle Gebyrer, som erlægges ved Retterne og beregnes den kongelige Kasse til Indtægt, hvilken Afgift blev henlagt til det ved Frdg. af samme Dato oprettede Skatkammerfond, der, ifølge samme Frdgs. § 1, skulle være adskilt fra den almindelige Statskasse, og havde samme Hovedformaal, som de øvrige til Indtægt for dette Fond anordnede Afgifter, nemlig at tjene til at bestride de Udgifter, som forefalde ved overordentlige Krigsrustninger. Senere blev ved Frdg. 25 Jan. 1805 anordnet en Afgift af samme Størrelse ogsaa af de Gebyrer, som ere tillagte Embedsmændene ved Underretterne i Stedet for Løn, dog blev denne Afgift ikke henlagt til Skatkammerfondet, men givet den Bestemmelse at tilveiebringe et Fond til Justitsvæsenets Fremme, hvilket skulde henhøre under det danske Cancellie og, ifølge kongl. Resol. 18 Jan. 1805, have det Formaal at yde Hjelp dels ved Forbedring i Justitsembedsmændenes Indkomster, dels til en eller anden Indretning, vedkommende Justits- og Politievæsenet,

*) Paa Island og Færøerne er, ifølge Sportelreglementerne af 10 Sept 1830 (cfr. § 77) og 30 Mart. 1836, (cfr. § 68), med Retsforvaltningen ikke forbundet nogen Afgift til Statskassen. Derimod er paa de vestindiske Øer 20 Procentafgiften paabudet.

som ansaaes uundgaaelig nødvendig uden at dertil vidstes anden Udvei. Begge disse Afgifter bleve uberørte af de Forhøielser, som de fleste øvrige til Skatkammerfondet henlagte Afgifter paa Grund af Tidsforholdene modtoge ved senere Lovbud, indtil de ved Frdg. 7 Apr. 1812 (jvfr. for Høiesteret Plac. 28 Apr. 1812) bleve deelagtiggjorte i den Forhøielse, som, i det Øiemed at forbedre de med Sportler lønnede Justitsembedsmænds Indtægter og at tilveiebringe en Hjelpekilde til at forøge de fast gagerte Justitsembedsmænds Lønning, blev givet Retsgebyrerne, hvilken Forhøielse udgjorde, forsaavidt Skifter og Auctioner angaaer, 87½ Procent og iøvrigt 350 Procent, hvoraf dog kun Statskassen, forsaavidt Sportlerne tilfaldt den, og forøvrigt de Embedsmænd, som lønnedes med Sportler, erholdt 25 Procent af de førstnævnte og 200 Procent af de sidstnævnte hvorimod Resten tilfaldt Skatkammerfondet og Justitsfondet, eftersom Sportlerne indgik i Statskassen eller tilfaldt de med samme lønnede Embedsmænd. Efterat Skatkammerfondet ved den ved Frdg. 5 Jan. 1813 foregaaede Forandring i Statens Finants- og Pengevæsen var ophævet og denne Frdgs. § 18 cfr. § 43 foreløbig indtil nærmere Bestemmelser kunne blive givne havde foreskrevet Erlæggelsesmaaden i Rigsbankpenge af Retssportler og de dertil knyttede Afgifter, hvorved den ovennævnte Frdg. 7 Apr. 1812 bortfaldt, blev den til Fordeel for Skatkammerfondet paabudne Afgift af de den almindelige Statskasse tilfaldende Retssportler indbetalt i sidstnævnte Kasse og altsaa gjort til Indtægt for denne (jvfr. Canc. Circ. 6 Febr. og Rntk. Circ. 28 Sept. 1813), hvilken Indtægt tilligemed den Justitsfondet tillagte Afgift ikke blot erholdt fornyet Lovskraft, men endog en ikke ubetydelig Forøgelse ved Sp. Reglm. 22 Mart. 1814 § 156, som bestemmer: **„Foruden de Sportler og Gebyrer, som efter dette Reglement, for de forskjællige derunder omhandlede**

Forretninger, blive at udrede, bør der af Gebyrernes fulde Beløb i Almindelighed betales i Forhøielse 20 Procent, som tilfalder Justitsvæsenets Fond, forsaavidt den beregnes af Sportler, som ere tillagte vedkommende Embedsmænd selv, men ellers Kongens Kasse. Dog bør denne Tillægsafgift ikke svares af de Gebyrer, som ere foreskrevne i §§ 79 og 89 og i 8de Afdeling. Iøvrigt bliver den at beregne af de fulde i § 86 fastsatte 1⅓ Procent, men tilkommer Justitsvæsenets Fond kun af Summer indtil 24000 Rdlr. incl., hvorimod den af de større Summer forbeholdes Statskassen."

For Justitsfondets Anvendelse bleve adskillige Regler foreskrevne ved kongl. Resol. 1 Jul. 1834, men ved kongl. Resol. 6 Jun. 1840 blev det bestemt, at dette Fond, i Overeensstemmelse med den for slige Fonds Ophør antagne almindelige Grundsætning, skulle inddrages og dets Capitalformue*) og fremtidige Indtægter indbetales i Finantskassen og komme denne tilgode. Som Følge heraf blev Justitsfondet afgivet fra Cancelliet til Finantsdeputationen. Dette Fond har saaledes mistet sit specielle Formaal og 20 Procentafgiften i det Hele er bleven en reen Statsindtægt, der tilveiebringes gjennem Retspleien.

Denne Afgift i private Politiesager, som behandles ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn, er tilligemed Retsgebyrerne tillagt Stadens Politiekasse og paa Grund heraf optaget i selve Gebyrs Ansættelsen i Plac. 28 Febr. 1845. Jvfr. Dep. Tid. f. 1845 S. 225.

Om denne Afgift have vi forøvrigt at mærke:

a) Den erlægges, ifølge den ovenstaaende Bestemmelse i § 156, af Gebyrernes fulde Beløb og i alle ei udtrykkelig undtagne Tilfælde, hvilken Regel vel kun

*) [illegible]øb sig ved Udgangen af 1840 til 598,658 Rdlr. 46 Skill.

er givet for de i Sportelreglementet fastsatte Gebyrer, men uden Tvivl ogsaa maa ansees anvendelig paa de ved den senere Lovgivning bestemte Gebyrer for enkelte judicielle Forretninger, forsaavidt ingen Undtagelse udtrykkelig er foreskrevet, da der ikke er nogen Anledning til at antage, at en anden Regel for Afgiftens Forbindelse med disse Gebyrer end den, som indeholdes i Sportelreglementet, skal være gjældende.

Under bemeldte almindelige Regel for Udredelsen af denne Afgift henhøre følgende Bestemmelser, hvorefter den bliver at udrede:

a) af Skifterecognitioner, Canc. Skriv. 14 Febr. 1815, og Extraditionsgebyrer, Canc. Skriv. 31 Jul. 1824.

b) af Gebyrer i private Politiesager. Plac. 1 Mai 1822 § 4. Jvfr. ovenfor om Afgiften i Politiesager i Kjøbenhavn.

c) af Gebyrer i Gjældssager under 100 Rdlr. Frdg. 6 Aug. 1824 § 8.

d) af den ved Frdg. 8 Jan. 1823 § 8 bestemte Forhøielse i Notarialgebyret. Canc. Skriv. 12 Apr. 1825, 30 Aug. 1828, 17 Aug. 1830.

e) af det Notarius publicus i Kjøbenhavn tilkommende Gebyr for Documenters Protocollation. Instr. 28 Aug. 1829 § 4. Jvfr. Art. 174.

f) af Gebyrerne til Rettensbetjente for deres Forretninger ved Taxationer ifølge Plac. 17 Dec. 1823 og 7 Jun. 1827. Canc. Skriv. 17 Aug. 1830.

g) af de ved Frdg. 27 Jul. 1832 anordnede Auctionsgebyrer. Frdgs. § 1.

h) af det Salarium, som skal udredes til Politiemesteren for hans Tilstædeværelse ved Strandinger, og af Gebyrer til Rettensbetjente for Søeforklaringer i Anledning

af Strandinger. Frdg. 28 Dec. 1836 § 20, 21 og 35. Jvfr. § 62 litr. a.

i) af de Gebyrer, der ere anordnede for visse judicielle Forretninger, som udføres for det Offentlige, forsaavidt det ikke udtrykkelig er bestemt at den skal bortfalde (jfr. nedenfor litr. c). Saaledes er det i Canc. Prom. 13 Apr. 1805 antaget, at denne Afgift skal erlægges af det modererede Salarium, som er bestemt for Auctioner over Skoveffecter fra Statsskovene, hvilket forøvrigt i Almindelighed ikke iagttages i Praxis. Canc. Skriv. 15 og 29 Oct. 1814 have vel tilkjendegivet, at Justitsfondsafgift ikke skal udredes af de til Bedste for den kongelige Kasse afholdte Auctioner, men dette, som upaatvivlelig havde sin Grund deri, at intet Auctionssalarium paa den Tid blev erlagt for slige Auctioner, synes nu at maa ansees forandret ved den senere Lovgivning, ifølge hvilken Salarium for disse Auctioner i Reglen skal erlægges. For Resten er Spørgsmaalet om Afgiftens Udredelse i det heromhandlede Tilfælde i Almindelighed otiøst, da Afgiften nu tilfalder Statskassen, men det kan dog have nogen Betydning forsaavidt de judicielle Forretninger angaae en under Monarchiets fælles Anliggender henhørende Gjenstand, navnligen i Henseende til Auctioner over de Statsdomainerne tilhørende Skoveffecter og faste Eiendomme eller over andre Gjenstande, hvis Beløb tilfalder Monarchiets fælles Finantskasse, thi naar Afgiften ikke beregnes af disse, taber derved Kongerigets Finantskasse en den særlig tilkommende Indtægt. Det er derfor uden Tvivl det rigtigste, at Afgiften beregnes af alle Auctioner, som Staten lader afholde, og for hvilke Auctionssalarium bliver at udrede.

b) Da Afgiften skal erlægges af Retsgebyrer, saa er der ei Spørgsmaal om dens Udredelse af de Betalinger, som ei ere Retsgebyrer, af hvilken Natur de i Sp. Reglmt.

§§ 79, 89 og 8de Afdeling fastsatte Betalingerere, af hvilke Afgiften, ifølge den ovenstaaende Bestemmelse i § 156, ikke skal svares, hvilket ligeledes gjælder om de i Art. 184 omhandlede Betalinger og endvidere om Betalingen til extraordinaire Skiftecommissairer, Rntk. Skriv. 30 Sept. 1815, til Opbudsmænd, Canc. Skriv. 8 Jul. 1826, til Rettens Skriver for Gjenparter af Documenter, som begjæres tinglæste, Canc. Skriv. 11 Mart. 1830, og for magistralske og andre administrative Forretninger, saasom af Gebyret for for Reisepasse, Canc. Skriv. 4 Nov. 1815, Markedspasse, Canc. Skriv. 7 Jan. 1826, Brandtaxationer, Canc. Skriv. 1 Mart. 1823, Attester og Udskrifter af Brandtaxations- og Forligelsescommissions-Protocoller, Canc. Skriv. 25 Apr. 1843, hvori det ingen Forandring medfører at Betalingen for slige Forretninger beregnes efter Analogien af Sportellovgivningen for Retspleien. Det Samme er i Canc. Skriv. 22 Mai 1828 ad 5 antaget i Henseende til den Betaling, som Notarius publicus efter Overeenskomst med Vedkommende erholder for Oversættelser i fremmed Sprog, hvilket, som i Særdeleshed er støttet dertil at Sportelreglementet § 156 kun paabyder Afgifter af Sportler og Gebyrer, til hvilke den Betaling, der beroer paa Overeenskomst, ikke kan henregnes, vel ogsaa maa være anvendeligt paa den, paa Overeenskomst beroende, Betaling for de øvrige i § 144 omhandlede Forretninger.

c) Derimod bortfalder, ifølge specielle Lovbud, Afgiften i følgende Tilfælde:

a) af Gebyrerne efter Sp. Reglmt. §§ 49, 53 og 59 for de, efter Toldvæsenets Reqvisition foretagne, Huusundersøgelser efter forbudne Vareoplag eller indsmuglede Varer m. m. og for disse Forretningers Beskrivelse. Plac. 27. Dec. 1837 § 8.

b) af Gebyrerne for Executioner, Udpantninger og Seqvestrationer for resterende kongl. Skatter. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Amtstue-Oppeb.) § 14 og 20.

c) af de Betalinger, som Justitiarius i Kjøbenhavns Søeret og andre Dommere tilkomme for Skibsjournalers Autorisation og Eftersyn. Frdg. 10 Jan. 1840 § 12*).

d) af Auctionssalariet for Auctioner, som om Mandag og Torsdag afholdes paa Børsen i Kjøbenhavn i Børstimerne imellem Kl. 1 og 3 over kongl. Obligationer, Actier og andre slige Effecter. Plac. 1 Nov. 1842. Jvfr. § 100 litr. h.

e) af Tinglæsningsgebyret for Skjøder eller Arvefæstebreve paa Bondergods med Ret til at sælge og pantsætte, som udstædes til Brugerne, deres Børn og Svigerbørn. Lov 4 Jul. 1850. Jvfr. Lov 8 Apr. 1851 § 14.

f) af Gebyret for de i § 78 litr. d. ommeldte Panteattester. Lov 8 Mart. 1856 § 1.

Art. 202. Promillegebyr.

Denne Afgift er indført for alle Retter ved Sportelreglementet 22 Mart. 1814, hvis § 156 bestemmer om samme:

„Det ved denne Anordning i nogle Tilfælde foreskrevne Promillegebyr, hvoraf den foranførte Forhøielsesafgift (ↄ: 20 Procentafgiften) ikke bliver at svare, skal udelukkende beregnes Kongens Kasse til Indtægt; dog tilstaaes der de med Sportler lønnede Embedsmænd for Oppebørselen af samme ⅛ Deel".

Af hvad i det Foregaaende paa sine Steder er anført om denne Afgift erfares det, at den udredes med forskjellig Størrelse af det en Sag overstiger et vist Beløb og at den

*) Efter den ældre Bestemmelse i Frdg. 19 Mart. 1817 skulle 20 Procentafgiften udredes af denne Betaling.

ikke strækker sig til hele Retspleien, men at den kun er paabudet for visse Dele af samme, nemlig for Domsager, (§§ 23, 34, 40 og 43), Tinglæsninger (§§ 64—67 og 80), Fogedforretninger (§ 47, 48 og 52) og Skiftedecisioner efter § 91. Forøvrigt have vi om denne Afgift her ikkun at bemærke:

a) Naar flere Retshandlinger, t. Ex. Arrest, Dom o. s v., foretages efter eet og samme Document, svares Promillegebyret for hver af samme. Canc. Skriv. 29 Jun. 1816, 15 Sept. 1818, 14 Apr. 1827.

b) Den ⅛ Deel, som er tillagt Rettensbetjente for Oppebørselen af Promillegebyret, tilfalder den Rettensbetjent, som oppebærer det Retsgebyr, hvortil Promillegebyret er et Tillæg. Canc. Skriv. 18 Febr. 1815 og 18 Apr. 1816, Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 1.

Art. 203. 1 Procent- og ⅓ Procent-Afgift af Skifter.

Ved Frdg. 13 Jan. 1792 blev, til Bestridelse af den kongl. Kasses Udgifter ved de til at vaage over Skifteforvaltningen og de Umyndiges Midlers Sikkerhed indrettede Revisionscontoirer, paabudet en Afgift af 1 Procent af det, som et solvent Boes rede Beholdning og et Concoursboes Masse overstiger 10,000 Rdlr., og ⅓ Procent af hvad der falder i Arv og i Fallitboer af disses Masse, hvilke Bestemmelser bleve gjentagne ved Sp. Reglmt. 19 Dec. 1800 § 171, dog med den Forandring at 1 Procentafgiften blev indskrænket til den Beholdning eller Masse, som udgjør mere end 20,000 Rdlr. Efter den i det Foregaaende anførte § 86 i Sp. Rglmt. 22 Mart. 1814 skal nu til Statskassen svares 1 Procent af hvad et Boes Masse uden Hensyn til Gjælden udgjør mere end 24000 Rdlr. og ⅓ Procent af hele Boets Masse uden Hensyn til Gjælden. Jvfr. Rntk. Skriv. 18 Febr. 1815 § 2.

Om denne Afgift er forøvrigt at mærke:

a) Den udredes af alle Boer, hvori Skiftesalarium skal erlægges. Saaledes viser Canc. Skriv. 13 Aug. og 20 Dec. 1805 og 16 Jul. 1816, at den skal svares af Separationsboer og Samfrænderskifter, og Canc. Skriv. 29 Oct. 1816, at den skal erlægges, naar et Bo extraderes de myndige Arvinger, efterat være behandlet og sluttet af Skifteretten. Jvfr. ogsaa Canc. Skriv. 12 Mai 1792 (Fogtm. alphab. Rescriptſ. 1 D. S. 648), 12 Febr., 4 Mart. og 6 Apr. 1793, 24 Jul. 1802.

b) Om endog Skifteforvalteren, ifølge en særegen Bestemmelse, nyder et ringere Skiftesalarium end det lovbestemte, bliver Afgiften dog at udrede af det Beløb, som det lovhjemlede Skiftesalarium vilde have udgjort. Canc. Skriv. 8 Oct. 1816.

c) Den bør beregnes forinden Legater, Skifteomkostninger og Arveafgifter fradrages. Canc. Skriv. 14 Dec. 1822.

d) Den skal beregnes af et Boes hele Formue uden Fradrag af den længstlevende Ægtefælles Halvdeel. Canc. Skriv. 19 Oct. 1839.

e) Den bliver ikke at udrede:

a) i de Tilfælde, hvor enten intet Skiftesalarium eller ikkun Skifterecognition eller Extraditionsgebyr skal erlægges. Canc. Skriv. 19 Mai 1792 (Fogtm. alphab. Reg. 1 D. S. 95), 2 Febr., 24 Aug. 1793 (ibd. S. 101), 10 Mai 1794, 11 Mart. 1797, 15 og 29 Apr. s. A. (ibd. S. 110), 29 Febr. 1820, 8 Jul. 1826*).

---

*) Ved en Høiesteretsdom af 21 Jun. 1804 (vide Hansens Fremstilling af det danske Skiftevæsen. 3die Udg. S. 568) blev det dog bestemt, at Afgiften skulle svares af et Bo, som ifølge Bevilling toges under Behandling af Samfrænder paa en Tid, da der vare umyndige

b) af den Skifteskriveren tilfaldende $\frac{1}{3}$ Deel af Skifte-salariets Beløb i det Tilfælde at intet Skiftebrev skal udstædes. Canc. Skriv. 17 Mart. 1821.

Art. 204. Almindelige Regler for de i det Foregaaende ommeldte Afgifter.

a) De ovennævnte Afgifter bortfalde naturligviis i alle de Tilfælde, hvor i Medhold af Lovgivningen Fritagelser for at udrede Retsgebyrer finde Sted.

Derimod ere Rettensbetjente ubeføiede til i noget Tilfælde at eftergive nogen Deel af disse Afgifter, om de endog ganske eller tildels frafalde deres Ret til Retsgebyret. Dette er ogsaa antaget i Canc. Skriv. 10 Jan. 1815, 8 Oct. 1816, 20 Jan. 1820. Dog har Canc. Skriv. 19 Mai 1832 tilkjendegivet, at Cancelliet Intet har imod at en saadan Eftergivelse, forsaavidt Justitsfondsafgiften angaaer, tilligemed Gebyret passerer, naar vedk. Amtmand er overbeviist om den Persons Fattigdom, som skulde have betalt Afgiften, eller hvor Eftergivelsen er til Bedste for en offentlig Indretning; men saadan Eftergivelse kan nu, da Afgiften tilfalder Statskassen, ei være tilstædelig.

Canc. Skriv. 27 Jun. 1835 og 6 Apr. 1843 omhandle iøvrigt enkelte Tilfælde, i hvilke Justitsfondsafgiften af Cancelliet har været eftergivet.

En Undtagelse fra det Foranførte indeholdes i Lov 19 Apr. 1850, hvorefter Justitiarius i Kjøbenhavns Søeret er givet Bemyndigelse til, i Sager mellem Skippere og Skibsfolk i Anledning af Sidstnævntes Tjenesteforhold, at nedsætte eller aldeles eftergive Gebyrerne, altsaa ogsaa

---

Børn, men efterat det var behandlet i 2 Aar og der var givet adskillige Udlæg, udleveredes Vedkommende fordi Døttrene erhvervede veniam sexus.

20 Procentafgiften, for hvilken disse Sager ikke ved Loven ere indrømmmede Fritagelse*), naar enten den Paagjældendes Vilkaar eller Sagens Beskaffenhed taler derfor.

Jvfr. ogsaa §§ 33 og 63 litr. e. og § 87.

b) Om disse Afgifters Inddrivelse maa vi henvise til Art. 197.

c) Det er i Almindelighed ikke paalagt Rettensbetjente, som have at oppebære Afgifterne, at stille Sikkerhed for denne Oppebørsel. Undtagelse herfra er kun fastsat for Skifteskriveren og Brevskriveren ved den kongl. Lands- Over- samt Hof- og Stads-Ret, der, ifølge kongl. Resol. 10 Jul. 1849, skulle stille Caution, den Første af 2000 Rdlr. og den Sidste af 1500 Rdlr., for samtlige dem betroede Embedsoppebørseler, hvorunder altsaa ogsaa Sikkerhed for de heromhandlede Afgifter er ind-

*) I Motiverne til denne Lov (eller til den samme forudgaaende Plac. 30 Nov. 1848) og under Forhandlingerne om samme paa Rigsdagen findes ei heller omtalt, at 20 Procentafgiften til Statskassen af de ved Loven anordnede Gebyrer skal bortfalde. Forøvrigt synes det, at man, ved i denne Lov at fastsætte, at det samme Gebyr skal erlægges, som efter Plac. 28 Febr. 1845 § 32 skal udredes ved Criminal- og Politieretten i Sager, som opstaae af Forholdet imellem Husbonde og Tyende, har overseet den Omstændighed, at den Statskassen tilfaldende 20 Procentafgift er medtaget under Gebyrsansættelsen i bemeldte Placat og at den kun ikke er specielt optaget i samme fordi den, ligesom Retsgebyret, er tillagt Politiekassen, hvilken Omstændighed medfører enten at Betalingen efter Loven af 1850 ikke bliver den samme, som efter Plac. af 1845, men høiere end efter denne, i det, foruden Retsgebyret, den med samme forbundne 20 Procemtafgift maa antages at skulle erlægges, hvorved denne Afgift saaledes to Gange bliver medregnet til Betalingen, eller at man, om det har været Meningen at 20 Procentafgiften ikke skal erlægges efter Loven af 1850, men være indbefattet under Gebyret, til hvilken Mening, der dog ikke for Lovfortolkeren er nogen berettiget Slutning til stæde, dog har taget den ved Gebyrets Ansættelse med i Beregning og altsaa ladet den komme til Indtægt for Søerettens søkyndige Medlemmer, hvem Retsgebyret tilfalder.

befattet. Jvfr. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Kasse- og Regnskabsv. i Almlhd.) § 1. Derimod har Staten ved saa særdeles strænge Lovregler, som Forholdets Natur tilstæder, ordnet den disse Afgifter vedkommende Kasseforvaltning, hvilke Regler dog forstørstedelen ogsaa gjælde for alle de øvrige, Rettensbetjentene betroede, Oppebørseler. Angaaende denne Kasseforvaltning og hvad dertil henhører, navnlig Afgifternes Oppebørsel, Bogføringen og Regnskabet over og Controllen med samme have vi at mærke:

a) I Henseende til de Rettensbetjente, som selv tilfalde Sportlerne:

aa) Afgifterne oppebæres af enhver af de med Sportler lønnede Rettensbetjente for de Forretninger, for hvilke det tilfalder ham at oppebære Sportlerne, og har følgelig hver især af disse Embedsmænd at holde sig de for Rettensbetjente i Almindelighed givne Lovregler efterrettelige, som i det Følgende omhandles. Saaledes er det ved Frdg. 8 Jul. 1840 (angaaende Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 1 fastsat, at ved de Jurisdictioner, hvor Dommer- og Skriverembederne ere betroede forskjællige Personer, bør hver især aflægge Regnskab for Justitsfondsindtægterne saavelsom for Promillegebyret af de Forretninger, hvorfor det tilfalder ham at oppebære Sportlerne. Ifølge den samme Lovbestemmelse skal derimod i de Kjøbsteder, hvor, foruden Byfogden, een eller flere Magistratspersoner deeltage i Skifteforvaltningen, disse i Forening aflægge Regnskab for de Justitsfondsindtægter, som oppebæres i Forbindelse med de dem tilfaldende Gebyrer.

bb) De Rettensbetjente, som selv nyde Sportlerne, skulle ifølge Frdg. 20 Oct. 1819 § 4, med Hensyn til de Statskassen (og Justitsfondet) tilkommende Afgifter, holde en ordentlig Sporteljournal, indrettet efter et Schema,

som, (med de Forandringer i samme, som ere en Følge af nu bortfaldte Forskjæl mellem Sølv, rede Sølv og Sedler og Tegn), skal være saaledes indrettet:

Datum.	Forretningen.	Af hvem betales.	Efter hvilken § i Reglem. (eller efter hvilken senere Lov).	Afgift.		Beløbet af det Hele.	Afskrift for Betaling.
				Kongens Kasse.	Justitsfondet.		

Denne Journal skal være forsynet med vedkommende Overøvrigheds Autorisation og i det mindste een Gang aarlig efterses og paaskrives af samme, der nøie bør paaagte, om den er ordentlig ført og om den stemmer med de aflagte Regnskaber. Ibd.

I Rubrikken „Beløbet af det Hele" skal indføres det samlede Beløb af Gebyrer og Afgifter. Canc. Skriv. 29 Jan. 1820 ad 1.

Det er ikke anordnet, at Sporteljournalen skal indeholde Oplysning om den Sum, hvorefter Gebyrerne og Afgifterne til Statskassen ere beregnede, men, til Efterretning ved Controllen med Promillegebyret, som ikke, saaledes som Justitsfondet, udgjør en vis Deel af Sportlerne, men derimod beregnes efter Gjenstandens Værdie, skal, efter en af Generaldecisoratet for Regnskabsvæsenet givet Bestemmelse, Summen, som de Forretninger andrage, for hvilke Promillegebyr kan blive at udrede, udtrykkelig anføres i Sporteljournalen.

Omkostningerne, der medgaae til disse Journaler, udredes paa samme Maade, som Udgifterne til Embedsmændenes øvrige Protocoller. Canc. Skriv. 29 Jan. 1820 ad 3.

Sporteljournal skal ogsaa holdes af de jorddrottelige Skifteforvaltere. Canc. Skriv. 8 Jan. 1820, cfr. Lov 28 Apr. 1850.

Notarius publicus i Kjøbenhavn er det ved Instr. 28 Aug. 1829 §§ 8 og 9 paalagt at holde en i Overeensstemmelse med Frdg. 20 Oct. 1819 indrettet Sporteljournal, der skal autoriseres af Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Justitiarius, som tillige skal paasee at den nøiagtig føres.

cc) Foruden ovennævnte Sporteljournal, til Legitimation for Beløbet af den saakaldte Justitsfondsafgift og Promillegebyr, skal enhver Rettensbetjent, som oppebærer de øvrige Statskassen tilfaldende Indtægter (altsaa tillige de i Art. 203 nævnte Afgifter og de Indtægter, som, ifølge Plac. 20 Apr. 1825 angaaende beneficerede Sager, maatte tilflyde Satskassen), enten paa et eget Sted i samme Journal eller i en særskilt Kassebog eller i en anden Embedsbog, paa den, i Frdg. 8 Jul. 1840 angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 23 foreskrevne, Maade, holde en nøiagtig Conto over samme. Frdg. 8 Jul. 1840 (ang. Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 1 cfr. § 8.

dd) Inden 3 Uger efter Forløbet af hvert Qvartal skal tilstilles vedkommende Amtmand, for af ham at indsendes til Kongerigets Indenrigsminister, Extract af Sporteljournalen eller den særskilte Conto, indeholdende det Beløb, der udkommer ved en, ved hvert Qvartals Slutning foretaget, Opsummering af alle de Rubrikker i Sporteljournalen eller den særskilte Conto, som vise hvad

der i Qvartalets Løb er tilfaldet Justitsfondet eller Statskassen, dog at i Promillegebyrets Beløb affortes den, Rettensbetjentene tilkommende, $\frac{1}{8}$ Deel for Oppebørselen, og skal forøvrigt Extracten være ledsaget af Amtstuens Secunda-Qvittering for Beløbenes Modtagelse. Jbd. cfr. Bekjdtgj. 31 Oct. 1855 § 1.

Beløbene indbetales i den Amtstue, hvortil vedkommende Rettensbetjents Jurisdiction henhører, og med Indbetalingen maa følge i det mindste tre Exemplarer af Anmeldelsen, saafremt Qvittering for sammes Modtagelse attraaes tegnet paa Anmeldelsen, af hvilke Anmeldelser Amtstuen beholder den ene og paa de to andre meddeles Prima- og Secunda-Qvittering. Paa Anmeldelsen behøver forøvrigt ikke de særskilte Beløb at anføres, men det er, ifølge Generaldecis. Circ. 27 Nov. 1841, tilstrækkeligt, at samme alene indeholder Totalbeløbet, som indbetales. Ved det anførte Circulaire er det endvidere bestemt, at ingen Beholdning maa anføres i Qvartalsextracten og at, forsaavidt ingen Indtægt i et Qvartal er tilfaldet Statskassen, skal Attest herom i Stedet for Qvartalsextract indsendes.

ee) Inden Udgangen af Marts Maaned skal igjennem vedkommende Amtmand til Kongerigets Indenrigsminister indsendes fuldstændige Regnskaber over Afgifternes Beløb i det foregaaende Aar, hvilke Regnskaber skal indeholde Afskrift af Sporteljournalen samt den ovenmeldte særskilte Conto, forsaavidt denne finder Sted, og være forsynede med vedkommende Rettensbetjentes Paategning om at intet videre har været til Indtægt at beregne end hvad deri er anført, og skal med samme følge vedkommende Amtstues Prima-Qvitteringer. Jbd.

Saafremt et eller andet Beløb, som ikke har været indkommet paa den Tid Amtstuens Secunda-Qvitteringer ere indsendte, maatte indkomme inden Regnskabets Af-

sendelse, bør naturligviis dette indbetales i Amtstuen og dennes Prima-Qvittering følge med Regnskabet, hvorimod Indsendelse af Secunda-Qvittering selvfølgelig i dette Tilfælde bortfalder.

Et Forslag fra Rentekammeret om at Regnskaberne, i Stedet for med fuldstændige Afskrifter af Sporteljournalen, skulle bilægges med Extracter af denne Journal, der indeholde det samlede Beløb for hvert af Regnskabsaarets Qvartaler efter Opsummering af alle Journalens specielle Rubrikker med det fulde Beløb i enhver enkelt Rubrik, hvilke Extracter skulle attesteres af Amtmændene, blev ved kongl. Resol. 19 Jan. 1842 nægtet Approbation.

ff) Ingen forfalden Indtægt for den kongl. Kasse eller Justitsfondet maa udelades af Qvartalsextracten eller Regnskabet, fordi den ved disses Indsendelse ei endnu er indkommet, men om saadan Restance bør gjøres Bemærkning, og ved Regnskabets Aflæggelse bør det godtgjøres, at Regnskabsføreren til Inddrivelse af Restancen, forsaavidt, efter Indtægtens Natur, Restance kan finde Sted, har iagttaget hvad Frdg. 20 Oct. 1819 § 3 (jfr. Art. 198) foreskriver, da ellers Regnskabsføreren selv skal tilsvare samme. Ibd. § 3.

gg) I Henseende til Forsømmelse med Indsendelsen af Extracter og Regnskaber forholdes efter §§ 28 og 55 i Frdg. 8 Jul. 1840 ang. det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed, dog at Mulcterne for de Regnskabsbetjente, der sortere under Amtmanden, dicteres af denne. Ibd. § 6.

hh) Amtmændene have hver for sig

at paasee, at Extracter og Regnskaber i rette Tid indkomme og i modsat Fald at gaae frem efter de ovenfor litr. gg. anførte Lovbestemmelser,

at undersøge om de til dem indsendte Extracter og Regnskaber have den foreskrevne Form og i manglende Fald at tilbagesende dem til Berigtigelse, og

at forsyne Regnskaberne med Paategning om, hvorvidt de have Noget derimod at erindre, i hvilken Henseende de ikke blot have at paasee, at Regnskabet er aflagt i Overeensstemmelse med Sporteljournalen eller den specielle Conto, men og, ved det befalede aarlige Eftersyn af disse Bøger, paa enkelte Steder conferere samme med Retsprotocollerne for yderligere at forvisse sig om at Alt er optegnet rigtigt og nøiagtigt, samt at Beregningen er overeensstemmende med Anordningerne, hvilket Eftersyn, forsaavidt Skifteprotocollerne angaaer, bør gaae ud paa at undersøge om alle Afgifterne ere rigtig beregnede og overgaaede i Sporteljournalen eller den specielle Conto. Eftersynet og Conferencen bør foretages i Jan. eller Febr. Maaned inden Regnskabet paategnes til Indsendelse, men i alle Tilfælde bør Paategningen indeholde naar Conferencen sidst har fundet Sted og hvorvidt derved er fundet Noget at bemærke, og bør i Forbindelse med Eftersynet de anordnede summariske Kasse-Undersøgelser, hvorunder alle embedsmæssige Oppebørseler, altsaa ogsaa de her omhandlede Afgifter, henhøre, foretages. Ibd. §§ 1, 4, 6, 17, Kongl. Resol. 1 Sept. 1841.

ii) De Justitsfondsafgifter, som oppebæres af Notarius publicus i Kjøbenhavn, indbetales i Finants-Hovedkassen og blive for samme saavel Qvartals-Extracterne som Regnskaberne at indsende til Kongerigets Indenrigsminister igjennem Justitiarius i Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten, der har at attestere Regnskabet. Iøvrigt forholdes der i saa Henseende efter de for Rettensbetjente udenfor Kjøbenhavn foreskrevne Regler.

Instr. 28 Aug. 1829 §§ 8 og 9, Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 5, cfr. Bekjdtgj. 31 Oct. 1855 § 1.

ff) Fra Søeretten i Kjøbenhavn indbetales Afgifterne i Finants-Hovedkassen og afgives, under Jagttagelse af de samme Regler, som ere foreskrevne for Rettensbetjente udenfor Kjøbenhavn, Extracterne samt aflægges Regnskaberne igjennem Rettens Justitiarius til Kongerigets Indenrigsminister af Skipperlaugets Oldermand og Rettens Skriver. Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 5.

b) Med Hensyn til de Rettter, ved hvilke Sportlerne tilfalde Statskassen:

Ved disse Retter angaaer Kasseforvaltningen selvfølgelig baade Sportlerne og Afgifterne, og skal, ifølge Frdg. 8 Jul. 1840 (om Canc. Kasse- og Regnskabsv.) § 9, Rigtighed for bemeldte Indtægter aflægges paa den hidtil foreskrevne Maade, dog at de i Frdg. af samme Dato om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed foreskrevne Regler ogsaa ere anvendelige paa Regnskabsførerne.

Kasseundersøgelserne for de Rettensbetjente, som oppebære bemeldte Indtægter, foranstaltes ved Høiesteret og Landsoverretterne af disse Retters Justitiarius, som dog kan lade een af Rettens Assessorer foretage Undersøgelsen. Rntk. Skriv. 12 Aug. og Canc. Skriv. 21 Sept. (i Note til samme i Uss. Rescriptf.) 1843 cfr. Frdg. 28 Febr. 1845 § 26.

De særlige for Kassevæsenet ved disse Retter foreskrevne Regler ere:

aa) Sportler og Afgifter, som falde ved Høiesteret, oppebæres af Rettens Justitssecretair, som indbetaler samme i Finants-Hovedkassen og aflægger aarlig Regnskab over samme til Kongerigets Indenrigsminister. Jvfr. Frdg. 23

Dec. 1735 § 10, 18 Apr. 1738 § 1, Plac. 21 Mai 1800, Sp. Reglm. § 156 in fine, Canc. Skriv. 26 Nov. 1818, cfr. Bekjdtgj. 31 Oct. 1855 § 1.

bb) Ved Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten skal Kongens Foged, Auctionsdirecteuren og Skriverne ved Rettens forskjællige Afdelinger holde Bog over alle Oppebørselerne (jvfr. Frdg. 8 Jul. 1840 om Kasse- og Regnskabsv. i Almdlhd. § 23), qvartaliter indbetale disse i Finants-Hovedkassen og indsende Extracter og aarlige Regnskaber over samme til Kongerigets Indenrigsminister, bilagte med Qvitteringer for Indbetalingerne. Regnskabernes Rigtighed skal attesteres af Rettens Justitiarius. Regl. 15 Jun. 1771 § 16—21, Rescr. 25 Jun. og 3 Jul. 1771, Rntk. Prom. 25 Aug. og 1 Dec. 1792 (i Tillæg til Fogtmans Rescriptsſ.), Frdg. 25 Jan. 1805 § 16, cfr. Bekjdtgj. 31 Oct. 1855 § 1.

Specielle Bestemmelser for Regnskabsaflæggelsen af denne Rets Skifteskriver og Brevskriver indeholdes i Justm. Skriv. 2 Jan. 1850 (Dep. Tid. S. 92), som foreskriver, at hver især af disse Embedsmænd skal aflægge til Kongerigets Indenrigsminister et aarligt Generalregnskab for de af dem oppebaarne Indtægter til Statskassen, hvilket Regnskab skal bilægges med Maanedsfortegnelser over de faldne Indtægter og Qvitteringer for de opførte Summers Indbetaling i vedkommende Kasse. Det af Skifteskriveren aflagte Regnskabs Rigtighed og desuden at samtlige Indtægter for Udskrifter og Attester i samme ere optagne samt at deri ere opførte de beregnede Skiftegebyrer i de af extraordinaire Skifteforvaltere behandlede og sluttede Boer, skal attesteres af Rettens vedk. Skiftecommissioner, hvorhos Rettens Justitiarins skal bevidne, at fornøden Attest er meddeelt af samtlige Skiftecommissioner, som endnu ere

i Virksomhed. Brevskriverens Regnskabs Rigtighed skal attesteres af den af Rettens Assessorer, som er udmeldt til at have Tilsyn med Pantevæsenet.

cc) Ved Landsoverretten i Viborg oppebæres Sportler og Afgifter af Justitssecretairen, som derover skal holde Bog (jvfr. Frdg. 8 Jul. 1840 om Kasse- og Regnskabsv. i Almdlhd. § 23), indbetale Oppebørselerne i Amtstuen og aflægge aarlig Regnskab over samme til Kongerigets Indenrigsminister, hvormed Rettens Justitiarius skal have Indseende og attestere Regnskabets Rigtighed. Frdg. 25 Jan. 1805 § 16, cfr. Bekjdtgj. 31 Oct. 1855 § 1.

dd) Til Oppebørselen af Gebyrerne ved Criminal- og Politieretten i Kjøbenhavn har Politidirecteuren at foranstalte det Fornødne saaledes, at Regnskab for samme kan aflægges paa samme Maade, som for Politiekassens øvrige Indtægter. Plac. 28 Febr. 1845 § 4.

c) De til Kongerigets Indenrigsminister indsendte Regnskaber revideres og decideres af vedkommende Revisionscontoir og Generaldecisorat, hvorefter Regnskabsførerne meddeles Qvittancer for samme, i hvilke Henseender de for disse Gjenstande foreskrevne almindelige Regler ogsaa gjælde for de heromhandlede Statsindtægter. Jvfr. Bkjdtgj. 5 Dec. 1848 E, og 31 Oct. 1855 § 1.

Regnskabet for de Politiekassen tilfaldende Gebyrer revideres og decideres paa samme Maade som Politiekassens øvrige Indtægter.

Jvfr. § 34 litr. a. og Bemærkn. til § 41.

Anden Afdeling.

Forskjellige andre Afgifter.

Art. 205. Ifølge Frdg. 23 Dec. 1735 § 11 skal Høiesteret i alle Sager, som der paakjendes, altid tildømme den Tabende at betale til Justitskassen, efter Personernes Tilstand og Leilighed samt Sagens Beskaffenhed, fra 1 til til 5 Rdlr. incl., for hvilken Afgift Advocaterne, ifølge Rescr. 28 Apr. 1736 og 25 Apr. 1750, ordentligviis skal være ansvarlige. Denne Afgift er at ansee som en Retsvleien paalagt Byrde, da den hverken idømmes paa Grund af Trættekjærhed eller andet lovstridigt Forhold eller overhovedet har Characteer af Bøder, hvisaarsag den, saaledes som ogsaa i Canc. Skriv. 28 Jan. 1823 er tilkjendegivet, ei heller kan være Gjenstand for Afsoning. Den indbetales til Rettens Justitssecretair og optages i dennes Regnskab over de øvrige Indtægter til Statskassen. Forøvrigt havde denne Afgift samme Formaal og Anvendelse, som de øvrige ved Frdg. 23 Dec. 1735 til Justitskassen, der var under Forvaltning af Oversecretairen i det danske Cancellie, henlagte Indtægter, nemlig at tjene til Bestridelse af adskillige ved Justitiens Administration fornødne Udgifter, hvortil intet særligt Fond var henlagt, men den er nu inddraget i Kongerigets almindelige Finantskasse og Justitskassen existerer saaledes ikkun af Navn, men har ingen særlig Forvaltning eller selvstændig Anvendelse*).

*) De i Frdg. 23 Dec. 1735 §§ 8, 9 og 10 fastsatte Afgifter til Justitskassen ere ophævede ved Sportelreglmt. 22 Mart. 1814 § 156.
Ifølge Frdg. 25 Jan. 1805 § 17 skal, i private Sager, vedkommende Parter ved Landsoverretterne i Kjøbenhavn og Viborg erlægge et Bidrag til Domhusenes Vedligeholdelse, liigt det, som ved Landstingene var paabudet, hvilket Bidrag ved Plac. 9 Jun. 1809 blev fastsat til 1 Rdlr. og paalagt den Part, som dømmes til at be-

Art. 206. Bevillingsafgifter eller de Betalinger, som skulle erlægges for adskillige til Retspleien henhørende Bevillinger.

Disse Afgifter ere:

a) For Opreisninger af Domme og Decisioner . . . . 18 Rdlr. 4 Mk.
og i Politiesager og Sager af ringe Værdie . . . . 9 — 2 —

b) For Bevilling til at føre nye Vidner eller fremlægge nye Documenter, og til at procedere flere Sager under Eet. . . . . . 16 — 5 —
dog naar den sidstnævnte Bevilling expederes i Form af Ordre til vedk. Ret. . . 7 — 3 —

c) For andre Bevillinger om forskjellige, Rettergang vedkommende, Gjenstande, saasom til at fremsætte nye Exceptioner for Overinstantsen, og til Appel, uagtet Sagen ei er appellabel, hvilke Bevillinger udfærdiges i Form af Ordrer til vedk. Ret . . 7 — 3 —
men naar Ordren expederes til Høiesteret 8 — „ —

I beneficerede Sager udfærdiges disse Bevillinger gratis, ligesom og Uformuende ere givne Tilsagn om Afgifternes Nedsættelse eller Eftergivelse.

---

tale Processens Omkostninger, og, i Tilfælde at disse hæves, da begge Parter saaledes at hver erlægger det Halve. For Landsoverretten i Viborg bleve disse Domhuuspenge afskaffede ved Sp. Reglm. af 22 Mart. 1814 § 34, hvorimod de ikke ere ophævede for Landsoverretten i Kjøbenhavn, men de have dog ikke været opkrævede ved denne Ret siden bemeldte Sportelreglement udkom og de maa vel derved ogsaa for sammes Vedkommende ansees bortfaldne.

Ved Underretterne i Fyen og paa Lolland have ogsaa Domhuuspenge forhen været at erlægge af Parterne, men de ere afskaffede ved Plac. 9 Jun. 1809.

Beløbet af Afgiften skal være tegnet med Tal og Bogstaver paa Bevillingerne under Justitsministeriets Kasserers Haand; paa det Enhver kan være forvisset om, at han ikke har betalt mere end han bør.

Afgifterne oppebæres af de Embedsmænd, som udlevere Bevillingerne, Justitsministeriets Kasserer og Amtmændene, hvilke sidste hvert Qvartal til Justitsministeriet aflægge Regnskab over samme og dertil indbetale dem med Undtagelse af Seminariifondets Andeel, hvilken indbetales umiddelbart til Fondet.

Jvfr. Frdg. 23 Mai 1800 § 12 og 17, Instr. 14 Jun. 1800 § 2, Plac. 27 Dec. 1803 § 2, Canc. Circ. 9 Febr. 1813, Frdg. 23 Mart. 1827 § 19 litr. g. og §§ 20 og 21, Canc. Circ. 5 Sept. 1829. Jvfr. Lov 14 Jun. 1850 § 4.

Afgifterne tilfalde Statskassen, Andg. 4 Mart. 1773 § 13, dog er en Andeel af sammes ovennævnte Beløb tillagt Seminariifondet ved kongl. Resol. 3 Jan. 1821 og 8 Oct. 1824, jvfr. Canc. Circ. 13 Jan. 1821 og 30 Oct. 1824, hvilken Andeel udgjør af Beløbet litr. a. resp. 3 Rdlr. 4 Mk. og 1 Rdlr. 5 Mk., litr. b. resp. 3 Rdlr. 2 Mk. og 1 Rdlr. 3 Mk. og litr. c. 1 Rdlr. 3 Mk., med hvilke Beløb Afgifterne bleve forhøiede ved de nævnte kongl. Resolutioner.

Art. 207. Stempelafgiften eller den Afgift, som erlægges igjennem det stemplede Papir, som efter Lovgivningen skal bruges ved de judicielle Forretninger. Denne Afgift, som paahviler deels de Personer, af eller mod hvem Retshjelp søges, eller hvem de judicielle Forretninger angaae, deels Retterne eller Rettensbetjente, hos hvem Retshjelpen forlanges eller som udføre Forretningerne, er ligesaa gammel som selve Lovgivningen om Stempelpapir i Almindelighed, men har dog først i Tidens Løb erholdt den

Udstrækning, den nu har. Den om samme gjældende Hovedlov er den almindelige Frdg. om det stemplede Papir af 3die Dec. 1828.

I det Følgende angive vi denne Afgift ved at anføre den Klasse af det stemplede Papir, hvortil den henhører, og i Forbindelse dermed Afgiftens Beløb eller Størrelse.

I. I Henseende til den Stempelafgift, som skal udredes af de Personer, af eller mod hvem Retshjelp begjæres eller hvem de judicielle Forretninger angaae, maa det vel iagttages, at samme ikke i Henseende til alle Retshandlinger, hvortil den er knyttet, er en paa Retspleien hvilende Byrde, men at den eller dens Størrelse i adskillige Tilfælde er motiveret ved andre Hensyn, navnligen Haandhævelsen af Grundsætningerne for Brugen af Stempelpapir til visse Documenter, fornemmelig saadanne, som angaae Eiendoms Omsætninger, og overhovedet Forebyggelsen af Elusion af de om Stempelpapirs Brug udenfor Retspleien givne Lovforskrifter. Forsaavidt Afgiften saaledes, skjøndt den er knyttet til Retspleien, dog ikke er nogen denne særlig paalagt Byrde, er den os her uvedkommende og den bliver derfor i det Følgende kun omhandlet hvor dette er fornødent for at den Retspleien særligen paahvilende Stempelafgift med Klarhed kan adskilles fra den.

Den Retspleien særligen paalagte Stempelafgift kan samles under tre Klasser, eftersom den angaaer enten Begjæringen om eller Paakaldelsen af Retshjelp, eller Forhandlingerne under de judicielle Forretninger, eller Beskrivelsen af Forhandlingerne eller Forretningerne.

a) Stempelafgiften for Begjæringer om eller Paakaldelsen af Retshjelp:

a) Reqvisitioner til Rettensbetjente (derunder Auctionsreqvisitioner indbefattede) 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828 § 5 d.

Dette er antaget ogsaa at gjælde om Reqvisitioner om Auction over udpantet Gods, Rntk. Skriv. 7 Mart. 1835, og til Stævningsmænd, Rntk. Skriv. 2 Dec. 1843*), men dette sidste synes dog neppe rigtigt, da Stævningsmænd ikke kunne indbefattes under Benævnelsen „Rettensbetjente" efter denne Benævnelses sædvanlige Betydning.

I Canc. Skriv. 10 Mart. 1835 er det antaget, at Reqvisitioner til Notarius publicus og Bestillinger af Udskrifter ei kan henregnes til de Begjæringer, hvortil Stempelpapir skal bruges.

b) Kaldsedler og Stævninger ved Underretterne, 4de Kl. Nr. 2, 10 Skill., ved Overretterne, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., og ved Høiesteret, 4de Kl. Nr. 5, for hvert Ark, som disse efter Plak. 10 Nov. 1774 maa være, 84 Skill. Frdg. 1828 § 5 b, d, e.

c) Opbydelser til Tinge af Umyndiges Midler, 4de Kl. Nr. 2, 10 Skill., dog saaledes at disse kunne affattes under Eet for alle de Umyndiges Midler, som opbydes paa een og samme Tingdag fra eet og samme Overformynderie. Frdg. 1828 § 5 b.

b) Stempelafgiften, som angaaer Forhandlingerne under de judicielle Forretninger:

a) Indlæg ved Underretterne, 4 Kl. Nr. 2, 10 Skill., ved Overretterne, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., og ved Høiesteret, 4de Kl. Nr. 5, for hvert af de 3 første Ark 84 Skill. Frdg. 1828 § 5 b, d, e.

b) Documenter, Breve og deslige, som, efter deres Beskaffenhed kunne skrives paa ustemplet Papir, kunne ogsaa i Retterne fremlægges, uden at afskrives paa Stempelpapir,

---

*) I Schaks Saml. af Rntk. Resol. m. m., vedkommende det stemplede Papir. S. 159.

forsaavidt de ei ere blandt de Documenter, for hvilke saadan Afskrivning udtrykkelig er befalet, hvilket er Tilfældet med Qvitteringer, Kjøbmænds, Haandværkeres og Andres uaccepterede Regninger, samt Kjøbmænds Contocouranter eller generale Liqvidations- og Balance-Regninger, hvilke Documenter, naar de, for derved at afbevise eller begrunde en Fordring, fremlægges i nogen Ret, under et Skifte eller nogen anden Forretning, der betragtes som en Retsforhandling, skulle afskrives og bekræftes paa Stempelpapir af 3die Klasse efter Fordringens Størrelse, og Afskriften vedheftes Originalen, fra hvilken Afskrivning derhos den Fritagelse, som maatte være tilstaaet for Stempelpapirs Brug for visse Retter eller i visse Sager, ikke befrier Vedkommende. Frdg. 1828 § 36 og 42 I. Nr, 7.

Denne Bestemmelse skal dog, ifølge Plac. 22 Dec. 1831, ikke komme til Anvendelse i Henseende til Regninger paa saadanne Fordringer, for hvilke efter Anordningerne haves Ret til Inddrivelse ved Udpantning, og ei heller med Hensyn til de under et Skifte fremlagte Regninger for Krav, der er erhvervet paa Boet efterat dette er taget under Behandling.

Af Udtrykkene i den ovenstaaende Bestemmelse i Frdg. 1828 synes det klart, deels at de afgjorte Regninger og Qvitteringer for Fordringer, som ei udgjøre Søgsmaalets Gjenstand, ei skulle skrives paa Stempelpapir, deels at det kun er det resterende Beløb af en Regning, der bliver Gjenstand for Paatale, hvorefter Papirets Taxt skal bestemmes. Coll. Tid. f. 1828 S. 137 Note og Canc. Skriv. 27 Mart. 1832.

Breve til Skifteretten om Anmeldelser af Tilgodehavende i Sterv- eller Opbudsboer behøve ei at skrives paa Stempelpapir. Canc. Skriv. 7 Mai 1829.

c) Fuldmagter, som af Procuratorer udstædes for deres Fuldmægtige til Møde ved Retterne i en enkelt Sag, 4de Kl. Nr. 2, 10 Skill. Frdg. 1828 § 5 b.

Dette gjælder ogsaa om Fuldmagt til Møde ved Politieretter. Canc. Skriv. 22 Apr. 1845.

Naar en Part giver Nogen Fuldmagt til at møde for sig i Retten, om det endog er i en Politieret, eller til andre Retshandlinger m. v., bliver det for Fuldmagter i Almindelighed anordnede Stempelpapir at benytte. Jvfr. Rntk. Skriv. 20 Mai 1830, Canc. Skriv. 26 Apr. 1831, Rntk. Skriv. 4 Sept. 1841 *), Canc. Skriv. 30 Apr. 1846.

c) Stempelafgiften for Beskrivelsen af Forhandlingerne eller Forretningerne:

a) Alle Extracter og simple Udskrifter af Protocoller ved Over- eller Underretterne, som paa Parternes Forlangende meddeles, 4 Kl. Nr. 3, 20 Skill. Frdg. 1828 § 5 c, § 7 II, § 15 d.

Dette gjælder om Udskrifter af enhver Retsprotocol, Rntk. Skriv. 28 Mart. 1829**), om enhver særskilt Udskrift af de i en Retsprotocol indførte eller til Protocollen fremlagte Documenter, Canc. Skriv. 7 Mart. 1829, om Udskrift af Taxationsmænds Udmeldelse, Rntk. Skriv. 26 Sept. 1829 cfr. Canc. Skriv. 30 Oct. 1830, og om Domsudskrifter, der ifølge Plac. 18 Jan. 1788 skulle tinglæses, Canc. Skriv. 7 Jan. 1834.

Naar en Udskrift indeholder Anerkjendelsen af en Gjæld eller Accord om en Eiendoms Salg, bliver den at udfærdige paa Stempelpapir efter den Taxt, som til et derom oprettet Document vilde behøves. Rntk. Skriv. 13 Jun. 1840 og 14 Jan. 1843***), jvfr. Frdg. 3 Dec. 1828 § 7 II.

*) L. c. S. 99.
**) L. c. S. 202.
***) Ibd. S. 203.

b) Domsacter, eller Udskrifter i Actsform, hvert Ark indtil 3 Ark, ved Underretterne 4 Kl. Nr. 4, 42 Skill., Overretterne 4de Kl. Nr. 5, 84 Skill., og Høiesteret, 1 Rdlr. 72 Skill. Frdg. 1828 § 5 d, e, f. cfr. § 27.

Dette gjælder enten Beskrivelsen i Actsform agtes benyttet til Appel eller ikke. Rntk. Skriv. 5 Jun. 1830*).

Til Beskrivelse af Kjendelsesacter behøves kun eet Ark at være paa Stempelpapir. Canc. Skriv. 24 Dec. 1831.

Den Act, som udstædes af Retten, angaaende en Taxationsforretning, som er afhjemlet, eller hvis Afhjemling efter Vedkommendes Erklæring for Retten bortfalder, saa og den særskilte Beskrivelse af Afhjemlingen, udfærdiges paa Stempelpapir af 3die Kl. efter Taxationssummens Størrelse, hvorimod i disse Tilfælde selve Taxationsforretningen, som fremlægges i Retten, ei behøver at skrives paa Stempelpapir. Frdg. 1828 § 4, Rntk. Circ. 26 Sept. 1829, Rntk. Skriv. 4 Sept. 1830 og 4 Mart. 1844**). Heri gjør det ingen Forandring at Forretningerne kun forlanges i Udskrifter af Retsprotocollen. Canc. Skriv. 14 Aug. 1838.

c) Tingsvidner, 4 Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828 § 5 d.

d) Udmeldelse af Opbudsmænd eller Opbudscommissairer, 4de Kl. Nr. 7, 3 Rdlr. 48 Skill. Frdg. 1828 § 5 g.

e) Seqvestrations-, Affætnings-, Arrest- og Relaxations-Forretninger, de to sidste naar de foretages i Ting, 3die Kl. efter Taxationsværdien af de Ting, hvori Forretningen foretages. Frdg. 1828 § 4 og 25.

Arrest- og Relaxations-Forretninger, forsaavidt de angaae Personer, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828

*) Ibd. S. 77.
**) Ibd.

§ 5 d. Dette gjælder dog ikke om Arrestforretninger efter Dom. Rntk. Skriv. 18 Mart. 1843.

f) Executionsforretninger, som forlanges beskrevne alene for at paaankes, skrives paa samme Stempelpapir, som til Domsacter benyttes, dog skal i saa Fald Forretningen af Fogden meddeles Paategning om at den blot i bemeldte Hensigt meddeles beskreven. Frdg. 1828 § 25.

Naar derimod ved en Executionsforretning rørlige eller urørlige Eiendomme overdrages til anden Mand uden Auction, skal Papir af 1ste Kl. bruges, men naar Eiendommen udlægges for derefter ved Auction at opbydes til Salg, af 2 Kl., i begge Tilfælde efter den Sum, hvorfor Execution, efter Taxering, virkelig skeer. Frdg. 1828 §§ 2, 3, 25. Naar flere deslige Forretninger skee efter een og samme Dom, Forlig eller Resolution behøves kun Stempelpapir til den første af disse Forretninger. Ibd. § 25.

Executionsforretninger, hvorved gives Udlæg i falden Arv eller i Gjældsfordringer, kunne skrives paa Stempelpapir af 2den Kl. Canc. Skriv. 7 Sept. 1841.

g) Forbuds- og Udsættelses-Forretninger, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828 § 5 d.

h) Auctions- og Licitationsforretninger, hvert Ark indtil 3 Ark, naar det antagne Bud ei udgjør over 300 Rdlr., 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., men naar det overstiger denne Sum, 4de Kl. Nr. 4, 84 Skill. Frdg. 1828 § 5 d. og e. cfr. § 27.

i) Lodsedler, 1ste Kl. efter Summens Størrelse. Frdg. 1828 § 2.

Dette gjælder ogsaa om Lodsedler i Bønders Stervboer. Canc. Skriv. 22 Apr. 1834.

Jvfr. nedenfor III. litr. l.

k) Skiftebreve:

aa) 1ste Kl. efter Størrelsen af de beholdne Midler, naar disse udgjøre mere end 25 Rdlr., men 2den Kl., naar de ere under denne Sum. Til de beholdne Midler henregnes alt det, der bliver tilovers efterat Boets Gjæld er aflagt, saa at altsaa, hvor der skiftes i Anledning af en Ægtefælles Død, kan den Længstlevendes Boeslod, ligesaalidet som hvad der ellers efter Loven bliver at udlægge til denne, undtages fra at regnes til de beholdne Midler, ligesom heller ikke Skifteomkostninger først kunne fradrages. Frdg. 1828 § 1 og 2.

Det den længstlevende Ægtefælle udlagte Begravelsesvederlag kan ei fradrages den Sum, hvorefter det stemplede Papir skal beregnes. Canc. Skriv. 11 Apr. 1839.

bb) 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., for hvert Ark indtil 3 Ark, naar beholdne Midler ikke blive tilovers, men naar denne Afgift vilde blive større end Taxten af Papir af 1ste Kl. efter de beholdne Midler, kan dette sidste benyttes. Frdg. 1828 § 5 d. cfr. § 27.

l) Taxationsforretninger, 3die Kl. efter Taxationssummens Størrelse. Frdg. 1828 § 4. Jvfr. ovenfor litr. c. b.

Til Omvurderinger af Panter for offentlige Midler kan bruges 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Plac. 13 Apr. 1831.

m) Besigtigelses- Skjøns- og Granskings-Forretninger, naar de ikke tillige ere Taxationsforretninger, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828 § 5 d.

n) Beskikkelser og Notarialinstrumenter, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., dog med den Undtagelse, at et saadant Document, naar ved samme erhverves Tilstaaelse for en Fordring, for hvilken intet paa behørigt Stempelpapir skrevet Beviis er udstædt, bliver at udfærdige paa Papir af 1ste

eller 2den eller 3die Klasse efter Summens Størrelse, alt eftersom det Beviis, i hvis Sted Beskikkelsen eller Notarialinstrumentet træder, henhører under den ene eller den anden af disse 3 Klasser. Plac. 5 Jun. 1829 § 2 b. Jvfr. Canc. Skriv. 10 Mart. 1835.

o) Vexelprotester, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Jbd. § 2 a.

p) Notarialoversættelser, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill. Frdg. 1828 § 5 d.

q) Notarialattester, 4de Kl. Nr. 4, 42 Skill., naar de angaae Gjenparters Overeensstemmelse med Original-Documenterne eller meddeles eller paategnes Documenter, som maa skrives paa ustemplet Papir, men naar de meddeles paa Documenter, skrevne paa anordnet Stempelpapir, forhøies ikke derved Taxten for Papiret til disse Documenter. Frdg. 1828 § 26.

r) Ethvert Exemplar af Attester af Protocoller ved Over- eller Underretterne, naar de meddeles særskilte og ikke paategnes vedkommende Documenter, 4de Kl. Nr. 3, 20 Skill. Frdg. 1828 §§ 5 c., 15 d.

Dette gjælder ogsaa om Straffeattester, som meddeles Værnepligtige, der ønske at stille for sig til Militairtjenesten. Justm. Skriv. 13 Sept. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 661).

II. Den, Retterne eller Rettensbetjente paahvilende, Stempelafgift angaaer de til Retsforhandlingerne anordnede Protocoller, saasom Justits-, Skjøde- og Pante-, Skifte-, Auctions-, Foged- o. s. v. Protocoller, til hvis første og sidste Ark skal ved de Underretter, hvorfra Instævning i Almindelighed ikke kan skee umiddelbart til Høiesteret, saa og til det første og sidste Ark af Notarialprotocoller bruges 4de Kl. Nr. 6, 1 Rdlr. 72 Skill., men ved de Retter, hvorfra Indstævning kan skee umiddelbart til Høiesteret,

4de Kl. Nr. 7, 3 Rdlr. 48 Skill. Frdg. 1828 § 5 f. og g. cfr. § 6 Nr. 4 b. Denne Afgift udredes af Rettensbetjente, forsaavidt Retsgebyrerne tilfalde disse. Rescr. 8 Jun. 1686, Canc. Skriv. 31 Jul. 1790, 14 Sept. 1802, 10 Oct. 1815, 20 Dec. 1817, 1 Febr. 1834.

Til Protocoller til Brug for den i en enkelt Sag Constituerede bruges ikke Stempelpapir. Canc. Prom. 19 Jan. 1799, Canc. Circ. 2 Jun. 1829.

Jvfr. nedenfor litr. o.

III. Fritagelse for den heromhandlede Stempelafgift finder Sted for:

a) Sager, som anlægges paa Justitsvæsenets Vegne. Frdg. 1828 III. Nr. 1.

Dette gjælder ogsaa for den Tiltalte, som selv eller ved en af ham selv antagen Defensor fører sin Sag. Canc. Skriv. 2 Sept. 1817 og 2 Oct. 1824. Jvfr. Canc. Skriv. 4 Febr. 1815 og § 18 litr. b.

b) Sager, som behandles ved Politieretterne. Frdg. 1828 III. Nr. 2. Jvfr. Art. 210.

Dette gjælder ogsaa for Executionsforretninger efter Politieretsdomme, Canc. Skriv. 24 Oct. 1829, og i private Politiesager for Overretterne, hvis Gjenstand ikke overstiger en Værdie af 25 Rdlr., Lov 14 Jun. 1850 § 5, Justm. Skriv. 7 Aug. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 995).

c) Sager, som angaae den kongl. Tjeneste og Interesse; dog tilkommer denne Fritagelse ikkun det Offentlige, men ikke vedkommende Private. Frdg. 1828 III. Nr. 3.

Denne Fritagelse nyder ogsaa Armeens Intendantur i dens Retssager. Justm. Skriv. 17 Oct. 1853 (Dep. Tid. f. 1854 S. 614).

d) Sager, der føres for Gjældscommissionen i Kjøbenhavn, naar de ikke overstige en Værdie af 20 Rdlr.,

men i modsat Fald bliver det for Underretterne anordnede Stempelpapir at bruge. Frdg. 1828 III. Nr. 4. Jvfr. Art. 209.

Denne Fritagelse gjælder ikke i Sager af bemeldte Værdie, som behandles ved Søeretten i Kjøbenhavn. Canc. Skriv. 28 Oct. 1843.

e) Beneficerede Sager efter Indholdet af de Bevillinger, hvorved beneficium paupertatis eller beneficium processus gratuiti er meddeelt. Frdg. 1828 III. Nr. 5. Jvfr. S. 28 litr. e.

Denne Fritagelse maa antages at gjælde alle de Retshandlinger, for hvilke Beneficiet hjemler Fritagelse for Retsgebyrer. Jvfr. Art. 13 in fine, § 12 litr. b. d., § 18 litr. b. d., § 61 litr. b., Canc. Skriv. 15 Mai 1830, 23 Aug. 1831, Rntk. Skriv. 21 Jan. og 5 Aug. 1843*).

f) Tingsvidner, der erhverves til Præmies Erholdelse for tilsyneladende Druknedes Redning eller til Oplysning ved Ansøgninger om en eller anden Benaadning formedelst indtrufne Ulykkestilfælde. Frdg. 1828 I. Nr. 11.

g) De i Frdg. 6 Aug. 1824 § 1 omhandlede Indkaldelser i Gjældssager under 100 Rdlr. Jbd. Nr. 12.

Da Frdg. 6 Aug. 1824 § 1 kun omhandler Indkaldelser, som udstædes af Dommeren, kan Fritagelsen ikke gjælde de Kaldssedler, som udfærdiges af Parterne, hvilket og, ifølge Canc. Skriv. 25 Apr. 1839, er antaget af Cancelliet og Rentekammeret, men i Skriv. 13 Aug. 1842 har Rentekammeret tilkjendegivet, at ogsaa de sidstmeldte Indkaldelser kunne udstædes paa ustemplet Papir.

h) Syns- og Taxations-Forretninger over Bønder-Gaardes og Huses Bygninger, Besætning og Inventarium, samt Hegn, Lædde, Vandingssteder og Vandafledbnings-

*) L. c. S. 164.

grøfter, ved sammes Overlevering eller Fratrædelse, saavelsom Syns- og Overleverings-Forretninger over de paa Aaremaal indgaaede Leiecontracter om saadanne Huse. Frdg. 1828 I. Nr. 10 og 9 Mart. 1838 § 4.

Dette antages ogsaa at gjælde om Synsforretninger over Aftægtshuse ved Fæstesteder, naar disse overleveres til Aftægtsnyderen, Canc. Skriv. 19 Febr. 1831*), men ikke om Synsforretninger over de paa en Kjøbstads Grund liggende Fæsteeiendomme, Canc. Skriv. 31 Jan. 1824.

i) Militaire Personer af Søe- og Land-Etaterne i Sager, som angaae det militaire Væsen og den kongl. Tjeneste, men ikke i private Sager. Frdg. 1828 II. Nr. 1.

k) Kirker, Skoler, Hospitaler, Tugt- og Fattig-Huse og i Almindelighed alle offentlige, af Kongen indrettede eller confirmerede, Stiftelser, forsaavidt disse ogsaa i Henseende til Documenter, som ikke vedkomme Retspleien, ere forundte Fritagelse for Brug af Stempelpapir. Ibd. Nr. 2 cfr. I. Nr. 2.

Dette gjælder ogsaa om Retsbeskrivelser angaaende Vurderinger af Jord, som forlanges afstaaet til Kirkegaarde, Fattighuse samt Boliger til Huusvilde paa Landet. Frdg. 23 Apr. 1845 § 3, Lov 4 Jul. 1850 § 3.

Communerne have ikke saadan Fritagelse undtagen med Hensyn til deres Kirke-, Skole- og Fattig-Væsen. Frdg. 1828 I. Nr. 2. Derfor skal Stempelpapir bruges til Taxationsforretninger over den paa en Grundeiers Lod tagne Gruus til Sogneveie. Justm. Skriv. 22 Sept. 1848.

l) Skifteextracter eller Lodsedler, hvorved Umyndige gives Sikkerhed for deres Arvemidler i deres Forældres, Bedsteforældres, Stedforældres eller Stedbedsteforældres

*) L. c. S. 92.

Boer. Rescr. 7 Febr. 1794 § 2, Canc. Circ. 10 Febr. 1798, Canc. Skriv. 7 Oct. 1815, 20 Mart. 1819, Plac. 19 Aug. 1823 og 13 Apr. 1824, Frdg. 7 Jun. 1827 § 5, Canc. Skriv. 17 Dec. 1844.

m) Udskrifter af Justitsprotocollen, som Skriveren har at give den særskilte Dommer til Brug ved Dommens Forfattelse. Canc. Skriv. 2 Febr. 1841.

n) Constitutioner til Sættedommere, Rntk. Skriv. 14 Oct. 1838, og til Rettensbetjentes Fuldmægtige, Canc. Skriv. 20 Jul. 1844.

o) Politieprotocoller. Frdg. 1828 § 42 I. Nr. 9.

Det Samme gjælder om Justits- og Dom-Protocoller for Justits- eller criminelle Sager. Canc. Skriv. 4 Aug. 1832.

Derimod ere de Protocoller, som benyttes til nogen Forretning, om end denne angaaer det Offentlige, for hvilken et betinget eller ubetinget Gebyr er fastsat, saasom til Udpantninger for kongl. Skatter, Alimentationsbidrag o. s. v., ikke fritagne for Stempelafgiften. Canc. Skriv. 23 Nov. 1847.

p) De Personer, Selskaber eller Interessentskaber, som ved specielle Privilegier, Bevillinger, Resolutioner eller Anordninger ere forundte Fritagelse for Stempelpapirs Brug, forsaavidt denne ei ved Frdg. 3 Dec. 1828 (eller den øvrige Lovgivning) er ophævet, hvilket ogsaa gjælder om den Nogen indrømmede modererede Fritagelse, dog saaledes, at denne Moderation ikke strækker sig til den Forhøielse i Afgiften, som maatte være tillagt de Sorter Stempelpapirer, de Vedkommende efter Benaadningen maa bruge. Frdg. 1828 § 42 in fine.

Det almindelige Brandassurancecompagnie paa Varer og Effecter tilkommer ikke Fritagelse for Brug af Stempel-

papir til Beskrivelse i Retsanliggender. Rntk. Skriv. 25 Mart. og 3 Jun. 1815.

Nationalbanken maa vel, ifølge Octr. 4 Jul. 1818 § 50, ansees fritaget for Brugen af Stempelpapir til dens eller dens Sagførers Indlæg til Retten, hvorimod der i bemeldte Lovbestemmelse ikke findes Hjemmel for den til saadan Fritagelse i Henseende til Documenter, som gjennem Rettens Skriver udfærdiges. Canc. Skriv. 9 Mai 1844.

IV. I Henseende til Overtrædelser af Lovgivningen om Stempelpapirs Brug ved judicielle Forretninger gjælde de samme Lovregler, som ere foreskrevne for Forseelser i Henseende til Stempelpapir i Almindelighed. Dog er den Moderation indrømmet, at Kaldssedler, Stævninger, Indlæg, Reqvisitioner eller andre lignende, til Retten stilede, Documenter, som ere skrevne ustemplet, eller for ringe Sort stemplet, Papir, maa af vedkommende Ret eller Rettensbetjente tilbageleveres til Omskrivning paa behørigt Stempelpapir eller vedkommende Part i al Fald ved Dommen i den Sag, hvor saadanne Documenter fremkomme, paalægges, inden en vis kort Tid, at afskrive samme paa behørigt Stempelpapir, hvorefter Retten paaseer at disse Afskrifter vedlægges Acten. Foretages Omskrivningen eller Afskrivningen, bortfalde Bøderne, men i modsat Fald blive disse at erlægge. Frdg. 1828 § 44 Nr. 5. Det Samme gjælder i Henseende til de Documenter, som maa skrives paa ustemplet Papir, men som, naar de fremlægges ved en Retsforhandling, skulle afskrives paa Stempelpapir. Ibd. Nr. 6.

Tvivl, som maatte reise sig, om noget af de ovenmeldte Documenter bør omskrives paa Stempelpapir, bør afgjøres af Dommeren. Canc. Skriv. 3 Nov. 1829.

Jvfr. Art. 210.

Art. 208. Afgifter af Auctioner.

I Henseende til disse Afgifter fremstille vi først de enkelte Afgifter og de for disse gjældende Regler, og dernæst de almindelige Bestemmelser, som ere fælles for alle Afgifterne.

A. De enkelte Afgifter ere:

a) Afgift til Børsen i **Kjøbenhavn**:

α) af Auctioner, som holdes paa Børsen.

Ved kongl. Resol. af 2 Nov. (Plac. 11 Nov.) 1771 blev til Kjøbmændenes Samlingspladses Underholdning paa Børsen paabudet en Afgift af hver Auction, som holdes paa Børsen, hvilken Afgift var 24 Skill. af det som solgtes ved Hammerslag og beløb sig under 500 Rdlr., men 3 Mark af det, som udgjorde 500 Rdlr. eller derover. Denne Afgift blev ved Andg. 22 Dec. 1808 § 4 saaledes forhøiet, at den udgjorde 1 Rdlr., naar det ved Hammerslag Bortsolgtes Beløb var under 500, 3 Rdlr. naar Beløbet var over 500 Rdlr. og indtil 3000 Rdlr., og 5 Rdlr., naar det var over 3000 Rdlr. Men til at dække Udgifterne ved en Auctionssals Indretelse paa Børsen og til Bestridelse af denne Børsals fremtidige Vedligeholdelse, blev bemeldte, ved Andg. 22 Dec. 1808 paabudne, Afgift ved Plac. 18 Dec. 1816 saaledes forhøiet, at i Fremtiden skal erlægges af Auctioner, hvis Beløb er:

under	500	Rdlr. S. V.				1	Rdlr.
fra	500	„ „ „	til	1000	Rdlr	2	„
„	1000	„ „ „	„	2000	„	4	„
„	2000	„ „ „	„	3000	„	6	„
„	3000	„ „ „	„	5000	„	8	„
„	5000	„ „ „	„	8000	„	10	„
„	8000	„ „ „	„	12000	„	12	„
„	12000	„ „ „	„	20000	„	15	„
over	20000	„				20	„

b) af Auctioner over Kjøbmandsvarer, som afholdes udenfor Børssalen.

Denne Afgift blev indført ved Andg. 22 Dec. 1808 § 4 og bestod i 6 Rdlr. for hver Auction, uden Hensyn til det Bortsolgtes Værdie, men heri blev gjort Forandring ved kongl. Resol. 15 Jan. (Plac. 15 Febr.) 1823, i hvis Følge ingen Afgift skal svares, naar en Auctions samlede Beløb er mindre end 500 Rdlr., og naar Beløbet er 500 Rdlr. eller derover beregnes Afgift saaledes, som i Plac. 18 Dec. 1816 er fastsat for Børssalens Afbenyttelse (ovenfor litr. a. a.).

Forøvrigt er om disse Afgifter særlig at bemærke:

aa) De Auctioner, som holdes for kongelig eller Stadens Regning ere fritagne for disse Afgifter. Andg. 22 Dec. 1808 § 4. Jvfr. Plac. 11 Nov. 1771.

bb) Afgiften af Auctioner over Kjøbmandsvarer, der holdes udenfor Børssalen, skal erlægges baade naar Kjøbmandsvarer forauctioneres i Forbindelse med Løsøre og naar de ved Auction sælges en detail, da Plac. 15 Febr. 1823 nævner som Gjenstand for Afgiften „Kjøbmandsvarer" uden nærmere Bestemmelse. Gen. Toldk. og Com. Coll. Skriv. 31 Mart. 1823.

cc) Auctionsdirecteuren i Kjøbenhavn skal beregne og indkræve samt aflægge Regnskab for Afgifterne. Plac. 15 Febr. 1823.

Jvfr. Art. 209.

b) Qvartprocentafgift til Fattigvæsenet.

a) I Kjøbenhavn skal af Løsøre og Varer, som sælges ved offentlig Auction, betales til de Fattige ¼ Procent, hvorfra ingen Undtagelse, hverken for octroierede Compagnier, offentlige Stiftelser eller Andre, skal finde Sted, hvilken Afgift udredes af Sælgeren. For Afgiften skal vedk. Incassator aflægge Rede og Rigtighed til Auctionsdirec-

teuren, som skal aflevere Beløbet til Fattigvæsenets Hovedkasse mod behørig Qvittering. Frdg. 9 Mart. 1792 § 7, Plan. 1 Jul. 1799 § 171*).

Angaaende Oppebørselen af og Controllen med denne Afgift mærkes:

aa) Et Forslag ang. Oppebørselen og Controllen med denne Afgift indeholdes i Rntk. Skriv. 6 Jul. 1816, men synes ifølge Rntk. Skriv. 11 Jan. 1817 at være opgivet.

bb) Det paaligger ikke Auctionsdirecteuren, men vedkommer Directionen for Fattigvæsenet, at besørge Afgiftens Inddrivelse. Canc. Skriv. 31 Jul. 1819.

Jvfr. nedenfor litr. c.

b) Udenfor Kjøbenhavn skal i Kjøbstederne til disses Fattigkasser og paa Landet til Amtsfattigkassen ligeledes betales ¼ Procent af Varer og Løsøre, som sælges ved Auction. Reglm. 5 Jul. 1803 f. Kjøbst. § 42 Nr. 3 og f. Ldt. § 47 litr. c.

Herved mærkes:

aa) Denne Afgift skal erlægges naar Træer sælges ved Auction uden at Grunden, hvorpaa de staae, tillige afhændes, ligesom og naar Sæd sælges paa Marken. Canc. Prom. 20 Oct. 1804.

bb) Da Skibe, efter Plan. 1 Jul. 1799 § 171 (vide ovenfor litr. a. Note), i Kjøbenhavn ere satte i Klasse med faste Eiendomme, maa det Samme uden Tvivl antages at gjælde udenfor Kjøbenhavn, saa at

*) Qvartprocentafgift er, efter de anførte Love (jvfr. Canc. Skriv. 15 Jan. 1824 og 18 Mai 1830), ligeledes paalagt Auctioner over faste Eiendomme og Skibe, men da den ogsaa skal udredes naar disse Gjenstande sælges uden Auction og saaledes ikke er en paa den judicielle Retsforvaltning udelukkende hvilende Byrde, vedkommer den ikke nærværende Skrift.

Afgiften ved deres Salg ved Auction altsaa ikke kan fordres.

cc) Fortegnelse over Afgiften skal af Auctionsforvalteren inden 6 Uger efter hvert Fjerdingaars Forløb indsendes i Kjøbstederne til Communalbestyrelsen og paa Landet til Amtsfattigdirectionen. Amtmanden tilstiller for Landets Vedkommende Amtsforvalteren de indkomne Beretninger. Reglm. 5 Jul. 1803 f. Kjøbst. § 43 og f. Ldt. § 48, Canc. Skriv. 16 Jul. 1816.

For Frederiksborgs Amts Vedkommende er det ved Canc. Skriv. 9 Febr. 1805 paalagt Auctionsforvalterne paa Landet at indfordre Afgiften og aflevere den til vedkommende Amtstue, hvilken Fremgangsmaade i Almindelighed ogsaa bruges i andre Amter.

c) I Henseende til den ovennævnte Afgift saavel i som udenfor Kjøbenhavn bemærkes:

aa) Afgiften erlægges ikke af Auctioner og Licitationer, som angaae kongelig og offentlig Tjeneste. Canc. Prom. 12 Jun. 1804, 15 Oct. og 24 Nov. 1814.

Dette gjælder dog kun for Auctioner og Licitationer, der vedkomme den egentlige Statstjeneste eller Statsstyrelse, men ikke naar disse Forretninger ere foranledigede ved private Forhold, hvori Regjeringen har indladt sig. Canc. Skriv. 24 Jun. 1828. Saaledes bliver Afgiften at erlægge for Auctioner, som den kongl. Porcellainsfabrik lader afholde, Kongl. Resol. 25 Sept. 1795, og over Heste fra det kongl. Stutterie, Canc. Skriv. 23 Jul. 1833.

bb) Communer og offentlige Stiftelser ere ikke fritagne for Afgiften. Canc. Skriv 4 Aug. 1831 *)

---

*) Ang. Afgiften af de Auctioner, som det nu ophævede asiatiske Compagnie lod afholde, see Canc. Skriv. 21 Dec. 1793 og 26 Jun. 1816, Jur. Tdskr. XII a. S. 34 og XV a. S. 260.

cc) Ved Afgiftens Beregning skal foruden Auctionsbudet ogsaa det Kjøberne ved Auctionerne paalagte Salair medregnes. Canc. Skriv. 6 Mart. 1847. Jvfr. Art. 209.

Anmærkn. Ved Canc. Skriv. 3 Apr. 1824 er det bifaldt, at af Auctioner, som afholdes paa Raadstuen i Randers, svares ¼ Procent af Løsøreauctioners Beløb, 48 Skill. for Auctioner, ved hvilke faste Eiendomme bortfæstes og den aarlige Afgift ei overstiger 500 Rdlr., men ⅛ Procent, naar Afgiften overstiger denne Sum, 48 Skill. af Auctioner over Eiendomme, hvorved disse ikke bortleies eller bortfæstes, samt $\frac{1}{10}$ Procent af Eiendomme, som bortsælges, af Kjøbesummen indtil 1000 Rdlr. og 1 Rdlr. pro Mille af det, der overstiger denne Sum indtil 5000 Rdlr. Denne Afgift er dog nok kun at ansee som Leie for Auctionslocalet*).

c) Afgift af Auctionscataloger.

Denne Afgift blev indført ved kongl. Resol. 23 (Plac. 25) Jul. 1812, som bestemmer, at der ved Salget af Cataloger, som trykkes i Anledning af Auctioner i Kjøbenhavn over Kjøbmandsgods, Guld, Sølv, Meubler og Effecter, Bøger m. v. skal erlægges, til Fordeel for offentlige Stiftelser, en Afgift af 8 Skill. af hvert Exemplar, naar Cataloget er 2 Ark, og af 4 Skill., naar samme er 2 Ark og derunder. Ved kongl. Resol. 7 (Plac. 9) Jul. 1813 § 4 blev bestemt, at denne Afgift skal fastsættes til det Halve i Rbpge. Sølvværdie af hvad den er bestemt til i dansk Courant.

Om denne Afgift er iøvrigt at mærke:

a) Den skal erlægges af alle de Cataloger, der ere trykte og ved Auctionens Afslutning ere solgte. Plac. 30 Jan. 1813 cfr. Canc. Skriv. 12 Jun. 1827.

*) Ved Rescr. 8 Febr. 1799 blev paalagt en Afgift af Auctioner, til Bidrag til Thing- og Arresthuses Vedligeholdelse paa Bornholm, [illegible] Afgift er ophævet ved Rescr. 25 Febr. 1829.

b) Naar Auctionsplacater, indeholdende Fortegnelse over de Gjenstande, der agtes solgte, uddeles til Brug som Cataloger, bliver Afgiften at udrede, om end saadan Uddeling maatte skee uden Betaling. Canc. Skriv. 12 Jun. 1827.

c) Den skal strax efter Auctionens Slutning indleveres til Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten af Incassator, som skal være ansvarlig for den. Den Incassator, der ikke inden 8 Dage efter Auctionens Slutning har indbetalt Afgiften, skal af Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten foranstaltes sagsøgt til at betale det Dobbelte af hvad Afgiften egentlig beløber sig til. Plac. 25 Jul. 1812 og 30 Jan. 1813.

Afgiften oppebæres og Regnskab over samme aflægges nu af Auctionsdirecteuren uden at han derfor nyder noget særskilt Vederlag. Justm. Skriv. 24 Jul. 1848. Jvfr. Canc. Prom. 18 Mart. 1813.

d) Til Control med Antallet af de til enhver Auction solgte Cataloger er det foreskrevet, at Attest fra vedkommende Bogtrykker, der viser Antallet af de trykte Cataloger, tilligemed de tilovers blevne usolgte Cataloger ved Auctionens Slutning skal af Incassator afleveres til Auctionsdirecteuren, og at Regnskaberne skal bilægges med Attest fra Regnskabsføreren om at det Antal af Catalogerne, der i Beregningen er anført som usolgt, er afleveret. Plac. 25 Jul. 1812 og 30 Jan. 1813, Canc. Skriv. 12 Jun. 1827.

e) De afleverede usolgte Cataloger kan, efterat den fornødne Brug af dem er gjort, tilbageleveres den, der har foranstaltet Auctionen, hvis han ønsker det, eller i modsat Fald casseres. Canc. Prom. 18 Mart. 1813.

f) Ved kongl. Resol. 21 Mai 1828 er Porcellainsfabrikken i Kjøbenhavn fritaget for denne Afgift af de Auctioner, samme lader afholde over dens Fabrikata, saalænge

det, der indkommer ved Salget af Cataloger, som i Anledning af disse Auctioner udgives, anvendes til at pensionere Enker efter de i Fabrikkens Tjeneste afdøde Kunstnere, Fabrikanter og Arbeidere.

g) Ifølge kongl. Resol. 23 Jul. 1812 cfr. kongl. Resol. 25 Febr. 1832 er saa stor en Andeel af denne Afgift tillagt Underviisningsanstalten for Pigebørn efter Embedsmænd, som kan være tilstrækkelig til at betale Huusleie og Brændsel for samme.

h) I Skriv. af 24 Jul. 1848 har Justitsministeriet, i Anledning af et privat Andragende om denne Afgifts Ophævelse, svaret, at dertil ikke for Tiden findes tilstrækkelig Anledning.

B. Med Hensyn til de almindelige Bestemmelser, som ere fælles for alle Auctionsafgifter, bemærkes:

a) Fritagelse for Udredelse af alle paa Auctioner hvilende Afgifter er indrømmet:

a) Auctioner over Logerne i det kongelige Theater. Kongl. Resol. 11 Jun. (Canc. Prom. 21 Jul.) 1810.

b) De Auctioner, der om Mandag og Torsdag afholdes paa Børsen i Kjøbenhavn i Børstimerne imellem Kl. 1 og 3 over kongl. Obligationer, Actier og andre slige Effecter. Plac. 1 Nov. 1842. Jvfr. § 100 litr. h.

b) Communer og offentlige Stiftelser ere i Almindelighed ikke fritagne for disse Afgifter, hvilket navnligen i Henseende til Kjøbenhavns Brandvæsen er antaget i Canc. Skriv. 9 Nov. 1824. Jvfr. ovenfor litr. A. a. aa. og b. c. bb.

c) Det Forslag til ved daglig Mulct at fremtvinge hos Incassator Indbetaling af de befalede Afgifter af A[illegible]n indeholdes i Rntk. Skriv. 6 Jul. 1816,

synes ikke at være kommet til Udførelse og maa i al Fald ansees at være bortfaldet ved den Udpantningsret, som Plac. 28 Jan. 1823 har tillagt disse Afgifter. Jvfr. Art. 209.

Art. 209. Den ved Frdg. 20 Oct. 1819 hjemlede Udpantning for Retsgebyrer og de dermed forbundne Afgifter er ved Plac. 28 Jan. 1823 udvidet til alle med Retshandlinger forbundne Afgifter til det Offentlige, saasom den ved Frdg. 22 Dec. 1808 og Plac. 18 Dec. 1816 paabudne Auctionsafgift til Børsen og Afgiften til Fattigvæsenet*). Jvfr. Art. 198.

Art. 210. Foruden de anordnede Gebyrer erlægges ingen Afgift ved de almindelige Forligelsescommissioner, Canc. Skriv. 25 Apr. 1843, hvilket i Reglen ogsaa gjælder i Henseende til Stempelafgiften, da til Indkaldelser Attester og Forhandlinger ved Commissionerne, maa benyttes ustemplet Papir og til Beskrivelser kun undtagelsesviis skal bruges Stempelpapir, nemlig: 1) naar ved Forliget betinges Panteret, i hvilket Fald enten Udskriften af samme bør skrives paa Stempelpapir af det Slags, hvortil Fordringen ifølge Indhold og Beskaffenhed hører, eller Debitor bør forpligte sig til, under passende Tvangsmiddel, inden en vis Tid at udstæde Panteforskrivning paa behørigt Stempelpapir; 2) naar ved et Forlig angaaende Betalingen af en Gjæld, der ikke er grundet i en foregaaende paa behørigt Stempelpapir af 1ste Kl. udstædt Forskrivning (er Forskrivning udstædt bliver den at forevise jvfr. Canc. Skriv. 27 Nov. 1830, 29 Apr. 1834, 29 Aug. og 5 Dec. 1837, Rntk. Skriv. 23 Jul. 1842**) vedtages Betalingsterminer, der enten i det Hele eller for en

*) Herunder er indbefattet ogsaa den i Noten til Art. 208 litr. A. b. a. omtalte Afgift af Auctioner over faste Eiendomme og Skibe.

**) Schack l. c. S. 86.

Deel løbe ud over eet Aar fra Forligets Dato, thi da skal Beskrivelsen udfærdiges paa Stempelpapir efter Forligsgjenstandens Størrelse; men vedtages ikke saadanne Betalingsterminer, kan Forliget udfærdiges paa ustemplet Papir, dog skal det, naar og forsaavidt det ikke efter Forløbet af eet Aar fra dets Dato er fyldestgjort, inden een Maaned derefter enten afløses af et formeligt Gjældsbeviis paa Stempelpapir af 1ste Kl. eller indsendes til Finantsministeriet til Stempling; 3) naar ved Forliget afstaaes, enten imod eller uden Vederlag, saadan Eiendom, til hvis Overdragelse Skjøde, Mageskiftebrev eller Gavebrev udfordres, i hvilket Fald det for sligt Overdragelsesdocument anordnede Stempelpapir bør bruges. Frdg. 10 Jul. 1795 § 46 og 3 Dec. 1828 § 7 I. cfr. § 8 litr. e.

De flere Udskrifter, der maatte begjæres af et eengang paa anordnet Stempelpapir beskrevet Forlig, kan meddeles paa ustemplet Papir, men skal paategnes Attest om at Forliget forud er udfærdiget paa behørigt Stempelpapir. Canc. Skriv. 6 Aug. 1829 ad 2.

Naar en Forligshaver, inden det indgaaede Forlig har tabt Executionskraft, paany indklager Sagen for Forligelsescommissionen og derved indgaaer nye Conditioner med sin Debitor, kan dette nye Forlig ei betragtes som en selvstændid Transaction, men blot som et Tillæg til det ældre Forlig, hvoraf følger, at saafremt Betalingsterminerne derved prorogeres saaledes, at det nye Forlig ifølge deraf skal benyttes efter eet Aar fra det første Forligs Dato, den ovenfor under Nr. 2 anførte Bestemmelse maa blive anvendelig. Ibd. ad 3.

Bestemmelsen, som ovenfor under Nr. 2 er ommeldt, er ikke anvendelig, naar Forlig inden eet Aars Forløb fra dets Dato anmeldes i Sterv- eller Fallit-Boer, om Beløbet end først senere udbetales. Rntk. Skriv. 3 Sept. 1831.

Udskrift af et Forlig, hvorefter et Skjøde skal udstædes efter eet Aar, men inden to Aar, fra Forligets Dato, kan skrives paa det for Kjøbecontracter anordnede Stempelpapir. Rntk. Skriv. 22 Jun. 1839 ad 3.

Forøvrigt kan den ovenanførte Stempelafgift, som er forbundet med Forligsvæsenet, ikke ansees som nogen Byrde, der er paalagt dette, men er kun anordnet for at værne imod at Forligsindretningen afbenyttes til Misbrug til Skade for den almindelige Stempelpapirslovgivning og i denne Henseende ere endog Bestemmelserne lempede efter Forligsindretningens Tarv.

Stempel- eller nogen anden Afgift til det Offentlige udredes ikke ved den ved Lov 10 Mai 1854 indførte Forligsmægling i Tyendesager paa Landet, ifølge denne Lovs § 76.

Med Hensyn til Forlig, der indgaaes ved Retterne, bliver at forholde efter de ovenfor Nr. 1—3 anførte Bestemmelser, dog at til Udskrifter af saadanne Forlig, hvor de ved Forligelsescommissionerne kunne udfærdiges paa ustemplet Papir, bruges det samme Stempelpapir, som det, der til andre Udskrifter ved samme Retter er anordnet. Frdg. 3 Dec. 1828 § 7 II.

Forlig, indgaaede ved Politieretterne, maa i Henseende til Stempelpapir, naar Betalingsterminen overskrider eet Aar, behandles efter de ovenmeldte Regler for Forlig ved Forligelsescommissionerne. Rntk. Skriv. 19 Nov. 1831.

Iøvrigt erlægges ligesaalidet Afgifter til det Offentlige, som Retsgebyrer, for selve Forligsmæglingen eller Forligets Modtagelse ved Retterne, hvorimod disse Handlinger ingen Indflydelse have paa de Afgifter, som i alle andre Henseender ere paalagte Retspleien (jvfr. Art. 13).

Register.

A.

C.

E.

F.

G.

J.

K.

L.

M.

N.

O.

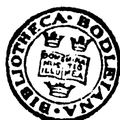
P.

Q.

R.

U.

V.

Trykfeil.

S. 12 L. 3—4 fra oven: 2 Jul. 2 Jul. 1822 læs 2 Jul. 1822
S. 15 L. 7 fra neden: have læs har
S. 16 L. 6 fra oven: den læs det
S. 21 L. 6 — Exeption læs Exception
S. 22 L. 2 — utvilsomt læs utvivlsomt
S. 31 L. 13 — lade læs lader
S. 40 L. 14 — Monebrum læs Membrum
S. 48 L. 6 fra neden: Hovedsagelsen læs Hovedsagen
S. 60 L. 9 — angivet læs givet
S. 68 L. 10 fra oven: Frdg. i læs i Frdg.
S. 71 L. 4 — dem læs den
S. 119 L. 6 fra neden: Skifte den Forstafdøde læs Skifte efter den Forstafdøde
S. 139 L. 23 fra oven: Salg eller Bortforpagtning forsøges læs Salg forsøges
S. 150 L. 11 fra neden: Udbedredelse læs Udbedrelse
S. 180 L. 12 fra oven: 151 læs 131
S. 193 L. 4 fra neden: reqvirer læs reqvirerer
S. 201 L. 17 — Sætterdommer læs Sættedommer
S. 216 L. 2 fra oven: af nu læs af den nu

Ved den ord: Ret.

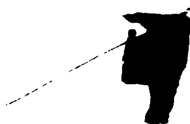
	22/3 14. 53	Rd	#	β	Rd	#	β
En Varslings-Udsættelse –	1	"	2	12			
	156	"	"	9	"	3	5
En Sags Incamination	2	.	3	12			
	13	"	3	6			
	14	"	5	10			
		2	.	12			
	156	–	2	9	2	3	5
Desuden 1 pro Mille naar Sagen er over 1,000 Rd. – §23.							
For hver af de 2 første Vidner	3	,	2	4			
	156	"	,	7 1/5	-	2	11 1/5
For hver af de Øvrige - - -	3.	"	1	11			
	156	.	"	5	.	2	.
For at Afhjemle Thingsvidne (25-14-53.)	4.	1	"	12			
	156.	"	1	6	1.	2.	2.
En Kjendelse om Opsættelse	5	.	.	14			
	156	.	.	3	.	1.	1.
For hver med en Eragtning paakjendt Exception	6	.	2	4			
	156	.	.	7	.	2	11
En Sags Optagelse - - - - -	7	1	"	12			
	156	"	1	6	1	.	

	§	Rd	#	ß	Rd	#	ß
For Sags Præsumtion	8	1	1	2			
	156	"	1	7	1	2	9
For Domsacts Beskrivelse til Indførsel	9	"	2	8			
	14	"	2	8			
		"	5	"			
	156	"	1	"	1	"	"
For Eedsaftagelse	10	"	1	2			
	156	"	"	4	"	1	6
En Declarations Modtagelse og Udskrift deraf	11	"	2	8			
	17	"	2	8			
		"	5	"			
	156	"	1	"	1	"	"
Beskrivning af 1 Ark	14	"	1	14			
	156	"	"	6	"	2	4
For 1 Attest	15	1	3	"			
	156	"	1	13			
Papir	"	"	1	2	1	5	15
Gebyr for Skovningsmands Competence	9	"	2	8			
	158	"	"	8	"	3	"

Calculeret § 15. [illegible]

Mindre Gjoldsager Fr. Ceting: 1824.

		Rd	ß	ſ	Rd	ß	ſ
A. Sager under 20 Rdl							
For 1 Indkaldelse	a 1	"	1	"			
	156	"	"	3	"	1	3
Incaminedation - - - -	a 3	"	2	"			
	156	"	"	6	"	2	6
Ethvert Vidne . . .	a 4	"	1	2			
	156	"	"	4	"	1	6
En Opsættelse	a 5	"	"	7			
	156	"	"	1	"	"	8
En Kjendelse . . .	a 6	"	1	2			
	156	"	"	4	"	1	6
En Doms Afsigelse . .	a 7	"	3	"			
	156	"	"	10	"	3	10
Beskrivning af 1 Ark . .	a 8	"	"	12			
Ingen Bekræftning	156	"	"	2	"	"	14
B. Sager over 20 rd indtil 100 Rdl.							
For 1 Indkaldelse . . .	3	"	2	"			
	156	"	"	6	"	2	6
Incaminedation —		"	4	"			
	156	"	"	13	4/"	4	13

Thinglæsning
af
Testamenter.

§ 65. Ugle[illegible] (efter [illegible] efter [illegible]) Anleg. 1867/68 17
§ 64. [illegible]
§ 71. [illegible] af Testamentet.

1/2 % af [illegible] efter Testamente. R. [illegible] Skr. 28/10 1843. cfr. Lov 1875 1868 § 3
promille af d° Cancelli Skr. af 6/2 1844. (cfr. Anleg. 1866/67. - 8.

Tinglæsninger.

A. Skjöder

Anm. [illegible] Skjöder fra R. 24/2 1865.

	§§	Rdl	₰	ß	Rdl	₰	ß
For Sum til 50 Rdl. incl.	64	"	3	"			
	76	"	1	8			
	~~156~~ 73	"	"	15			
		"	5	7			
	156	"	1	1			
Copie	-	-	-	15			
2/15/65. — R. 8/2 1810 1/2 %					1	1	7
For Sum fra 50–100 Rdl	64	"	4	8			
	76	"	2	4			
	73	"	"	15			
	156	"	1	9			
Copie	-	-	-	15			
1/2 %	-	-	-	-	1	4	3
Fra 100–200 Rdl	64	1	2				
	76	"	4	"			
	73	"	"	15			
	156	"	2	9			
Copie	-	"	"	15			
1/2 %	-				2	4	7

	§§	Rdl	ℳ	ß	Rdl	ℳ
Fra 200 til 400 Rdl.	64	2	.	.		
	76	1	.	.		
	73	–	.	13		
	156	.	3	13		
Copi 1/2 %	.	.	.	15		
					3	5
Fra 400–600 Rdl	64	2	3	.		
	76	1	1	8		
	73	–	.	13		
	156	–	4	11		
Copi 1/2 %	–	–	.	13		
					4	5
Fra 600–1000 Rdl	64	3	.	.		
	76	1	3	.		
	73	–	.	15		
	156	.	5	9		
Copi 1/2 %	.	.	.	15		
					5	4
Fra 1000–2000 Rdl	64	3	3	–		
	76	1	4	8		
	73	.	.	15		
	156	1	.	8		
Copi 1/2 %	.	.	.	15		
					6	3
Fra 2000–3000 Rdl	64	4	.	.		
	76	2	.	.		
	73	–	.	15		
	156	1	1	6		
Copi 1/2 %	.	–	.	15		
					7	3
Siden 1 pro Mille.						

Afkalde- Simple Gjeldsbeviser

Transporter &c.

Sum til 200 Rdl	67	"	3	"			
	73	"	"	15			
	156	"	"	13			
Copi	"	"	"	15	"	5	11
Fra 200-400 Rdl	67	"	4	"			
	73	"	"	15			
	156	"	1	"			
Copi	"	"	"	15	1	"	14
Fra 400-600 Rdl	67	~~5~~	5	"			
	73	"	"	15			
	156	~~1~~	1	3			
Copi	"	"	"	15	1~~6~~	2	1
Fra 600-1000 Rdl	67	1	"	15			
	73	"	"				
	156	"	1	6			
Copi	"	"	"	15	1	3	4
Fra 1000-2000 Rdl	67	1	1	"			
	73	"	"	15			
	186	"	1	9			
Copi	"	"	"	15	1	4	7
Fra 2000-3000 Rdl	67	1	2	"			
	73	"	"	15			
	186	"	1	13			
Cop	"	"	"	15	1	5	11

B. Kjöbecontracter m. v. efter 1865.

For Sum til 100 rdl incl.	65	"	3	"		
	76	"	1	8		
	73	"	"	13		
	156	"	1	4		
Copi	.	"	1	14	1	3
Fra 100–200 rdl	65	"	4	"		
	76	"	2	"		
	73	"	1	14		
		1	1	14		
	156	"	1	9		
Copi		"	1	14	1	5
Fra 200–400 rdl	65	1	"	"		
	76	"	3	"		
	73	"	1	14		
		1	4	14		
	156	"	2	3		
Copi		"	1	14	2	2
Fra 400–600 Rd	65	1	1	8		
	76	"	3	12		
	73	"	1	14		
		2	1	2		
	156	"	2	10		
Copi		"	1	14	2	5

	§	Rd	ß	ß	Rd	ß	ß
Fra 600–1000 Rd –	65	1	3	"			
	76	"	4	8			
	73	"	1	14			
		2	3	6			
	156	"	3	1			
Copi – –		"	1	14	3	2	5
Fra 1000–2000 Rd –	65	1	4	8			
	76	"	5	4			
	73	"	1	14			
		2	5	10			
	156	"	3	8 2/5			
Copi – –		"	1	14	3	5	2/5
Fra 2000–3000 Rd –	65	2	"	"			
	76	1	"	"			
	73	"	1	14			
		3	1	14			
	156	"	4	"			
Cop – –		"	1	14	4	1	12

Siden 1/2 pro Mille. –

C. Panteobligationer, Afslagtjeneingsbreve, Skadesløsbreve – etc.

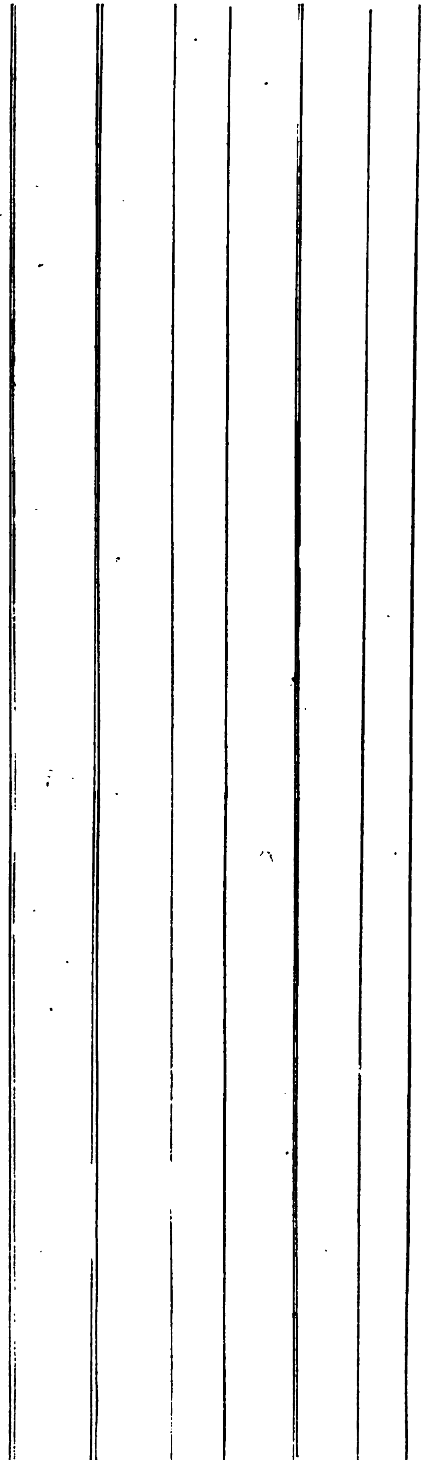
	§	Rd	ß	ß	Rd	ß	ß
Fra Ådres til 100 incl.	66	"	3	"			
	76	"	1	8			
	73	"	"	15			
	156	"	1	1			
Copi	"	"	"	15	1	1	7

Fra 100-200 Rd	66	"	5	6		
	76	"	2	11		
	73	"	"	15		
		1	3	"		
	156	"	1	13		
Copi		"	"	15	1	5
Fra 200-400 Rd	66	1	2	"		
	76	"	4	"		
	73	"	"	15		
		2	"	15		
	156	"	2	9		
Copi		"	"	15	2	4
Fra 400-600 "	66	1	4	"		
	76	"	5	"		
	73	"	"	15		
		2	3	15		
	156	"	3	3		
Cop		"	"	15	3	2
Fra 600-1000 Rd	66	2	"	"		
	76	1	"	"		
	73	"	"	15		
		3	"	15		
	156	"	3	13		
Copi		"	"	15	3	5
Fra 1000-2000 Rd	66	2	2	"		
	76	1	1	"		
	73	"	"	15		
	156	"	4	6		
Fra 2000-3000 Rd Cop		"	"	15	4	3
	66	2	4	"		
	76	1	2	"		
	73	"	"	15		
Siden 2/3 pro Mille.	156	"	5	"		
Copi		"	"	15	5	[illegible]

D. Domme, Forlig, Wexelobligationer, Cautioner, Afkald, Skifteextracter, simple Skjødebreve, Transporter etc efter §67.

For Sum til 200 Rd incl.	66	"	3	"			
	76	"	1	8			
	73	"	"	15			
		"	5	7			
	156	"	1	1			
Copi	–	"	"	15	1	1	7
Fra 200–400 Rd	66	"	4	"			
	76	"	2	"			
	73	"	"	15			
		1	"	15			
	156	"	1	6			
Copi		"	"	15	1	3	4
Fra 400–600 Rd	66	"	5	"			
	76	"	2	8			
	73	"	"	15			
		1	2	7			
	156	"	1	11			
Copi	–	"	"	15	1	5	1
Fra 600–1000 Rd	66	1	"	"			
	76	"	3	"			
	73	"	"	15			
		1	3	15			
	156	"	2	"			
Copi	–	"	"	15	2	"	14
Fra 1000 til 2000 Rd	66	1	1	"			
	76	"	3	8			
	73	"	"	15			
Copi	156	1	5	7	2	2	

	§	Rd	ß	ß	Rd	ß
Fra 2000 - 3000 Rd...	66	1 -	2	"		
	76 -	"	4	"		
	73	"	"	15		
		2 -	"	15		
	156	"	2	9		
Copi	-	"	"	15	2 -	4 -
Siden 1/3 pro Mille						
Fledføringscontracter.						
	68.	2 -	"	"		
	76 -	1 -	"	"		
	73	"	1	14		
		3 -	1	14		
	156	"	4	"		
Copi	-	"	1	14	4 -	1 -
Kongelige Bevilling til Proclame						
	70 -	2	"	"		
	73	"	"	15		
	156	"	2	9		
Copi	-	"	"	15	2	4 -
En simpel Indkaldelse						
	§70	1 -	"	"		
	73	"	"	15		
	156	"	1 -	6		
cfr. §§ 72, 74, 75 & 82. - Copi		"	"	15	1 -	3 -
Skjöder paa Tiender som sælges til Ydernes						
	84 -	"	3	6		
	156.	"	"	#		
Copi	-	"	"	15	"	3 -

Aflysninger

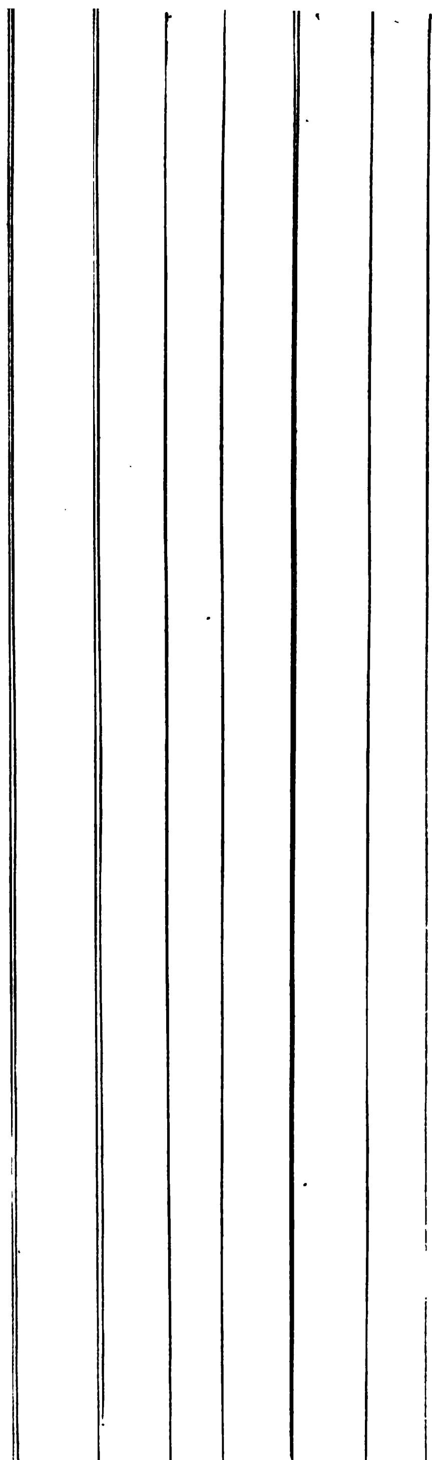
(D. T. 1860 S. 642. Udf. af [illegible] 20 [illegible]

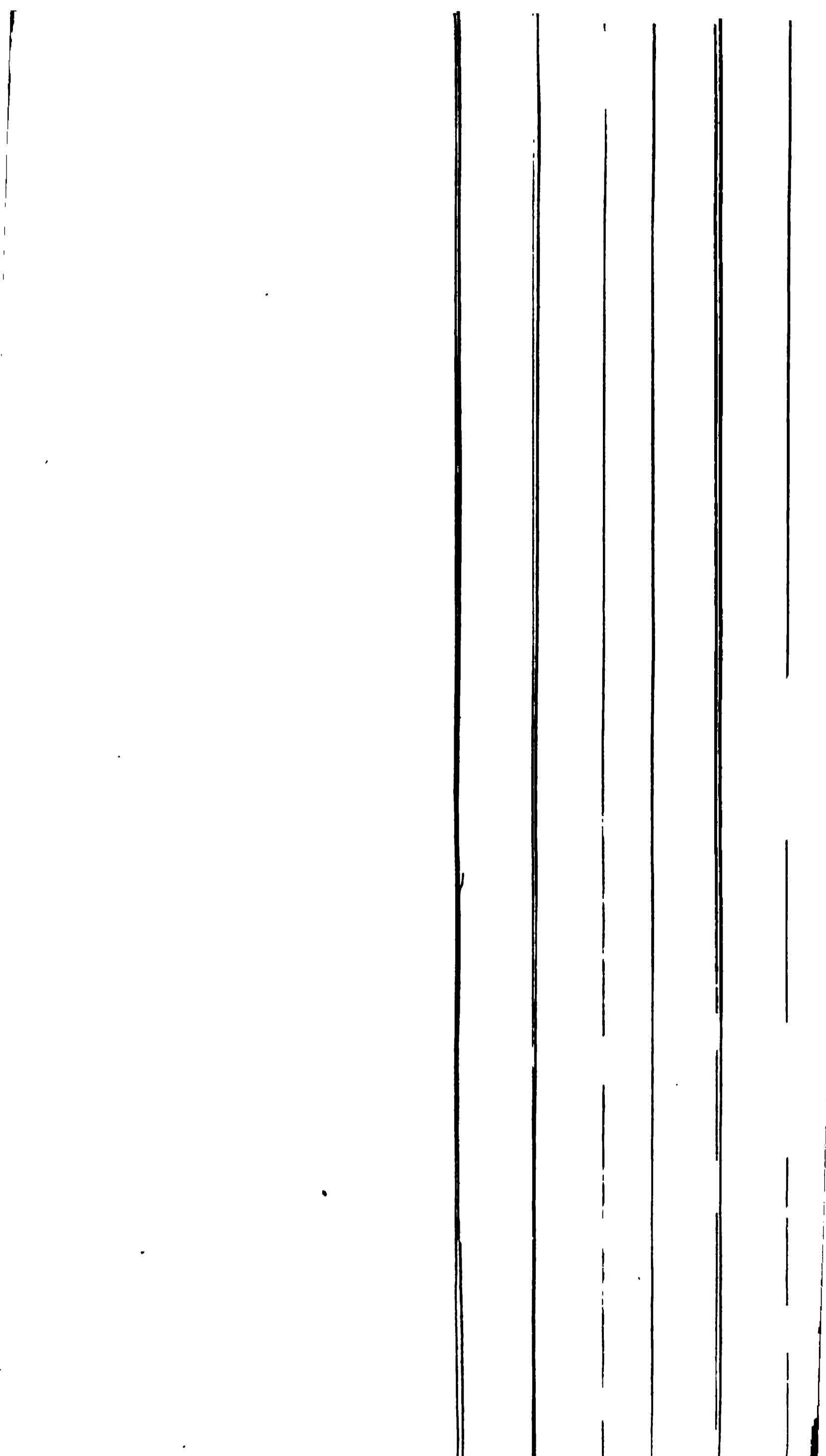
A. Panteobligationer, Afstaaelsescontracter, [illegible] Forpagtningscontracter etc. efter § 80.

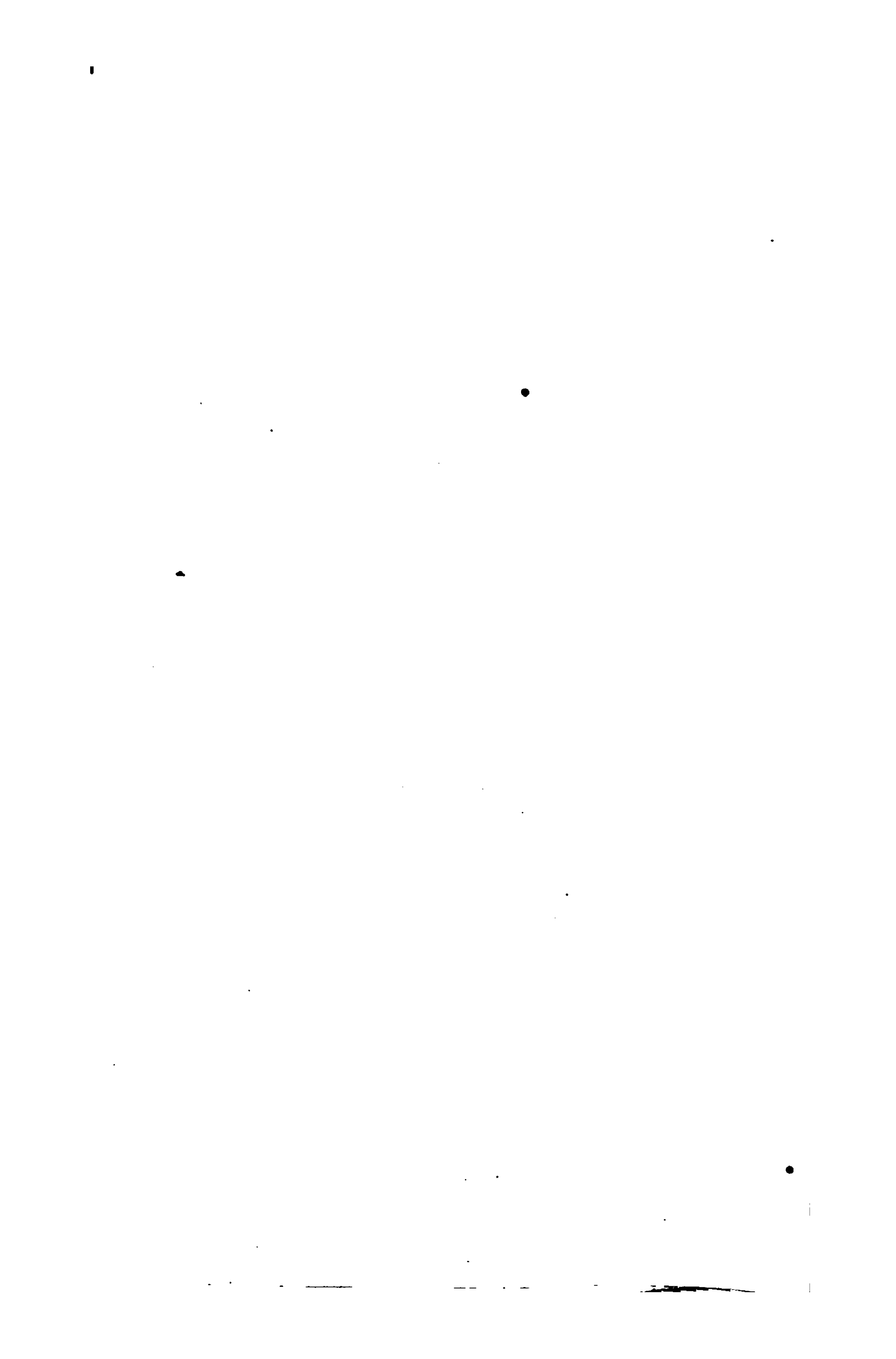
For Summer til 100 Rd.	80	"	1	8		
	156	"	"	5	"	1
101 – 200 Rd.	80	"	2	11	"	
	156	"	"	9	"	3
200 – 400	80	"	4	"		
	156	"	"	13	"	4
400 – 600	80	"	5	"		
	156	"	1	"	1	"
600 til 1000 Rd.	80	1	"	"		
	156	"	1	3	1	1
1000 – 2000 Rd.	80	1	1	"		
	156	"	1	6	1	2
2000 til 3000	80	1	2	"		
	156	"	1	10	1	3

B. Vexelobl., Domme, Forlig, Caution, Skifteext[illegible] etc. § 80 efr. § 67.

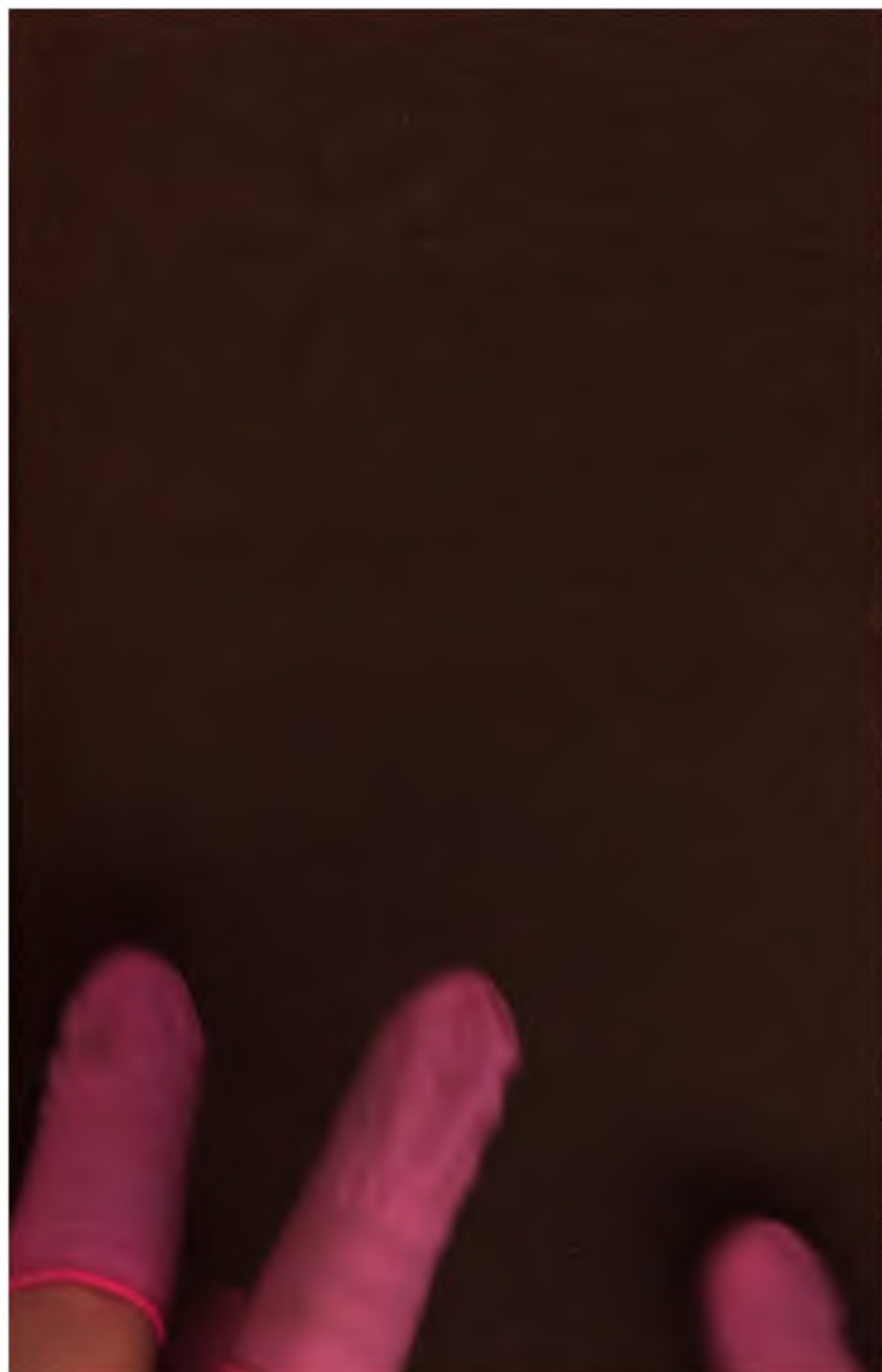
For Summer til 200 Rd.	80	"	1	8		
200 – 400	156	"	"	5	"	1
	80	"	2	"		
400 – 600	156	"	"	6	"	2
	80	"	2	8		
600 – 1000	156	"	"	8	"	3
	80	"	3	"		
	156	[illegible]	[illegible]	10		3

Gebühr. für [illegible]

1. [illegible] – 2 – 12ß
2. Anfangsgründe – 3 – 12
3. 2 Bände – 4 – 8
1 do – 1 – 11
13 – Praktisch – 3 – 6
§ 14. 3 Art – 5 – 10

3 – 3 – 11ß

Anfangsgründe [illegible] 100

§ 1 – 2 – 12ß
§ 2 – 3 – 12
§ 13 – 3 – 6
§ 14 – 5 – 10

2 – 3 – 8ß

Reuter

1 – 2 8
1 –
1 8

2. 4.

